

ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑΝ

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Πρόοδος τοῦ τιμίου Σταυροῦ· καὶ Μνήμη τῶν ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ τιμίου Σταυροῦ γ΄, καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς κοινὸν φυλακτήριον, ὡς πηγὴν ἁγιάσματος, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον ἀσπασώμεθα· καὶ γὰρ κοιμίζει παθήματα, καὶ παύει νοσήματα, καὶ παντοίων ἀλγεινῶν, ἀπαλλάττει τοὺς κάμνοντας, ὑπὲρ ἄβυσσον, πελαγίζων τὰ ρεῖθρα τῶν θαυμάτων, τοῖς πιστῶς αὐτοῦ τὸν τύπον, καὶ προσκυνοῦσι καὶ σέβουσιν.

Οἱ τοῦ βίου τοῖς κύμασι, θαλαττεύοντες ἄνθρωποι, παθημάτων ζάλῃ τε κυμαινόμενοι, ὡς εἰς ὀκλάδα σωτήριον, τὸ ξύλον τὸ τίμιον, καταφύγωμεν πιστῶς, καὶ σιγήσει τὰ κύματα, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ ῥαγήσεται πάθη, καὶ πρὸς ὄρμον, ἀκυμάντου σωτηρίας, χαρμονικῶς καταντήσομεν.

Ἐπὲρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, ὡς ἀκτῖνας θαύματα προβαλλόμενος, καὶ ὡς βολίδας ἰάματα· προσέλθωμεν ἄνθρωποι, οἱ τῷ σκότει τῶν δεινῶν, συνεχόμενοι πάντοτε, καὶ ληψόμεθα, φωτοπάροχον χάριν ἰαμάτων, τὸν ἐν τούτῳ προσπαγέντα, σαρκὶ Θεὸν μεγαλύνοντες.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τοῦ νόμου τὸν ὄροφον ἑπτὰ, στύλοις ἐπαιρόμενον, ἢ τυραννὶς οὐ κατέσεισε· τὴν γὰρ ἀλόγιστον, τοῦ διώκτου λύσσαν, ἀνδρικῶς ὑπέμειναν, τὸ σῶμα παραδόντες τοῖς τέμνουσιν, οἱ εὐγενέστατοι, νεανῖαι καὶ ὁμαίμονες, τῶν Μωσέως, θεσπισμάτων φύλακες.

Ἐπὲρ τὰ ὀρώμενα τὸν νοῦν, ὄντως ἀνυψώσαντες, μέλη σαρκὸς κατετέμοντο, οἱ εὐσεβέστατοι, καὶ γενναῖοι Παῖδες, σὺν μητρὶ θεόφρονι, μεγίσταις ἐν ἐλπίσι νευρούμενοι· ὧν νῦν ἐπέτυχον, Ἀβραὰμ ἀναπαυσάμενοι, ἐν τοῖς κόλποις, τοῦ αὐτῶν προπάτορος.

Ψυχῆς ἐν νεότητι στερῶς, ἑαυτοὺς ὀπλίσαντες, καὶ τὸν θυμὸν ὥσπερ θήξαντες, πρὸς τὸν ἀντίπαλον, σταθερῶς ἐχώρουν, εὐσεβείας ἕνεκα, καὶ νόμου τοῦ πατρῶου τηρήσεως, ὁ ἱερώτατος, Ἐλεάζαρ καὶ οἱ πάνσοφοι, νεανία, σὺν μητρὶ θεόφρονι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Μακκαβαῖοι τῷ τυράνῳ ἔλεγον· Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, εἰς Βασιλεὺς, ὁ Θεός, παρ' οὗ γεγόναμεν, καὶ πρὸς ὃν ἐπιστρέφομεν. Κόσμος μένει ἄλλος ἡμῖν, τοῦ ὀρωμένου ὑψηλότερος καὶ μονιμώτερος· πατρὶς δὲ ἡμῶν Ἱερουσαλήμ, ἡ κραταιὰ καὶ ἀνώλεθρος· πανήγυρις δέ, ἡ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγή. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ὅν περ πάλαι Μωυσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο· τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνοῦμεν χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ τοῦ Σταυροῦ προελεύσει δεῦτε φιλέορτοι, τὴν Ἑορτὴν ποιοῦντες, φαιδρυνθῶμεν βοῶντες, ἐν πίστει ἀδιστακτῶ· Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς ἀγίασον χάριτι, τοῦ ἐπὶ σὲ ὑψωθέντος καὶ ἐξελοῦ, πάσης βλάβης τῇ δυνάμει σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὰς οὐρανίους πορείας Σταυρὸς ὁ τίμιος, ἐξευτρεπίζει πᾶσι, τοῖς αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἐν φόβῳ καὶ ἀγάπῃ· καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν ἁγίων Δυνάμεων, ὅς ἐν αὐτῷ προσηλώθη συναριθμεῖ, τοὺς ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντας αὐτόν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οἱ προσκυνοῦντες ἐν πίστει Σταυρόν τὸν τίμιον, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, προσκυνοῦμεν Δεσπότην, οὗ τῇ ἐπινεύσει χεῖλη ὁμοῦ, καὶ ψυχὰς ἀγνιζόμεθα, καὶ ταῖς ἐλλάμψεσι τούτου ταῖς νοηταῖς, φαιδρυνόμεθα αἰνοῦντες αὐτόν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ψυχὰι δικαίων ἐν χειρὶ Κυρίου, καθάπερ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, οἱ πρὸ νόμου προπάτορες, καὶ Μακκαβαίων πρόγονοι, τῶν νῦν εὐφημουμένων παρ' ἡμῶν. Οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, Ἀβραμιαῖοι ὑπάρχοντες, τὴν πίστιν ἐζήλωσαν, τοῦ ἑαυτῶν προπάτορος Ἀβραάμ, καὶ μέχρι θανάτου ἠγωνίσαντο δι' εὐσέβειαν· εὐσεβῶς γὰρ συντραφέντες, καὶ ἐννόμως συναθλήσαντες, τὴν ἀσέβειαν διήλεγξαν τοῦ

ἐπαράτου Ἀντιόχου· καὶ μηδὲν προτιμήσαντες τῶν τῆς παρουσίας ζωῆς, διὰ τὴν αἰώνιον, πάντα Θεῷ ἀνέθεντο, ψυχὴν, ἀνδρείαν, αἴσθησιν, σῶμα ἀπαλόν, καὶ ἀμοιβὰς τῶν ἀγνεῖα τεθραμμένων. Ὡς ῥίζης εὐσεβοῦς! ἐξ ἧς ὑμεῖς ἐβλαστήσατε Μακκαβαῖοι. Ὡς μητρὸς ἀγίας! τῆς τετοκυίας τὸν ἰσάριθμον τῆς ἐβδομάδος ἀριθμόν. Ἀλλ' ἰκετεύομεν ὑμᾶς Μακκαβαῖοι, σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Σολομονῇ, καὶ τῷ σοφῷ ἱερεῖ Ἐλεαζάρῳ, ὅταν παραστήτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, δι' ὃν κεκοπιάκατε, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν ὑμῶν ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ, ἐκτενῆ ἰκεσίαν ποιήσατε ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται, καὶ πληροῖ τὰ θελήματα ὑμῶν, τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωυσέως, ὁ Θεός, πεπλήρωται ἢ λέγουσα· Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἐλευθεροῦται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίου.

Τῶν Μακκαβαίων τὸν ἐπτάρηθμον δῆμον, σὺν τῇ μητρὶ Σολομονῇ τῇ ἀγίᾳ, καὶ Ἐλεάζαρ ἄμα εὐφημήσωμεν· οὗτοι γὰρ ἠρίστευσαν, δι' ἀγώνων νομίμων, ὡς φρουροὶ καὶ φύλακες, τῶν τοῦ Νόμου δογμάτων· καὶ νῦν ὡς καλλιμάρτυρες Χριστοῦ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἀπαύστως πρεσβεύουσι.

Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸν σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ φύσις τῶν βροτῶν, συνεόρταζε πᾶσα, καὶ σκίρτα μυστικῶς· τοῦ Σταυροῦ γὰρ τὸ ξύλον, προτίθεται σήμερον, ἰατρεῖον ἀδάπανον, τοῖς προστρέχουσι, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, καὶ δοξάζουσι, τὸν ἐν αὐτῷ προσπαγέντα, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος τῇ νῦν ἡμέρα, τοῦ Σταυροῦ ἡ πρόοδος· καθαγιάζει γὰρ ἡμῶν, ψυχὰς ὁμοῦ καὶ τὰ σώματα, τῶν προσκυνούντων αὐτὸν μετὰ πίστεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Οἱ Κανόνες, τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σταυροῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὑμνοῦμεν Ξύλον.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τὸν τοῦ Κυρίου ζωηφόρον σήμερον, Σταυρὸν νοί καθαρῶ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμη, πάντες προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτῶ προσιοῦσιν, ἀγιασμὸν καὶ σωτήριον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωηδῶρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος· προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρῶσι θέαμα, Σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσκυνούντων αὐτόν.

Ῥάβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε σε τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὄλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὅρῶ γὰρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον ἐν ξύλῳ, τὴν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων. Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Μωσέως τὰ δόγματα, πάνσοφοι Παῖδες, νομίμως φυλάξαντες, καὶ Χριστοῦ τὸν θάνατον, ζηλώσαντες εὐσεβῶς, πρεσβεύσατε ἀεὶ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τίς εἶδε; τίς ἤκουσεν, οἴους ἀγῶνας, στερῆρῶς ἐπεδείξαντο, οἱ τοῦ νόμου φύλακες, οἱ Σολομονῆς υἱοί, ἀθλήσαντες μιᾷ ψυχῇ, ἐνὶ φρονήματι;

Ἀλλήλους ὀτρύνοντες, οὕτως ἐβόων· Νομίμως ἀθλήσωμεν, καὶ προθύμως θάνωμεν, ὑπὲρ πατρῶν ἐθῶν, οἱ Σολομονῆς τῆς σεπτῆς, ἅγιοι Παῖδες ἑπτά.

Ἡσχύνθη ὁ τύραννος, στῶμεν ἀνδρείως, ἠσθένησαν βάσανοι, ὁ Βελίαρ ἠττηται, τὸ πῦρ ἐσβέσθη λοιπόν· μηδεὶς οὖν ἔξω ἀδελφοί, στήτω τοῦ σκάμματος.

Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρῶν, ἐθῶν ὁ ἀγὼν ἐστίν, (οἱ Παῖδες ἔκραζον, ἐν τῷ σταδίῳ γυμνοί), ὑπὲρ ὧν μᾶλλον τὸ θανεῖν, τοῦ ζῆν προκρίνομεν.

Τὰς σάρκας τοῖς ὄνουσιν ἐν τῷ σταδίῳ, ξεόμενοι ἔκραζον, οἱ τοῦ νόμου φύλακες· Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, γλυκεῖς οἱ πόνοι καὶ τὸ πῦρ, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Δόξα.

Τριάδα δοξάσωμεν, τὴν ἐν Μονάδι, οὐσίαν αἰδίον, συμφυῆ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοδύναμον, Πατέρα ἄναρχον Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν βότρυν τὸ πέπειρον, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀφράστως βλαστήσασα, ζωηφόρος ἄμπελος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐδείχθης Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πάντας εὐφραίνουσα.

Καταβασία.

- » Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ,
- » τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι·
- » τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτή-
- » σας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήτη-
- » τον ὄπλον. Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν,
- » ὅτι δεδόξασται.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος· καὶ πᾶσα ἡ κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, ὀλικῶς οἱ ἐν αὐτῷ πεποιθότες, σκοτασμὸν ἀμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν, καὶ κράξωμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὄλων, εὐσπλαγγχε Κύριε, δόξα σοι.

Ὑμνολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τὴν σὴν δυναστείαν· Ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πρὸς ὄρμον ἡμᾶς πάντας, τῆς σωτηρίας ὑμνοῦντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν Ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγχων τὸν πόνον, ἔδονεῖτο ἢ σεμνὴ, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἴμοι! Υἱέ μου τί σοι, δῆμος ἀνόμων πεποίηκεν;

Τῶν Ἁγίων. Λίθον ὄν ἀπεδοκίμασαν.

Παῖδες ἱερῶς βλαστήσαντες, καὶ συναυξηθέντες, πάντες κατὰ νόμον παιδαγωγηθέντες, ὑπὸ Ἐλεαζάρου, νομίμως ἠθλήσατε, καὶ Ἀντιόχου τὰς βουλὰς, πάσας εἰς γῆν κατεπατήσατε.

Σπεῦδε ἀνεβῶν τύραννε, οἱ Ἀβραμιαῖοι, ποίει ἅπερ θέλεις, καὶ ὀργίζου πλέον· ἡμεῖς τοῖς δόγμασί σου, οὐδόλως πειθόμενοι, τοὺς τῶν βασάνων αἰκισμούς, πόθω Θεοῦ μᾶλλον αἰρούμεθα.

Μὴ τις ὑστερεῖτω σήμερον, τοῦ καλοῦ ἀγῶνος· μήτις θηρευθῆτω, ὑπὸ τοῦ μανιώδους· σοφός ἐστιν ὁ δράκων· ἀλλήλους παρώτρυναν, τῆς Σολομονῆς οἱ υἱοί· μήτις ἡμῶν γένηται βρῶμα αὐτοῦ.

Δεῦτε οἱ τοῦ νόμου φύλακες, ὁμοῦ αἰκισθῶμεν· δεῦτε ἀνδρυνθῶμεν, οἱ Παῖδες ἀνεβῶν, ἀλλήλους ὀτρύνοντες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐσεβῶς· οὐς καὶ ἡμεῖς ζηλοτυπήσωμεν.

Δόξα.

Μίαν οἱ πιστοὶ δοξάσωμεν, τοῦ Θεοῦ οὐσίαν, μίαν δεσποτείαν, μίαν βασιλείαν, ἐνοῦντες ἀσυγχύτως, τὴν μίαν Θεότητα, καὶ διαιροῦντες εὐσεβῶς, ταύτην τρισὶ ταῖς ὑποστάσεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βάτος προεγνώσθης ἄφλεκτος, ἐν Σινᾷ τῷ ὄρει· ὄρος δὲ τὸ θεῖον, Δανιὴλ ἐφάνης· ἐξ οὗ ἀχειροτμήτως, ἐτμήθη ὁ ἄτμητος, Χριστὸς ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, εἷς ὢν Υἱός, Θεογεννητορ ἐκ σοῦ.

Καταβασία.

» Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνε-

» ται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Τῇ

» στερειουόση δὲ πρῶην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε,

» ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ. ᾠχος δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως,...

Κάθισμα. ᾠχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβῶς συντραφέντες Παῖδες σοφοί, μαρτυρικῶς τοῦ τυράννου τὰς ἀπειλάς, ἀνδρείως κατησχύνετε, ὡς τοῦ νόμου ὑπέρμαχοι· καὶ τοῦ πατρὸς ἀκόλουθοι, γενόμενοι ἄγιοι, σὺν μητρὶ θεόφρονι, προθύμως ἠθλήσατε· ὄθεν καὶ θανάτῳ, τὴν οὐράνιον ὄντως, ζωὴν ὠνησάμενοι, αἰώνιως ἀγάλλεσθε, Μακκαβαῖοι στερρόψυχοι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις. Δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Ἡ κραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρὸς, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὀρᾶται προκείμενος· καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἀγιάζων φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῶν εὐσεβῶν, φρουρὸς ὁ μέγας προκείμενος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων Ὑπεράγαθε, Σταυρὸς ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίῳ θελήσει σου, τὸν κόσμον ἀγιάζει, τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ὁ οὐρανός, πάση τῇ γῇ συνευφραίνεται· ἀθλοφόροι, Μάρτυρες Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων, περιχαρῶς νῦν ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντας σῶζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδότητον ξύλον, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε ὁ ἀσυνείδητος, μὴ φυλάξεις, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔργα· ὄθεν κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σῶσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὀρῶσα, ξύλῳ νῦν κρεμάμενον, ἐπαπορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν κριμάτων σου, ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Τῶν Ἀγίων. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Εὐφραίνου Ἐλεάζαρ ὀρῶν τοὺς ἱερούς, φοιτητάς σου σήμερον ἀθλοῦντας εὐσεβῶς, ὑπὲρ πατρῶων νομίμων τε προσταγμάτων, καὶ Ἀντιόχου τοῦ διώκτου τὴν μανίαν, λόγοις τοῖς σοφοῖς διελέγχοντας.

Ἀγάλλου Σολομονῆ ὀρῶσα τοὺς ἐπτά, κλάδους συνακμάσαντας τοῦ νόμου τοὺς καρπούς· ἐξ ὧν τρυγῶσα ἡ ἄμεμπτος Ἐκκλησία, τοὺς κληρονόμους τῆς ἐν χάριτι λατρείας, τρέφει καθ' ἡμέραν ὡς μήτηρ ἡμᾶς.

Σκιρτᾶτε Πατριάρχαι κροτήσατε χερσί, τοὺς τοῦ νόμου φύλακας ὀρῶντες εὐσεβῶς, ὑπεραθλοῦντας τῆς κατὰ νόμον λατρείας, καὶ διὰ πάντων αἰκισμῶν δοκιμασθέντας, μήπως τῶν πατρῶων ἐκστῶσιν ἐθῶν.

Χορεύσατε νομίμως ὑπέρμαχοι στεῆροί, καὶ συνεορτάσατε τοῖς Μάρτυσι Χριστοῦ, ὡς πρὸ ἐκείνων ἀθλήσαντες ὑπὲρ νόμου, καὶ μετ' ἐκείνων εὐφημούμενοι ἐννόμως, πάση τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ φαιδρῶς.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι δοξάσωμεν πιστοί, ἀσιγήτοις στόμασι βοῶντες πρὸς αὐτήν· Ἡ ἐν Μονάδι Τριάς συμπροσκυνουμένη, καὶ ἐν Τριάδι τῶν προσώπων ὑμνουμένη, δόξα σοι τιμὴ καὶ προσκύνησις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Παρθένε θεόνυμφε σεμνή, ὡς Θεογεννήτριαν καὶ τεῖχος τῶν πιστῶν· σὺ γὰρ τὴν φύσιν ἀνέστησας τὴν πεσοῦσαν, καὶ τὴν εἰκόνα ἀνενέωσας τεκοῦσα, μόνη τὸν προόντα Θεὸν τοῦ Ἀδάμ.

Καταβασία.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή- » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου » τὴν θεότητα.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε σκιρτήσατε φυλαὶ καὶ ψάλατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα· οὗ νῦν τῇ προθέσει, πάντες πιστοὶ ἀγαλλιῶμεν, δι' αὐτοῦ τῶν καλῶν ἀπολαύοντες.

Νοεραὶ στρατιαί σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρὲ πανάγιε· καὶ βροτοὶ πηλίνοις, σοῦ προσψαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθῳ, ἁγιασμὸν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια εὐσπλαγγνε Κύριε· καὶ ὡς λατρευτὴν με, τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου περισφῶξε· οὗ τῇ δυναστείᾳ, πᾶν ἐμποδὼν ἀποσοβεῖται, καὶ κακῶν ἀπαθεῖς διαμένομεν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐδονήθης τὰ σπλάγχνα καὶ ἔλεγες· Οἴμοι! θεῖον τέκνον· πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνᾶσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγνον Κύριε.

Τῶν Ἁγίων. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ζηλώσωμεν φιλόχριστοι, τοὺς Παῖδας τοὺς ἐπτά, οὓς ἡμῖν Μωσῆς νομίμως ἐθρέψατο, καὶ Ἐλεάζαρ προεβίβασεν, ἐν τῷ πατρῷ νόμῳ, δι' εὐσεβοῦς θρησκείας.

Μὴ νόμιζε Ἀντίοχε, διῶκτα τῶν πιστῶν, ὅτι σοῦ τὸ πῦρ φοβήσεται καιόμενον· πρὸς ταῦτα σφάζε ἀνομώτατε· ποίει λοιπὸν ὃ βούλει, οἱ Παῖδες ἀνεβόων.

Νομίμως ἐναθλήσωμεν, ἀλλήλους οἱ στερροί, Μάρτυρες Χριστοῦ Μωσέως τὰ δόγματα, παρηγγυῶντο μὴ παράψασθαι, τῶν μιαρῶν ὄψων, οἱ Παῖδες ἀνεβόων.

Δόξα.

Προάναρχε συνάναρχε, ὁμόθρονε Τριάς, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Μονὰς Ἁγία τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἀδάμ σῶζε, τοὺς σὲ πιστῶς ὑμνοῦντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστέ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος, εἰρήνευσον ἡμᾶς· σὲ γὰρ δυσωπεῖ ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, σὺν τοῖς ἁγίοις τοῖς ἀθλήσασιν, ὑπὲρ ἐθνῶν πατρῶων, καὶ τοῦ Μωσέως νόμου.

Καταβασία.

» Ὡς τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ » Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω » ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προ- » σπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην » ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῆ, δαιμόνων πτώσις ἐγένετο· ὃν νῦν ὁρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκείμενον, καὶ κατασπαζόμενοι, τῆς τῶν συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀντιστάμεθα.

Ἵμνοῦντες σὲ τὸν Θεόν, καὶ Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, Σταυρὸν τεῖχος ἄρρηκτον, νῦν περιπτυσσόμεθα, ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ δεινῶν ἀπαλλαττόμεθα.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὁρᾶται προκείμενος. Προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρνούμενοι.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον, καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, ἀεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ᾠκοδόμησε ναόν, καὶ ὑπῆρξεν αὐτόν, ἐπτὰ στύλοις λογικοῖς, προγράφουσα, τοὺς Παῖδας τούτους, ὡς νόμου φύλακας.

Ἡ σοφὴ Σολομονή, υἱοὺς ἔτεκεν ἐπτὰ, οὓς ἐθρέψατο καλῶς, Ἐλεάζαρ ὁ σοφός· καὶ ἔστεψεν, ἡ θεία χάρις, στερρόως ἀθλήσαντας.

Τί βραδύνεις δικαστά; πρὸς Ἀντίοχον φησίν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν, ἡ ἐπτάκλονος σειρά· τιμώρησον, συντόμως σφάττε, ποίει ἃ θέλεις λοιπόν.

Προενήθλησε πατήρ, συναθλοῦσι καὶ υἱοί· ἐφεπέσθω σὺν ὑμῖν, καὶ ἡ μήτηρ δικαστά·
καὶ γένοιτο, προσθήκη τέκνοις, καὶ σεμνολόγημα.

Κἂν τὰ σώματα ἡμῶν, ἀναλώσης τῷ πυρί, ὁ ἐπτάδελφος χορός, ἀνεβόα τολμηρῶς,
Ἀντίοχε, μὴ ὄλωσ οἴου, νικᾶν κἂν ἓνα ἡμῶν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἐν Θεότητι μιᾷ, προσκυνήσωμεν
πιστῶς, κραυγάζοντες· Τριάς Ἁγία, σῶζε τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας Υἱόν, ὃν οὐκ ἔσπειρε πατήρ; πῶς διέμεινας Ἄγνη, μετὰ τόκον ὥσπερ
ἦς; Θεὸς οἶδεν, ὁ πάντα πράττων, ὅπως ἂν βούληται.

Καταβασία.

» Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, » σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ
σωτήριον πάθος » προδιετύπου σαφῶς. Ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, » τὴν ὑπερκόσμιον
Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, » τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, » καὶ
τριμέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Σοφίας Θεοῦ, οἱ στῦλοι οἱ ἐπτάριθμοι, καὶ θείου φωτός, οἱ λύχνοι οἱ ἐπτάφωτοι,
Μακκαβαῖοι πάνσοφοι, πρὸ Μαρτύρων μέγιστοι Μάρτυρες, σὺν αὐτοῖς τῷ πάντων
Θεῷ, αἰτεῖσθε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας ὑμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Αἶνει θερμῶς Σιών τὸν Θεόν σου, ὅτι ἐνίσχυσεν ὄντως σῶν πυλῶν τοὺς μοχλοὺς, καὶ
τοὺς υἱοὺς σου εὐλόγησεν. Οὗτοι στρατὸς γὰρ ὡς τροπαιοῦχος, φάλαγξ ὄντως
γενναία καὶ κραταιόφρων, πρὸς μηχανὰς δυσσεβῶν, θεοφρόνως ἀνθέστηκεν. Ἄλλ' ὡς
νίκης στεφάνους οὐρανίας Σιών ἀπολαύοντες, καὶ τῷ θείῳ θρόνῳ πελάζοντες, ὑπὲρ
πάντων ἀπαύστως δεόμενοι, αἰτεῖσθε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας ὑμᾶς.

Συναξάριον.

Μὴν Αὐγουστος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ΄, καὶ ἡ νύξ ὥρας ια΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ πρόοδος τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· καὶ μνήμη τῶν
ἀγίων ἐπτά Μαρτύρων τῶν Μακκαβαίων, Ἀβείμ, Ἀντωνίου, Γουρία, Ἐλεαζάρου,
Εὐσεβωνᾶ, Ἀχειμ καὶ Μαρκέλλου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς, καὶ Ἐλεαζάρου
τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχ. Πρῶτος πρὸ Χριστοῦ πῦρ στέγων Ἐλεάζαρ,

Ἀθλήσεως προὔθηκε τοῖς ἄλλοις ἵχνη.

Πρώταθλον ἄλλην καὶ πρὸ τῆς Θεκλῆς ἔχω,

Τὴν Σολομονὴν, ἣν πρὸ Χριστοῦ πῦρ φλέγει.

Ἐξ ἐβδόμης πέμπουσι Παίδων ἐπτάδα,

Ἀρθρέμβολα, πῦρ, καὶ τροχοὶ πρὸς ὀγδόην.

Καῦσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομώνην, ἐπτὰ τε υἱάς.

Οὗτοι, Ἀντιόχου, υἱοῦ Σελεύκου, τοῦ τῶν Ἑβραίων ὅλον ἔθνος ἐξελόντος καὶ ἀνδραποδισαμένου καὶ ἀναγκάζοντος τὰ πάτρια ἀρνήσασθαι ἔθνη καὶ ἀπογεύσασθαι υἰείων κρεῶν, ἠπειθήσαν τῷ τυράνῳ, τῶν πατρῶων ἀντεχόμενοι νόμων, ὃ τε πρεσβύτης Ἐλεάζαρ, διδάσκαλος ὢν τοῦ νόμου καὶ ἐξηγητής, καὶ οἱ ἐπτὰ Παῖδες ὑπ' αὐτῷ παιδευόμενοι.

Καὶ ὁ μὲν Πρεσβύτης, προσδεθείς εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας, τύπτεται σφοδρῶς· καὶ κατὰ τῶν μυκτῆρων δριμεῖς καὶ δυσώδεις χυλοὺς δεξάμενος καὶ εἰς πῦρ ἐμβληθεὶς καὶ εὐξάμενος, τὸ αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸν θάνατον ἀντίλυτρον προσδεχθῆναι ὑπὲρ τοῦ ἔθνους παντός, ἐξέπνευσεν.

Οἱ δὲ γενναιότατοι Παῖδες, ἕκαστος, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν τῆς ἐν τῷ βίῳ προόδου, ἀχθέντες καὶ ἀρθρεμβόλοις καὶ τροχοῖς καὶ καταπέλταις καὶ πυρί, οἷς καθ' ἓνα αὐτῶν ὁ τύραννος ἐξήτασεν, ἀγωνισάμενοι καὶ τὰ πάτρια ἔθνη μὴ ἀρνησάμενοι, μηδὲ τὸν νομοθέτην Θεὸν τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς ἀλλαξάμενοι, ἀλλὰ ταῖς βασάνοις αὐταῖς ἐναποθανόντες καὶ κύριον τὸν λογισμὸν καὶ αὐτοκράτορα δεῖξαντες τῶν παθῶν, τοὺς τῆς καρτερίας στεφάνους ἀνεδήσαντο.

Μεθ' ὧν καὶ ἡ αὐτῶν μήτηρ Σολομονή, ἐπεὶ τελειωθέντας τούτους εἶδε, μὴ ὑπομείνασα χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιβολήν, τῇ ἀναφθείσῃ πυρκαϊᾷ ἑαυτὴν ἐπέρριψε· καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων ἐννέα Μαρτύρων, τῶν ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ἀθλησάντων, Λεοντίου, Ἄττου, Ἀλεξάνδρου, Κινδέου, Μνησιθέου, Κυριακοῦ, Μηναίου, Κατούνου καὶ Εὐκλέου.

Στίχ. Ἐκ Παμφυλίας ἐνάς ἐτμήθη ξίφει,

Μίαν φυλὴν ζητοῦσα τὴν τῶν Μαρτύρων.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος, ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, ἐκ προγόνων ὄντες χριστιανοί· καὶ ὁ μὲν Μηναιὸς τέκνων ἦν, οἱ δὲ λοιποὶ γεωργοί. Μίαν δὲ γνώμην οἱ πάντες ἔχοντες, καὶ βουλήν καλὴν βουλευσάμενοι, πρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα ἐχώρησαν, κοινὰ πάντα τὰ βιωτικὰ ἡγησάμενοι. Καὶ καταλαβόντες τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ μιᾶς νυκτὸς πάντα τὰ ἐν αὐτῷ καταστρέφουσιν ἀφιδρύματα. Διὰ τοῦτο κρατοῦνται· καὶ

ἐρωτηθέντες, τύπτονται σφοδρῶς καὶ πυρὶ τὰς πλευρὰς ἀνακαίονται καὶ ὄνυξι τὸ περίλοιπον ἀποσύρονται σῶμα μέχρι τῶν ὀστέων· καὶ τὰς μασχάλας λαμπάσι πυρὸς κατακαίονται καὶ ὀβελίσκοις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεντῶνται καὶ τῇ εἴρκτῃ ἀπορρίπτονται, μήτε τροφῆς μήτε ποτοῦ μήτε οἴασοῦν ἐπιμελείας ἀξιοθῆναι τοῦ τυράννου προστάξαντος. Χρόνος οὐ μεταξύ πολὺς, καὶ θηρίοις οἱ Ἅγιοι εἰς βορὰν δίδονται· τὰ δὲ τούτοις εἰρήνευον. Πάντων δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐκπλαγέντων, καὶ, Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, ἐκβοησάντων, βρονταὶ αὐτίκα, ἀστραπαὶ τε καὶ ὑετοὶ λαῦροι, χαλάζη σύμμικτοι, ἐπὶ τὴν γῆν ἐφέροντο· μεθ' ὧν καὶ φωνὴ τις θεία ἠκούετο, τοὺς Ἅγίους προσκαλουμένη. Οἱ τῆς φίλης αὐτοῖς φωνῆς ἐπακούσαντες, ἐγεγήθησαν· καὶ τότε τοὺς αὐχένας ἐτμήθησαν, τοῦτο τοῦ ἡγεμόνος προστάξαντος· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πάπας ὁ Νέος, εἰς σάκκον βληθεὶς καὶ θίβῃ ἐγκλεισθεὶς καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάκκος Πάπαν ἔκρυσε, καὶ σάκκον θίβῃ,

Καὶ τὴν θίβην ῥοῦς· καὶ Πάπας Θεοῦ πέλας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἐλεάζαρος, πυρὶ τὴν κεφαλὴν φλεχθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Καυτηριασθεὶς Ἐλεάζαρος κάραν,

Ψυχοβλαβῶν ἀπῆλθε κρείττων ῥευμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Κήρυκος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ δημίου φήσαντος· Οὐ τμηθῆς θύων·

Κλίνας κάραν Κήρυκος, εἶπεν· Οὐ θύω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τῷ Θεοδώρῳ θεῖος ἐνσκήπτει πόθος,

Τυχεῖν ποθεινῶν δωρεῶν διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πολύευκτος, ἐν κοπρίᾳ χωσθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰώβ καθέδραν, φημί δὴ τὴν κοπρίαν,

Ὁ Πολύευκτος εἶχεν εἰς τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μήνου, Μηναίου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Βιγλεντίῳ, πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου.

Στίχ. Μήνης κατοικεῖ, συγκάτοικον νῦν ἔχων

Μηναῖον, ἔνθα οὐδαμῶς μῆνη πέλει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Προκοονήσου (Προικοννήσου), τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Τὸν Τιμόθεον, τὸν Προκοονήσου θύτην,

Τιμᾷ Θεὸς πρὶν, νῦν τε θαυματουργίας.

Οὗτος ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ 5' αἰῶνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν αὐτοκρατόρων Ἰουστίνου τοῦ Θρακὸς καὶ τοῦ ἀνεπιτοῦ αὐτοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου, ἐν τῇ Βασιλευούσῃ ποιούμενος τὰς διατριβάς. Ἀρετῇ δὲ πάσῃ κεκοσμημένος, προχειρίζεται Ἐπίσκοπος Προκοονήσου, ἢ συνηθέστερον εἰπεῖν, Προικοννήσου, ἥτις τὸ πάλαι καὶ Ἐλαφόννησος ἐκαλεῖτο· νῦν δὲ ὑπὸ πάντων γνωσκομένη καὶ λεγομένη Μαρμαράς.

Ἀπελθὼν οὖν ἐκεῖσε ὁ θεῖος πατήρ, καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Νήσου ταύτης εὐρὼν τὴν πειρατείαν μετερχομένους καὶ πολλὴν ἀπανθρωπίαν τοῖς εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ναυαγοῦσι δεικνύοντας, κατέβαλε πᾶσαν σπουδὴν, ἵνα τῆς τοιαύτης γνώμης ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς καὶ εἰς οἶκτον πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας προτρέψῃ· ὃ καὶ πεποίηκεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, διὰ τῆς χριστομιμήτου αὐτοῦ πραότητος. Καλῶς δὲ ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον καὶ ἀσκητικῶς διανύσας τὸν βίον, καὶ τὴν μὲν ἐπενεχεῖσαν αὐτῷ συκοφαντίαν ἀνεξικακῶς ὑπενεγκών, τὴν δὲ θυγατέρα Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος δαιμονιῶσαν, ἐφανισθεὶς μόνον, ἰασάμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, πλήρης ἡμερῶν, τῇ α' Αὐγούστου.

Ἡ δὲ φιλόθεος μήτηρ τῆς ἰαθείσης παιδός, ἡ βασιλὶς Θεοδώρα, πρὸς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης τῆς εἰς τὸν Ἅγιον, ἀνήγειρεν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ Μονὴν ἱερὰν ἐπί τινος εὐρυχώρου πεδιάδος, ὅπου καὶ ἡ πάσχουσα πρότερον ἀπελθοῦσα, ἰάθη καὶ τὸ ἱερώτατον τοῦ Ἁγίου λείψανον εὐρέθη, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ, καὶ πηγὴ ἀγιάσματος μικρὸν ἀνωτέρω.

Κεῖται δὲ ἡ πεδιάς αὕτη νοτιοανατολικῶς τῆς Νήσου, ἄνωθεν τῆς πάλαι ποτὲ κωμοπόλεως Προικοννήσου, Κλαζάκιον τανῦν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλουμένης, καὶ μηδὲν ἕτερον ἐχούσης, εἰμὴ εἴκοσι περίπου οἰκίας σμικράς. Καί τοι δὲ ἐρειπίων ὄντων καὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ μεγίστου αὐτῆς Ναοῦ, συνέρχονται ὁμῶς ἐκεῖ κατ' ἔτος οἱ ἐγχώριοι, ἐπιτελοῦντες τὴν τοῦ Ἁγίου ἐορτήν.

Μνήμη τῆς ἁγίας ὀσιομάρτυρος Ἐλέσης, τῆς ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κυθήρων ἀθλησάσης.

Στίχ. Ἐλεος σὺ δέδοσαι παρὰ Κυρίου,

Τῇ σῇ μητρί, παρθένε Μάρτυς Ἐλέσα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Σταυροῦ. Ἰδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰᾶται δι' ἀγαθότητα, σαρκὸς ὁμοῦ τε καὶ πνεύματος· ἥδη δέ, τῷ θείῳ αὐτοῦ Σταυρῷ, καθαγιάζει ἡμᾶς.

Ἵμνουῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος· ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον τρυφήν ἀδαπάνητον, καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κατεγνωσμένον κακοῖς· μὴ ἀπορρίψης ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με, τῷ σῶ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ζύλω· καὶ γὰρ πικρίας κακῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νῦν, ἐν κατανύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἢ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμὸν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μῆτερ Θεοῦ.

Τῶν Ἁγίων. Τοὺς ἐν καμίνῳ.

Οἱ τοῦ πατρώου νόμου ζηλωταί, οἱ σύμψυχοι φύλακες τοῦ νόμου ἀκλινεῖς, ἓνα Θεὸν πανευσεβῶς καθωμολόγουν, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἐνοποιοῦντες πιστῶς, καὶ διαιροῦντες εὐσεβῶς.

Τί ἐπιμένεις τύραννε λοιπόν; οἱ Μάρτυρες ἔκραζον τῷ πλάνῳ δικαστῇ· ἓνα Θεὸν ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν, καὶ πατρίδα ἔχομεν, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὴν θρησαμένην ἡμᾶς.

Οὐ μιροφαγήσομεν φασίν, οὐ θύσομεν, οὐδὲ γόνυ κάμψομεν εἰς γῆν· ἓνα Θεὸν ἡμεῖς ἀεὶ ὁμολογοῦμεν, καὶ αὐτὸν φοβούμεθα, παρ' οὗ γεγόναμεν, καὶ πρὸς ὃν σπεύδομεν.

Δόξα.

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ᾠδὴν, δοξάζοντες ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθὲς μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος κράζοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ τεῖχος πάντων καὶ χαρά, Πανύμνητε· χαῖρε τῶν περάτων ἢ ἐλπίς· χαῖρε βροτῶν ἢ καλλονὴ καὶ τῶν Ἀγγέλων, ἢ τερπνότης ἄχραντε· σὺ γὰρ τὸν μόνον Θεὸν σαρκὶ ἐκύησας.

Καταβασία.

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς » ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεο- » στυγοῦς. Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, » θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦν- » τι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· » Ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς » εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ ἡ´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εὐλόφ ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος σὲ προγράφων πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε· ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης καὶ γάρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν, ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πιστεῖ προσκυνεῖν σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις Ἰακώβ τρανότατα· ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιοθέντες βλέπειν σε, πιστεῖ ἀδιστακτῶ προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψάλλομεν πλουσίως εὐλογίαν τρυγῶντες, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξειςιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, ἐν ἀγαλλιάσει τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες· Πανάγαθε Δέσποτα, τῷ σῶ ὑψίστῳ θεῷ Σταυρῷ, ὕψωσον ἡμῶν, τοῦ χριστωνύμου λαοῦ σου, τὸ κέρασ, ἵνα πιστεῖ, καὶ εἰρήνη βαθεῖα, ὑμνήται σου τὸ κράτος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ὁμοφυῆ συνάναρχον, συναΐδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλῆν διαιρετὴν προσώποις δέ· Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ὑμνοῦντες μελωδοῦμεν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἄκακον, καθορῶσα κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, καὶ ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι, καὶ ταῖς μητρικαῖς περιστατοῦμαι ὀδύνας, ἢ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνοῦμεν θεοφρόνως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐν σοφία τοὺς οὐρανοὺς.

Οἱ τῶν πατρῶων ἐθῶν νομοφύλακες, καὶ τῆς Μωσέως διαταγῆς προκήρυκες, ὡς ἑπτὰ φωστήρες ἐν κόσμῳ φαίνοντες, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἁθλῶν, ἡμᾶς καταλάμπουσιν, οἱ νοεροὶ λαμπτήρες.

Οἱ κατὰ νόμον Θεοῦ ἀριστεύσαντες, καὶ τὰς Ἀντιόχου βουλάς καταπτύσαντες, τολμηρῶς ἐβόων· Ἡμᾶς Ἀντίοχε, οὐ θηρία οὐ ξίφη, οὐ πῦρ οὐδὲ μάστιγες, ὅλως χωρίσουσι Θεοῦ.

Οἱ τὴν Μωσέως καθέδραν κοσμήσαντες, καὶ τοὺς πατρώους θεσμοὺς συντηρήσαντες, ὡς ἑπτὰ ἀστέρες ἐν κόσμῳ λάμποντες, τοὺς πλανήτας ἀστέρας, λοιπὸν ἀπημαύρωσαν, τῇ πίστει φαιδρυνθέντες.

Τῆς εὐσεβοῦς Σολομονῆς βλαστήματα, καὶ τοῦ πιστοῦ Ἐλεάζαρ τὰ θρέμματα, οἱ ἑπτὰ φωστήρες ὡς λύχνοι φαίνοντες, τῇ τοῦ νόμου λυχνία, σαφῶς ἐπετέθησαν ἐν τῇ σκινηῇ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, τῇ ἐν Τριάδι προσώπων Θεότητι, καὶ Μονάδι φύσεως ὑποστάσεων, ὑμνουμένη ἀπαύστως, ὑπὸ πάσης κτίσεως εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς πατρικῆς εὐδοκίας θησαύρισμα, τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ἐναύλισμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα, ἀνεδείχθης Μαρία, Τριάδος τὴν ἔμφασιν ἐν σοὶ ἀνατυπούσα.

Καταβασία.

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δη- » μουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάν- » τα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, » καὶ ὑπερυσοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦ- » μα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμὴν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, πόδας τε καὶ χεῖρας παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευρὰν νυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολήν, ἢ πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμὸς ἢ δόξα, ἢ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ὡραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ περιγραπτός, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φανερώς· ἀκτίσι δὲ τῆς θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή· αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὀρῶντες, μετ' εὐλαβείας ἀσπασώμεθα.

Ἦνίκα μέλλεις ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασας Κύριε, ἀγγελικῶν, προπορευομένων σῶν στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλιακάς, τῇ τούτου δυναστεία, οἰκτείρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορᾶς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστροῦ, πρὸ αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἄνθρωποι σπαράττουσί σε Υἱέ, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγῃ καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἠλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἢ Πάναγνος ἐβόα· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Τῶν Ἁγίων. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Οἱ κατὰ νόμον τραφέντες, καὶ ὑπὲρ νόμου θανόντες, Ἐλεαζάρου φοιτηταί, Σολομονῆς δὲ Παῖδες, καὶ τοῦ Μωσέως ζηλωταί, ἐλκόμενοι ἔκραζον· Ἀντίοχε, τί βραδύνεις τί μέλλεις, τί οὐ πράττεις ἢ βουλευή καθ' ἡμῶν;

Οἱ ταξιάρχαι τοῦ νόμου, τῆς Ἀντιόχου ἀνοίας, καταφρονήσαντες στερρόως, ταῖς βασάνοις ἐνήθλουν, ζηλοτυποῦντες ἑαυτούς, ἀλλήλους προτρέποντες, καὶ σπεύδοντες, προαρπάζειν τοὺς πόνους, καὶ τοὺς ἄθλους καὶ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν.

Ὡσπερ Ὀλυμπιονίκη, ἀνδρεία τις καὶ γενναία, ἡ Σολομονὴ τοὺς υἱούς, ἐσφαγμένους ὀρῶσα, οὐκ ἐσαλεύθη τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἔκραζεν· Ἄκουε Ἀντίοχε, κάμῃ πρόσθεσ τοῖς τέκνοις, εἴπερ ὅλως ἐστὶ χάρις παρ' ἐχθρῶν.

Ὡ γυναικὸς ἀριστείας! ὦ γενναιότητος ἄκρας! ἡ τὸν ἐπτάκλονον χορόν, τῶν υἱῶν ὑπὲρ νόμου, ἀφιερῶσασα Θεῷ, προθύμως ἠνδρίσατο καὶ δέδωκεν, ἑαυτὴν ταῖς βασάνοις, εἰς προσθήκην τῶν θανόντων νῦν υἱῶν.

Οἱ τῆς σεπτῆς ἐβδομάδος, τύπον ἐπέχοντες Παῖδες, ἐν τῷ θανάτῳ τὴν ζωὴν, θησαυρίζειν ποθοῦντες, ταῖς τοῦ διώκτου ἀπειλαῖς, γενναίως ἀντέστησαν καὶ ἤσχυναν, τῇ τοῦ νόμου λατρείᾳ, τὰς ἐκεῖνου παμβεβήλους μηχανάς.

Τοὺς ἀριστεὰς τοῦ νόμου, οὓς Ἐλεάζαρ ἐκθρέψας, τύπον κατέλιπε καλόν, ἑαυτὸν προενέγκας, τοῖς τῶν Ἁγίων αἰκισμοῖς, ἐνδόξως τιμήσωμεν πρεσβεύοντας, τοῦ δοθῆναι τῷ κόσμῳ, τὴν εἰρήνην καὶ ἡμῖν τὸν ἰλασμόν.

Τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην, τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἄθλων, Παῖδες τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ταῖς ὑμῶν ἰκεσίαις, ἐκ πάσης νόσου καὶ φθορᾶς, λυτρώσασθε Ἅγιοι δωρούμενοι, τῇ Μονῇ ἡμῶν ταύτῃ, τὴν εἰρήνην καὶ κακῶν ἀπαλλαγὴν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα δοξάζω, φῶς τὸν Υἱὸν μεγαλύνω, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα προσκυνῶ, τὴν Ἁγίαν Τριάδα· ἀλλ' ἐν προσώποις μὲν τρισί, μιᾷ δὲ Θεότητι αἰδίων, ἀτελεύτητον κράτος, ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς, εἰπέ, τίκτεις Παρθένε; πῶς ἐκ μαζῶν σου τὸ γάλα; πῶς τοῦ ἀπάτορος ἐκ σοῦ, καὶ ἀμήτορος ἄνω, ἐκ τοῦ Πατρὸς μονογενοῦς, γεννήτρια γέγονας θηλάζουσα, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου; Ὡς οἶδεν ὡς ἠδύδοκησεν αὐτός.

Καταβασίαι

» Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως » βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ » ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον. Διὸ » νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ με- » γαλύνομεν. » Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενός- » μενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμε- » ρον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα δια- » λέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν » πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν.

Τοὺς θαυμαστοὺς ὑμνήσωμεν Μακκαβαίους, Ἐλεαζάρου παῖδας Σολομονῆς τε· οὗτοι γὰρ καθεῖλον τὰ φρυάγματα, τοῦ ἀρχεκάκου δράκοντος, καὶ τῆ τοῦ νόμου λατρεία, ἐγένοντο στεφανῖται.

Ἔτερον, τοῦ Σταυροῦ.

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρὸς βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ψδαῖς μελωδήσωμεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Σταυρὲ παμμακάριστε, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῆ δυνάμει σου· καὶ παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρότους, τοὺς εὐσεβῶς προσκυνοῦντάς σε.

Προσελθόντες ἀρύσασθε, μὴ κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῆς χάριτος προερχόμενα· ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τὸ Ἐύλον τὸ ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδομένην τῷ Αἵματι, καὶ τῷ Ὑδατι, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, μοναζόντων ἀγλάισμα, ἱερέων καύχημα καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνοῦμέν σε, καὶ καρδίας καὶ ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος καὶ τὸ κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων. Ἦχος α'.

Ἡ πολυάθλος μήτηρ, πρὸς ἀγῶνας συγκαλοῦσα, τοὺς οἰκείους παῖδας ἔλεγε· Τῆ Ἀβραμιαία πολιᾶ ἀκολουθήσατε, ἵνα τῆ σφαγῆ τοῦ Ἰσαὰκ συγκοινωνήσητε. Αὐτοὶ δὲ προελάμβανον τὴν ὁδηγοῦσαν, προέπεμπον τὴν νουθετοῦσαν, ἐπαλλήλαις τιμωρίαις, τὰς βασάνους βλέποντες. Ὡν ταῖς εὐχαῖς ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Ἦχος δ'.

Ἐπτὰ στῦλοι ἐκλεκτοί, ἐκ μιᾶς πέτρας λογικῆς λατομηθέντες, ἀσάλευτον ἔδειξαν τὸν τοῦ νόμου πύργον· δι' ὧν εὐδόκησον Σωτὴρ, ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἦχος πλ. α'.

Οἱ τοῦ νόμου φύλακες, καὶ τῆς Σολομονῆς υἱοί, ἐν σταδίῳ ἀθλοῦντες, πρὸς Ἀντίοχον ἐβόων· Ἡμεῖς, ὃ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρώων νόμων ἐγκαρτεροῦμεν· οὐ χωρίσει δὲ ἡμᾶς, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ θῆρες, οὐ μᾶστιγες, ἀλλ' ὁμοῦ τεθνηζόμεθα, σὺν μητρὶ γηραλέα, καὶ διδασκάλῳ πατρὶ, ζῶντες καὶ συγχαίροντες, εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν κατὰ Μακκαβαίων συγκροτηθέντα πόλεμον, δεῦτε θεασώμεθα πιστοί, καὶ τὴν τούτων ἀνδρείαν· τύραννος γὰρ βασιλεύς, πάντων τῶν ἐθνῶν κρατήσας, ἀντεκρατεῖτο ὑπὸ γέροντος, καὶ παιδῶν ἐπτά, καὶ μιᾶς γυναικός. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ συμμαχήσας Κύριε τῷ πραοτάτῳ Δαυΐδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατάβαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον εὐσπλαγχνε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν· πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, γίνεται Εἴσοδος μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἐφεξῆς ἡ τούτου προσκύνησις, κατὰ τὸν τύπον τῆς τρίτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Γινομένης δὲ τῆς προσκυνήσεως, ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον Στιχηρὸν τοῦτο·

Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοί, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκουσίως χειρὰς ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὓς πρὶν ὁ ἐχθρός, δι' ἠδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντριβεῖν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρέ, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις. Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεόν, δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου, ψάλλομεν· Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν, κ.λπ.

ΤΗ Β΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, τῇ μορφῇ ὡς ἄγγελος ὥφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι, τῆς ἔνδον λαμπρότητος, καὶ τὴν αἴγλην τῆς ψυχῆς, φανερούσης τοῖς βλέπουσι· δι’ ἧς ἔτυχες, καὶ φωτὸς θεωρίας οὐρανῶν σοι, παραδόξως ἀνοιγόντων, ἀρχὴ Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Ὡς βαθμίδες καὶ κλίμακες, πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες σοι γεγόνασιν· ὧν ἐπιβαίνων

τεθέασαι, ἐστῶτα τὸν Κύριον, τοῦ Πατρὸς ἐκ δεξιῶν, σοὶ ὁμόνυμον στέφανον, προτεινόμενον, δεξιᾷ ζωφόρῳ· οὗ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καὶ Ἀθλητῶν ἀκροθίνιον.

Ἐν σημείοις καὶ τέρασιν, ἀπαστράπτων καὶ δόγμασι, παρανόμων ἔσβεσας τὸ συνέδριον· καὶ ὑπ’ αὐτῶν ἀναιρούμενος, καὶ λίθοις βαλλόμενος, ὑπὲρ τῆς τῶν φονευτῶν, σὺ προσηύχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος, οὗ εἰς χεῖρας, ἐναπέθου σου τὸ πνεῦμα, τὸ ἱερώτατον Στέφανε.

Καὶ Ἰδιόμελα γ΄. Ἦχος β΄.

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καὶ ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης πανάγιε Στέφανε· ὁδὸς γὰρ ἐγένου τοῖς Ἁγίοις, καὶ πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας· διὸ οὐρανός σοι ἠνοιγή, καὶ Θεός σοι ἐφάνη. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν Πρωτομάρτυρα, καὶ γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τὸν Πρωτοδιάκονον ἐπαξίως τιμήσωμεν. Οὗτος, ἐστὼς ἐν μέσῳ παρανόμων, ἐν δεξιᾷ Πατρὸς Υἱὸν ἐθεάσατο.

Ὁ αὐτός.

Ἁγιωσύνην ἐνεδύσω Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καὶ Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχῆ· δυσωπήθητι καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον τὸν ἀναμάρτητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καὶ ἐν Διακόνοις Στέφανε μακάριε, τῶν Ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ἡ δόξα τῶν δικαίων. Τοῖς τὴν σεπτὴν σου

ἐορτάζουσι μνήμην, αἰτησαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Εἶτα, Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, στεφανηφόρε Στέφανε, ὁ μιμητὴς τοῦ Δεσπότη· διότι καὶ Πρωτομάρτυς γέγονας Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων Ἰουδαίων κατήγγησας. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Βασιλείον διάδημα, ἐστέφθη σὴ κορυφή, ἐξ ἄθλων ὧν ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρτύρων πρωτόαθλε· σὺ γὰρ τὴν Ἰουδαίων, ἀπελέγξας μανίαν, εἶδές σου τὸν Σωτῆρα, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἄσμασι τὸν πρῶτον τῶν Μαρτύρων εὖ στεφανώσω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἀκτινοβόλοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, ὑπερφυῶν ἄθλων, καὶ στερρᾶς ἀθλήσεως, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας φώτισον, παρεστῶς τῷ Δεσπότη, στεφανηφόρος πανόλβιε, Στέφανε Μαρτύρων στεφάνωμα.

Σταδιοδρόμων ἀπαρχὴ γενόμενος, καὶ ἀκροθίνιον, μαρτυρικοῦ στέφους, καθορᾶν ἠξίωσαι, τὸν ἀθλοθέτην ἐνδοξε, δεξιᾷ ζωηφόρῳ, θεόπλοκόν σοι προτείνοντα, στέφανον θεσπέσιε Στέφανε.

Μόνος ὑπάρχων θησαυρὸς χρηστότητος, Σῶτερ ἀνέδειξας, ἐκ τῶν τῆς γῆς κόλπων, θησαυρὸν πολύτιμον, πλοῦτον μὴ δαπανώμενον, ἀναφαίρετον ὄλβον, περιουσίαν ἀνώλεθρον, Στέφανον τὸν σὸν Πρωτομάρτυρα.

Ἀγγελομόρφω προφανῶς λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, ἀγγελικοῖς ὕμνοις, Πρωτομάρτυς Στέφανε, καὶ Διακόνων Πρόκριτε, κεκρυμμένος ὡς ὄφθης, ἀξίως ὄντως τετίμησαι, ἔνδοξε Μαρτύρων ἀγλαίσμα.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα δι' ἡμᾶς Πανάμωμε, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεαρχικὸν Λόγον, τοῦ Πατρὸς γεγέννηκας. Ὡ παρθενίας σκήνωμα, καὶ δοχεῖον ἀγνείας, καὶ τέμενος καθαρότητος, Δέσποινα τοῦ κόσμου Θεόνομφε!

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἱερολόγος ἱερός, καὶ θεολόγος ἐδείχθης, συμπλεκόμενος Ἑβραίων τοῖς δήμοις, διελέγχων ἀσφαλῶς, τὴν τούτων ἀθεότητα, καὶ θεομάχον γνώμην, Στέφανε Μάρτυς πανάριστε.

Τὸν Πρωτομάρτυρα Χριστοῦ, καὶ Διακόνων τὸν πρῶτον, τὸν τοῖς Μάρτυσι τοῦ δρόμου τὴν νύσσαν, ὑποδείξαντα λαμπρῶς, Ἀγγέλων τὸν συνόμιλον, δεῦτε συμφώνως πάντες, ὕμνοις ἐνθέοις τιμήσωμεν.

Ὁ κεκρυμμένος θησαυρός, ὑπὸ τὴν γῆν φανεροῦται, καὶ τὸν κόσμον εὐωδίας ἐνθέου, καὶ πλουσίων δωρεῶν, τὴν οἰκουμένην ἔπλησεν, ὁ τῶν Μαρτύρων πρῶτος, καὶ Διακόνων ὁ πρόκριτος.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, διὰ σοῦ τῆς κηρυχθείσης ἐμφρόνως, ἐξανάστησον ὕμνεῖν, τὴν σὴν σεπτὴν πανήγυριν, καὶ σοῦ κατ' ἴχνος βαίνειν, Στέφανε μάκαρ ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἐδείχθης νοητή, ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους, τῆς ἐν γῆ φανερωθείσης Παρθένε· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς, ὁ Λόγος εἰσελήλυθεν, ἐπὶ τὸ σῶσαι πάντας, τῆς ἀλογίας πανάχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-

» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέ-

» τρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ

» ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνη φιλόφρων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη καταλαμπόμενος, καὶ τῇ ὄντως σοφίᾳ συνανηψούμενος, τῶν Ἰουδαίων τὴν ἀγλὴν ἀπημαύρωσας, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν ἐχθρόν, ἀθλητικῶς καταβαλὼν, Μαρτύρων στέφανος ὄφθης. Ἀλλὰ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων σοι, ἀειπάρθενε Ἄγνη, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἰκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥεῖθρον ἡμῖν, σήμερον μύρου ἀνέβλυσεν, εὐωδίας, κρήνη ἐκπεπόρευται, καὶ ποταμὸς θεῶν ἀγαθῶν, καὶ τρυφῆς χειμάρρους, ἐπέκλυσεν ὁ αἰδιδίμος, ὁ πρῶτος τῶν Μαρτύρων, ὁ τῆς πίστεως πλήρης, καὶ δυνάμεως θείας καὶ χάριτος.

Ὡς ἱερά, καὶ φαιδροτάτη καὶ εὐσημος, ἡ ἡμέρα, ἡ τοῦ Πρωτομάρτυρος, πλήρης φωτὸς καὶ πνευματικῆς, ὄντως εὐφροσύνης, τῇ Βασιλίδι ἐπέφανε, φυλάττουσα τὸ κράτος, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ βαρβάρων τὸ θράσος διώκουσα.

Τὴν ἀγαθὴν, κληρονομίαν ἀπειλήφας, ἐπαξίως, Στέφανε μακάριε, ἔνθα Χριστὸς ὁ παμβασιλεύς, σὺ κατασκηνώσας· αὐτοῦ γὰρ ὄφθης Διάκονος, σημείων καὶ τεράτων, ἐκτελῶν τὰς δυνάμεις, καὶ παρέχων νοσοῦσι τὴν ἴασιν.

Ὁ ἀκλινής, τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄσειστος, καὶ ἐδραῖος, στῦλος ἀνατέταται, ἀπὸ τῆς γῆς ἕως οὐρανοῦ, αἴγλη εὐσεβείας, φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, ὁ Στέφανος ὁ μέγας, ἀληθείας ὁ κήρυξ, τῆς ἀθλήσεως ὄντως ὁ πρόβολος.

Θεοτοκίον.

Νέος Ἀδάμ, διὰ τὸν πρῶτον σὺ γέγονας, ἐκ Παρθένου, διὰ τὴν Προμήτορα, ὁ Λυτρωτὴς πάντων καὶ Σωτὴρ, κατὰ τοῦ θανάτου, ζωὴ ἢ ὄντως ἀθάνατος· διό σε τὴν τεκοῦσαν, Θεοτόκον εἰδότες, ἐπαξίως αὐτὴν μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, τὸ τῆς ματαιότητος ὄντως συνέδριον, καρτερῶς ἐλέγξας, ὑπ' αὐτῶν θεηγόρε χωννύμενος, ταῖς βολαῖς τῶν λίθων, εἰς οὐρανούς ὡς νικηφόρος, ἀνυψώθης τῷ πνεύματι Στέφανε.

Ὡς ὠραῖος ὡς ὄρθρος, κόσμῳ πεφανέρωσαι ἔνδοξε Στέφανε, τὴν ἀχλὺν διώκων, καὶ δαιμόνων ἐλαύνων τὰ φάσματα, καὶ νοσοῦντων πάθη, καὶ ψυχικῶν ἀρρώστημάτων, θεραπεύων τὰ ἔλκη θεόπνευστε.

Νοερῶς σὺν Ἀγγέλοις, μάκαρ ἀγαλλόμενος κόσμου τὰ πέρατα, ἀγιάζεις ὄντως, τῇ σῆ ἐπιδημία καὶ χάριτι, εὐωδίας μύροις, πνευματικοῖς εὐωδιάζων, καὶ κινδύνων καὶ ζάλης ῥυόμενος.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ὡδή ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀγγέλων ὡς μιμητής, τῇ προαιρέσει γενόμενος, τὸ εἶδος ἀγγελικόν, ἐκτίσω μακάριε· μεθ' ὧν ἀγαλλόμενος, καὶ περιπολεύων, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισφύξε.

Ῥημάτων μάκαρ τῶν σῶν, τῶν θεοπνεύστων ἢ δύναμις, ὡς ἦχος ὁ τῆς βροντῆς, τὰ ὄτα θεόληπτε, σαφῶς κατεβρόντησε, τὰ τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ὄψεις ἀπημαύρωσε.

Τὴν δόξαν τὴν πατρικὴν, θεάσασθαι κατηξίωσαι, καὶ ταύτης τὸ συμφυές, ἀπαύγασμα Στέφανε, τῶν ἄθλων μηνῦόν σοι, τοὺς λαμπροὺς στεφάνους, θεηγόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς ὁ μονογενής, ὁ πρὸ αἰῶνων ἀόρατος, ἐσχάτων ἐφ' ἡμερῶν, πρωτότοκος γέγονεν, ὁρώμενος σῶματι, ἐκ σοῦ Θεομητορ, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Πρῶτος ἐσπάρης ἐπὶ γῆς, ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Γεωργοῦ πανεύφημε· πρῶτος τὸ αἷμα ἐπὶ γῆς, διὰ Χριστὸν ἐξέχεας μακάριε· πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἀνεδήσω ἐν οὐρανῷ, ὡς Ἀθλητῶν προσίμιον, στεφανῖτα τῶν Μαρτύρων ὁ Πρώταθλος.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Παραδείσου τὰ ἄνθη ὀρώων, τῇ εὐοσμῖα αὐτῶν τῇ τερπνῇ πληροῦντα πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, τὸ ξένον αὐτῶν καταπλήττομαι θέαμα· ἐν παγετῷ γὰρ χειμῶνος πλέον ἀνθοῦσι μᾶλλον, ὃ περ ξένον ἐν ἄνθεσιν· ὡς ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐξανθήσας πρῶτος, καὶ θύρα γεγονὼς τῶν νομίμως ἀθλούντων, καὶ ἀνθούτων κρυμῶ τῶν κολάσεων· ὁ δείξας τρίβον ἀπλανῆ τοῖς βουλομένοις ἀθλεῖν, ὁ καλὸς σταδιάρχης, ὁ τοῖς πόνοις ἀναλάμψας, στεφανίτης τῶν Μαρτύρων ὁ Πρώταθλος.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

Στίχ. Ἔχεις, Σιών, πάμπολλα θεῖα καὶ ξένα·

Νεκρὸν Στεφάνου δὸς πόλει Κωνσταντίνου.

Δευτερὴ νέκυος Στεφάνου γένετ' Ἀνακομιδῆ.

Ἦτις τελεῖται μὲν κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου, ἔχει δὲ τήνδε τὴν διήγησιν. Μετὰ πολλοῦ χρόνου παραδρομὴν τῆς τοῦ Ἁγίου διὰ Χριστὸν μαρτυρίας, καὶ πολλῶν ἤδη διὰ Χριστὸν τοῖς ἀγῶσι τελειωθέντων, γαλήνη τὴν ταραχὴν διεδέξατο· καὶ πᾶσαι μὲν φυλακαὶ ἠνοίγοντο, πᾶν δὲ κολαστήριον ἀνενέργητον ἔμεινε, τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐν ἁγίοις Κωνσταντίνου τοῦ χριστιανικωτάτου καὶ πρώτου ἐν βασιλεῦσιν. Εἰρήνης οὖν καὶ ἐλευθερίας τῆς οἰκουμένης πεπληρωμένης, τότε καὶ ὁ πολύτιμος ὄλβος, τὸ Λεῖψανον φημὶ τοῦ Πρωτομάρτυρος, φανεροῦται.

Ἄνθρωπος γάρ τις ἦν οἰκῶν τὴν κώμην, ἐν ἧ καὶ ὁ μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο, πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν βίον αἰδέσιμος, Λουκιανὸς τοῦνομα· τούτῳ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ δις καὶ τρίς ἐπιφανεῖς ὁ Πρώταθλος, ἑαυτὸν καταδηλοῖ. Ὁ δὲ Πρεσβύτερος καταμηνύει τῷ Ἐπισκόπῳ Ἰωάννῃ τὰ τῆς ὀπτασίας. Ὁ δὲ, χαρᾶς πλησθεὶς, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν σὺν τῷ κλήρῳ τῆς πόλεως καὶ ἀνορύξας, εὔρε τὴν σορόν. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, καὶ εὐωδία πλείστη τοὺς παρόντας κατευωδιάζουσα· καὶ φωναὶ οὐρανόθεν ῥηγνύμεναι Ἀγγέλων Θεοῦ, τό, Δόξα ἐν ὑψίστοις, βοῶντων, τῷ Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, εἰς δέκατον ἐξηκούοντο σημεῖον. Ἀλλὰ καὶ θεραπείαι πλείσται τῶν ὑπὸ ποικίλων παθῶν πιεζομένων ἐνεργούμεναι, τὴν τοῦ Πρωτομάρτυρος χάριν ἐκήρυττον.

Αὐτίκα γοῦν ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχης, σὺν δυσὶν ἄλλοις Ἐπισκόποις καὶ τῷ κλήρῳ καὶ παντὶ τῷ λαῷ, τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ προσκυνήσαντες, μετὰ φῶτων καὶ ὕμνων καὶ θυμιαμάτων καὶ τῆς προσηκούσης τιμῆς εἰς τὴν ἁγίαν κατέθεντο Σιών. Μετὰ ταῦτα δὲ ναὸς τῷ Ἁγίῳ σεβάσιμος, κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν, οἰκοδομεῖται ὑπὸ τινος Ἀλεξάνδρου Συγκλητικοῦ, ὅς, πολλὰ τοῦ Ἀρχιερέως δεηθεὶς, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον Λεῖψανον μετὰ πάσης ἔθετο σεβασμιότητος.

Οὕτω δὲ πλείους ἢ πέντε μετ' ἐκείνην διήλθον τὴν μετάθεσιν ἐνιαυτοί, καὶ αὐτὸς τὴν ἐπὶ θάνατον νοσήσας καὶ γλωσσόκομον μὲν ἑαυτῷ περσεῖνον, τῷ τοῦ Ἁγίου παρόμοιον, κατασκευασάμενος καὶ ἔγγιστα τούτου καταθέμενος, κεκοίμηται, ἐν αὐτῷ κατατεθείς. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτῶ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Συγκλητικοῦ τελευτῆς, βασιλεύοντος Ῥωμαίων τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ἱεραρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους, ἡ γαμετὴ Ἀλεξάνδρου τοῦ Συγκλητικοῦ, διὰ τε τὸν αὐτῆς πλοῦτον καὶ τὴν ὥραν τοῦ σώματος, πρὸς γάμον αὐθις ἐλθεῖν ὑπὸ πολλῶν ἐνοχλουμένη, ὅπως μὴ τοῦτο πράξῃ καταναγκασθεῖσα, βουλὴν βουλεύεται, τὸ σῶμα μὲν τοῦ ἀνδρὸς ἀναλαβεῖν, πρὸς τὸν πατέρα δὲ καὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα, τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀναδραμεῖν· ἥτις θεῖα τινὶ προνοίᾳ περιπλανηθεῖσα, τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀφεῖσα γλωσσόκομον καὶ πηγὰς δακρύων προχέουσα, τῷ τοῦ Ἁγίου περιεπλέκετο.

Τέλος, τὸ ἱερὸν Λεῖψανον ἐν λεκτικίῳ* ἐπὶ ὄνῳ καταθεῖσα, οὕτω τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο. Δι' ὅλης δὲ τῆς νυκτὸς ὕμνος Ἀγγέλων κατ' οὐρανὸν καὶ θεοπρεπῆς ἐξηκούετο δοξολογία, καὶ ὁσμῆς εὐώδους, ὡς μύρου πολλοῦ ἐκχυθέντος, τὰ ἐκεῖσε ἐπληροῦτο· καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα οἰμόζοντα, Οὐαὶ ἡμῖν! φωναῖς ἀνέκραζον συχναῖς, ὅτι Στέφανος μέσον ἡμῶν παράγει, μαστίζων ἡμᾶς. Φθάσαντες δὲ τὴν Ἀσκάλωνα, πόλιν παράλιον, καὶ εὐρόντες πλοῖον καὶ πεντήκοντα χρυσίων αὐτὸ

μισθωσάμενοι, ἐξώρμησαν. Ὅποσα δὲ θαύματα κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην καὶ σημεῖα διετελέσθησαν, ἀδύνατον γράφειν, τῇ συντομίᾳ χρωμένους.

Ὡς δὲ τὴν Βασιλίδα κατέλαβον καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως ἐνηγήθη τὸ μέγα τοῦτο δρᾶμα, ἀνηνέχθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ περὶ τῆς γυναικός, αὐτίκα παραστᾶσα ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀκριβῶς ἐξεῖπε τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους παρακολουθήσαντα. Τότε δὴ τότε ὁ καλλίνικος καὶ φιλευσεβῆς βασιλεύς, ταῦτα ἀκηκόως, χαρᾶς τε πλησθεὶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, ἐκέλευσε τῷ Ἀρχιερεῖ μετὰ παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τὴν ὑπαντὴν ποιῆσαι καὶ μετὰ τιμῆς πλείστης καὶ εὐλαβείας τὸν Ἅγιον εἰς τὰ βασίλεια ἀγαγεῖν.

Τότε τοίνυν καὶ ἄλλα μέγιστα ἐτελοῦντο· ἀλλὰ ἀδύνατόν

* Λεκτίκιόν ἐστι λέξις λατινική, παράγωγος ἐκ τοῦ Λέκτικα (Lectica), ὅπερ δηλοῖ φορεῖον· τὸ δὲ Λέκτικα παράγεται ὁμοίως ἐκ τοῦ Λέκτος (Lectos), ἑλληνιστὶ Λέκτρον, κοίτη.

ἐστι ταῦτα καταλέγειν· ἐν δέ, ὃ μὴ καταλιπεῖν ἄξιον, λέξομεν. Εἴλκον αἱ ἡμίονοι τὸ ἄρμα, ἐν ᾧ ὁ θησαυρός, ἕως ἔφθασαν εἰς τόπον Κωνσταντιανᾶς καλούμενον, ἐν ᾧ κατετέθη, μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἐξειπούσης· Τίνος χάριν τύπτετε ἡμᾶς; ἐνταῦθα δεῖ τὸν Ἅγιον κατατεθῆναι. Τούτων τῶν φωνῶν ὁ Ἀρχιερεύς, καὶ πᾶν τὸ σύστημα ἀκούσας, μεγάλη τῇ φωνῇ τὸν αἶνον τῷ Θεῷ ἀπέδωκεν. Ἐξέστη ταῦτα γνοὺς καὶ ὁ πιστότατος βασιλεύς· καὶ παραχρῆμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ σεβάσμιον ἐγείρει τῷ Πρωτάθλῳ ναόν, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Εὐρέσεως τῶν Λειψάνων τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καὶ Κυντιλιανοῦ.

Στίχ. Τρεῖς ἐκφέρουσα γῆ νεκροὺς ζωηφόρους,

Πόλῳ λέγειν ἔοικε· Σὺ κρύψας ἔχε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν Δωροστόλῳ τῇ πόλει, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς δευτέρας Μυσίας. Παραστάντες δὲ Ταρκυνίῳ ὑπάτῳ καὶ μὴ θελήσαντες θῦσαι, τύπτονται· καὶ ἀχθέντες ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, Ὀζοβία καλουμένῳ, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται, Ἀπριλίου ιγ'. Ἀγνοουμένων δὲ ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς, δι' Ἀγγέλου ἀπεκαλύφθησαν τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα Αὐγούστου δευτέρα· ἃ καὶ νῦν κατάκεινται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Βιγλεντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τοῦ θείου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς Ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχ. Σὸν Ναὸν σῆ χάριτι καθιεροῦμεν,

Ἰωάννη πάνσοφε ἠγαπημένε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φωκᾶ καὶ τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις.

Στίχ. Φωκᾶς ὁ Μάρτυς ἐκλιπὼν γῆς χωρίον,

Νῦν ἐγκατοικεῖ τῆς τρυφῆς τῷ χωρίῳ.

Οὐκ ἐκποδὼν σοι σκῆπτρον ὄφθη, ὦ ἄναξ,

Σὺ γὰρ κατοικεῖς Βασιλείαν τὴν ἄνω.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ῥοὴ τῶν αἱμάτων σου, τὰς οὐρανίους πύλας ἠνέφξε, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, παρεστηκότα καὶ προτεινόμενον, σοὶ τοὺς στεφάνους ὑπέδειξε κράζοντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς θῆρες ἀρπάσαντες, οἱ θεοκτόνοι τὸν θεοφάντορα, μαιφόνους παλάμαις, τοῦτον ἀνήρουν ὑπερευχόμενον, τῶν ἀναιρούντων συντόνωσ καὶ ψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νομίμως διήλεγξας, τοὺς παρανόμους ὁ ἐνομώτατος, μιμητὴς τοῦ Σωτῆρος, καὶ θεομάχους τούτους ἀπέδειξας, ὑφ´ ὧν τοῖς λίθοις βαλλόμενος ἔσαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀπειρογάμως Ἀγνὴν γεγέννηκας· τὸν πρὶν ἄσαρκον Λόγον, σαρκὸς προσλήψει Παρθένε τέτοκας, ὃ μελωδοῦμεν συμφώνως κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἵπερφυεῖ λαμπόμενος, φωταυγία πανάριστε, καὶ τὴν τοῦ προσώπου σου μορφήν ἰσάγγελον, ἐδείκνυς τῆς χάριτος, διαδοθείσης Στέφανε, τῆς ἐν τῇ ψυχῇ σου, κεκρυμμένης πλουσίως· ἐντεῦθεν ἀνεβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στεφανηφόρε Στέφανε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, ῥάνισιν αἱμάτων σου· πρὸς γὰρ τὴν σὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν συμπαθεῖ, καὶ χριστομίμητον γνώμην, προσφεύγων ἀνακράζω· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῶν χαρίτων ἔνδοξε, σοὶ ὁμώνυμον στέφανον, τῇ σῇ σεβασμῖα κορυφῇ ἐπέθηκε, Κριτῆς ὁ ἀδέκαστος· ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξας, Κτίστην καὶ Θεόν, καὶ Βασιλέα τῶν ὅλων, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ κτίσαντος, ἐναπέθου τὸ πνεῦμά σου· αἱ τῶν οὐρανῶν γὰρ στρατιαὶ συνόμιλον, ἐδέξαντο χαίρουσαι, τὸν πρὶν ἐν γῆ ἰσάγγελον· νῦν δὲ ταῖς αὐτῶν, συντεταγμένους χορείαις, βοᾷς ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ἀδύτου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάναγνε· φῶς γὰρ τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ γεγένηκας, φωτίζον τὰ πέρατα, θεογνωσίας χάριτι· ᾧ ἀκαταπαύστως, οἱ πιστοὶ μελωδοῦμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ τύραν- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δη- » μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐ- » λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀθλήσεως Μαρτύρων ἡ ἀπαρχή, ὁ λαμπρῶς ὑποδείξας τοῖς Μάρτυσι, τὴν ἀπλανῆ, τρίβον ὁδηγοῦσαν εἰς οὐρανοὺς, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, πάντας προσκαλεῖται πνευματικῶς, πρὸς θεῖαν εὐφροσύνην, φωτὸς πρὸς μετουσίαν, καὶ κοινωνίαν ἀγιότητος.

Νευρούμενος ἀγάπῃ τῇ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν τούτου ζηλώσας πραότητα, καὶ τὴν φωνὴν, ἔλεγες· Μὴ στήσης τοῖς φονευταῖς, τὴν ἀμαρτίαν Κύριε· δέξαι δὲ τὸ πνεῦμά μου ἀγαθέ, καὶ θείας βασιλείας, τρυφήσαι τῆς ἀφράστου, τῆς παρὰ σοῦ με καταξίωσον.

Ἦραῖος καὶ τὸ εἶδος ἀγγελικόν, καὶ σοφίας καὶ πίστεως ἔμπλεως, καὶ θεϊκῆς, αἴγλης ἀποστίλβων μαρμαρυγᾶς, καὶ θεηγόρω στόματι, θεορρήμοσύνης ὡς ποταμὸς, ἐνθέως ῥητορεύων, τῆς ἄνω κληρουχίας, θεομακάριστε τετύχηκας.

Στεφάνῳ τῶν χαρίτων στεφανωθείς, καὶ χορείαις Μαρτύρων κυκλούμενος, καὶ τῷ Χριστῷ, τῷ ἀγωνοθέτῃ παρεστηκῶς, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ἐπιτελούντων εἰλικρινῶς, τὴν ὄντως φωτοφόρον, πανήγυριν σου Μάρτυς, καὶ τῶν κινδύνων ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων προστασία χριστιανῶν, Θεομητορ Παρθένε πανάμωμε, ὡς συμπαθῆς, λύτρωσαι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, τοὺς θλιβομένους δούλους σου, καὶ ὀδυνωμένους ταῖς χαλεπαῖς, πταισμάτων ἀλγηδόσι, καὶ πόνοις τῶν μαστίγων, ἀλγεινομένους περιποίησαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ- » ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχω- » ροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων » καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Τῶν Μαθητῶν.

Ὁ πρῶτος τῶν Μαρτύρων τρίβον ἀνύσας, καὶ Διακόνων πρόκριτος χρηματίσας, Στέφανος ὁ χάριτος πεπλησμένος, ἰδοὺ ἀνακομίζεται, πρὸς τὴν Βασίλειον πόλιν, θαυμάτων βρύων τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ἦν περ αἱ ἄνω τάξεις πολλῶ σὺν τρόμῳ, παρίστανται μὴ φέρουσαι κατοπεῦσαι, αἴγλην τῆς ἀρρήτου αὐτοῦ οὐσίας, Χριστὸν γαστρὶ ἐχώρησας, λαβόντα σάρκα Παρθένε, ἐκ σῶν τιμίων αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Ἄγγελος ἐπίγειος, ὁ Πρωτομάρτυς γενόμενος, πρὸς οὐρανοὺς ἀνερχόμενος, ἐπήρθη μετάρσιος, καὶ τὴν θεῖαν εἶδεν, ὡς ἐχώρει δόξαν, τῆς ἀπροσίτου μνηθεῖς, καὶ ὑπὲρ νοῦν Τριάδος μυστήρια· διὸ τὴν ἀκατάληπτον, ἀνακηρύττει σου δύναμιν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡραῖος ἐπέφανα, τῇ ἐπανόδῳ σου Στέφανε, Πρωτομάρτυς πανένδοξε, ἀκτῖσι κοσμούμενος, χαρισμάτων θείων, καὶ τῶν ἰαμάτων· διὸ καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς, καταφαιδρύνεις τοῖς θαυμασίοις σου, ἐν πίστει τὸν φιλόανθρωπον, ὑμνολογοῦντας καὶ λέγοντας· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάλαμος ὑπέρτιμος, ὀξύγραφῶν τὴν εὐσέβειαν, ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, δι΄ ἧς κατεφώτισας, Πρωτομάρτυς πάντας, ταῖς διδασκαλίαις, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, ἐξ ἀγνωσίας πρὸς τὴν εὐσέβειαν· διὸ σου τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνάς σου Στέφανε.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν Μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποιῶν σημεῖα καὶ τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο· ἀλλ΄ ἐξέλαμψεν ὡς Ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν δεξιᾷ τῆς δυνάμεως, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος, εἰς οὐρανοὺς ἐλαμβάνετο· καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε, καὶ Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα, σὺ οὐρανοὺς ἐθεάσω ἀνεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα, τοῦ ἀοράτου Πατρός· διὸ ὡς Ἄγγελος ἐκλάμπας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες, ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων· Μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ νῦν αἴτησαι, τοῖς ἐκ πόθου εὐφημοῦσί σε, ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὁ Ἀπόστολος

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως...

Ζήτηι τῇ β΄ τῆς γ΄ Ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μᾶρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα...

Ζήτηι τῇ ς΄ τῆς ιε΄ Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Τῆ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰσαακίου*, Δαλμάτου καὶ Φαύστου.

* Σημείωσαι, ὅτι τὸ Ἰσαάκιος λέγεται καὶ Ἰσάκιος, συναιρουμένων τῶν δύο αα εἰς ἓν· καὶ τοιοῦτον μεταχειρίζεται αὐτὸ συνεχῶς ὁ Ὑμνογράφος Ἰωσήφ εἰς τὸν ἐφεξῆς Κανόνα. Ἰσάκιον ἔχει πρὸς τούτοις καὶ τὸ Χειρόγραφον πανταχοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ´.

Ἦχος πλ. δ´. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Οἱ Ὅσιοί σου Κύριε, ἐξομοιούμενοι τοῖς Ἀσωμάτοις, διὰ δεήσεως καὶ ἐγκρατείας, πάθη ἐμείωσαν σαρκός· καὶ τῇ ἀπαθείᾳ διαλάμπαντες, πάντων τὰς καρδίας κατεφώτισαν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Δαλμάτος καὶ Ἰσαάκιος, ζῆλον ἐνάρετον ἀναλαβόντες, Ἀρείου αἵρεσιν καὶ Νεστορίου, καταβεβλήκασι σαφῶς· καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις συμμαχήσαντες, κλέος παρὰ πάντων ἀπηνέγκαντο· αὐτῶν Χριστὲ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀστέρες στερεώματι, τῷ τῆς ἀσκήσεως ἀναφανέντες, κατεφωτίσατε τῶν μοναζόντων, Πατέρες Ὅσιοι ψυχάς, σκότος τῶν δαιμόνων ἀπελάσαντες· ὅθεν μετὰ τέλος μακαρίζεσθε, πρεσβεύοντες σωθῆναι, ἅπαντας τοὺς τελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοδοκίον.

Ἦ δάμαλις ἢ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον· τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α´. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τὴν τρίστιχον χορείαν τῶν Ὁσίων τιμήσωμεν, Φαῦστον Ἰσαάκιον ἅμα, καὶ Δαλμάτον τὸν ἔνδοξον· ὡς τρίφωτος λαμπὰς γὰρ ἀρετῶν, σκεδάζουσι τὴν νύκτα τῶν παθῶν, καὶ ταῖς θεαῖς καταυγάζουσι δωρεαῖς, τοὺς πόθῳ ἀνακράζοντας· δόξα τῷ θαυμαστώσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ μεγαλύναντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν´ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Φαιδροὺς ἀνυμνῶ τῶν Μοναστῶν ἀστέρας.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α´. Ἦχος πλ. δ´. Ἦ κεκομμένη.

Φωτὶ τῷ θεῷ παριστάμενοι, καὶ τρισηλίου αὐγῆς, πάντοτε πληρούμενοι, καὶ θέσει ἀληθῶς, θεούμενοι μακάριοι, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας ὑμῶν, τὴν μνήμην τὴν πανίερον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας, ἐνθέως καταυγάσατε.

Ἀποσκοποῦντες εἰς μόνα τὰ μένοντα, τὴν τῶν ῥεόντων φορὰν, πᾶσαν ἀπεκρούσασθε· καὶ ὄλω τῷ νοῦ, Κυρίῳ προσκολλώμενοι, ἐλίπετε σαρκὸς τὰς ἡδονάς, Πατέρες πανσεβάσμιοι· ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, αὐγὴν μετεβιβάσθητε.

Ἰερωτάταις μελέταις πτερούμενος, Δαλμάτε Πάτερ σοφέ, καὶ καλλωπιζόμενος ταῖς θείαις διδαχαῖς,

Ἰσακίου τοῦ μάκαρος, ἀνέδραμες πρὸς ὕψος ἀρετῶν, καὶ στῦλος καὶ ἐδραῖωμα, μοναζόντων γέγονας· διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη Θεὸν ἠ κηήσασα, τῆς ἀδοξίας με, τῶν παθῶν ἀπάλλαξον· καὶ δός μοι λογισμόν, Παρθένε κατανύξεως, καὶ λάμπσον μετανοίας φωτισμόν, Ἄγνη ἐν διανοίᾳ μου, ὅπως μεγαλύνω σε, τὴν πάντα μεγαλύνασαν.

Ἦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄπλανῆ σε ἀστέρα, ἀνατολῆς Ὅσιε, Πάτερ ὠρμημένον Ἰσακίε, πάντες ἔγνωμεν, πικρᾶς αἰρέσεως, ἐξαφανίζοντα σκότος, καὶ πιστοὺς τοῖς λόγοις σου, καταφαιδρύνοντα.

Νοητῶς ἀνατείλας, ταῖς καθαραῖς λάμπεσι, Φαῦστε τῶν ἀγώνων σου Πάτερ, φῶς ἐχηρημάτισας, φωτίζων ἅπαντας, τοὺς καθορῶντάς σε μάκαρ, καὶ πιστῶς τὸν βίον σου, ἐξεικονίζοντας.

Ἵμνωδίαίς ἀπαύστοις, καὶ προσευχαῖς Ὅσιοι, πάντα τὰ τοῦ σώματος πάθη κατακοιμίσαντες, χάριν ἀκοίμητον, καὶ ἀναφαίρετον πλοῦτον, ἐκ Θεοῦ εἰλήφατε, μακαριώτατοι.

Μακροτάτη νηστεία, ὡς Μουσῆς Ὅσιε, σοῦ τὴν καρτερίαν Δαλμάτε, πᾶσιν ὑπέδειξας, ὠραϊζόμενος, τοῖς ὑπερλάμπροις σου πόνοις, καὶ καλλωπιζόμενος, τῆ πολιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Νοητὴν σε λυχνίαν, καὶ φωταυγῆ ἔγνωμεν, ἔνδον δεξαμένην Παρθένε, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, θεῖον παλάτιον, καὶ ὑψηλότατον θρόνον, ἐν ᾧ ἀνεπαύσατο, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ- » κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγά- » πῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἠ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ » στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος περιφανῶς, πυρσευθέντες Πατέρες φωτοειδεῖς, τὸ σκότος ἐλίπετε, ἡδονῶν τὸ βαθύτατον, καὶ φωστῆρες ἔργοις, ἐνθέοις πυρσεύοντες, τῶν

πιστῶν καρδίας, μακάριοι ὤφθητε· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, γεραίρομεν σήμερον, καὶ συμφώνως κραυγάζομεν· Θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μῆτερ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα διέποντα· καὶ ἐκ μαζῶν τεθήλακας, τὸν πάντα ἐκτρέφοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἁγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι ὅσα θέλεις πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ἦ δὲ εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς πολύφορα κλήματα, τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου γεγόνατε, οἶνον βλύσαντες σωτήριον, καθαρᾶς τοῖς πᾶσι κατανύξεως.

Τῆς Συνόδου συνήγορον, Ὅσιε Δαλμάτε σὲ πάντες ἔγνωμεν, τὴν εὐσέβειαν κρατύνοντα, καὶ τοὺς ἀλαζόνας ἐκκρουόμενον.

Ὡς τῶν πάντων προλάμποντα, πάντων ὑπερέχειν φροντιστηρίων σε, θεία Σύνοδος ἐθέσπισεν, ἀρεταῖς ἐνθέοις κλειζόμενον.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Ἁγνή κατέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσίᾳ σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ἦ δὲ εἰ· Ἦνα τί με ἀπόσω.

Μετανάστης Ἐφᾶς, πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων γέγονας· καὶ τῷ θείῳ σπόρῳ, τὰ γεννήματα ταύτης ἐπλήθυνας, ἐκριζώσας πᾶσαν, τὴν πονηρὰν Ἀρείου λύμην, ἱερώτατε Πάτερ Ἰσάκιε.

Ὁπαδὸς Ἰσακίου, ὡσπερ Ἥλιον Ἐλισσαῖος γεγένησαι, ἱερεῖ Δαλμάτε, μηλωτῇ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, διαρρήσσω ὕδωρ, τῆς πονηρᾶς δαιμόνων βλάβης, καὶ πιστοῖς ὀμαλίζων τὴν πάροδον.

Νόμοις θείοις πειθήσας, νόμους ἀμαρτίας εἰς τέλος ἐξέκλινας, καὶ ὠράθης στῦλος, προηγούμενος θείου συστήματος, θεοφόρε Φαῦστε, καὶ Μοναστῶν κανῶν καὶ τύπος, καὶ πιστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πᾶσαι γενεαὶ σε δοξάζουσιν ἄχραντε, τὴν ἀγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων σαφῶς χρηματίσασαν, Παναγία Κόρη· διὸ βοῶ· Ἁγιάσόν μου, τὴν ψυχὴν μολυνθεῖσαν τοῖς πάθεσι.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Συνόμιλος ἀνεδείχθης Ἀγγέλων· τὸν ἐκείνων γὰρ ἐζήλωσας βίον, ἐπὶ τῆς γῆς διοδεύων Δαλμάτε, καὶ ἐγκρατεία λεπτύνας τὸ σῶμά σου, ἀλείπτῃς τε τῶν μοναστῶν, καὶ κανῶν ἀρετῆς ἀκριβέστατος.

Τῷ ζήλω τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, ὡς Ἡλίας πυρακτούμενος μάκαρ, ὡς Ἀχαάβ τὸν προστάτην τοῦ ψεύδους, ἐν παρρησίᾳ Ἰσάκιε ἤλεγξας, νοσήσαντα τὴν πονηράν, τοῦ Ἀρείου ἀφρόνως διαίρεσιν.

Ῥράθητε ὁδηγοὶ πλανωμένων, καὶ λιμένες τῶν πιστῶς σφζομένων, θαυματοργοὶ θεοφόροι Πατέρες, Φαῦστε Δαλμάτε καὶ θεῖε Ἰσάκιε, θεράποντες τοῦ Ἰησοῦ, μοναζόντων φωστῆρες ἀείφωτοι.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, καὶ παντοίαις τῶν ἐχθρῶν ἐπιηρείαις, ἐπισκοπῆ Παναγία Παρθένε, σωτηριώδει σου τάχος ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασαι ὡς ἀγαθή, Θεοτόκε ἐλπίς μου πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ- » γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου » ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· » καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με » ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει ἐκλάμπαντας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὰς αἱρέσεις ἀνατρέψαντας τῇ πίστει, ὕμνοις Ἰσάκιον εὐφημήσωμεν, σὺν τῷ Δαλμάτῳ Φαῦστον, ὡς τοῦ Χριστοῦ θεράποντας· αὐτοὶ γὰρ βοῶσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἰκανὸς ἐξεπεῖν ἀνθρώπων τῶν Ὁσίων Πατέρων τὰς φαιδρὰς ἀρετὰς καὶ τὰ σκάμματα, ζῆλον τὸν θεῖον, τὴν παρρησίαν, τὸ καθαρὸν τοῦ βίου, τὰς θείας πράξεις, ἃς ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσαν οὗτοι ὡς ἄγγελοι· ἀλλ' ὅμως σὺν τούτοις τιμῶμεν τὴν Τριάδα πιστῶς· αὐτοὶ γὰρ ταύτην ἀεὶ φαιδρῶς σὺν Ἀγγέλων χοροῖς λιτανεύουσιν· αὐτοὶ γὰρ βοῶσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Δαλμάτου, Φαῦστου καὶ Ἰσαακίου.

Στίχ. Κυκλοῦσιν ἄνδρες εἷς, δύο, τρεῖς σὸν θρόνον,

Ὑψιστε, Φαῦστος, Ἰσαάκιος, Δαλμάτος.

Δαλμάτος, Ἰσαάκιος τριτάτη θάνον, ἠδέ γε Φαῦστος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Δαλμάτος ἐστρατεύετο ἐν τῇ δευτέρᾳ σχολῇ, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ζῶν εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως. Διὰ δὲ τὸν Θεόν, καταλιπὼν γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ μόνον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φαῦστον μεθ' ἑαυτοῦ παραλαβὼν, ἔρχεται πρὸς τὸν Ὁσιον Ἰσαάκιον καὶ τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, καὶ εἰς ὕψος ἀρετῶν ἤρθη μέγιστον. Ὁ δὲ θαυμάσιος οὗτος Ἰσαάκιος ἐκ σπαργάνων αὐτῶν τὴν ἔρημον ᾤκησε, πᾶν εἶδος ἀρετῆς μετερχόμενος· ὅθεν καὶ ὁ λόγος αὐτῷ λαμπρότατος ἦν τῷ βίῳ κοσμούμενος.

Οὗτος, ἐξερχομένου τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος πρὸς τὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν πόλεμον, προελθὼν ἔφη· Τὰς Ἐκκλησίας τοῖς Ὀρθοδόξοις ἄνοιξον, ὃ βασιλεῦ, καὶ νικήσεις τὸν πόλεμον. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀλλ' εἰς θυμὸν κινηθεῖς, Ὑποστρέψας, φησὶν ὁ βασιλεὺς, παρέξω τούτων τὰς εὐθύνas. Εἰ ἐπιστρέψεις, εἶπεν ὁ Ὁσιος, οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός. Συνάψεις γὰρ τὸν πόλεμον, καὶ φεύξη ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ζῶν, πυρὶ καταναλωθήσῃ· ὃ καὶ γέγονεν. Ἐν ἀχυρῶνι γὰρ ἐγκλεισθεὶς κατεφλέχθη.

Οὗτος, μέλλων ἐκδημεῖν τῶν τῆδε, τὸν Ὁσιον Δαλμάτον Ἡγούμενον παρεστήσατο, Ἀττικοῦ τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχοῦντος. Αὐτὸς δὲ πρότερον διαπρέψας ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπόσιτος διαμείνας καὶ ἐν ἄλλαις τοσαύταις ἐν ἐκστάσει γεγονώς, καθίσταται τοῖς βασιλεῦσι καὶ τῇ Συγκλήτῳ καὶ τοῖς κατ' Ἐφeson συνελθοῦσι Πατράσιν αἰδέσιμος· οἱ καὶ Ἀρχιμανδρίτην αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τῆς κατ' αὐτὸν Μονῆς ἄρχοντας ἐψηφίσαντο μέχρις αἰῶνος ὑπάρχειν. Καὶ ἐν Χριστῷ κοιμηθεὶς, κατατίθεται ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Στεφάνου, Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Τμηθεὶς Στέφανος θεῖον ἤρπασε στέφος,

Πάπας μὲν ὦν πρὶν, νῦν δὲ καὶ Μάρτυς μέγας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαλήνιου τῶν ὑπάτων ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει κρυπτόμενος δέ, διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν, τοὺς πρὸς αὐτὸν παραγινομένους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διδάσκων, ἐβάπτιζεν· ἐξ ὧν πολλοὺς Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους καὶ Ἀναγνώστας κατέστησεν. Ἐκ τούτων τινὲς συσχεθέντες καὶ παρῆρσια τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο. Ὅθεν διὰ ταῦτα ὁ μακάριος κρυπτόμενος Στέφανος, ἑαυτὸν κατέστησε φανερόν, καὶ ἀχθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἄρεως, ὅλον διὰ προσευχῆς ἔσεισε καὶ μέρος τι καταπεσεῖν ἐποίησε. Φυγόντων

δὲ τῶν στρατιωτῶν, αὐτὸς εἰς τὸν τάφον Λουκίας τῆς Μάρτυρος ἔρχεται, ἔνθα τὴν
θυσίαν ἐτέλει τὴν ἀναίμακτον· κάκει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενεται, τῶν στρατιωτῶν
ζητησάντων καὶ εὐρόντων αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου,
Ἦγουμένου Μονῆς τῆς Παταλαραίας.

Στίχ. Θείας χάριτος, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,

Κλῆσιν κατὰ σὴν, οἶκος ὄφθης ἄξιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Σαλώμη ἡ Μυροφόρος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῆς σαρκὸς οἶον ἐκκυλισθείσης λίθου,

Ὅρᾳ Σαλώμη Χριστόν, οὐ Χριστοῦ τάφον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ὁσία Θεοκλητῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεοκλητῶ τὴν κλῆσιν ἔργῳ δεικνύει,

Κλητὴ Θεῷ φανεῖσα σαρκὸς ἐκδύσει.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἄνθρακες ὄφθητε τῷ θεῷ, ἀναπτόμενοι πυρὶ τοῦ Παρακλήτου, καταφλέγοντες μὲν,
τὴν ὕλην τῆς κακίας, τοὺς δὲ πιστοὺς φωτίζοντες, θεοφόροι εἰς αἰῶνας.

Σάρκα δυσήνιον νηστείας, καθυπέταξας τῷ πνεύματι Δαλμάτε, καὶ κακίαν ἐχθροῦ,
κατέκλυσας τοῖ ὄμβροις, τῶν ψυχικῶν δακρύων σου, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Τέλος μακάριον εὐρόντες, τὴν οὐράνιον οἰκεῖτε βασιλείαν, καὶ Ὁσίων χοροῖς,
συνήφθητε Πατέρες, μεθ' ὧν βοᾶτε· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἔστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον τεκοῦσα Θεὸν μόνη, Θεοτόκε ἀγνή, ὧ
πίστει μελωδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ῥάβδῳ Σταυροῦ τὴν θάλασσαν, τῶν παθῶν διαρρήξαντες, πᾶσαν Φαραῶ τοῦ νοητοῦ
τὴν δύναμιν, ὠλέσατε Ἅγιοι, καὶ μοναστῶν πληθὺν ἱεράν, γῆν πρὸς ἀπαθείας,
μελωδοῦντες ἀπαύστως, εἰλκύσατε Πατέρες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰρετιζόντων ἔπαρσιν, προφανῶς ἐταπεινώσας, πόρρωθεν προβλέψας τὴν αὐτῶν
κατάλυσιν· πτωχοῖς ἐπεκούρησας, καὶ ὁδηγὸς ἐγένου τυφλῶν, γήρους βακτηρία, καὶ

χηρῶν προστασία, Δαλμάτε ἀνακράζων· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ πρὸς τρισὶ τριάκοντα, ἐν ἡμέραις νενήστευκας, αὐθὶς τε τοσαύτας ὑπὲρ φύσιν ὑπνωσας, ἐγρήγορον ἔχων σου, τὸ τῆς καρδίας ὄμμα σοφέ, καὶ τῆ τοῦ Θεοῦ, φωταγωγούμενος αἴγλη· πρὸς ὃν βοᾷς Δαλμάτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατοικήσας Κύριος, τὴν ἀμόλυντον μήτραν σου, ὅλην καθαρὰν καὶ φωταυγῆ σε ἔδειξε· διὸ μολυνθέντα με, τοῖς ἰοβόλοις δῆγμασι, καὶ ταῖς βλαβεραῖς, τῶν ἐναντίων ἐφόδοις, καθάρισον Παρθένε, καὶ ἀξίωσον ψάλλειν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τῷ Δη- » μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλο- » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰσχυσαν σθένει τοῦ Θεοῦ, δυναμούμενοι ἀνίσχυρον φρύαγμα, τοῦ πολεμήτορος, καταπαλαῖσαι οἱ οὐρανόφρονες, τῶν μοναζόντων ἀρχηγοί· καὶ νῦν κλειζόμενοι, μεταβεβήκασι, πρὸς ἐπαύλεις νοητὰς εὐφραινόμενοι.

Ῥφθητε τρίφωτος λαμπάς, τὴν ἀνέσπερον αὐγὴν ἀποπέμποντες· ῥόδα ἀμάραντα, τοῦ Παραδείσου εὐωδιάζοντα, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, Πατέρες τρισόλβιοι· διὸ τὴν μνήμην ὑμῶν, τὴν πανέορτον πιστῶς ἐορτάζομεν.

Στέφανον ὥσπερ εὐπρεπῆ, περικείμενοι σοφοὶ τὴν ἀπάθειαν, καὶ στολισάμενοι, θείας ἀγάπης τὰ κατορθώματα, εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Χριστοῦ, χαίροντες εἰσήλθετε, ἀναπαυόμενοι, καὶ τῶν πόνων ἀμοιβὰς κομιζόμενοι.

Ἦστραψε φέγγει νοητῷ, καταυγάζουσα πιστῶν τὰ συστήματα, ἡ θεία μνήμη ὑμῶν, μάκαρ Δαλμάτε Φαῦστε Ἰσάκιε, τῶν μοναζόντων ἀρχηγοί· καὶ νῦν κλειζόμενοι, μεταβεβήκατε, πρὸς ἐπαύλεις νοητὰς ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν καρδίαν μου κακία τυφλώττουσαν, καὶ μὴ εἰς θάνατον, παραχωρήσης νῦν ἀφυπνῶσαί με, τὸν ἀκαθάρτοις λογισμοῖς, ἀεὶ σκοτιζόμενον, ἵνα δοξάζω σε, εὐχαρίστως Θεοτόκε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα- » τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε- » νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πι- » στοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρες οὐρανόφρονες, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνοι, Δαλμάτε Φαῦστε συνάμα, τῷ θαυμαστῷ Ἰσακίῳ, μνεῖαν ἡμῶν πρὸς Κύριον, ποιεῖτε ᾧ παράστασθε, ἀδιαλείπτως Ἅγιοι, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, λαμπρὰν καὶ πάμφωτον μνήνην.

Θεοτοκίον.

Μαρία κυριώνυμε, πολλοῖς κυριευθέντα με, πάθεσι νῦν ψυχοφθόροις, σὺ ἐλευθέρωσον τάχος, καὶ πρὸς δουλείαν ἔλκυσον, τὴν σὴν τε καὶ τοῦ τόκου σου· ἵνα ὑμῶν σε ἄχραντε, χρεωστικῶς Θεοτόκε, χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη Πάναγνε, ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ βλέπουσα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐπὶ ξύλου, ταθέντα ἄπνουν ἐθρήνεις, καὶ μητρικῶς ἠλάλαζες, δακρύουσα καὶ λέγουσα· Τί τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, σταυρῷ ταθῆναι ἠνέσχου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Παρανόμου προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν· καὶ δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· καὶ ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπώσαμενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοῦς περιδόξους ἐκτελέσαν, καὶ τὴν ἄνω προξενῆσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Ἐαυτοὺς πρὸς τὰ σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἅγιοι, καρτερῶς γυμνάσαντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχύν, χορηγῆσαι καὶ δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφυπνῶσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θεαρχικῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίων μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προτίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες οὐκ ἠσθάνοντο, οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστωσιν

νεκρῶν, ἀναστάσεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὅπως γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, ἀποφράττωνται ἐν πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρῶν ταῖς χύσεσι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἢ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότητε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖο Πνεύματι, ἀφθαρτισθέντες, πολυχρόνιον, ἤνυσαν ὕπνον, οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐπτάρηθμοι Μάρτυρες· καὶ ἀναστάντες πιστοὺς ἐβεβαίωσαν, τὴν τῶν ἀνθρώπων κοινὴν ἐξανάστασιν· ὅθεν ἅπαντες, συμφώνως τούτους τιμήσωμεν, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν πολυέλεον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοῖς (ἐπτ)ὰ Παισὶν αἶνον ἄδω προσφόρως.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Κ(λ)ήμεντος.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν.

Τοὺς ἀριθμῶ, λάμποντας τιμίους λίθους ἐπτὰ, δεῦτε πιστῶς τιμήσωμεν, ὅτι πυρσεύουσι τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ἐπταφώτου κρεῖττον, λυχνίας τῆς νομικῆς.

Οἱ τῆς σαρκός, πρότερον νεκρώσει ζῶντες Χριστῶ, Παῖδες ἐπτὰ ἀνέθορον, ὡς ὕπνον θάνατον, παραδόξως λαβόντες, κρατύνοντες τὸ δόγμα, τῆς Ἀναστάσεως.

Ἰεριχώ, πέπτωκε βοῆ σαλπίγγων ἐπτὰ· ἡ δὲ τῆς πλάνης ἔπαρσις, τῇ ἐπταφῶνῳ νῦν, πίστει τῶν Ἀθλοφόρων, κατῆλθεν ἕως Ἄδου, καὶ διαλέλυται.

Στέφος διπλοῦν, Ἅγιοι Παῖδες ἐπτὰ ἀληθῶς, ἐδέξασθε πορθήσαντες, πλάνην καὶ ἄρνησιν, τῆς ἐγέρσεως πάντων, τὴν μὲν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν δὲ ἐγέρσει ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Καινοπρεπῆ, τόκον καινίζεις ἀνύμφευτε· ὁ γὰρ Πατρὶ συνάναρχος, ἐν θείῳ Πνεύματι, συναΐδιος Λόγος, ἐκ σοῦ ἐσωματώθη, χωρὶς τροπῆς καὶ φυρμού.

ᾠδὴ γ´. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Ἀστέρες ἀπλανεῖς ἑπτὰ ὄφθητε, τῇ πίστει ἀστράπτοντες Ἀθλοφόροι, καὶ τοὺς πλάνης νηχομένους βυθῶ, πρὸς λιμένα σωτήριον ἰθύνατε.

Πρὸ βήματος στερῶς ἐστῶτες Ἅγιοι, τυράννου ὡς πάλαι οἱ Μακκαβαῖοι, τῇ στρατεία διημείψατε, τὴν ἐπίκηρον δόξαν, στρατευθέντες Χριστῶ.

Ἀξίως τῷ Χριστῶ δεκτὴ ἐδείχθητε, θυσία προσευχῆς Ἅγιοι Παῖδες, καὶ ὁσμη πανευδέστατος, τὸ δυσῶδες ἐλέγχοντες τῆς πλάνης στερῶς.

Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος ἐν Σινᾷ προδιετύπωσε, Παρθένε τὸ παράδοξον τοῦ σοῦ τόκου· τὸ γὰρ πῦρ τὸ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἐφλέχθη ἐν μήτρᾳ δεξαμένη πιστῶς.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας » τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, » εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς.

Οἱ τὰ τοῦ κόσμου ὡς φθαρτὰ παριδόντες, καὶ τὰς ἀφθάρτους δωρεὰς εἰληφότες, ἀποθανόντες ἔμειναν ἐκτὸς καταφθορᾶς· ὅθεν ἐξανίστανται, μετὰ πλείονας χρόνους, ἅπασαν ἐνθάπτοντες, δυσμενῶν ἀπιστίαν. Οὓς ἐν αἰνέσει σήμερον πιστοί, ἀνευφημοῦντες Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φιλαμαρτήμων πεφυκῶς δυσωπῶ σε· Τὸν ἀναμάρτητον Θεὸν τετοκυῖα, τὸν ἀμαρτίας αἴροντα τοῦ κόσμου Σεμνή, τὴν πολυαμάρτητον, οἰκτειρῆσαι ψυχὴν μου, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, τὰς πολλὰς ἐξαλεῖψαι· ἀμαρτωλῶν αὐτὴ γὰρ ἰλασμός, καὶ σωτηρία πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσα Χριστέ· Οἴμοι, ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἱερώτατον σύνταγμα, τῷ ἀριθμῶ ἑπτὰ τετιμημένον, τοὺς ἑπτὰ τιμίους, Παῖδας ὑμνήσωμεν.

Σοφιζόμενον μάταια, τὸν δυσσεβῆ τῆς πλάνης βασιλέα, Ἐφεσίων Παῖδες, ἔδειξαν ἄφρονα.

Ἰερεῖα πανάμωμα, ὡς ἀληθῶς καὶ θύματα Κυρίου, ἐν τῇ πίστει ὄφθητε, Παῖδες Ἅγιοι.

Νεκρωθέντες τῷ σώματι, πρὸ τῆς κοινῆς ἐγέρσεως ἀφράστως, ἀναστάντες Παῖδες, δόξη ἐστέφθητε.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης πρεσβεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ εὐλογημένη, λυτρωθῆναι πάσης, θλίψεως Ἄχραντε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἀνεπαισθήτως τὸ πρὶν, κοινὸν θανέντες ἐπὶ γῆς θάνατον, ὑπερφυῶς ἀνέστητε αὐθις, πιστούμενοι σαφῶς, Ἐφέσιοι Παῖδες, νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν.

Ἰερωθέντες Θεῷ, ὁμολογία ἀληθεῖ πίστεως, ὡς ἀθληταὶ νόμιμοι Κυρίου, ἐρρύσθητε σοφοί, κλοιῶν καὶ μαστίγων, καὶ στέφανον ἤρασθε.

Νενικητότες στεργῶς, εἰδώλων πλάνην εὐκλεεῖς Μάρτυρες, καὶ ἀσεβοῦς αἵρέσεως δόγμα, φυλάττετε ἀεὶ, τοὺς ὁμολογοῦντας νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς φύσεσι, καὶ ὑποστάσει δὲ μιᾷ πέφνηας, τέλειος ὢν, βροτὸς ἀσυγχύτως, καὶ τέλειος Θεός, τεχθεὶς ἐξ ἀγίας Μητρὸς ὑπερούσιος.

Ῥδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἱ τῆς θείας σοφίας ισάριθμοι, στῦλοι εὐφημείσθωσαν Ἅγιοι Παῖδες ἑπτὰ, λόγοις ὡς λίθοις θλάσαντες, τῶν τυράννων τὸ ἄθεον πρόσταγμα.

Νόμῳ θείας προνοίας φρουρούμενοι, σχέδιον ἐδέξασθε ταφὴν τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ νεκροὶ καὶ ἄφθαρτοι, πολυχρόνιοι Ἅγιοι ὄφθητε.

Ἀφθαρσία συνέστιοι Μάρτυρες, πίστιν ἐκδιώκετε φθοροποιὸν καὶ νεκρὰν, καὶ τῷ Θεῷ πρεσβεύετε, ὑπὲρ τῶν ἐλπίζόντων Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ φύσις τοῦ θήλεος γέγηθε· νῦν ἡ λύπη πέπαυται, χαρὰ δὲ ἦνθησεν· ὅτι Μαρία τέτοκε, τὴν χαρὰν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι- » χνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι » ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ θαυμαστώσας ἐπὶ γῆς σοὺς Ἁγίους, πρὸ τῆς δευτέρας σου φρικτῆς παρουσίας, τῆ παραδόξῳ ἔδειξας τῶν Παίδων Χριστέ, ἐγέρσει τὴν ἀνάστασιν, τοῖς αὐτὴν ἀγνοοῦσιν, ἄφθαρτα καὶ σώματα, καὶ ἐσθῆτας ἐχόντων· καὶ βασιλέα ἔπεισας βοᾶν· Ὅντως ὑπάρχει νεκρῶν ἡ Ἀνάστασις.

Συναξάριον.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἐξακουστοδιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἰωάννου καὶ Κωνσταντίνου, ὅτε ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξανέστησαν.

Στίχ. Τὸν ἐπτάρριθμον τιμῶ χορὸν Μαρτύρων,

Δείξαντα ἀνάστασιν νεκρῶν τῷ κόσμῳ.

Τῆ δὲ τετάρτη νεκροέγεργοι ζύνθανον ἐπτὰ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως· καὶ καιρὸν λαβόντες βουλευσασθαι, τὰ πάντα αὐτῶν τοῖς πτωχοῖς διανείμαντες, ὑπέδυσαν ἐν σπηλαίῳ· εὐξάμενοί τε τοῦ δεσμοῦ λυθῆναι τοῦ σώματος καὶ μὴ παραδοθῆναι τῷ βασιλεῖ, ἀπέθεντο τὰς ψυχάς. Ὁ δὲ βασιλεὺς Δέκιος, ἀναζητήσας τούτους πρὸς τὸ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν εἰς Ἔφεσον, καὶ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτων τελευτὴν ἀναδιδαχθεῖς, ἐκέλευσεν ἐμφραγῆναι τούτου τὸ στόμιον. Ἐκτοτε οὖν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τεσσάρων (ἴσως ὀρθότ. 194) χρόνον παρερῤηκότων ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, τῷ τριακοστῷ ὀγδῶ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, αἰρέσεως ἀναφύσεως περὶ τοῦ μὴ εἶναι Ἀνάστασιν, ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν ταραττομένην, διὰ τὸ καὶ Ἐπισκόπους τινὰς τῆ αὐτῆ αἰρέσει ἀλίσκεσθαι, διηπόρει τί διαπράξασθαι. Ὅμως σάκκον περιβαλόμενος καὶ τῆ γῆ ἑαυτὸν ὑποστρώσας, ἐθρήνει, παρακαλῶν τὸν Θεόν, ὅπως φανερώσῃ αὐτῷ τὸ ζητούμενον.

Οὐ παρεῖδεν οὖν ὁ Κύριος τὰ δάκρυα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπένευσε τοιῷδε τρόπῳ. Ὁ τοῦ ὄρου κύριος, ἐν ᾧ τὸ σπήλαιον ἦν, ἠθέλησε ποιῆσαι, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, μάνδραν τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ· καὶ κυλίσαντος αὐτοῦ λίθους ἐκ τοῦ σπηλαίου ἐκεῖνου ἡμέρας δύο, πρὸς οἰκοδομὴν τῆς μάνδρας, ἠνοίγη ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου· καὶ συμβάν οὕτω Θεοῦ προστάξει, ἀνέστησαν οἱ ἐκεῖσε τελευτήσαντες Ἅγιοι ἐπτὰ Παῖδες, καὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἤδη χθὲς ὑπνώσαντες, μηδοπωσοῦν ἀλλοιωθέντες, ὡς μηδὲ τῶν περιβλημάτων αὐτῶν, ὧν ἀνεδέδυντο, ἐκ τῆς γῆς παραβλαβέντων τὸ σύνολον· καὶ πλεῖον ἐπὶ μνήμης ἔχοντες, ὅτι Δέκιος ζητεῖ αὐτοὺς τιμωρήσασθαι, περὶ τούτου πρὸς ἑαυτοὺς ὠμίλουν, τοῦ Μαξιμιλιανοῦ πρὸς τοὺς ἐτέρους λέγοντος· Εἰ καὶ κρατηθῶμεν, ἀδελφοί, στῶμεν ἀνδρείως καὶ μὴ προδῶμεν τὴν εὐγένειαν τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἀλλὰ σύ, ἀδελφε Ἰάμβλιχε, ἄπελθε, ἐξώνησαι ἄρτους, πλὴν περισσοτέρους· ὁψὲ γὰρ ὀλίγους ἦνεγκας, καὶ πρόσπεινοι ἐκοιμήθημεν. Μάθε δὲ καὶ τί περὶ ἡμᾶς βούλεται Δέκιος.

Ἀπελθὼν οὖν ὁ Ἰάμβλιχος ἐν τῇ πόλει καὶ ἰδὼν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ πύλῃ, ἐθαύμασεν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸ καὶ ἐν ἐτέροις τόποις καὶ τὰ κτίρια ἐνηλλαγμένα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐνηλλαγμένους, ἐδόκει ὄραμα βλέπειν ἢ ἐν ἐκστάσει γεγενῆσθαι. Ἀπελθὼν

δὲ ὁμῶς εἰς τοὺς πωλοῦντας, ἔλαβε τοὺς ἄρτους· καὶ δοὺς τὸ ὑπὲρ αὐτῶν ἀργύριον τοῖς πωλοῦσιν, ὑποστρέφειν ἔσπευδεν. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς πωλοῦντας ὑποδεικνύοντας ἀλλήλοις τὸ ἀργύριον καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφορῶντας καὶ φάσκοντας θησαυρὸν εὔρειν, ὡς τοῦ ἀργυρίου προφανῶς ἐλέγχοντος τὸ λεγόμενον, τοῦ πρὸ χρόνων βασιλεύοντος οὐκ ὀλίγων τὴν τύπωσιν φέροντος, τρόμφ συνεσχέθη καὶ ἀφωνία, νομίζων ἀναγνωρισθῆναι ὑπ' αὐτῶν καὶ παραδοθῆναι, κατασχεθεὶς δι' αὐτῶν, Δεκίῳ τῷ βασιλεῖ. Τοίνυν καὶ προσπεσὼν, ἠντιβόλει λέγων· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, ἐπεὶ τὸ ἀργύριόν μου ἐν χερσὶν ἔχετε, λάβετε καὶ τοὺς ἄρτους· μόνον ἄφετέ με ἀναχωρῆσαι. Οἱ δέ, Δεῖξον ἡμῖν, ἔλεγον, τὸν θησαυρὸν καὶ ποιήσον ἡμᾶς κοινωνοὺς· εἶδ' οὖν, παραδίδομέν σε εἰς θάνατον. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, σύννουν ὀρώντες τοῦτον, τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ κλοιὸν ἐπέθεντο καὶ ἐπὶ τὴν λεωφόρον εἴλκον· καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἤγαγον, παρέστησαν εἰς ἐξέτασιν. Ὁν οὕτως ἰδὼν, ἤρετο· Διήγησον ἡμῖν, ὦ νεανία, ὅπως τε τὸν θησαυρὸν εὔρες, καὶ ὅσος οὕτος, καὶ ποῦ. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Εὔρεμα μηδέποτε εὔρειν, ἀπὸ τῶν γονέων δὲ κεκτηῖσθαι· καὶ τί μοι ἐστὶ τὸ συμβάν, οὐ γινώσκω. Καὶ ὁ ἀνθύπατος· Ποίας πόλεως εἶ; Ὁ δέ, Ἐκ ταύτης, ἔφησεν, εἰμί, ἐὰν ἦ ἡ Ἐφεσος αὕτη. Καὶ ὁ ἀνθύπατος· Καὶ τίνες εἰσὶν οἱ γονεῖς σου; ἐλθέτωσαν πρὸς ἡμᾶς, καὶ τῆς ἀληθείας διαγνωσθείσης, πιστεύσομέν σοι. Ὁ δεῖνα, εἶπεν, ὁ Πατήρ μου, καὶ ὁ δεῖνα ἐστὶ προσγενής, καὶ ὁ δεῖνα πάππος. Καὶ ὁ ἀνθύπατος πρὸς αὐτόν· Ξένα καὶ ἀνυπόστατα ὀνόματα, καὶ ἔξω τῶν κατὰ συνήθειαν λεγομένων, λέγων, πιστευθῆναι οὐ δύνασαι. Ὁ δὲ Ἰάμβλιχος εἶπεν· Ἐὰν τὴν ἀλήθειαν λέγοντί μοι οὐ πιστεύεις, ἕτερον εἰπεῖν οὐ γινώσκω.

Ὁ ἀνθύπατος εἶπεν· Ἀσεβέστατε, τὸ ἀργύριόν σου ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς βοᾶ, πρὸ διακοσίων σχεδὸν ἐτῶν τυπωθῆναι, ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ σὺ νεώτερος ὢν, σπεύδεις ἀπατῆσαι ἡμᾶς; Τότε ὁ Ἰάμβλιχος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, παρεκάλει λέγων· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, ποῦ ἐστὶ Δέκιος ὁ βασιλεύς, ὁ ὢν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ; Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις Δέκιος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν γέγονε. Καὶ ὁ Ἰάμβλιχος· Διὰ τοῦτο, κύριοί μου, ἐξεπλάγητε, ἀλλ' ἀκολουθήσατέ μοι ἐν τῷ σπηλαίῳ, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἴσως τῶν σημείων πιστωθήσονται οἱ λόγοι μου. Ἐγὼ γὰρ οἶδα, ὅτι ἀπὸ προσώπου Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐφύγομεν, καὶ τῇ χθὲς ἐλθὼν ἀγοράσαι ἄρτους, εἶδον, ὅτι εἰσῆλθε Δέκιος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

Ταῦτα εἶπε· καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Μαρῖνος ἀκούσας, λέγει τῷ ἀνθυπάτῳ· Ὑπολαμβάνω, ὅτι θαυμάσιόν τι συνέβη ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ· ἀλλὰ ἀπέλθωμεν ὁμοῦ σὺν αὐτῷ. Καὶ πορευθέντων μετὰ τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθε πρὸς τὸ σπήλαιον πρῶτος ὁ Ἰάμβλιχος, εἶθ' οὕτως ὁ Ἐπίσκοπος· καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη στραφεὶς τῆς θύρας, εἶδε γλωσσόκομον, ἐσφραγισμένον δύο σφραγῖσιν ἀργυρίοις, ὅπερ ἔθεντο Ρουφῖνος καὶ Θεόδωρος ὡς χριστιανοί, ἀποσταλέντες μετὰ καὶ ἄλλων παρὰ Δεκίου ἐπὶ τὸ ἐμφράξαι τὸ σπήλαιον, γράψαντες καὶ τὰ τῶν Ἁγίων ὑπομνήματα καὶ ὑποσημάναντες καὶ τὰ αὐτῶν ὀνόματα ἐν πυξίσι μολυβδίναις. Καὶ συναχθέντων πάντων τῶν προκρίτων σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ, ἀνοίξαντες, εὔρον τὰς μολυβδίνας πυξίδας· καὶ ἀναγνόντες, ἐξέστησαν ἅπαντες· καὶ εἰσελθόντες ἔνδον τοῦ σπηλαίου, εὔρον τοὺς Ἁγίους, καὶ ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ καθήσαντες ἠρώτων αὐτούς. Οἱ δὲ διηγήσαντο ἐν πρώτοις μὲν τὰ περὶ

ἑαυτῶν, εἶθ' οὕτω τὰ τοῦ βασιλέως Δεκίου κακουργήματα· καὶ ἐξίσταντο ἅπαντες καὶ ἐδόξαζον τὸν τῶν θαυμασίων Θεόν.

Τότε ὁ ἀνθύπατος σὺν τῷ Ἐπισκόπῳ, δι' ἀναφορᾶς δῆλα τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ταῦτα πεποιήκασιν. Ὁ δὲ βασιλεύς, χαρᾶς πλησθεὶς ἐπὶ τούτοις, σπουδῆ πολλῇ τὸν τόπον κατέλαβε, καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ σπηλαίῳ, τοὺς τῶν Ἁγίων πόδας, πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, δάκρυσιν ἐναπέσμηχε καὶ ἠγαλλιᾶτο καὶ ἔχαιρεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅτι οὐ παρεῖδε Κύριος τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπέδειξεν αὐτῷ ὀφθαλμοφανῶς τὴν τῶν νεκρῶν ἐξανάστασιν. Προσομιλοῦντος οὖν τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν Ἁγίων, ἅμα τοῖς Ἐπισκόποις καὶ ἑτέροις ἄρχουσιν, οὐκ ὀλίγοις, οἱ Ἅγιοι, μικρὸν ἐναπονυστάξαντες, τούτων ὁρώντων, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Τότε ὁ βασιλεύς, δοὺς ἅμφια πολύτιμα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἰκανόν, ἐφ' ᾧ γενέσθαι γλωσσόκομα ἐπτά, εἰς τιμὴν τῶν Ἁγίων, ἐν τούτοις κατατεθῆναι ἐκέλευσεν. Ἀλλὰ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ οἱ Ἅγιοι τῷ βασιλεῖ ἐμφανισθέντες, ἔλεγον· Ἔασον ἡμᾶς, ὃ βασιλεῦ, ἐν τῇ γῆ, ὅθεν ἄπαξ ἀνέστημεν. Γενομένης δὲ συνάξεως οὐκ ὀλίγης Ἐπισκόπων τε καὶ ἀρχόντων, ὁ βασιλεύς, ἐν τῇ γῆ καταθεὶς τοὺς Ἁγίους, ὡς οὗτοι δι' ὀπτασίας διέθεντο καὶ χαρμόσυνον ἑορτὴν ἐκτελέσας, ξενίαν οὐ μικρὰν τοῖς πτωχοῖς τῆς πόλεως Ἐφεσίων πεποίηκε καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐχαροποίησε τὸν ὑπ' αὐτόν, πολυτελῶς φιλοτιμησάμενος καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς καθειρχθέντας Ἐπισκόπους διὰ τὸ κηρύσσειν τὴν Ἀνάστασιν ἐκαλέσατο· καὶ κοινὴ παρὰ πάντων ἑορτὴ γέγονεν, εὐλογούντων καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν καὶ Μάρτυρος Εὐδοκίας.

Στίχ. Ὁσμὴ! τί τοῦτο; Σῶμα τῆς Εὐδοκίας,

Ἀθλητικῶν ἀπόζον ἤκει χαρίτων.

Πότνια Εὐδοκίη νεκρὰ ἤχθη ἀμφὶ τετάρτην.

Αὕτη ἡ ἁγία Μάρτυς Εὐδοκία, Ῥωμαία ἦν, ἐξ Ἀνατολῶν ὀρμωμένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα δὲ ὑπὸ Περσῶν, κατέλαβε τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ πεπαιδευμένη οὖσα ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἐνουθέτει πάντας τοὺς αἰχμαλώτους· καὶ γνώριμος τοῖς ἐκεῖσε γενομένη, ἦν καὶ συνήθης ταῖς τῶν Περσῶν γυναιξὶ καὶ οὐκ ὀλίγας μετέβαλε πρὸς τὴν θεογνωσίαν. Διὸ καὶ διαβληθεῖσα, τύπτεται βουνεύροις· καὶ ριφεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, διετέλεσε μῆνας δύο. Μετὰ δὲ ταῦτα, πάλιν ἀνακριθεῖσα καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ὁμολογήσασα, τύπτεται σφοδρῶς διὰ ῥάβδων ῥοιᾶς, ἕως οὗ αἱ σάρκες δαπανηθεῖσαι κατέπεσον, καὶ οἱ τύπτοντες κατεφοινίχθησαν ὑπὸ τῶν αἱμάτων αὐτῆς καὶ πάλιν ῥίψαντες αὐτὴν εἰς τὴν φυλακὴν, κατησφαλίσαντο.

Μετὰ δὲ παραδρομὴν μηνῶν ἕξ, ἐξαγαγόντες αὐτὴν καὶ ἀνακρίναντες καὶ καλάμους σχίσαντες ἰσομήκεις τῇ ἡλικίᾳ αὐτῆς καὶ ἀποδύσαντες, γεγυμνωμένην ταύτην διὰ τῶν καλάμων ἐσπαργάνωσαν· καὶ συσφίζαντες μετὰ λεπτῆς σπάρτου, τούτους σφοδρῶς ἐνέπηξαν τοῖς μέλεσι τῆς ὅλης σαρκὸς αὐτῆς· καὶ ἕνα πρὸς ἕνα κάλαμον βιαίως σύροντες οἱ ἀνηλεεῖς καὶ τὰς σάρκας ἀποσπῶντες, δριμείας καὶ ὀδυνηρὰς ὀδύνας

ἐποιοῦν τῇ Μάρτυρι. Εἶθ' οὕτω κρεμάσαντες καὶ καλωδίους τὸ ἅπαν σῶμα τῆς Ἁγίας καλύψαντες καὶ διὰ ξύλων στρεβλώσαντες, συνέτριψαν πάντα τὰ ὀστέα αὐτῆς· καὶ ὡς εἶδον αὐτὴν ἡμιθανῆ καὶ ἄλαλον, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Θαθουήλ, ἐν μηλέᾳ κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκει κρεμασθεὶς, Θαθουήλ, ἐν μηλέᾳ,

Ὡς ἂν τρυγῆσης τῆς Ἑδέμ μῆλα ξένα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Ὅσμην ἴων ἔπνευσεν ἡ Μάρτυς Ἰα,

Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνῶων.

Αὕτη ἦν ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πρεσβυτάτην ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Συνελήφθη οὖν μετὰ ἐννέα χιλιάδων χριστιανῶν αἰχμαλώτων παρὰ τῶν Ἀρχιμάγων, διάφοροις βασάνοις καὶ πυκναῖς τιμωρίαις παραδοθέντων, μεθ' ὧν καὶ ἡ μακαρία ταῖς τιμωρίαις ἐνεκαρτέρει ἦτις, μετὰ πολλῶν βασάνων αἰκίας, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Δοχεῖα Χριστοῦ, καθαρὰ καὶ ἐκλεκτὰ οἱ Παῖδες ὄφθησαν, δι' ὧν τὸ δόγμα τῆς αἰρέσεως, τῆς Ἐκκλησίας διώκεται, καὶ ὀρθοδοξία ἐκλάμπει· ὅτι ἔσται Ἀνάστασις, πάσης ψυχῆς τε καὶ σαρκός, καθὰ γεγένηται.

Ὡς ὄντως στερροί, πρὸ θανάτου ἀληθῶς ἐν τῇ ἀθλήσει ὑμῶν, Ἅγιοι Παῖδες αὐθις ὄφθητε, καὶ μετὰ νέκρωσιν ζήσαντες, δόξῃ κραταιούμενοι θεία, εὐσεβῶς πιστωσάμενοι, ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀληθές, τῆς ἀναστάσεως.

Πνευμάτων ὁμοῦ, καὶ σωμάτων αἰσθητῶν ἔσται ἀνάστασις· ὡς γὰρ οὐκ ἔφθ' ἄνευ σώματος, ψυχὴ ἐν κόσμῳ προέρχεται, οὕτως οὐδὲ σῶματος πάρεξ, οἱ πανεύφημοι ἔλεγον, ἢ δοξασθήσεται ψυχὴ, ἢ ἔτασθήσεται.

Θεοτοκίον.

Τεκοῦσα Θεόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς Μαρία γέγονας, ἀπεγνωσμένων ἐπανόρθωσις, πεπλανημένων ἀντίληψις, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπίς τε, καὶ ψαλλόντων βοήθεια· Εὐλογημένος ὁ καρπός, ὁ τῆς κοιλίας σου.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ῥίζαν πικρίας ἀσεβῶν, ἀναφύουσαν δεινῶς οἱ θεῖοι Παῖδες, ἐκτεμόντες τῆς πλάνης, καὶ τῆς αἰρέσεως νῦν, κομῶσι καρπῶ τῷ τῆς Πίστεως, ζῶντες καὶ ταφέντες, πιστῶς καὶ ἀναστάντες.

Οἱ Ἐφεσίων ἀρχηγοί, Παῖδες Ἅγιοι ἑπτὰ καὶ ἀθλοφόροι, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ βασιλείας πιστῶς, ἐνθέως ἐδείχθησαν στήριγμα· οὓς ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στερροὶ φανέντες ἀθληταί, καὶ ἰσάριθμοι δειχθέντες τῶν ἀστέρων, ἀπλανῆ τὴν πορείαν, τῆς εὐσεβείας ὁμοῦ, οἱ Παῖδες ποιούμενοι ἔκραζον· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς καὶ ἀνάστασις ζωῆς, τοῖς Παισὶν ἐν τῷ σπηλαίῳ παραδόξως, ἐκ Θεοῦ ἐχαρίσθη· καὶ ἀναστάντες οἱ πρὶν, θανόντες ὡς ζῶντες ἐκραύγαζον· Σῶσον ὁ Θεός, τοὺς ἐν πίστει σὲ ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς ἀπόλετο Ἀγνή, τὰς τῆς πίστεως ἐλπίδας κεκτημένος, ἐπὶ σοὶ ὀρθοδόξως, Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, ἢ μόνοι οἱ φθόνῳ ἀρνούμενοι, σοῦ μὴ προσκυνεῖν, τὴν μορφήν τῆς ἐμφορείας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς » Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, » καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ὅλβος μυστηρίων καὶ θείων, θαυμασίων ἀποκάλυψις, ἢ τῶν Ἁγίων ὄφθη νῦν ἀνάστασις· οἱ γὰρ πάλαι τὸν φυσικόν, σαρκὶ θανόντες θάνατον, ἀφθάρτως νῦν ἀνέστησαν, ἡμφιεσμένοι ὡς ὑπνώττοντες.

Ῥώσεως ταμεῖον, καὶ πίστεως βεβαίας ἀποσφράγισμα, τὸ τῶν Ἁγίων ὄφθη σπήλαιον, προμηνῶν τὸ τῆς μελλούσης, κλέος Ἀναστάσεως, οὐ τεταρταῖον Λάζαρον, ἀλλ' αἰωνίους ἀναστήσειν νεκρούς.

Ὡς τετιμημένοι οἱ Παῖδες, ἀριθμῶ τε καὶ τῇ πίστει Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας ὄφθησαν πιστῶς ὀφθαλμοί, ὑπερτέρως τοῦ Ζοροβάβελ, λίθου ἀπαστράπτοντες· ὧν περ τὰ θεῖα πνεύματα, πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν.

Στέφος μαρτυρίου ἀθλήσαντες, νομίμως ἀνεδήσασθε, Παῖδες ἑπτὰ καὶ στῦλοι τῆς σοφίας Θεοῦ, καὶ δογμάτων ὀρθοδοξίας ἔγερσις ἐδείχθητε, ὡς Ἐκκλησίας πρόμαχοι, καὶ πρεσβευταὶ τῶν εὐφημούντων ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Σῶμα καὶ ψυχὴν σου ἀμόλυντα, Θεῶ διατηρούσης ἀγνή, ὁ Βασιλεὺς ἠράσθη σου τοῦ κάλλους Χριστός, καὶ Μητέρα τῆς ἑαυτοῦ, σαρκώσεως ἀνέδειξε, Μαρία ὑπερένδοξε, τὴν σωτηρίαν μου ἀεὶ ἐκπληρῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατεί- » λαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγό- » νων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογη- » μένη πάντα γενε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τυραννικοῦ πρὸ βήματος, τὸν Χριστὸν παρρήσια, Παῖδες ἑπτὰ καὶ Μάρτυρες, ἐκηρύξατε πάντων, Θεὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην· ὑμεῖς γὰρ θεία προνοία, σπηλαίω χρόνοις πλείοσι, κατὰ φύσιν θανόντες, ὑπερφυῶς, αὐθις ἐξανίστασθε ὡς ἐξ ὕπνου, αἰρετικῶν τὰ στόματα, ἀποφράττοντες πάντων.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην Μαρτῖνον, καὶ Κωνσταντῖνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἅμα, κλεινῶ Ἐξακουστωδίῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν φαιδρὰν τούτων μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὐρώμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ἑτοῦ αὐτοῦ μηνός

Τὰ Προεόρτια τῆς ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσιγνίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε συνανέλθωμεν, τῷ Ἰησοῦ ἀναβαίνοντι, εἰς τὸ

ὄρος τὸ ἅγιον, κάκει ἀκουσόμεθα, φωνῆς Θεοῦ ζῶν-

τος, Πατρὸς προανάρχου, διὰ νεφέλης φωτεινῆς, προσμαρτυρούσης ἐν θείῳ Πνεύματι, αὐτοῦ τὴν γνησιότητα, τῆς ἀδίδου Υἱότητος, καὶ τὸν νοῦν φωτιζόμενοι, ἐν φωτὶ φῶς ὀψόμεθα.

Δεῦτε προχορεύσωμεν, καὶ ἑαυτοὺς ἐκκαθάρωμεν, καὶ πιστῶς ἐτοιμάσωμεν, πρὸς θείαν ἀνάβασιν, τῆς ὑψηλοτάτης, Θεοῦ πολιτείας, ὅπως ἐπόπται τῆς αὐτοῦ, μεγαλειότητος ἐποφθειμέν, καὶ δόξης ἐπιτύχοιμεν, ἣν κατιδεῖν ἠξιώθησαν, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, μυστικῶς ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, ἑαυτοὺς εἰς τὴν αὔριον, καλῶς εὐτρεπίσωμεν, ἐν ὄρει προσβῆναι, Θεοῦ τῷ ἁγίῳ, τὴν ἀναλλοίωτον Χριστοῦ, δόξαν

ἀστράπτουσιν κατοπτεύσοντες, λαμπρῶς ὑπὲρ τὸν ἥλιον· καὶ τὸ τρισσὸν αὐγαζόμενοι, φῶς ἐν τούτῳ δοξάσωμεν, τὴν αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Φοινηθεῖσαν ἐν αἵματι, τῆς σαρκός σου ἐνδέδουσαι, πορφυρίδα ἐνδοξε θεία χάριτι· καὶ κορυφῇ σῆ διάδημα, ἐπαναδησάμενος, ἀφθαρσίας κοινωνόν, τοῦ Σταυροῦ τε τὸ τρόπαιον, Μάρτυς πάνσοφε, δεξιᾷ περιφέρων ὡς περ σκῆπτρον, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, διὰ παντὸς εὐφραίνόμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ἐγνωρίσθης Εὐσίγνιε· τοῦ Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ γὰρ συμφραζάμενος, πρὸς συμπλοκὴν ἐξελέλυθας, ἐχθροῦ πολεμήτορος, καὶ κατέρραξας αὐτόν, ἀριστεύσας λαμπρότατα, καὶ τὸν στέφανον, εἰληφῶς τὸν τῆς νίκης ἐκ τοῦ μόνου, ἀθλοθέτου καὶ Δεσπότη, καὶ εἰς ἀεὶ βασιλεύοντος.

Τοῖς τιμίσις σου πάθεσι, πάθος τίμιον ἐνδοξε, ἀθλητὰ Εὐσίγνιε ἐξεϊκόνισας· καὶ νικηφόρος γενόμενος, τὴν ἄνω μητρόπολιν, μετὰ πάντων κατοικεῖς, ἀθλοφόρων γηθόμενος, καὶ θεούμενος, κατὰ μέθεξιν θείαν· διὰ τοῦτο, τὴν σεπτὴν σου καὶ ἁγίαν, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἐκλάμποντες προσβῶμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, ὀψόμενοι τὴν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Σῆμα θεοπρεπές, Θεότητος δεικνύει, πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῖς Μύσταις, ὡς ἥλιος ἐκλάμπας, Χριστὸς ἐν ὄρει σήμερον.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὸς ἀμείψαι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρει, Θαβῶρ παραγυμνώσων, τοῖς Μύσταις τὴν Θεότητα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς

ἐπιγνώσεως, καὶ ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν προὑπαντήσωμεν, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες τὰ Προεόρτια, πιστοὶ καὶ βοήσωμεν· Ἦγγικεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνθέου εὐφροσύνης· ἄνεισιν εἰς τὸ ὄρος, τὸ Θαβώρ ὁ Δεσπότης, τῆς Θεότητος αὐτοῦ ἀπαστράψαι τὴν ὠραιότητα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Ὡς ἔμπλεως πίστεως, τῆς πρὸς Χριστὸν εὐσεβῶς, νεάζον τὸ φρόνημα, ἔσχες ἐν γῆρα καλῶς, Εὐσίγνιε ἐνδοξε· ὅθεν ὁμολογήσας, τὸν ὑπέρθεον Λόγον, ἤλεγξας θαρσαλέως, Παραβάτου τὸ θράσος· ἐντεῦθεν μετὰ Μαρτύρων, ὡς Μάρτυς δεδόξασαι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡμέρα εὐφρόσυνος, ἐπέστη νῦν τοῖς πιστοῖς, τῆς θείας ἐνδόξου τε Μεταμορφώσεως, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πάντες οὖν φαιδρυνθῶμεν τοῦ δοξάσαι ἀξίως, ἄσματοςι θεηγόροις, τὰ αὐτοῦ μεγαλεῖα, ἐν οἷς ὡς Θεὸς ἐκλάμψας, κόσμον ἐφώτισε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐν ὄρει τῷ Θαβώρ, συνανέλθωμεν πάντες, πιστοὶ τοῖς Μαθηταῖς, τοῦ Χριστοῦ τοῖς προκρίτοις, νοῖ καὶ κατίδωμεν, τὴν αὐτοῦ Μεταμόρφωσιν, καὶ δοξάσωμεν, τὴν εἰς ἡμᾶς αὐτοῦ ἄκραν, συγκατάβασιν, δι' ἧς τῷ κόσμῳ παρέχει, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ Ἀκροστιχίς ἡ Ἀλφάβητος.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀστράφθητι κάτωθεν, φῶς οὐρανοῦ ὑπὲρ ἥλιον, καὶ γῆ ἀκουτίσθητι, ῥήματα ζῶντος Θεοῦ· τὴν Υἱότητα, τῷ μεταμορφουμένῳ, Πατῆρ μαρτυρήσει γάρ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Βροτὸς τὸ ὀρώμενον, ἀλλὰ Θεὸς τὸ κρυπτόμενον, ἐπὶ τὸ Θαβώριον, Χριστὸς ἀνέρχεται, τῆς Θεότητος, αὐγὴν παραγυμνῶσαι, ταῖς ὑπὲρ τὸν ἥλιον, δόξης λαμπρότησι.

Γνωστῶς νῦν προέρχεται, ἐμφανισθῆναι Μωσῆ Χριστός, καὶ δόξαν τὴν ἄρρητον, δεῖξαι ἐν ὄρει Θαβώρ, τὴν πρὸς πρόσωπον, ἀμέσως ὁμιλίαν. Γηθόμενοι σήμερον προεορτάσωμεν.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κλεινὸν Εὐσίγνιον δοξάζειν θέμις. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταῖς πανευκλεεστάταις, τάξεσιν Ἀγγέλων παναοίδιμε, συνυπάρχων ἀπαύστως, τοὺς δοξάζοντας σῶζε τὴν μνήμην σου.

Οἶκος τοῦ Παρακλήτου, ἡ ἡγιασμένη σου διάνοια, Ἀθλοφόρε ἐδείχθη· διὰ τοῦτό σε πίστει γεραίρομεν.

Νέκρωσιν ζωφόρον, τοῦ σαρκὶ παθόντος ἐξεικόνισας, τῇ σαρκὶ σου παμμάκαρ, καὶ τῆς ὄντως ζωῆς κατηξίωσαι.

Κράτος παρανομούντων, κρατυνθεὶς τῷ Πνεύματι κατέβαλες, καὶ τοὺς νόμους Κυρίου, παναοίδιμε Μάρτυς ἐκράτυνας.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, πέπαυται ἡ λύπη τῇ κυήσει σου, παντευλόγητε Κόρη, τῶν πιστῶν εὐφροσύνη πανάμωμε.

Εἶθ' οὕτω, τὸ Τριῶδιον. Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄.

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ταύτην προεόρτιον τὴν ἡμέραν, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοί, τῆς Μεταμορφώσεως, Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, κροτήσωμεν ἐν ἄσμασι.

Τὴν εἴσοδον φθάσαντες τῆς ἁγίας, Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς ἀστράψωμεν, ταῖς θείαις ἀλλοιώσεσιν, αὐτὴν κατασπαζόμενοι.

Ὅρος ὑψηλότατον τὴν καρδίαν, κεκαθαρμένην ἐκ παθῶν, ἔχοντες ὀψόμεθα, Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν, φωτίζουσαν τὸν νοῦν ἡμῶν.

Δόξα.

Τριάδα προσώπων τῇ διαιρέσει, Μονάδα φύσιν θεϊκὴν, πάντες προσκυνήσωμεν, Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄμωμον Κόρην ἐξ ἧς προῆλθε, μετὰ σαρκὸς ἄνευ τροπῆς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὑμνήσωμεν ἅπαντες, ὡς ὄντως Θεοτόκον πιστοί.

Προεόρτιος. Ἰσθὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Δεσπόζων τῆς κτίσεως ἀπάσης, ὠράθης μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ἧ τὸ τῆς Θεότητος, ἀπρόσιτον ἀπαύγασμα, τοῖς Μαθηταῖς παρέδειξας, καθὼς ἐχώρουν θεάσασθαι.

Ἐξ ὄρους ἐπέιγεται ἀστράψαι, τῆς δόξης ὁ ἥλιος Χριστός, καὶ τὸν ἐξ ὕψους λάμποντα, φωστῆρα ἀμαυρῶσαι φωτί· οὗ ταῖς ἀυγαῖς λαμπόμενοι, προερτάσωμεν σήμερον.

Ζωῆς αἰωνίου ἐκπληρώσων, τὰ ρήματα πάρεστι Χριστός· ἅπερ δεικνύων πράγματα, τοῖς φίλοις ἐπιγνώσεσθαι, ἐν ἑαυτῷ ἠυδόκησε, τὴν πατρικὴν δόξαν ἀστράπτουσαν.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἔστης πρὸ τοῦ βήματος, ὑμνολογῶν Θεὸν ἄνακτα, Μάρτυς σοφέ, σάρκα εἰληφότα, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Ἱερεῖον ἄμωμον, ὀλοκαυτούμενος ἄνθραξι, μαρτυρικοῖς, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου, προσενηνεξαι ἄνθρακι.

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, περικλυζόμενος ἐνδοξε, τὰ θολερά, τῆς πολυθείας, ἀπεξήρανας ῥεύματα.

Θεοτοκίον.

Ὅλην μου τὴν ἔφεσιν, πρὸς σὲ κινῶ ἀγνὴ Δέσποινα, τῶν σαρκικῶν, ἐπιθυμιῶν με, διὰ τάχους ἀπάλλαξον.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐναντίον ἀνόμων καθωμολόγησας, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον, μὴ φεισάμενος σαρκός, αἰκίζομένης σφοδρῶς, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, τῶν οὐρανίων στρατιῶν, συνόμιλε καὶ τῆς δόξης, τῆς ἀληθοῦς κληρονόμο· διὸ ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη ἥστραψε, τοῖς ἐν τῷ σκότει, ὁ τῆς δόξης ἥλιος, τὰς τῆς Θεότητος αὐγάς, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνερχόμενος· οὗ τὴν φωσφόρον τιμήσωμεν ἔλευσιν.

Προεόρτιος. Ἦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ οὐράνιος χορεία, τοῖς γήϊοις συγγέγηθε, καὶ προεορτάζει, τὴν τοῦ φωτοδότου ἐπίλαμψιν· ἦν ἀσυγχύτως ἀστράψει, ἀμειβόμενος, τὴν βροτεῖαν μορφήν, ἐν Θαβῶρ ὡς ἠυδόκησε.

Θεανθρώπῳ παρουσίᾳ, τοῖς ἀνθρώποις ὠμίλησας, καὶ θαυμάτων πλήθει, κόσμον μυστικῶς κατεφώτισας· ἐξαστραπτούση δὲ δόξῃ τῆς θεότητος, ὑπερέλαμψας, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀπροσίτῳ φωτί.

Ἰησοῦς Ναυῆ ὁ γόνος, πρὶν τὸν ἥλιον ἔστησε, προτυπῶν ἡμέραν, τὴν τοῦ θεοῦ Πάθους· αὐτὸς δὲ Σωτήρ, πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου σέλας ἔκρυσας, τοῦ ἡλίου, αὐγῇ τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νυσταγμὸν ἀπώσάμενος, τὸν τῆς ῥαθυμίας Μάρτυς Εὐσίγνιε, ἐγρηγόρως πρὸς τὴν ἄθλησιν, ἀδιστάκτῳ πίστει ἠυτομόλησας.

Ἐν Κυρίῳ Σωτήρῃ σου, Μάρτυς ἀγαλλόμενος ἀξιάγαστε, τὰς βασάνους τὰς τοῦ σώματος, ὡς τρυφὴν ἠδεῖαν σὺ λελόγισαι.

Ἐπερήφανον φρόνημα, τοῦ διὰ κακίαν κατολισθήσαντος, Ἀθλοφόρε καταβέβληκας, τοῖς ἐνθέοις τρόποις ταπεινούμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ὄφθης ἐν πολέμοις ἀγωνιζόμενος· ὑπελθὼν δὲ τὸ μαρτύριον, δυσμενεῖς ἀσάρκους ἀξωλόθρευσας.

Θεοτοκίον.

Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τέτοκας τὸν Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι· ὃν ἰκέτευε σωθῆναί με, παναγία Κόρη ἀειπάρθενε.

Προεόρτιος. Ἦδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κυρίῳ γηθόμενοι, πιστῶς ἀκολουθήσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἀνέρχεται πρὸς ὄρος, Μύστας προκρίτους συνεπαγόμενος· οἷς ἐν ἀπροσίτῳ καλλονῇ, λάμψας ὑπὲρ ἥλιον, ὑποδείξει τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Λαμπρύνθητι σήμερον, ὁ οὐρανὸς φαιδρότερον· ἄνεισιν ἰδοὺ γὰρ πρὸς τὸ ὄρος, ὅθεν ἀστράψει Χριστὸς ἀπλέτῳ φωτί, τὰς ἡλιακὰς μαρμαρυγὰς, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἀμαυρῶν ὡς φωτὸς χορηγός.

Μυστήριον δείκνυσι, Χριστὸς τοῖς Μαθηταῖς ἐν Θαβῶρ, λάμψας ὑπὲρ αἴγλην τῷ προσώπῳ· τῷ στολισμῷ δὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ, λευκανθεῖς φαιδρῶς ὥσπερ χιών, ὁ ἀναβαλλόμενος, ὡς ἱμάτιον φῶς ψαλμικῶς.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Γνησίως προσκολλώμενος πάνσοφε, τῷ Δεσπότῃ, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τῆς πονηρίας
Εὐσίγνιε.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐκ ἔνειμας, θεομάκαρ, Θεὸν ζῶντα Κύριον, ἐν οὐρανοῖς
ἐπιστάμενος.

Ἰκρίῳ ἀναρτώμενος Μάρτυς, γενναιοφρόνως, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ ἀπαθοῦς διὰ
πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ἐν νηδύι σου Ἄχραντε, σωματοῦται, ἀλόγων τοῦ σώματος, παθῶν τὸν
κόσμον ρύόμενος.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ς´. Τὴν θείαν ταύτην.

Νυμφῶνα δόξης μελλούσης χαρᾶς, τοῖς φίλοις εὐτρεπίζων ἀνέρχεται, ἐπὶ τὸ ὄρος
Χριστός, πρὸς πολιτείαν μετάρσιον, ἐκ βίου χαμαιζήλου, ἀνακομίζων αὐτούς.

Ξενίζων φρένας Χριστὸς Μαθητῶν, οὐράνιον ἐν γῆ σέλας ἤστραψε, νόμου καὶ τῶν
Προφητῶν, δουλοπρεπῶς παριστῶν ἀρχηγούς, ὑφ' ὧν νεκρῶν καὶ ζώντων,
προσμαρτυρεῖται Θεός.

Ὁ λύχνος φᾶναι νῦν ἔρχεται, Χριστὸς ἐν ἀύχηρῳ τόπῳ φαύσεσι, τῆς θεϊκῆς
ἀστραπῆς· οὗ πρὸς τὴν λάμπριν ὀδεύσωμεν, ἐν αἴγλῃ τοῦ προσώπου αὐτοῦ γηθόμενοι.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοήματα ἀληθῆ ἐν καρδίᾳ, εὐγενέσιν ἐκτιθέμενος τρόποις, οὐκ ἀγνοῶν τὰ νοήματα
Μάρτυς, τοῦ δυσμενοῦς εἰς τὸ στάδιον ἔδραμες, καὶ ὄλεσας τῇ τοῦ Σταυροῦ,
συμμαχίᾳ τὰ τούτου στρατεύματα.

Δαιμόνων οἱ λατρευταὶ λατρευτὴν σε, τῆς Τριάδος ἐγνωκότες βασάνοις, καὶ φυλακαῖς
καὶ ἀδίκῳ θανάτῳ, καθυποβάλλουσι Μάρτυς Εὐσίγνιε· ἀλλ' ἤττηνται τῇ παρὰ σοῦ,
ἀηττήτῳ ἐνστάσει πανόλβιε.

Οἱ χειμάρροι τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς, θολεροὺς τῆς ἀνομίας χειμάρρους, καὶ
ποταμοὺς ἀθεΐας δολίου, καὶ πονηρὰ ἀπεξήρναναν ρεύματα· ἰάσεων δὲ τοῖς πιστοῖς,
ἀνεξάντλητον πέλαγος ὤφθησαν.

Θεοτοκίον.

Ξηράνασα τὰ φυτὰ τῆς κακίας, τῇ ἐν σοὶ ἀναβλαστήσει τοῦ Λόγου, Μῆτερ ἀγνή ἐκ
ρίζων τῆς ψυχῆς μου, τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις ἀπόκοψον, καὶ φύτευσον τῶν ἀρετῶν,
τὰ ὠραῖα Παρθένε βλαστήματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ- » γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἢ ψυχὴ μου ἐ- » πλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ » δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῇ θείᾳ σήμερον Μεταμορφώσει, ἡ βροτεία ἅπασα, φύσις προλάμπει θεϊκῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα· Μεταμορφοῦται Χριστός, σῶζων ἅπαντας.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς εὐσεβείας Μάρτυρα, καὶ ἀληθῆ θεόφρονα, ἡ Ἐκκλησία γεραίρει δοξάζουσα, τοὺς θείους ἄθλους σήμερον, τοῦ σοφοῦ Εὐσιγνίου, ἀκαταπαύστως βοῶσα· Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ χορὸς τῶν πιστῶν συναγάλλεται, Εὐσιγνίου τὴν μνήμην γεραίροντες. Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καὶ ἄρχοντες, ξένοι, δοῦλοι, πτωχοὶ καὶ αὐτόχθονες, ἐπὶ τοῖς θαύμασι τοῦ Μάρτυρος δράμετε· ἡ σορὸς ἐκβλύζει θαυμάτων χάριν, καὶ πιστῶς οἱ λαοὶ ἀπαρύονται, καὶ Θεὸν ἀνυμνοῦσι τρανῶς βοῶντες· Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προεόρτια τῆς ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσιγνίου.

Στίχ. Εὐσίγνιον τέμνουσι τὸν Χριστοῦ φίλον,

Τομῆς μέχρι κράζοντα· Χριστός μοι σέβας.

Πέμπτη Εὐσιγνίῳ κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

Οὗτος ἦν τὸ γένος Ἀντιοχεύς, στρατιώτης γεγινώς ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ, πατρὸς τοῦ Ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου. Παρέτεινε δὲ ἐπὶ τῇ στρατείᾳ μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἥδη δέκα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν γενόμενος, ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ διαπρέπας ἔτη ἐξήκοντα ἑπτὰ. Οὗτος οὖν κατέστη τῷ Ἰουλιανῷ εἰς ἐξέτασιν· καὶ διελέγξας αὐτόν, ὡς τὴν πάτριον παραβάντα εὐσέβειαν, καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ τιμὴν μεταγαγόντα ἐπὶ τὰ εἰδῶλα, καὶ ἀναμνήσας αὐτόν τῆς ἀρετῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ὅπως ἐξ ἐπιφανείας ἐπὶ τὴν πίστιν μετήχθη τὴν εἰς Χριστόν, τοῖς μὲν ἄλλοις συνετὸς ἔδοξε, καὶ διὰ μακρῶν χρόνων πραγμάτων καὶ ἱστοριῶν ἔμπειρος· ὁ δὲ Ἰουλιανὸς μυκτηρίσας αὐτόν, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τμηθῆναι προσέταξε· καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἐν Χριστῷ αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο Μάρτυρες καὶ ἀδελφοί, Καττίδιος καὶ Καττιδιανός, λιθοβοληθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Βουνούς λίθων ἔστησαν ὑψηλούς, Λόγε,

Δι' ὧν ἀνῆλθον πρὸς σὲ σύγγονοι δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἅγια Νόννα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Νόννη θανούση τῇ καλῇ καλὸς γόνος,

Καλὸν δίδωσιν ἐντάφιον τοὺς λόγους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυρ Σόλεβ ὁ Αἰγύπτιος, βέλει τοξευθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἄν συλλαβισθῆς ἐξόπισθεν, ὦ Σόλεβ,

Βέλος συνάξεις ὄργανον τοῦ σοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυρ Φάβιος (ἢ Φαβιανός), Ἐπίσκοπος Ῥώμης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κεῖται Φάβιος νεκρός, ὁ Χριστοῦ θύτης,

Χριστῷ προσαχθεὶς θῦμα καινὸν ἐκ ξίφους.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει.

Πρὸς μετάρσιον, ψυχῆς ὕψος ἀνάγοντι, τῶν Μαθητῶν ἐκλογὴν, ἀκολουθήσωμεν νῦν, Χριστῷ κατοπτεύσοντες, ξένα θεάματα· θαμβηθέντες δέ, σὺν αὐτοῖς ἐκβοήσωμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥυπωθεῖσαν, ἀκκαθάρας φύσιν βρότειον, ὕδατί τε καὶ πυρί, ἐν τῇ οἰκείᾳ σαρκί, τὴν ταύτης λαμπρότητα, ὑποδεικνύεις Σωτήρ, τῷ προσώπῳ σου, λάμπας ὑπὲρ τὸν ἥλιον, εἰς μελλούσης δόξης τύπον.

Συνανέλθωμεν, Χριστῷ εἰς ὄρος ἅγιον, συναναφέροντι, τοὺς Ζεβεδαίου υἱούς, καὶ Πέτρον τὸν πρόκριτον, οὓς ἐξελέξατο, δόξης μάρτυρας, τῆς ἑαυτοῦ κραυγάζοντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Αἷμασι Μάρτυρ ἐκχυθεῖσι, δι' ἀγάπησιν Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος, λαμπρυνθεὶς τὴν ψυχὴν, πρὸς τοῦτον μετετέθης, ἀναβοῶν γηθόμενος· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζέων τῷ πόθῳ τοῦ Σωτήρος, ὑπεξέφυγες κρυμὸν τῆς ἀθείας, καὶ χειμῶνα δεινόν, ὑπήνεγκας βασάνων, ἀναβοῶν Εὐσίγνιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔτι σταζόμενος τοῖς ὄμβροις, παναοίδιμε τῶν θείων σου αἱμάτων, τῷ Δεσπότη Χριστῷ, παρέστης ἀναμέλων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵνα τῆς θείας βασιλείας, τὴν αἰώνιον ζωὴν κληρονομήσης, τῆς προσκαίρου ζωῆς, τὴν δόξαν ἐβδελύξω, ἀναβοῶν Εὐσίγνιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐκήσας Παιδίον, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, Θεοτόκε ἀγνή· ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ἡ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τίς μὴ ἐκπλαγῆ παντάναξ Λόγε, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης σου; ἦν μεταμορφούμενος, ἔδειξας τοῖς φίλοις σου, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησι, περιαστράψας αὐτούς· μεθ' ὧν προερτάζοντας πίστει, λάμπρυνον φωτὶ σου, ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Ἵψος οὐρανίου πολιτείας, καὶ δόξης τῆς αἰδίου θεῖαν ἔλλαμψιν, δώρησαι τοῖς δούλοις σου, νῦν προερτάζουσι, τῆς σῆς Μεταμορφώσεως λαμπρὰν πανήγυριν· ἐν ἧ φῶς ἀπαστράπτων φαιδρύνεις, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, Χριστὸν τὸν φωτοδότην.

Φωτὸς χορηγὸς καὶ φῶς ὑπάρχων, ἀπρόσιτον καὶ αἰδίων προάναρχε, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, φῶς ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, μετὰ σαρκὸς προελθὼν· καὶ φῶς ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀστράπτεις, δόξης τῆς πατρῶας, δεικνὺς τὸν χαρακτῆρα.

Τοῦ Ἁγίου. Νικηταὶ τυράννου.

Θυρεῶ παμμάκαρ, εὐσεβείας πάντοθεν συμπεφραγμένος, τοὺς παρανομοῦντας, ἐτροπώσω χάριτι μέλπων ἀπαύστως· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί σε, πρὸς Θεὸν ἐκέκραξας τὸν εὐεργέτην, καὶ εἰσήκουσέ σου, καὶ δεινῶν ἐρρύσατο ἀναβοῶντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μὴ θεοῖς ἀψύχοις, σέβας ἀλογώτατον Μάρτυς προσάξας, καθαρὰ θυσία, τῷ Θεῷ προσήνεξαι μέλπων ἀπαύστως· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἵνα τῆς μελλούσης, ἐπιτύχης πάνσοφε ζωῆς καὶ δόξης, ἐνεκρώθης κόσμῳ, καὶ βοῶν Εὐσίγνιε ἐθανατώθης· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Παρθένε, Θεὸν συμπαθέστατον ἀποτεκοῦσα, συμπαθείας θείας, πάντας καταξίωσον τοὺς μελωδοῦντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Τριφιδίου. Εἰρμὸς ἄλλος. Τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Τῆς τοῦ Κυρίου λαμπρᾶς, Μεταμορφώσεως ἡ παροῦσα ἡμέρα, τῷ κόσμῳ προσαναγάσασα, προτρέπεται βοᾶν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ διανοίᾳ πιστοί, δεῦτε ἀπίωμεν πρὸς τὸ ἅγιον ὄρος, ἰδεῖν τὴν Μεταμόρφωσιν, Χριστοῦ τὴν παμφαῆ· πάντας γὰρ φωτίζει, τοὺς δοξολογοῦντας αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σήμερον τῆς τοῦ Χριστοῦ, Μεταμορφώσεως καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, προῦπαντὴν ποιήσωμεν, καὶ κράζωμεν αὐτῷ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τὴν ἐν προσώποις τρισί, μίαν Θεότητα συνθεολογουμένην, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ὁμοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ τεραστίου φρικτοῦ! πῶς παρθενεύουσα μητράζεις θεόπαις, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Δεσπότην τίκτουσα Θεόν; ὃν πάντα τὰ ἔργα ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ὠμολόγησαν οἱ αἰχμά- » λωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες μεγάλη τῇ » φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ἦδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Χαίρει οὐρανός, ἐκ γῆς ἀνατέλλοντα νῦν προαισθόμενος, ἥλιον τὸν ἔνδοξον, ἐν Θαβωρίῳ τῷ ὄρει σήμερον, ἡλιακὰς φαιδρότητας· γῆ δὲ χορεύει φαιδρῶς, οὐρανίῳ, αἴγλῃ καὶ λαμπρότητι, λαμπομένη καὶ φῶς χρηματίζουσα.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, τὴν σὴν Μεταμόρφωσιν προανεφώνησε· Τίς ὁμοιωθήσεται, σοὶ τῷ Κυρίῳ λέγων υἱοῖς ἐν Θεοῦ; σὺ γὰρ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς Ἁγίων βουλαῖς, μέγας ὄφθης, ἐν τοῖς περικύκλω σου, φοβερὸς ἐν τῇ δόξῃ τῆς θείας μορφῆς.

Ἦ Λόγε Θεοῦ, σοφία καὶ δύναμις, καὶ χαρακτήρ τοῦ Πατρός· ὃ Θεὸς νοούμενε, πιστοῖς καὶ ἄνθρωπε γνωριζόμενε, τῆς σῆς Μεταμορφώσεως ἡμᾶς ἀξιώσον, ἐκτελέσαι, τὴν φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν φωτὶ καλῶν ἔργων ἐκλάμποντας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰσχύι Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρὸν ἐθανάτωσας, κατεπαιρόμενον, καὶ μάτην ὄντως νῦν φρουαττόμενον· καὶ τῇ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ, τὴν κάραν ὑπέκλινας, καὶ καθηγίασας, τῇ τοῦ αἵματος ῥοῇ τὴν γῆν ἅπασαν.

Ὡς κόσμος πάντων ἀθλητῶν, ὡς Μαρτύρων ὠραιότης Εὐσίγνιε, ὡς στῦλος ἄσειστος, τῆς Ἐκκλησίας ὡς περιτείχισμα, τῶν εὐσεβῶν περιφανές, ὡς θεῖον ἀγλαίσμα, τῶν προστρεχόντων σοι, ὡς ὀλόφωτος ἀστὴρ μεμακάρισαι.

Στάζουσι μύρον οἱ ἀτμοί, τῶν ἰδρώτων σου εὐῶδες Εὐσίγνιε, καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν, τῶν σὲ τιμώντων εὐωδιάζουσι, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἀποδιώκουσιν, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ἦλιε δόξης Ἰησοῦ, ὁ φαιδρύνας τὸ μνημόσυνον σήμερον, τοῦ Ἀθλοφόρου σου, αὐτοῦ πρεσβείαις φώτισον δέομαι, τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν, ἀπάτη τοῦ ὄφεως, ἵνα δοξάζω σε, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, ταῖς ἀμαυρότησι, τῆς ἀμαρτίας ἀποτυφλούμενα, καὶ δεκτικὰ τῶν θεϊκῶν, δεῖξον ἐπιλάμψεων, ἵνα γεραίρω σε, ἐν φωναῖς ἀγγελικαῖς Παναμώμητε.

Τοῦ Τριφιδίου. Εἰρμὸς ἄλλος. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ταύτην προεισόδιον τὴν ἡμέραν, τῆς σῆς Κύριε τελοῦντες πανενδόξου, καὶ παμφαοῦς Μεταμορφώσεως, ὕμνοις σε μεγαλύνομεν.

Τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιωθέντες, τῇ Χριστοῦ Μεταμορφώσει, εὐρεθῶμεν φωτοφανεῖς, ταῖς εὐπραγίαις ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Προθύροις ἰστάμενοι τῆς ἐνδόξου, Μεταμορφώσεως Κυρίου, ἀυγάσωμεν πνευματικῶς τὰς διανοίας ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Δόξα.

Σὲ τὴν ἐν Τριάδι καὶ Μονάδι, παντεξουσίαρχον οὐσίαν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν ἀνωτέραν τῶν ἄνω τάξεων, μόνῃ ἀγνή, καὶ πάσης κτίσεως, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοτόκον, τὴν οὐράνιον πα- » στάδα, τὴν τεκοῦσαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας » ἡμῶν, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θωρακισθεῖς Εὐσίγνιε, τὴν Χριστοῦ πανοπλίαν, τὰς παρατάξεις ἔτρεψας, τῶν ἀθέων τυράννων, καὶ ἦρας νίκης βραβεῖα, ἀνδρικῶς ἐναθλήσας, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε· ὄθεν νῦν τῇ Τριάδι, παρεστηκῶς, σὺν Ἀγγέλοις πάνσοφε μὴ ἐλλίπης, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμώντων σε πόθῳ.

Προεόρτιον

Οἱ δόξης ἐφιέμενοι, ὀλικῶς τῆς ἐνθέου, τὸ νέφος διακόψωμεν, τοῦ γεώδους σαρκίου, μετάρσιοι πρὸς τὸ ὄρος, τὸ Θαβῶρ ἀνελθόντες· καὶ Μωυσεῖ Ἥλία τε, Μαθητῶν τοῖς πρωτάρχαις, συμμετασχεῖν, θεϊκῆς ἐλλάμψεως ἀπροσίτου, ἀξιοθῆναι σπεύσωμεν, φῶς φωτὶ προσλαβόντες.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, προὔπαντὴν ποιοῦντες, τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα, Χριστὸν δοξολογοῦμεν τὸν τὴν ἡμῶν, τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, ἀνα-

μορφώσαντα φύσιν καὶ ὡς τὸ πρὶν, ἀφθαρσίαν ἀπαστράψαντα.

Στίχ. Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

Ἐπὶ τὸ ἅγιον ὄρος δεῦτε ἀπίωμεν, καὶ τὴν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατίδωμεν Κυρίου τοῦτον πιστῶς, προσκυνοῦντες καὶ λέγοντες· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν μόνος ὁ σαρκωθείς, καὶ θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα ἢ προεόρτιος, μεθ' ἣν μεταμορφοῦται, ὁ Χριστὸς συμπαρόντων, Μωσέως καὶ Ἥλια, καὶ τῶν αὐτοῦ, Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, φωνῆς τοιάδε λαλούσης· Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὀρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωυσεῖς ὁ θεόπηγος, καὶ Ἥλιας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός

ἀναμνησίς τῆς ἁγίας μεταμορφώσεως

τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος

ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ

τυπικόν

Ἐὰν ἡ Ἑορτὴ αὕτη τύχη ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν τῶν Ἀναστασίμων ψάλλομεν, ἀλλὰ πάντα τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν μικρὸν ἐσπερινόν

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καὶ γῆθεν, ἐφ' ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπὴν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιώμεθα· δι' οἶκτον γὰρ τὸν ἄμορφον, μεταμορφούμενος ἄνθρωπον, ἐν Θαβῶρ καταλάμπρυνεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπὲρ νοῦν καὶ φιλήκοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστὸν ἐξαστράψαντα, θεϊκαῖς ἀκτῖσι, καὶ ἐνηγηθῶμεν, τὴν τοῦ Γεννήτορος φωνήν, ἠγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱὸν τὸν καταυγάσαντα, τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβῶρ καὶ πηγάσαντα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄπαν νῦν ἐγκόσμιον, καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρὸς αἴνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων, κεκυριευκότος· θεοπρεπῶς γὰρ ἑαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νό-

μου καὶ τῆς χάριτος, τοὺς πρωτοστάτας καὶ κήρυκας, ἐν Θαβῶρ ὡς ἠυδόκησεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἢ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη· ἐν ἣ Μωσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἀμείψας, ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησεν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἐκλάμποντες προσβῶμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, ὀψόμενοι τὴν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἐρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἥλιος μὲν τὴν γῆν, φαιδρύνων αὐθις δύνει· Χριστὸς δὲ μετὰ δόξης, ἀστράψας ἐν τῷ ὄρει, τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβῶρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ἀπολυτίκιον

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός...

Ὅρα τοῦτο εἰς τὸν Μέγαν Ἐσπερινόν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα δ', δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δ'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο, νεφέλη ὡς σκιηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου· ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς· ἔνθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλόν, μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιωθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωυσῆς καὶ Ἠλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει· καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τὸν Ἄδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὅρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰῶνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνέρωσεν, ἢ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο· οἱ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωυσῆν καὶ Ἠλίαν, συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐμαρτύρει λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠὺδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε, ὅστις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητὰς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτὴρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβῶριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄρᾶν τὴν ἀθέατον μορφήν.

Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριζαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἵσοδος· Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κδ' 12).

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωυσῆν· Ἀνάβηθι πρὸς με εἰς τὸ ὄρος, καὶ στήθι ἐκεῖ, καὶ δώσω σοι τὰ πυξία τὰ λίθινα, τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολάς, ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς. Καὶ ἀναστὰς Μωυσῆς, καὶ Ἰησοῦς ὁ παρεστηκὼς αὐτῷ, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῖς πρεσβυτέροις εἶπεν· Ἠσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ Ἀαρὼν καὶ Ὡρ μεθ' ὑμῶν· ἐάν τι συμβῆ κρίσις, προσπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καὶ ἀνέβη Μωυσῆς εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἐκάλυπεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος· καὶ κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐκάλυπεν αὐτὸ ἡ νεφέλη ἕξ ἡμέρας· καὶ ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωυσῆν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ εἰσῆλθε Μωυσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. λγ' 11).

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἴ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἔξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωυσῆς πρὸς Κύριον· Ἴδου σύ μοι λέγεις· Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον· σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ· σὺ δέ μοι εἶπας· Οἶδά σε παρὰ πάντα, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὔρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν γνωστῶς, ἵνα ἴδω σε, ὅπως ἂν ᾧ εὔρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος· Ἐγὼ αὐτὸς προπορεύσομαι σοι, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύῃ μεθ' ἡμῶν, μή με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὔρηκα χάριν παρὰ σοὶ ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθησόμεθα ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἂν ἐπὶ τῆς γῆς ἔστιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωυσῆν· Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὔρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντα. Καὶ λέγει Μωυσῆς· Δεῖξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου, Κύριος ἐναντίον σου· καὶ ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω. Καὶ εἶπεν· Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδου τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἦνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθῃ· καὶ ἀφελῶ τὴν χειρά μου, καὶ τότε ὄψῃ τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι. Καὶ ὀρθρίσας Μωυσῆς τὸ πρωί, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ Κύριος. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ ἀκάλεσε τῷ ὀνόματι Κυρίου. Καὶ παρῆλθε Κύριος πρὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσε· Κύριος ὁ Θεὸς οἰκτιρῶν, καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος, καὶ

πολυέλεος, και ἀληθινός. Και σπεύσας Μουσηῶς, κύνας ἐπὶ τὴν γῆν, προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιθ' 3).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔρχεται Ἥλιος εἰς Βηρσαβεέ, ἢ ἐστὶ τοῦ Ἰούδα, και ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Και αὐτὸς ἀπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, και ἦλθε και ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου και ἐκοιμήθη, και ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν. Και ἰδού τις ἦψατο αὐτοῦ και εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε, και πίε. Και ἐπέβλεψεν Ἥλιος, και ἰδὸν πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, και καμψάκης ὕδατος. Και ἀνέστη, και ἔφαγε, και ἔπιε, και ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Και ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, και ἦψατο αὐτοῦ, και εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, και φάγε, και πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Και ἀνέστη, και ἔφαγε, και ἔπιε, και ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύι τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὄρους Χωρήβ. Και εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, και κατέλυσεν ἐκεῖ· και ἰδὸν ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, και εἶπεν αὐτῷ Κύριος· Ἐξελεύσῃ, και στήσῃ ἐν τῷ ὄρει ἐνώπιον Κυρίου· και ἰδὸν Κύριος παρελεύσεται, και πνεῦμα μέγα κραταῖον διαλῶν ὄρη, και συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου· οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· και μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός· οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· και μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ· οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· και μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς, και ἐκεῖ Κύριος. Και ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἥλιος, ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ, και ἐξῆλθε, και ἔστη παρὰ τὸ σπήλαιον. Και εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου, και ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου, και ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ· και χρίσεις τὸν Ἐλισσαιὲ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς Προφήτην.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Ὁ φωτὶ σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγίασας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, και ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον και ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, και ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς και φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Τὸ προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεύων, και πρὶν τοῦ Σταυροῦ, ἅπαντα τὰ τῆς φρικτῆς οἰκονομίας τελέσας θεοπρεπῶς, σήμερον ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, μυστικῶς τῆς Τριάδος τὸν τύπον ὑποδείκνυσι· τοὺς γὰρ προκρίτους τρεῖς τῶν Μαθητῶν, Πέτρον, και Ἰάκωβον, και Ἰωάννην, σὺν αὐτῷ ἀγαγὼν κατ' ἰδίαν, και μικρὸν ὑποκρύψας τῆς σαρκὸς τὸ πρόσλημμα, μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐμφαίνων τοῦ ἀρχετύπου κάλλους τὴν εὐπρέπειαν, και ταύτην οὐχ ὀλόκληρον· τὸ μὲν πληροφορῶν αὐτούς, τὸ δὲ και φειδόμενος, μήπως σὺν τῇ ὀράσει και τὸ ζῆν

ἀπολέσωσιν· ἀλλ' ὡς ἠδύναντο χωρεῖν, τοὺς σωματικούς ὀφθαλμοὺς περιφέροντες. Καὶ Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, Μωυσῆν καὶ Ἡλίαν ἠνέγκατο, ἀναλόγως μαρτυροῦντας αὐτοῦ τὴν Θεότητα· καὶ ὅτι αὐτός ἐστι τὸ ἀληθινὸν τῆς πατρικῆς οὐσίας ἀπαύγασμα, ὁ κυριεῶν ζώντων καὶ νεκρῶν. Διὸ καὶ νεφέλη, καθάπερ σκηνή, περιέσχεν αὐτούς· καὶ φωνὴ ἄνωθεν τοῦ Πατρὸς ἐκ τῆς νεφέλης, ἠχητικῶς προσμαρτυροῦσα καὶ λέγουσα· Οὗτός ἐστιν, ὃν ἀρρέυστως ἐκ γαστρὸς, πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησα, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· ὃν ἀπέστειλα σῶσαι, τοὺς εἰς Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον βαπτιζομένους, καὶ ὁμολογοῦντας πιστῶς, ὡς ἀδιαίρετόν ἐστιν, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος· αὐτοῦ ἀκούετε. Αὐτὸς οὖν φιλόανθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς καταύγασον ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, καὶ ἀξιῶν ἀνάδειξον κληρονόμους, τῆς ἀτελευτήτου Βασιλείας σου, ὡς ὑπεράγαθος.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γενομένοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωυσῆς ὁ θεόπτης, καὶ Ἡλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

ᾠχος α'.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγὼ εἰμι, λέγων, ὁ ὄν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν Μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλαβὼν οὐσίαν· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος, Μωυσῆν καὶ Ἡλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἔξοδον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ Θεοπάτωρ Δαυῖδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει· Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει Σωτήρ, μετὰ τῶν Μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος, δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργε τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Θαβώρ και Ἐρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἠλλοιώθησαν ἕκτασιν· καὶ νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἷς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱὸς μονογενῆς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὄραν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲ ἄτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρὺς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἰδίων, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι. (Τρίς)

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης. Ἥλιος καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ· καὶ νεφέλη φωτεινῇ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυπεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὄραν, τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Σῶτερ Χριστέ ὁ Θεός. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἀνεληθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστράψας, σὺν Μωυσῆ Ἠλίας σοὶ παρίστανται· Νόμος καὶ Προφήται γάρ, ὡς Θεῶ λειτουργοῦσιν· ᾧ καὶ τὴν Υἰότητα, τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν· ὃν ἀνυμνοῦμεν, σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί,

τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου

ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Στιχηρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Ὁ φωτὶ σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγίασας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐσπλαγγνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶθ' οὕτως οἱ δύο Κανόνες τῆς Ἑορτῆς.

Πρῶτος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἄπλετον εἶδος ἦκε.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Εἰρμός.

» Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον ἐρυθρόν, » καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας, τριστά- » τας, δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν » ἀγαλλιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, » ὅτι δεδόξασται.

Ῥήματα ζωῆς, τοῖς φίλοις Χριστός, καὶ περὶ τῆς θείας δημηγορῶν Βασιλείας ἔφη· Ἐν ἐμοὶ τὸν Πατέρα ἐπιγνώσεσθε, φωτὶ ὡς ἐξαστράπτω ἀπροσίτω, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἰσχὺν τῶν ἔθνῶν, κατέδεσθε φίλοι Μαθηταί, θαυμασθήσεσθε δὲ τῷ πλούτῳ αὐτῶν, ὅτι δόξης πληροῦσθε, ὡς ὀφθήσομαι, λαμπρότερος ἡλίου ἐξαστράπτων, ἐν ἀγαλλιάσει μέλλοντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστός, ἐν ὄρει Θαβώρ, λάμπας ἀμυδρῶς, θεϊκῆς αὐγῆς ὡς ὑπέσχετο, Μαθηταῖς παρεγύμνου χαρακτηῖρα· σελασφόρου δὲ πλησθέντες, θείας αἴγλης, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελλον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανὼν, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Μωσῆς Θεοῦ πρόσωπον ἐν Θαβὼρ ἶδε.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μωσῆς ἐν θαλάσῃ προφητικῶς, ἰδὼν ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐν στύλῳ πάλαι πυρός, τὴν δόξαν Κυρίου ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθεῖς, τῷ τεθεωμένῳ, τὸν ἀόρατον καθορῶν, Μωσῆς ὁ Θεόπτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Σὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καὶ ἐν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωυσῆ, ἐν γνόφῳ τὸ πάλαι· ἐν φωτὶ δέ, νῦν ἀπροσίτῳ τῆς Θεότητος.

Καταβασία.

» Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, » τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· » τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κρο- » τήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὔρους διαγράψας, τὸ ἀήτ- » τητον ὄπλον. Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, » ὅτι δεδόξασται.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε- » ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη ἐν Κυ- » ρίῳ ἡ καρδία μου.

Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας Χριστέ, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμείψας ἐλάμπρυνας πάλαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει τῆς μορφῆς σου ἐθεούργησας.

Στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ ἀρρήτως, ἐν φωτὶ Χριστὸς ἐξέλαμψε.

Δεύτερος Κανὼν. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἡ σκιάζουσα δόξα, ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, καὶ τῷ Μωυσῆ ὀμιλοῦσα, τῷ σῶ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τῆς ἀστραψάσης ἀρρήτως, ἐν Θαβὼρ σου Δέσποτα, Μεταμορφώσεως.

Συνανηλθέ σοι Λόγε, μονογενές ὕψιστε, ἡ τῶν Ἀποστόλων ἀκρότης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, καὶ συμπαρέστησαν, ὃ τε Μωσῆς καὶ Ἡλίας, ὡς Θεοῦ θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτὸς γέγονας, ὅλη τῇ Θεότητι μίξας, τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σου, ἦν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωυσῆς Ἡλίας τε, εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ.

Καταβασία.

» Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνε- » ται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Τῇ » στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνηθη, » ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἡλιοῦ, καὶ Μωυσέως τῶν σοφῶν, σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· ὁ Πέτρος δὲ συνών, ταῦτά σοι ἔλεγε· Καλὸν ὧδέ ἐστι, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς, μίαν Μωσεῖ, καὶ μίαν Ἡλίᾳ, καὶ μίαν σοὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χριστέ » ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ » πλάνης ρύσῃ τοὺς βοῶντάς σοι· Δόξα τῇ δυνά- » μει σου Κύριε.

Νόμον ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι, διατυπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, ἐν τῇ νεφέλῃ πυρὶ καὶ γνόφῳ, καὶ ἐν θυέλλῃ ὄφθης ἐποχούμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵνα πιστώσῃ τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς προὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπίβασιν θείας, ἐν τῷ Θαβώρ ἀρρήτως ἐξέλαμψας.

Συλλαλοῦντες παρειστήκεισαν, δουλοπρεπῶς σοὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, οἷς ἐν πυρὸς ἀτμίδι καὶ γνόφῳ, καὶ λεπτοτάτῃ αὔρα προσωμίλησας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνυον τὴν ἔξοδον, τὴν ἐν Σταυρῷ σου ἐν Θαβώρ παρόντες, ὁ ἐν πυρὶ σε καὶ βάτῳ πάλαι, προκατιδὼν Μωσῆς, καὶ ὁ μετάρσιος δίφρῳ, ἐν πυρίνῳ Ἡλίας Χριστέ.

Δεύτερος Κανὼν. Εἰρμός.

» Ἐκ σαρκὸς σου βολίδες Θεότητος, ἐξεπορεύον- » το· Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, ὅθεν οἱ πρόκρι- » τοι, μέλποντες ἀνεβῶν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύ- » ριε.

Ὁ τὴν βάτον φυλάξας ἀλώβητον, προσομιλοῦσαν πυρὶ, τῷ Μωσεῖ θεολαμποῦσαν σάρκα ὑπέδειξας, Δέσποτα μελωδοῦντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵπεκρύβη ἀκτίσι Θεότητος, αἰσθητὸς ἥλιος, ὡς ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, εἶδέ σε μεταμορφούμενον Ἰησοῦ μου. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πῦρ μὴ φλέγον τὴν ὕλην τοῦ σώματος, ὠράθης ἄυλον, ὡς Μωσεῖ καὶ Ἀποστόλοις, ὄφθης Ἥλια τε, Δέσποτα εἷς ἐκ δύο, ἐν δυσὶ τελείαις ταῖς φύσεσιν.

Καταβασία.

» Εἰσακίκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή- » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου » τὴν θεότητα.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας, τὸ πρωτόγονον χάος, » ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνῆ σε Χριστέ, τὸν Δη- » μουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὖθυ- » νον.

Προσενωπίῳ σοι ὦραι ὑπεκλίθησαν· φῶς γὰρ καὶ πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον σέλας Χριστέ, ἥλιος ἦκε, μορφὴν βροτεῖαν, ὡς ἀμεῖψαι ηὐδόκησας.

Ἴδου Σωτὴρ ἀνεβόων, Μωυσῆς καὶ Ἥλιας τῶν Μαθητῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ Θαβῶρ ἐνηχουμένων, Χριστὸς ὃν πάλαι, προηγγείλαμεν ὄντα Θεόν.

Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις, τῇ βροτεῖα μιχθεῖσα, τῆς ἐμφεροῦς ἀύλου Θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως ἐξέλαμψε.

Σὲ τὸ αἰδῖον φέγγος, ἐν πατρῶα τῇ δόξῃ, οἱ Μαθηταί, ὡς εἶδον ἐκλάμψαν Χριστέ, σοὶ ἀνεβόων· Ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὖθνον.

Δεύτερος Κανὼν. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ῥητορεύουσα γλῶσσα, σοῦ τὰ μεγαλεῖα οὐ δύναται φθέγξασθαι· ὁ κρατῶν ζωῆς γάρ, καὶ θανάτου δεσπότης παρέστησας, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, τὸν Μωυσῆν καὶ τὸν Ἥλιαν, μαρτυρήσοντάς σου τὴν θεότητα.

Ὁ χερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστέ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀρχέτυπόν σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας· οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἶ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος.

Συγκραθεῖς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα ὑπέδειξας ἡμῖν Θεότητος, καταφλέγοντα μὲν, ἀμαρτίας ψυχὰς δὲ φωτίζοντα, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, ᾧ Μωυσῆν καὶ τὸν Ἥλιαν, Μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας.

Καταβασία.

» Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ » Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω » ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσ- » παγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς » ψυχαῖς ἡμῶν.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ » ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Λαμπηδόνοϲ πλέον, ήλίου φῶϲ τρανότερον, έν Θαβῶρ έκλάμψαϲ, ό Χριϲτόϲ ήμᾶϲ έφώτισεν.

Άνελθῶν έν ὄρει, Θαβῶρ μετεμοφθῶθηϲ Χριϲτέ, και τήν πλάνην πᾶϲαν, άμαυρώϲαϲ φῶϲ έξέλαμψαϲ.

Σέ Θεόν επέγνων, οί ένδοξοι Απόϲτολοι, έν Θαβῶρ Χριϲτέ δέ, έκπλαγέντεϲ γόνυ έκλιναν.

Δεύτεροϲ Κανών. Ίλάϲθητί μοι Σωτήρ.

Όϲ μέγα και φοβερόν, ὠράθη θέαμα ϲήμερον! έξ ούρανοῦ αἰϲθητόϲ, έκ γῆϲ δέ άϲύγκριτοϲ, έξήϲτραπεν ήλιοϲ, τῆϲ δικαιοϲύνηϲ, νοητόϲ έπί τοῦ ὄρουϲ Θαβῶρ.

Παρήλθε μέν ή ϲκιά, τοῦ νόμου έξαϲθενήϲαϲα, έλήλυθε δέ ϲαφῶϲ, Χριϲτόϲ ή άλήθεια, Μωϲῆϲ άνεβόηϲεν, έν τῷ Θαβωρίῳ, κατιδών ϲου τήν Θεότητα.

Ό ϲτύλοϲ τῷ Μωυϲεῖ, Χριϲτόν τόν μεταμορφούμενον, ή δέ νεφέλη ϲαφῶϲ, τήν χάριν τοῦ Πνεύματοϲ, τήν έπιϲκιάϲαϲαν, έν τῷ Θαβωρίῳ, παρεδήλου έμφανέϲτατα.

Καταβαϲία.

» Νοτίου θηρόϲ έν ϲπλάγχχοιϲ, παλάμαϲ Ίωνᾶϲ, » ϲταυροειδῶϲ διεκπετάϲαϲ, τὸ ϲωτήριον πάθοϲ » προδιετύπου ϲαφῶϲ. Όθεν τριήμεροϲ έκδύϲ, τήν » ὑπερκόϲμιον Άνάϲταϲιν ὑπεζωγράφηϲε, τοῦ ϲαρ- » κι προϲπαγέντοϲ Χριϲτοῦ τοῦ Θεοῦ, και τριημέ- » ϲω έγέρϲει τόν κόϲμον φωτίϲαντοϲ.

Κοντάκιον αὐτόμελον. ἤχοϲ βαρύϲ.

Έπί τοῦ ὄρουϲ μετεμοφθῶθηϲ, και ὡϲ έχώρουν οί Μαθηταί ϲου τήν δόξαν ϲου, Χριϲτέ ό Θεόϲ έθεάϲαντο· ίνα ὅταν ϲε ίδωϲι ϲταυρούμενον, τὸ μέν πάθοϲ νοήϲωϲιν έκούϲιον, τῷ δέ κόϲμῳ κηρύξωϲιν, ὅτι ϲὺ ὑπάρχειϲ άληθῶϲ, τοῦ Πατροϲ τὸ άπαύγαϲμα.

Ό Οἶκοϲ.

Έγέρθητε οί νωθεῖϲ, μη πάντοτε χαμερπεῖϲ· οί ϲυγκύπτοντεϲ είϲ γῆν τήν ψυχήν μου λογιϲμοί, έπάρθητε και ᾶρθητε είϲ ὕψοϲ θείαϲ άναβάϲεωϲ· προϲδράμωμεν Πέτρῳ και τοῖϲ Ζεβεδαίου, και ᾶμα εκείνοιϲ τὸ Θαβῶριον ὄροϲ προφθάϲωμεν, ίνα ίδωμεν ϲὺν αὐτοῖϲ τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ ήμῶν· φωνῆϲ δέ άκούϲωμεν, ἥϲ περ ᾶνωθεν ήκουϲαν, και έκήρυξαν τοῦ Πατροϲ τὸ άπαύγαϲμα.

ϲυναξάριον.

Τῆ ϲ´ τοῦ αὐτοῦ μηνόϲ άνάμνηϲιϲ τῆϲ θείαϲ Μεταμοφώϲεωϲ τοῦ Κυρίου και Θεοῦ και Σωτήροϲ ήμῶν Ίηϲοῦ Χριϲτοῦ.

ϲτίχ. Θαβῶρ ὑπέρ πᾶν γῆϲ έδοξάϲθη μέρος,

Ίδόν Θεοῦ λάμψαϲαν έν δόξη φύϲιν.

Μορφὴν ἀνδρομέην κατὰ ἕκτην Χριστὸς ἀμεΐψε.

Τῇ ἕκτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, τὴν ἀνάμνησιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία περιχαρῶς ἐορτάζει. Ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐστὶν αὕτη. Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων ὁ Χριστὸς διελέχθη πρὸς τοὺς Μαθητὰς καὶ θανάτου καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ σφαγῆς· καὶ τὰ μὲν ἦν ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἀγαθὰ ἐν ἐλπίσι· βουλόμενος καὶ τὴν ὄψιν αὐτῶν πληροφορῆσαι καὶ δεῖξαι τίς ποτε ἐστὶν ἡ δόξα ἐκείνη, μεθ' ἧς μέλλει παραγενέσθαι, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωυσῆς καὶ Ἡλίας συλλαλοῦντες αὐτῷ.

Παραλαμβάνει δὲ τῶν ἄλλων τοὺς τρεῖς μόνους, ὡς ὑπερέχοντας· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος, ἐκ τοῦ σφόδρα φιλεῖν αὐτόν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐκ τοῦ σφόδρα φιλεῖσθαι· ὁ δὲ Ἰάκωβος, ἐκ τοῦ δύνασθαι πιεῖν τὸ ποτήριον, ὅπερ καὶ ὁ Κύριος ἔπιε. Μωυσῆν δὲ καὶ Ἡλίαν εἰς μέσον παράγει, τὰς οὐκ ὀρθὰς ὑπονοίας τὰς εἰς αὐτόν παρὰ τοῖς πολλοῖς γινομένας διορθούμενος. Ἐπειδὴ γὰρ τινες μὲν αὐτόν Ἡλίαν ἔλεγον, ἄλλοι δὲ Ἱερεμίαν, διὰ τοῦτο τοὺς Κορυφαίους ἄγει, ἵνα τὸ μέσον ἐντεῦθεν ἴδωσι τοῦ δούλου καὶ τοῦ Δεσπότου· καὶ ἵνα μάθωσιν, ὅτι καὶ θανάτου καὶ ζωῆς αὐτός ἐστιν ὁ ἔχων πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀβραμιαῖοί ποτε, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου » φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον· Ὁ » τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Περιχυθέντες φωτί, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαβῶρ ἐν ὄρει οἱ Απόστολοι, Χριστὲ ἀνεβόησαν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαίλαπι θείας ἠχῆς, καὶ δροσοβόλῳ νεφέλῃ, Χριστὲ καὶ αἴγλῃ σου ἠδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἀπορρήτῳ φωτί, ὡς σὲ κατεῖδε Πέτρος, Θαβῶρ ἐν ὄρει ἐξαστράψαντα, Χριστὲ ἀνεβόησεν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς, Χριστῷ συνόντες Παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐβρόντησαν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δεύτερος Κανὼν. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα Θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας Βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, Ἀπόστολοι βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη· ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῆ πατρῶα φωνῆ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῆ οὐσία δὲ Υἱὸς ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ὠμίλησας ἀτρέπτως, Εὐλογητὸς εἰ κρᾶζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς » ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυ- » γοῦς. Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυ- » μὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι » δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ » ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐ- » λογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι » ζήλω, τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλῆν, ἀνδρείως » κατεπάτησαν· καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δρο- » σιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα » Κυρίου τὸν Κύριον.

Νεύματι τὸ πᾶν ὁ φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὄρους ἐπέβη Θαβώρ· ἐν ᾧ ἡλίου μᾶλλον αὐγῆς, ἐξαστράψας τὸ πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὄρος ἐκφανθὲν ἀπορρήτως Θαβώρ, τὸ ἄσχετον καὶ ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τὴν κτίσιν φαιδρῦναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰεροπρεπῶς ἐστῶτες, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας ἐν ὄρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτῆρα, τρανῶς ὑποστάσεως βλέποντες, Χριστὸν ἐν Πατρῶα, ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνέμελλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Διὰ τῆς ἐν γνώφῳ θείας ὁμφῆς, τὸ πρόσωπον ποτὲ ἐδοξάσθη Μωσῆς· Χριστὸς δὲ ὡς ἱμάτιον, φῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται· φωτὸς αὐτουργὸς γὰρ πεφυκῶς, καταυγάζει τοὺς μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐκ φωτογενοῦς νεφέλης, Χριστὸν οἱ Μαθηταὶ ἀμπεχόμενον, ὀρῶντες ἐν Θαβώρ, καὶ πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τὸν νοῦν ἐλλαμφθέντες, σὺν Πατρὶ τοῦτον ὕμνον καὶ Πνεύματι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δεύτερος Κανὼν. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς μαρτυρούμενον, καὶ ὡς ἀνθρωπίνης στερρότεραν ὄψεως, ὄραν τοῦ προσώπου σου, τὴν ἀστραπὴν μὴ φέροντες, σοῦ οἱ Μαθηταί, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελωδοῦντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεὺς ὠραιότατος, καὶ τῶν πανταχοῦ κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ᾧ οἱ Μαθηταί, καταπλαγέντες

έβρων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς οὐρανοῦ δεσπάζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, ἐκ μὲν τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δέ, ὁ Θεοσβίτης Ἡλίας· Μωσῆς δὲ ἐκ νεκάδων, μελωδοῦντες συμφώνως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥαθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Ἀποστόλων ἐκλογῇ Φιλάνθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον, θείαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελῶδουν τυχόντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δη- » μουργὸν Πατέρα Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκατα- » βάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιή- » σαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζῶην παρέχον, » Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγό- » νων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ » γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεο- » τόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Σύντρομοι καινῇ φωτοχυσία, ἀθρόως οἱ Μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες, πρὸς ἀλλήλους ἑώρων, καὶ πρηνεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότη, τῶν ἀπάντων προσεκύνησαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιῶν τὸ θαῦμα· ὁ Πατὴρ γὰρ τῶν φώτων, Οὗτός ἐστιν Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου, τοῖς Ἀποστόλοις, ἀνεβόα, οὗ ἀκούετε.

Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς Πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαβῶρ οἱ τοῦ Λόγου ὑπηρεταί, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, Οὗτος ὑπάρχει, ἀνεβῶν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Υἱὲ Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Ὑψίστου σθένος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, σὺν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Δεύτερος Κανὼν. Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα- » τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμε- » νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ » πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἵνα σου δείξης ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, Θεὸς ὀφθήσῃ ἐστὼς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβῶρ, Μωσεῖ σὺν Ἡλίᾳ τε, ἀρρήτως ἔλαμψας· διὸ πάντες σε Χριστέ μεγαλύνομεν.

Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὸ ἐπουράνιον, ἀύλως στῶμεν ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ· καὶ ἐποπτεύσωμεν νοῖ, Θεότητα ἄυλον, Πατρός καὶ Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσαν.

Ἔθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον, πυρὶ ἀύλῳ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοί, τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν, μεγαλύνῳ ἀγαθὴ παρουσίας σου.

Καταβασίαι » Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως » βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ » ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον. Διὸ » νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ μεγα- » λύνομεν. » Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενό- » μενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμε- » ρον· τῆς γὰρ προμήτορος ἢ παγγενῆς κατάρα δια- » λέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἣν » πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον, ἐκ γ'.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβὼν οὓς προέκρινας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαβώριον Δέσποτα, ἀνῆλθες ὄρος, δείξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπσαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοῶντες· Σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστέ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρός, εἰ καὶ θέλων, σὰρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος.

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς Λόγος, ὁ φῶς ὡς ἰμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμοφούμενος ἔμπροσθεν, τῶν Μαθητῶν σου, ὑπὲρ τὸν ἥλιον Λόγε ἔλαμψας. Μωσῆς καὶ Ἡλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον, δηλοποιοῦντες, καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἀμαρτίας ἀπολλύμενον

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνὴ τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Υἱόν, τῶν Μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὅθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος, Καλὸν ᾧδε ἐστὶν εἶναι ἔλεγε, μὴ εἰδῶς ὁ ἐλάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Βύζαντος.

Παρέλαβεν ὁ Χριστός, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ Ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωυσῆς καὶ Ἠλίας, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄

Στίχ. α΄. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β΄. Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,...

Στίχ. γ΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,...

Στίχ. δ΄. Τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,...

Ἀντίφωνον Β΄

Στίχ. α΄. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.

Στίχ. β΄. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ,...

Στίχ. γ΄. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ,...

Στίχ. δ´. Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος· καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ,...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ,...

Ἀντίφωνον Γ´

Στίχ. α´. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός,...

Στίχ. β´. Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει,...

Στίχ. γ´. ὠφ100Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει,...

Στίχ. δ´. Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει,...

Εἰσοδικὸν

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, Κύριε, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ,...

Τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τρισάγιον. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν· Ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου σου, Κύριε, πορευσόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλληλούια.

Εἰς τὴν τράπεζαν, Παράκλησις.

Τῆ Ζ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δομετίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου...

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων...

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης...

(ἅπερ ζητεῖ εἰς τοὺς Αἶνους τῆς Ἑορτῆς).

Εἶτα τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος, τὴν μαγικὴν γοητείαν, καὶ Περσῶν μιάσματα, καὶ τὰ μυσαρώτα τερατεύματα, τῷ Θεῷ προσέδραμες, τῷ σοφῇ προνοίᾳ, κυβερνῶντι τὰ οὐράνια· οὗ τῷ ὀνόματι, ἀποστολικῶς ἐθεράπευσας, ἀλόγων ἀρρώστηματα, καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων νοσήματα, τῶν προσερχομένων, προθύμως σοι θεράπον τοῦ Χριστοῦ· ὃν παρῤήσια δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην ἀνατέθηκας, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον Ὅσιε· προσευχὴν ἀθόλωτον, ἀγρυπνίαν πάννουχον, ὑμνωδίαν ἀκατάπαυστον, καὶ βίον ἄμεμπτον, καὶ ἀγγελικὸν ἐνδεικνύμενος· ἐντεῦθεν τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῶν θαυμασίων ἐπλούτησας· οἶδε γὰρ δοξάζειν, ὁ Κύριος τοὺς δούλους ἑαυτοῦ· ὃν παρῤήσια δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην ἐνδυσάμενος, τὴν τοῦ Σταυροῦ πανοπλίαν, καὶ τὸν ἀδιάρρηκτον, θυρεὸν τῆς πίστεως περιθέμενος, φοβερὸς γέγονας, ταῖς ἀντικειμέναις, τῶν Δαιμόνων παρατάξειςιν, οὓς καὶ ἐδίωξας, μάλιστα τῇ πίστει χρησάμενος, καὶ θείαις ἐπικλήσεσι· καὶ τοὺς ὀδοιπόρους διέσωσας, βλάβης τῆς ἐκείνων, Δομέτιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ· ὃν παρῤήσια δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθών. Σοῦ δὲ Σωτῆρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβῶριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄραῖν τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμφ· οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακώβ.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοί ἐστι, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σοί, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἀμείψας, ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σessaρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Σῆμα θεοπρεπές, Θεότητος δεικνύει, πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῖς Μύσταις, ὡς ἥλιος ἀστράψας, Χριστὸς ἐν ὄρει σήμερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς θεότητός σου Χριστέ, ἀμυδρὰν ἀγῆν παραγυμνώσας, τοῖς συναναβᾶσί σοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς ὑπερκοσμίου σου δόξης, ἐποίησας κοινωνούς· ὅθεν θεαστικῶς ἐκράυγαζον· Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς, σὲ τὸν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς (σελ. 39)

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότου, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, ἡμέραν σήμερον φαιδρῶς, τῆς ἐνδόξου καὶ φρικτῆς, Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, ἐπιτελοῦντες βοήσωμεν ὁμοφρόνως· Τὸ φύραμα ἡμῶν, ἀνεμορφώσω Σωτήρ, τῇ θείᾳ σου σαρκί, συναπαστράψας αὐτῷ, καὶ ἀποδοὺς τὸ πρῶτιστον ἀξίωμα, τῆς ἀφθαρσίας ὡς εὐσπλαγχνος. Διό σε πάντες, δοξολογοῦμεν, τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν' Ψαλμός, εἰς Κανὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πρέσβιν σε Χριστῷ προσφέρω στεφηφόρε.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρω.

Πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημήσας μαρτυρικῆ, διαλάμπων χάριτι, τοῖς ὑμνοῦσί σε πιστῶς, φωτοφόρον ἔμπνευσον αὐγὴν, ἰκετεύων τὸν Χριστὸν θεομακάριστε.

Ῥήξας τοὺς βρόχους τῆς πλάνης εἰλικρινῶς, τῷ Χριστῷ προσέδραμες, διανοία καθαρᾷ, τὰ Περσῶν σεβάσματα λιπῶν, καὶ τῶν Μάγων ἐκφυγῶν τὴν ἀθεότητα.

Ἐπιστημόνως σκοπήσας ὡς οὐ Θεός, ὡς κτιστὸς ὁ ἥλιος, ὡς οὐδὲν τῶν ὀρατῶν, ἐπὶ τὸν ἀόρατον Θεόν, ὠδηγήθης λογισμῷ σοφῷ χρησάμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὴν τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ γεννήσασαν, γεγονότα καθ' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς κηρύττομεν ἀγνή, Θεομήτορα πιστοὶ καὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Βεβαία πίστει στηριχθεῖς, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ἀπερίτρεπτος ὄφθης, οὐ λόγοις τοῖς μαγικοῖς, οὐ γνώσεως περσικῆς, γοητείαις, περιεραζόμενος.

Ἴδὼν ψυχόλεθρον φυγῶν, τοῦ τῆ κτίσει λατρεύειν, καὶ τὸν ἥλιον σέβειν, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ὡς πάντων Δημιουργόν, εὐσεβείας, πόθῳ ἐπεζήτησας.

Ναμάτων θείων μετασχόν, τῆς παλιγγενεσίας, τὴν ψυχὴν κατηυγάσθης, καὶ γέγονας ἀληθῶς, υἱὸς χάριτι Θεοῦ, κληρονόμος, θείων ἀπολαύσεων.

Θεοτοκίον.

Σοφία οἶκον ἑαυτῆ, ὠκοδόμησε θεῖον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, σκηνώσασα τὴν ἀγνήν, γαστέρα σου τὴν σεπτὴν, καθαρθεῖσαν, Πνεύματι πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ- » ψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ » στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ὠραιότητα Χριστοῦ ἐπόθησας· καὶ δι' ἀσκήσεως πάθη ἐνέκρωσας· καὶ ἐναθλήσας καρτερῶς, σὴν πλάνην ἀπετέφρωσας, ἐνδοξε Δομέτιε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε· ὅθεν καὶ ἰάσεων, ρεῖθρα βρῦεις τοῖς πίστει σου, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι τὴν θείαν, Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβῶρ, ὄρει μεταμορφούμενος· οἷς συνελλαμφθείμεν, καὶ ἡμεῖς οἱ

ὕμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καὶ πίστει σοι συμφώνως
βοῶντες· Δόξα Χριστῆ τῆ βασιλεία σου.

Ὡδὴ δ´. Χριστός μου δύναμις.

Ἐπέγνωσ ἔνδοξε, τὸν φύσει ἄγνωστον, λογικῶς ἐκζητήσας καὶ εὐρηκῶς, τοῦτον
ἐπεπόθησας, καὶ προσεκύνησας χαρᾷ, τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα.

Χορεία σάφροني, θερμῶς προσέδραμες, μοναζόντων Ἁγίων καὶ ἀρετῆς, ζήλω
πυρπολούμενος, ἐπολιτεύσω καθαρῶς, ἐν νηστείαις καὶ δεήσεσι.

Ῥαδίως ἔλυσε, δεσμὰ τῆς φύσεως, ὁ θεόφρων σου πόθος καὶ τῶν παθῶν, ἔσβεσε τὴν
κάμινον, τῷ δροσοβόλῳ φωτισμῷ, τοῦ Ἁγίου πάτερ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου πέφυκε, Θεὸς καὶ Κύριος, Θεοτόκε Παρθένε ὁ σαρκωθεὶς, Λόγος ὁ
ὑπέρθεος, ἐξ ἀκηράτου σου γαστρός, τὴν ζωὴν ἡμῖν δωρούμενος.

Ὡδὴ ε´. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Συνέσει θεία διαπρεπῆς, μάκαρ πεφυκῶς τῶν ὀρωμένων, ἀπάντων προέκρινας, τὴν
τῶν ἀοράτων ἀιδιότητα, τῷ φέγγει τῆς ἀγνείας καταλαμπόμενος.

Τῆς θείας γευσάμενος ἀρετῆς, τὸ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀναχωρήσεως ἔστερξας, τὴν τῆς
διανοίας ἀνεπιθόλωτον, κατάστασιν φυλάττων πάτερ Δομέτιε.

Ὡς ὄντως μέγα καὶ θαυμαστόν, τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολῆς σου, πάνσοφον
φρόνημα· τῆς γὰρ τοῦ Ὑψίστου χειρὸς ἀλλοίωσις, καὶ χάριτος τῆς θείας ἔργον
ἐγένετο.

Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔμεινας ἀσινῆς, καὶ τὰ τῶν μητέρων ἐπιδεικνύεις, πανάμωμε Δέσποινα· τῆ
γὰρ παρθενία τόκον συνήρμωσας, καὶ φέρεις ἀμφοτέρων τὰ ἰδιώματα.

Ὡδὴ ς´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥαгдаίως φερόμενον, τοῦ ἐχθροῦ καὶ δυσμενοῦς, τὸν πειρασμὸν ὑπέμεινας, καὶ
ποικίλως παμμάκαρ δοκιμασθεὶς, τῷ φθόνῳ μαχόμενος, νικητῆς ἀνεδείχθης
ἀξιάγαστε.

Ὁ βίος σου ἔνθεος, ἡ ζωὴ θεοειδῆς, καὶ φωτοφόρος γέγονε· τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ
γὰρ καταλιπὼν, τὴν θείαν εὐπρέπειαν, ἐκαρπώσω θεόφρον καὶ τερπνότητα.

Σημεῖα καὶ τέρατα, ἠξιώθης ἐκτελεῖν, ὑπερφυῶς αἰίδιμε, τῆ δυνάμει τῆ θεία
καθοπλισθεὶς, καὶ ἔχων τὴν ἄνωθεν, συνεργουῖσάν σοι χάριν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, καὶ νυμφῶν θεοπρεπής, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τοῦ τῶν ὅλων Παρθένε Δημιουργοῦ· σὺ γὰρ μόνη πέφυκας, ἀξιώθειον τούτου ἐνδιαίτημα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι » σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς » τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς (σελ. 42).

Συναξάριον.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Ὑπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλεῖν ἐκ λίθων,

Μύστας, πάτερ, σοὺς ἐξεπαίδευσας τάχα.

Σὺν δυσὶν ἑβδομάτη Δομέτιος ἐλεύσθη μύσταις.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Πέρσης τὸ γένος. Κατηγηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀβάρου τινὸς χριστιανοῦ καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ μνηθεὶς, καταλιπὼν μετὰ τῆς πατρικῆς ἀσεβείας καὶ πᾶσαν τὴν ἐκ συγγενείας προσπάθειαν, ἦλθεν ἐν τοῖς μεθορίοις Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, εἰς πόλιν λεγομένην Νίσιβιν· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ καὶ τυχῶν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ τῶν Μοναχῶν ἔνδυμα περιεβάλετο. Ἐπιδειξάμενος οὖν παντοίαν σπουδὴν τε καὶ ἄσκησιν, φθόνον, ἐξ ὑποθήκης τοῦ πονηροῦ Δαίμονος, παρὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχῶν ἐπεσπάσατο. Ἀπέδρα τοίνυν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν Μαρτύρων, ἐν πόλει Θεοδοσίου, καὶ κατηκολούθει τῇ πολιτείᾳ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Οὐρβέλ, ὃς λέγεται ἐπὶ ἐξήκοντα χρόνους ἐψητοῦ μὴ μεταλαβεῖν, μήτε ἀνακλιθῆναι μήτε καθῆσαι, ἀλλ' ἐν βακτηρία στηριζόμενος, ἐκπληροῦν τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως. Παρ' αὐτοῦ οὖν ψηφισθεὶς, χειροτονεῖται Διάκονος, καὶ μέλλοντος αὐτὸν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἐπὶ τὴν τοῦ Πρεσβυτέρου ἀναβιβάσαι τιμὴν, τοῦτο γνοὺς ὁ ἅγιος Δομέτιος, ἀνεχώρησε, καὶ ἐπὶ τινος ὄρους ἀνελθὼν, καύσωνι καὶ κρύει καὶ ταῖς ἐπιγινόμεναις τῶν ὥρῶν καρτερεῖ κακώσεσιν· εἶτα, ἐν ἄντρῳ χειροποιήτῳ εἰσελθὼν καὶ ἐπὶ τινα χρόνον προσμείνας, θαυματουργίαις πλείσταις ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι τοὺς προσφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο καὶ ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν μετήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς παραγενόμενος ἔμαθεν, ἐκέλευσεν αὐτὸν λίθοις βληθῆναι. Οἱ δὲ παραγενόμενοι, μετὰ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ ψάλλοντα αὐτὸν ἐν τρίτῃ ὥρᾳ ὑμνοδῖαν εὐρόντες, τῇ πυκνότητι τῶν βολῶν, αὐτόν τε τὸν μακάριον Δομέτιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δύο κατέχωσαν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ὡρ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἀπελθὼν Ὡρ ἐμὸς λέγει· Χάρις,

Ὑπὲρ τὸν Ὡρ πέφυκε τὸν σόν, ὧ Νόμει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ὅσιοι μύριοι Ἀσκηταί, οἱ Θηβαῖοι, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Γῆς ἐξελαύνεις, εἰ τὸ Δαυὶδ χρῆ λέγειν,

Τὸ μυριοπλάσιον ἄρμα σου, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Ποταμία, ἡ θαυματουργός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπὲρ Χριστοῦ κτανθεῖσα θαυμαστὴ ξίφει,

Χέει ποταμοὺς θαυμάτων Ποταμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Νάρκισσος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἡδὺ πνέων, Νάρκισσε, ναρκίσσου πλέον,

Εὐωδιάζεις τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἀστέριος, ὁ θαυματουργός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τράχηλον Ἀστέριος ἐκκοπεῖς ξίφει,

Χοροῖς ἀθλητῶν οἶον ἀστὴρ ἐμπρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σφῶζων, ὁ ἐκ Νικομηδείας, εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ ἀβλαβὴς ἐξελθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα

Σφῶζων ὁ Μάρτυς, οὗ τέλος πυρὸς δίχα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ὑπερέχιος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπερέχιος, κὰν τάφῳ κατεκρύβη,

Πέφυκεν ἴσος τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ὑπὲρ λόγον καὶ πᾶσαν ἐλπίδα δωρηθείσης ἡμῖν τελείας βοηθείας παρὰ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κατὰ τῶν πανταχόθεν διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης κυκλωσάντων ἡμᾶς ἀθέων ἐχθρῶν, μεσιτευσάσης τὴν σωτηρίαν τῆς θεοφυλάκτου ταύτης καὶ βασιλίδος πόλεως, τῆς ἀσπόρως αὐτὸν τεκούσης Παναγίας ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Ἐξ ἐχθρῶν ἀπηνῶν ἡμᾶς ῥυσαμένη

Καὶ αὐθις· χαῖρε, Θεοτόκε Παρθένε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος καὶ ἰαματικὸς Θεοδόσιος, ὁ νέος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Νέος Θεοδόσιος, πλὴν μόνου χρόνου

Ἐπὶ ἄρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι.

Ὁ ὅσιος Δομέτιος, ὁ σημειοφόρος, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς τοῦ Φιλοθέου Μονῆς ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σημεῖα ποιεῖν ἠξιώθης, παμμάκαρ

Δομέτιε σύ, ὡς χάριτος ἐστία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Νικάνωρ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Καλλιστράτου διαλάμπας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κόσμον νικήσας καὶ τὰ τούτου ἠδέα,

Νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως, Νικάνωρ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἐπὶ σὲ Πάτερ ἡ πάμφωτος τοῦ Πνεύματος, χάρις ἐπανεπαύσατο, καὶ ἐνεργείας παραδόξους, ἔδειξεν ἐν σοί, βοῶντι καὶ ψάλλοντι πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέω τῷ φρονήματι διήνυσας, τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐπὶ τέλει τῶν ἀγώνων, Μάρτυς ἀληθῶς, ἐγένου κραυγάζων τῷ Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡσπερ παῖδές σου οἱ μύσται χρηματίσαντες, πατρὶ συνηγωνίσαντο· καὶ ἐν σπηλαίῳ καρτεροῦντες, ἠθλησαν σὺν σοί, συμφώνως κραυγάζοντες Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας ὡς λιμένα σε πλουτήσαντες, ζάλης διασφωζόμεθα· καὶ τὴν ἐλπίδα τὴν εἰς σέ, ὡς ἄγκυραν ψυχῶν, κατέχοντες κράζομεν Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥοδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Τετρωμένος ἀγάπῃ Πάτερ τοῦ κτίσαντος, τῶν κτισμάτων ἀπόσω πᾶσαν προσπάθειαν, Πνεύματι Θεοῦ, σαφῶς κατευθυνόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιγείους φροντίδας ἀποσεισάμενος, οὐρανίους ἐλπίδας Πάτερ ἐπλούτησας, τὴν ἐν τῷ Χριστῷ, μακαριότητα Ὅσιε· ἧς νῦν ἀπολαύεις, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοβόλους ἀκτῖνας Πάτερ δεξάμενος, τοῦ Ἁγίου καὶ θείου πάνσοφε Πνεύματος, ὀφθαλμοφανῶς, τοῦτο μάκαρ θεέσσαι, θείους μυστηρίους, φρικτῶς ἐπιφοιτῆσαν.

Θεοτοκίον.

Ἡ θεόφθογγος λύρα τοῦ σοῦ Προπάτορος, κιβωτόν σε ἅγιαν προδιετύπωσε, φέρουσαν Θεόν, σάρκα Ἀγνή φορέσαντα· ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δι- » καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς » Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ ἀύλῳ καταυγαζόμενος, φωτοειδῆς ἀξίως φωτοφόρε γεγένησαι, πολιτείαν ἄμεμπτον κτησάμενος, Πάτερ καὶ παναγίαν· νῦν δὲ παρίστασαι, πρέσβυς τῷ Δεσπότη, καὶ Θεῷ ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Οἱ σοὶ ἀγῶνες οἱ τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρικοῖς ἀγῶσιν ἐπαξίως ἐστέφθησαν· καὶ διπλοῦν τὸ ἔπαθλον ἀπέιληφας, τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὧν ἐπιδέδειξαι, καὶ τῶν αἰωνίων, ἀγαθῶν εὗρες ἀπόλαυσιν.

Ῥωσθεις δυνάμει θείᾳ καὶ χάριτι, διαφανῆς τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης διδάσκαλος, εὐσεβείας θαύμασι κοσμούμενος, πάντας ὑποστηρίζων, πάντας ἰώμενος, τοὺς προσερχομένους, σοὶ πιστῶς θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ ἐπράχθη τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὑπερφυῆ Παρθένε Θεοτόκε μυστήρια· τοῦ Θεοῦ γὰρ γέγονας λοχεύτρια, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις, καὶ διατρέφουσα, τὸν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς ὑμνολογούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάν- » αγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν » μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς » σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐκ περσικῆς ὀρμώμενος, χώρας τῆς πυρσολάτρου, τῇ τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, ἐκ παιδὸς θείᾳ πίστει, Δομέτιε θεοκῆρυξ· ὄθεν Πάτερ ἐν ὕμνοις, ὡς ἀσκητὴν τιμῶμέν σε, καὶ ὡς Μάρτυρα θεῖον, καὶ τῶν φρικτῶν, μυστηρίων ἔνθεον ἱερέα, καὶ πρέσβυν τῶν τελούντων σου, τὴν σεβάσμιον μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβῶρ τῷ ἀγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοὶ Δέσποτα, συλλαλοῦντες· μεθ' ὧν σε Χριστὲ Σωτῆρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὲ ἀμείψαι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρεις, Θαβῶρ παραγυμνώσων, τοῖς μύσταις τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ἦφθης τὸ πρὶν Χριστέ, Μωσεῖ τε καὶ Ἡλίας, ἐν γνόφῳ καὶ θυέλλῃ, καὶ αὔρα λεπτοτάτη· νῦν δὲ φωτὶ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Σέλας τὸ τριλαμπές, ἀστράψας ἀπορρήτως, τῆς θεϊκῆς σου δόξης, Θαβῶρ ἐν ὄρει Σῶτερ, τὴν σύμπασαν ἐφαίδρυνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὀρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωσῆς ὁ θεόπτης, καὶ Ἡλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου. Μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξιώσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἡ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Αἰμιλιανοῦ, Ἐπισκόπου Κυζίκου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ὑπέδειξας, τὴν σὴν Θεότητα Κύριε, τοῖς σεπτοῖς Ἀποστόλοις σου, Μωσεῖ σὺν Ἡλίας τε, ὡς Θεὸς τοῦ νόμου, καὶ χάριτος πέλων, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τοῦ θανάτου νῦν τῆς χειρώσεως· μεθ' ὧν σου τὴν φιλόνητον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἐξέλαμψας, φωτοειδὴς ὑπὲρ ἥλιον, τηλαυγῶς ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, δεικνύων τοῖς φίλοις σου, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ἀπαύγασμα δόξης, ὁ τὴν οὐσίαν τῶν βροτῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν φορέσας Κύριε· διό σου τὴν φιλόνητον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἀγάλλονται, οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, σὺν βροτοῖς ἐορτάζοντες, Χριστὲ σοῦ τὴν ἔλλαμψιν, τὴν φρικτὴν καὶ θεῖαν, τὴν ἐν Θαβωρίῳ· ἐν ᾧ παρέστησας Μωσῆν, καὶ τὸν Ἥλιον Σωτὴρ φιλάνθρωπε, καὶ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην ὑμνοῦντάς σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τὴν εἰκόνα Χριστοῦ σαφῶς τιμήσας, ὅτε τὸ Λεόντειον θράσος ἐμαίνετο, καὶ τοὺς λαοὺς διεκλόνησεν, ἀνακαινίζον, τοῦ Κοπρωνύμου ἄθεον αἵρεσιν, τότε τοῦτο πάνσοφε, σαφῶς διήλεγξας, σῆ παρρησία χρησάμενος, συνηθροισμένης, Ἀρχιερέων τῆς συνελεύσεως· ὅθεν ἐγνώσθης γενναιότατος, στρατιώτης Χριστοῦ παμμακάριστε· ὄν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ οὐρανίαις μοναῖς ἐνφκισμένος, ὅτε τὴν ἀτίθασσον γνώμην καὶ ἄθεον, ὁ δυσσεβῆς ἐνεδείξατο, ὑπερορίαις, καταδικάσας τὴν σὴν στερότητα, τότε τὸν Παράδεισον, ὅθεν πεπτώκαμεν, μόνην πατρίδα θεσπέσιε, σαφῶς γινώσκων, μετ' εὐφροσύνης χαίρων ὑπέμεινας· ὅθεν δικαίως τὴν ἀκήρατον, ἠξιώθης ζωὴν κατοπεῦσαι Χριστόν· ὄν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πυρίνη γλώσση πανσόφως κεχημένος, ὅτε μιζοβάρβαρον νόμον ἐθέσπισε, μὴ προσκυνεῖσθαι κελεύοντα, τὴν σεβασμίαν, Χριστοῦ εἰκόνα Λέων ὁ τύραννος, τότε σὺ τὸν ἔνθεον νόμον ἀντέθηκας, ὡς διαβαίνει προσκύνησις, ἢ τῆς εἰκόνας, ὡς πού τις ἔφη πρὸς τὸ ἀρχέτυπον· καὶ τῷ σῷ λόγῳ ὡς ἐμβρόντητος, ἀπεφάνθη ὁ θῆρ ὁ δυσώνυμος, πανσεβάσμιε Πάτερ, θεορῶν ἱερώτατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγὼ εἶμι, λέγων, ὁ Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν Μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλαβὼν οὐσίαν· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος, Μωσῆν καὶ Ἥλιον, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἔξοδον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μορφούμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Ἀδὰμ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου, ὥφθης δεύτερος Ἀδάμ· ἐν ὄρει δὲ Σωτὴρ μου, Θαβῶρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ἐξέστησαν ὀρῶντες τὴν σὴν, τῆς χάριτος οἱ πρόκριτοι, καὶ τοῦ νόμου, Μεταμόρφωσιν Χριστέ, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ· μεθ' ὧν σε προσκυνοῦμεν, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνοματί σου ἀγαλλιάσονται.

Λαμπρύνεται ἡ κτίσις φαιδρῶς, τῇ σῇ Μεταμορφώσει Χριστέ, ἦν τοῖς θείοις, Ἀποστόλοις ἐν Θαβὼρ, Μωσεῖ τε καὶ Ἡλία, ὑπέδειξας Θεὸς ὧν, ἀρρήτως λάμπας ὑπὲρ ἥλιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ Θεοπάτωρ Δαυῖδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει· Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνοματί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβάς τῷ ὄρει Σωτήρ, μετὰ τῶν Μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος, δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντὸς Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τῆς τοῦ Λόγου εἰκόνας διαγράψας τὴν ἔλλαμψιν, Αἰμιλιανὲ ἱεράρχα διὰ βίου ὀρθότητος, τὴν ἕνσωμον Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδίδαξας τιμᾶσθαι εὐσεβῶς· διὰ τοῦτο ὡς ποιμένα καὶ ἀθλητὴν, τιμῶμέν σε κραυγάζοντες· δόξα τῷ παρασχόντι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρομένῳ διὰ σοῦ, πᾶσι τὴν ἄφεσιν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἡστραψας τῆς Θεότητος.

Νεφέλη δὲ φωτὸς συνεκάλεσας, Ἥλιον καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν· Οἰκτίρμον, καλὸν ἔστιν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα εἶς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν μέγαν Αἰμιλιανὸν ἐν ἄσμασιν ἔξοχα μέλω.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Ταῖς ὑπερκοσμίαις συνοικῶν, ταξιαρχίαις θεόφρον μακάριε, τοὺς ἐπιτελοῦντάς σου, χαρμονικῶς τὴν ποθητὴν πανήγυριν, πάτερ ἐποπτεύων, τῆς σωτηρίας ἀξίωσον.

Ὅλος τῷ Δεσπότη συγκραθεῖς, καὶ τοῖς ἐκεῖθεν ἀστράψας πυρσεύμασι, πᾶσαν κατεφώτισας, σαῖς διδασκαῖς θεοσεβῆ πανήγυριν, ὡς ἱεροφάντωρ, φανεῖς θεόφρον θεόληπτε.

Νοῦν καθηγεμόνα τῶν παθῶν, δι' ἀρετῆς Ἱεράρχα κατέστησας, οἶα δικαιοτάτος, δαιτητῆς τῆ τε ψυχῆ καὶ τῷ σώματι, πάτερ διανέμων, τοῖς ἐκατέροις τὰ πρόσφορα.

Μύστης ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῆς Ἐκκλησίας σαφῶς προϊστάμενος, ὥφθης παναοίδιμε, καὶ κραταῖος τῆς ἀληθείας πρόμαχος, μύλας τῶν λεόντων, συνθλῶν καὶ φράπτων τὰ στόματα.

Θεοτοκίον.

Ἔνα ἐκατέραις εὐσεβῶς, τὸν ἐκ γαστρός σου τεχθέντα γινώσκομεν, φύσεσι Πανάμωμε, Θεὸν ὁμοῦ ὑπερφυῶς καὶ ἄνθρωπον ἔχοντα τελείως, ἐκάστης τὰ ιδιώματα.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν.

Ἰκέτην θεόφρονα Χριστοῦ, πιστοὶ σε προβαλλόμεθα, τὸν δι' αὐτὸν λαμπρῶς ἀριστεύσαντα, καὶ τὴν εἰκόνα τούτου τιμήσαντα, καὶ θεσμοὺς τηρήσαντα, τοῦ σεπτοῦ κηρύγματος, καὶ τὴν ἄνωθεν πίστιν φυλάξαντα.

Μαρτύρων στερρότητα δεικνύς, θεόφρον ἀξιάγαστε, τὴν δυσσεβῆ ὄφρυν ἐξεφάυλισας, τῆς Ἐκκλησίας ἐκφανθεῖς πρόβολος, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, καὶ μεσίτης ἔνθεος, καρτερῶς διελέγχων τοὺς ἄφρονας.

Ἴδὸν τῆς αἰρέσεως πίων, εἰς κόρον ὁ παμπόνηρος, διδακτικῶ σου λόγῳ διήλεγκται· φωτὶ γὰρ σκότος ἐξαφανίζεται, καὶ γυμνοῦται πλάσματα, πονηροῦ βουλεύματος, τῆς ἐνθέου σοφίας ταῖς λάμπυεσι.

Θεοτοκίον.

Λαμπρᾶ σε φωνῆ νῦν ἐκ ψυχῆς, κυρίως Θεομήτορα, τὴν τὸν Θεὸν τεκοῦσαν κηρύττομεν, σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ τὸν ἄσαρκον, ἐν ἡμῖν σκηνώσαντα, οὐ τροπὴν δεξάμενον, οὐ φυρμῶ συγχυθέντα πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθέ-

» νειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, πε-

» ρίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι·

» Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου

» δόξης φιλόανθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖῳ Πνεύματι πεφωτισμένος, ἀνεκήρυξας ἐν παρρησίᾳ, ὀρθοδοξίας πάτερ τὰ δόγματα, καὶ βασιλέα κατήσχυνας ἄνομον, ὑπερορίας ἀδίκως στελλόμενος. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὄρει μεταμορφούμενος· οἷς συνελλαμφθείημεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καὶ πίστει σοι συμφώνως βοῶντες· Δόξα Χριστῷ τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἦδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἰσχυσας ὄφρην καταβαλεῖν τοῦ ἀλάστορος, οἰκειωθεὶς δι' ἀρετῆς, παμμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῶ πάντα ἰσχύοντι, καὶ δυνατῶ ἐν τοῖς πολέμοις πανόλβιε· καὶ νῦν κραυγάζεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνέτλης μακρὰς ὑπερορίας στελλόμενος, καρτερικὸς ἀναδειχθεὶς, θεόφρον Αἰμιλιανέ, τὸ πρὶν προτερήμασιν, Ἀρχιερεὺς Ἱερομάρτυς δὲ ὕστερον, ἀναδειχθεὶς θεοφόρε πανάριστε.

Νομίμως ἐφάνης ἐκ παιδὸς ἱερούμενος, ἀσκητικῶς ἐκλαμπρυνθεὶς, τρισμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῶ λόγῳ τῆς χάριτος, περιφραχθεὶς ἱερομύστα θεσπέσιε, Θεῶ κραυγάζων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης ἐπέκεινα νοούμενος κτίσεως, τῆς ὑπὲρ νοῦν ζωαρχικῆς, θεοπλαστίας ἐπὶ γῆς, ἐκτελῶν μυστήριον, παρθενικαῖς ἠγλαϊσμένην λαμπρότησι, τὴν σὴν γαστέρα κατώκησεν Ἄχραντε.

Ῥδὴ ε΄. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Νοήσας προγνώσει, τῇ θείᾳ Χριστός, τῆς μεγάλης ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, μεγάλους προτερήμασιν, ἐκόσμησε σαφῶς, στολαῖς ἱερωσύνης, αὐτὴν καταγλαΐσας, καὶ Μαρτύρων ἐν ἄθλοις, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ἐλύσας τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος πρὶν, ποταμοὺς διδαγμάτων ἀνέβλυσας, παμμάκαρ ἱερώτατε, τῇ ποιμνῇ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν καὶ τὴν Εἰκόνα, Χριστοῦ τιμᾶν μαθόντες, τῶν Ἁγίων τε πάντων, τοὺς θεομάχους καταισχύνομεν.

Νεκρώσας σαρκός σου, τὸ φρόνημα πρὶν, ἐν ἀσκήσεως πόνοις πανόλβιε, τῇ αἴγλι τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐζώωσας τὸν νοῦν· ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, ἐκλάμπας ἱεράρχα, Θεῶ εὐηρέστησας, Ἱερομάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγία, Παρθένε ἀγνή, τῶν ἁγίων τὸν Ἅγιον τέτοκας, τὸν πάντας ἀγιάζοντα, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν· διὸ σε Βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν τοῦ κόσμου, ὡς τεκοῦσαν τὸν Κτίστην, τῶν ποιημάτων μεγαλύνομεν.

Ῥδὴ ς΄. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Στῆσαι βουληθεῖς, νομὴν τῆς αἵρέσεως, προθύμως χωρεῖς, πρὸς τοὺς κινδύνους σοφέ, καὶ διήλεγξας, παρρησίᾳ μεγάλη χρησάμενος, τὴν γνώμην, τοῦ κρατοῦντος σὺ τὴν ἄθεον, πρῶτος, τοῦ λαλεῖν ἀρξάμενος, ἠθροισμένης Συνόδου θεόφρονος.

Μόνου τοῦ Χριστοῦ, θερμῶς ὀρεγόμενος, καὶ τούτου τυχεῖν, θείας ἐλλάμψεως, ἐφιέμενος, Ἱεράρχα Κυρίου θεόληπτε, Μαρτύρων, ἐνεδείξω τὴν στερότητα, λάμπας, πρῶην δι' ἀσκήσεως, καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους κομίζη σαφῶς.

Ἄνω σου τὸν νοῦν, Θεῶ συγγινόμενον, καὶ θείαις αὐγαῖς, μάκαρ λαμπόμενον, ἔχων Ὅσιε, κούφως βίου διέπλεις τὴν θάλασσαν· καὶ ὄρμοις, οὐρανίοις νῦν καθώρμισαι, αὔραις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κυβερνώμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι τῶν βροτῶν, τὴν φύσιν ὡς εὐσπλαγχνος, φθαρεῖσαν Ἁγνή, φθόνῳ τοῦ ὄφεως, ὁ ὑπέρθεος, εὐδοκήσας τὴν μήτραν σου ὤκησε, καὶ σὰρξ, ἀναλλοιώτως ἐχρημάτισε, μόνην, καθαρὰν εὐράμενος, Θεοτόκε Παρθένε πανάχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος

» θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας
» ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελήλυθε, φυλάξας
» ἀδιάφθορον· ἥς γάρ, οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν
» τεκοῦσαν κατέσχευεν ἀπήμαντον.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αἰμιλιανοῦ, Ἐπισκόπου Κυζίκου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ψυχῆς πολὺν θεὸς Αἰμιλιανὸς λόγον,

Τῆς σαρκὸς ἠλόγησεν ἄχρι καὶ τέλους.

Ὅγδόη Αἰμιλιανοῦ ὀστέα δέξασθ' ἄρουρα.

Οὗτος, διὰ τὰς ἀγίας καὶ τιμίας Εἰκόνας, πολλὰς ὑπομείνας κακώσεις καὶ πικρὰς ἐξορίας ὑπὸ τοῦ θηριωνύμου καὶ ἀσεβοῦς Λέοντος, τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας δεξάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μύρωνος, Ἐπισκόπου Κρήτης, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Μύρων ὁ θεῖος ἀρετῆς μύρου πνέων,

Εὐωδίας πρόσσεισιν ὀσμὴ Κυρίῳ.

Οὗτος γεννᾶται ἐν Αὐρακίᾳ πόλει τῇ κατὰ τὴν Κρήτην, πλησίον Κνωσοῦ, τῇ κατὰ Θεὸν εὐσεβείᾳ τὸ γένος κοσμῶν. Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ βίου, γυναικί συζευχθεὶς, τὴν γῆν εἰργάζετο καὶ ἐκ τῶν φυομένων καρπῶν ἐπήρκει τοῖς ἐνδεέσιν· οἱ δὲ καρποὶ μᾶλλον, ὅσον αὐτὸς ἐπεδίδου, τοσοῦτον ἐπεδαψίλευον. Τὸ δὲ συμπαθὲς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἦν αὐτῷ· λέγεται γὰρ ἐν τῇ οἰκείᾳ ἄλῳνι κατασχεῖν ἄνδρας δώδεκα, πλήσαντας μὲν σίτου τοὺς σάκκους αὐτῶν, τῷ δὲ ἄχθει πιεζομένους καὶ μὴ δυναμένους τούτους μήτε ἀνελέσθαι μήθ' ὑφελέσθαι πάλιν διὰ πλεονεξίαν· ἀντὶ δὲ τοῦ πληγᾶς αὐτοῖς ἐπιθεῖναι καὶ εὐθύνας εἰσπράξασθαι, συμπονήσαι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀνάλυσιν τούτοις, καὶ ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀράμενον τὸν ἐκάστου σάκκον, ἐπιθεῖναι τοῖς ὅμοις αὐτῶν, παραγγείλας μηδενὶ τὸ πρᾶγμα ἐξαγγεῖλαι.

Χειροτονεῖται οὖν Πρεσβύτερος ἐν τῇ ἀγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ. Εἶτα, μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν διωγμὸν, ἐπὶ τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς ἀνάγεται θρόνον, πολλὰς θαυμάτων δυνάμεις ἐργασάμενος· καὶ γὰρ τὸν λυμαινόμενον τὴν χώραν δράκοντα ἐξεδίωξε· καὶ τὸ ρεῖθρον ἐπέσχε τοῦ ποταμοῦ, τοῦ οὕτω Τρίτωνος καλουμένου, μέλλων τὸν ποταμὸν διαβαίνειν, πλημμυροῦντα τοῦτον κατιδὼν· ὃς τῇ κελεύσει τοῦ Ἁγίου πεδηθεὶς, εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι οὐχ οἷός τε ἦν, πρὶν ὑποστρέψαι τὸν Ἅγιον· καὶ γενόμενος οἶκαδε, τὴν ράβδον αὐτοῦ ἀπέστειλε· μεθ' ἧς οἱ σταλέντες τὸ ὕδωρ διαταράξαντες, ὑπέστρεψαν, τὸν ποταμὸν ἀφέντες, τὴν οἰκείαν πορεύεσθαι πορείαν. Ταῦτα οὖν καὶ ἕτερα πλείονα πεποιηκώς, καὶ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς

θεοφιλῶς καὶ ὀσίως ἀνύσας, καὶ ταῖς τῶν Μαρτύρων μνήμαις πανηγυρίσας, λαμπρῶς ἤδη περὶ τὰ ἑκατὸν γενόμενος ἔτη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, Ἡγουμένου Ὁρόβων.

Στίχ. Θεοῦ δόσις δέδειξαι, μάκαρ, τῷ βίῳ,

Τὴν κλῆσιν εὐρῶν συνήγορον τοῖς τρόποις.

Ὅς, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, σπηλαίοις καὶ ὄρεσι καὶ κοιλάσι διητᾶτο· διό, ὡς μύρον πολύτιμον καὶ θυμίαμα δεκτὸν προσενεχθεὶς τῷ Κυρίῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἐλευθερίου, Λεωνίδου καὶ τῶν νηπίων διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀμφοῖν ἀθλητῶν, οὐ θυόντων τῇ πλάνῃ,

Ποιὴν κατακρίνουσιν οἱ πλάνοι φλόγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δέκα Ἀσκηταί, οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Βλαστήματα θνήσκουσιν Αἰγύπτου δέκα,

Πληγαῖς ἐκείναις ἰσάριθμοι ταῖς δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐκ

Τύρου, κατὰ γῆς συρόμενοι, τελειοῦνται.

Στίχ. Ζεῦγος τρίβει γῆν, οὗ ῥυμὸς Θεοῦ φόβος,

Ζεύγλη δὲ πίστις καὶ τροχοὶ προθυμία.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Τριανταφύλλου, τοῦ ἐκ Ζαγορᾶς μὲν τῆς Μαγνησίας καταγομένου, ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει αχπ' (1680).

Στίχ. Τριαντάφυλλος ὠράθη ῥόδον νέον,

Ἐρυθροβαφὲν τῇ ῥοῇ τῶν αἱμάτων.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀναστασίου, τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει αψδ' (1794).

Στίχ. Ἀναστάσιος σῶμα δοὺς ταῖς βασάνοις,

Ἐφεῦρε λῆξιν τὴν ἀνώδυνον πάνυ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε κάμινον.

Ἱεραρχῶν, εὐπρεπὲς ἀγλαΐσμα, Πάτερ ὑπῆρχες ἀληθῶς· βασιλεύσας γὰρ τῶν παθῶν, πύργος ἀκαθαίρετος, ὥφθης ἀξιάγαστε, τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόβολου, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Νέος Δαυΐδ, ἡμῖν ἀναδέδειξαι, τὰς ἀλλοφύλους διδαχάς, τῇ σφενδόνῃ καταβαλῶν, τῶν εὐστοχωτάτων σου, λόγων παναοίδιμε, καὶ διδαγμάτων τοξεύμασι, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ἐστης λαμπρῶς, Πάτερ ἐπὶ βήματος, δικαστικοῦ διὰ Χριστόν, καὶ τοὺς λόγους ὡς ἐκ πηγῆς, θείας ἀνεβλύστανες· πᾶσι γὰρ ἐκήρυξας, τὴν τῶν Εἰκόνων προσκύνησιν, σαφῶς εἰδὼς διαβαίνειν, αὐτὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον.

Θεοτοκίον.

Ξενοπρεπῶς, παρθενεύεις τίκτουσα, τὸν τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, τὸν ἐν θρόνῳ χειρουβικῶ, ἐπαναπαύομενον, μόνη παμμακάριστε, Παρθενομητορ πανύμνητε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ῥδὴ ἡ´. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὅλην νοητῶ πυρὶ τὴν φρυγανώδη, τῆς αἰρέσεως ἐφλεξας ὕλην, ἐπικλήσει θεία τε ὡς Ἡλίας, τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς ξίφει Πνεύματος κατέσφαξας· καὶ νῦν ἀναμέλεις εὐφραϊνόμενος· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χάριτός τε καὶ δυνάμεως ἐνθέου, πεπλησμένος ὠράθῃς παμμακάκαρ· σωφροσύνης κάλλει κεκοσμημένος, διαπρεπεῖ εὐσεβείας ἀνευδότης ἀντεχόμενος· μεθ' ἧς νῦν τῶ Δεσπότη παριστάμενος· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις κραυγάζεις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνωθεν τοὺς ὑμνητάς σου ἐποπτεύεις, ἱερώτατε Πάτερ θεόφρον, εὐμαρίζων τρίβον ἡμῖν, εὐθεῖαν σαῖς προσευχαῖς, καὶ συντρίβων τῶν αἰρέσεων φρυγάματα, ἵνα γεγηθότες ἀναμέλωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μῶμος ἐν τῶ κάλλει σου ὅλως οὐκ ἔστι· σὺ γὰρ μόνη πανάχραντος ὥφθης, ἐξ αἰῶνος Πάναγνε, παρθενίας μαρμαρυγαῖς, καταυγάσασα τὸν κόσμον καὶ ἀγνείας φωτί· διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε » κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει Νέους, » ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου » νηδύν. Διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλωμεν· Εὐλο- » γεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Εὗρες τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα, ἐν οὐρανόις θεοφόρε σκηνώμασιν, Αἰμιλιανέ, νῦν κατοικῶν ἀξιούμενος, τῶν Μαρτύρων σὺν θείοις στρατεύμασιν, ὡς θεῖος Ἱεράρχης, Ἱερομάρτυς ὑπερθαύμαστος.

Λόγου καὶ σοφίας ἄριστε, κεκοσμημένος καθωράθης τοῖς δόγμασιν, Αἰμιλιανέ· διὸ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν τιμίαν σου κάρα πανόλβιε· καὶ νῦν ἐκδυσωπεῖται, ὑπὲρ ἡμῶν σοῦ ἰκετεύοντος.

Πύλας οὐρανόους Ὅσιε, ἀναπετάσας ὁ Δεσπότης ἐδέξατο, Αἰμιλιανέ, τὴν σὴν ψυχὴν ἀναψύξεως, καταπαύσας ἐν τόποις ὡς δίκαιος· καὶ νῦν περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! σὺ γὰρ Παρθένε μόνη πάναγνε Δέσποινα, πᾶσι δέδωκας, κατανοεῖν τὸ καινότατον, θαῦμα πάναγνε τῆς σῆς κυήσεως· διὸ ἀκαταπαύστως, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βιά- » τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν » πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν » τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως με- » γαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὅτε ὁ θῆρ ἐφόρμησε, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, Λέων ὁ μιζοβάρβαρος, ὁ ἀκόρεστος Ἄδης, μὴ προσκυνεῖσθαι κελεύσας, τὰς πανσέπτους Εἰκόνας, τότε στερρῶς διήλεγξας, μάκαρ Αἰμιλιανέ, τὴν βδελυράν, θεομάχον αἵρεσιν τοῦ τυράννου, ὑφ' οὗ πικρὰς ὑπήνεγκας, ἐξορίας καὶ θλίψεις.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβῶρ τῷ ἀγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμφ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες μεθ' ὧν σε, Χριστέ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἐλαμψας ὦ Χριστέ, λευκὸς ὑπὲρ χιόνα, τὴν σὴν παραγυμνῶν σου, τοῖς Μαθηταῖς οὐσίαν, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εἶξε σῶν πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον ἡλίου, σέλας Χριστὲ Σωτὴρ μου, δεικνύον σε Δεσπότην, καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Δεῖξαι τοῖς Μαθηταῖς, θελήσαντος σὴν δόξαν, σὺν Μωυσῇ Ἡλία, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, ὡς εἶδον Σῶτερ ἔφριξαν.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος α΄.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἡλλοιώθησαν ἔκστασιν· καὶ νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἶς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱὸς μονογενῆς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Μαθθία.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, τὴν ἑορτὴν ποιοῦντες, τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα, Χριστὸν δοξολογοῦμεν τὸν τὴν ἡμῶν, τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, ἀναμορφώσαντα φύσιν καὶ ὡς τὸ πρὶν, ἀφθαρσία καταστράψαντα.

Ἐπὶ τὸ ἅγιον ὄρος δεῦτε ἀνέλθωμεν, καὶ τὴν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατὶδωμεν Κυρίου τούτω πιστῶς, ἐκβοῶντες καὶ λέγοντες· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν μόνος ὁ σαρκωθεὶς, καὶ θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα ἢ πανσεβάσμιος, καθ' ἣν μεταμορφοῦται, ὁ Χριστὸς συμπαρόντων, Μωσέως καὶ Ἡλίας καὶ τῶν αὐτοῦ, Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ· φωνὴ δὲ θεία προῆλθεν· Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

ᾠχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μαθθία μακάριε Ἐδέμ, νοητῆς ἐξέβλυσας, ὡς πο-

ταμὸς προσκλυζόμενος, ἐνθέοις ὕδασι, καὶ τὴν γῆν ἀρδεΐαις, μυστικαῖς κατήρδευσας, καὶ ταύτην καρποφόρον ἀνέδειξας· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ματθία Ἀπόστολε χορόν, θεῖον ἀνεπλήρωσας, ἐξ οὗ Ἰούδας ἐκπέπτωκε· καὶ θείαις ἀστραπαῖς, τῶν σοφῶν σου λόγων, σκότος ἀπεδίωξας, τῆς εἰδωλομανίας ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ματθία θεόπνευστε τροχῶ, τῷ τοῦ κόσμου ἔφαναν, αἱ ἀστραπαὶ τῶν δογμάτων σου, πάντας φωτίζουσαι, πάντας ὀδηγοῦσαι, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, δοχεῖα τοῦ φωτὸς ἐργαζόμεναι, τοὺς πρὶν καθεύδοντας, ἐν νυκτὶ τῆς ματαιότητος, καὶ ἐν σκότει, πάσης ἀθεότητος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὁ φωτὶ σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγίασας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐσπλαγγνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Αἱ ἀγγελικαί.

Λάμπυρας ὑπὲρ νοῦν, ἐκ Παρθένου Παναγίας, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἀδὰμ ὅλον φορέσας, τὴν πρὶν ἀμαυρωθεῖσαν, φύσιν πᾶσαν ἐλάμπρυνας, θεία τῆς μορφῆς σου ἀλλοιώσει, μεταμορφωθείς ἐπὶ τοῦ ὄρους, Θαβῶρ Δέσποτα, πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστιν ἡ γῆ.

Ὅρος τὸ ποτέ, ὃν ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, τίμιον ἰδοῦ, νῦν καὶ ἅγιον ὑπάρχει· ὁ πρὶν τὸν Ἰσραὴλ γάρ, ὀδηγήσας ὡς γέγραπται, στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ, σήμερον ἐξέλαμψεν ἀρρήτως, ὑπὲρ ἥλιον, Χριστὸς ἐν τούτῳ ὡς Θεός, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Νῦν δουλοπρεπῶς, συλλαλοῦντας τῷ Δεσπότη, βλέπων ὁ Κηφᾶς, ἐν Θαβῶρ τοὺς δύο ἄνδρας· Καλόν ἐστιν ἐβόα, ὧδε εἶναι· ποιήσωμεν, τρεῖς σκηναὶ εἰ θέλης ἀνὰ μέρος, σοὶ Χριστὲ Μωσεῖ τε καὶ Ἡλίᾳ, τοῖς οἰκέταις σου· ὅπερ ἐλάλει μὴ εἰδώς· θάμβει γὰρ συνείχετο.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ ὀδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖω Πνεύματι, κεκληρωμένος, συνεπλήρωσας, τῶν Ἀποστόλων, τὴν δωδεκάριθμον φάλαγγα ἔνδοξε· μεθ' ὧν κηρύξας τοῦ Λόγου τὴν κένωσιν, ἐθανμαστῶθης Μαθθία Ἀπόστολε. Ἀλλὰ πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἑορτῆς· Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει...

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὄραν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, τῆς θεϊκῆς ὑπεράγαθε. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Τῇ ἀπροσίτῳ Ἰησοῦ, δόξη τοῦ θεοῦ σου φωτός, μεταμορφούμενος τοῖς σοῖς, ἔλαμψας θείοις Μαθηταῖς, τῷ Ἰωάννῃ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ· ἐξέστησας αὐτούς, τῇ θεία χάριτι· φωνῆς γὰρ πατρικῆς, ἀγαπητόν σε Υἱόν, προσμαρτυρούσης ἤκουον καὶ εἶδον, τὴν τοῦ προσώπου σου δόξαν φρικτὴν. Σωτήρ ὁ πάντας, θέλων σωθῆναι, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνοι σε μέλπῳ Μαθθία, Χριστοῦ φίλε.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἦμνοι σου τὴν φωσφόρον, μέλπonti Μαθθία νῦν πανήγυριν, οὐρανόθεν μοι αἴγλην, σωτηρίας δοθῆναι ἰκέτευε.

Μέγας ἥλιος ὄφθης, φωτὶ τῷ μεγάλῳ ἀξιάγαστε, μεθ' ἡμῶν γενομένῳ, ὁμιλήσας ἀμέσως Ἀπόστολε.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, μάκαρ καθυπεύκτων τῇ σαγήνῃ σου, συλλαμβάνεις τῆς γλώττης, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ὅλον με διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστροῦ σου, σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰσχυσας σθενούμενος, ζωαρχικῶ σοφὲ νεύματι, τοῦ ἰσχυροῦ, σκῦλα διαρπάσαι, καὶ δουλώσαι τῇ χάριτι.

Στέργων τὸν Διδάσκαλον, καθυπουργῶν αὐτοῦ νεύμασι, παντουργικοῖς, πλάνης διασώζεις, τοὺς βροτοὺς ἀξιάγαστε.

Σὲ τὸν δωδεκάριθμον, τῶν Μαθητῶν χορὸν ἅγιον, τὸ παντουργόν, Πνεῦμα συμπληροῦντα, θεορρήμον ἐκλέγεται.

Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμᾶς Ἄχραντε,

οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἀστραπαῖς σου τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, καταφλέξας τὴν πλάνην τὴν πονηράν, πιστοὺς κατεφώτισας, ἀνυμνεῖν τὴν ἐν σώματι, παρουσίαν μάκαρ, τοῦ πάντων δεσπόζοντος, καὶ αὐτοῦ τὸ πάθος, τὸ θεῖον ἐζήλωσας· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τελοῦμεν γηθόμενοι, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Μαθθία Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἢ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μίαν φύσιν Θεότητος, μίαν βασιλείαν καὶ κυριότητα, καταγγέλλων παμμακάριστε, τῶν ἐθνῶν ἀγέλας ἐσαγήνευσας.

Ἐπεβίβασε Κύριος, σὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου πάνσοφε, ὡσπερ ἵππον συνταράσσοντα, τῆς πολυθειᾶς πικρὰ ὕδατα.

Λόγῳ θεῖῳ ἐνέωσας, τὰς κεχερσωμένας καρδίας πάνσοφε, κατασπεύρας τὴν εὐσέβειαν, καὶ τῆς ἀληθείας τὴν ἐπίγνωσιν.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκῆνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην πολλοῖς πάθεσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ὡς πολύφορον κλῆμα, ἢ ἀληθινὴ σε ἐξέτεινεν ἄμπελος, γεωργοῦντα βότρυν, τὸν προχέοντα οἶνον σωτήριον· ὃν πίνοντες μάκαρ, οἱ συσχεθέντες ἀγνωσία, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην ἀπέρριψαν.

Μαθητῶν δωδεκάδος, ὄφθης συμπληρῶν τὸν χορὸν τὸν μακάριον, ἐξ οὗ ὁ προδότης, ἑαυτὸν ἀπορρίψας ἐκέρδησε, τὴν πικρὰν ἀγχόνην, κατὰ Χριστοῦ ἐπάρας πτέρναν, μυστολέκτα Μαθθία Ἀπόστολε.

Ἄλας θεῖον ἐβλήθης, μάκαρ εἰς τὸν κόσμον Μαθθία Ἀπόστολε, σηπεδόνα πλάνης, ἐκκαθαίρων νοστήμοις διδάγμασιν, ἐκδιώκων νόσους, καὶ ἀπελαύνων μαλακίας, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Τοὺς ἀμόρφους χιτῶνας, καὶ τὴν παλαιὰν ἐξεδύσατο νέκρωσιν, ὁ Ἀδὰμ Παρθένε, τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ θεόνυμφε, καὶ στολὴν ἀγίαν, ἀληθινὴν μετημφιάσθη, μηδαμῶς ῥυπουμένην παθήμασιν.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς ἐγένου θετός, ἐνώσει θεῖα θεοῦμενος, καὶ πρωτουργῶς ἐκ Θεοῦ, ἀκτῖνας δεξάμενος, πιστοὺς κατεφώτισας, καὶ τὴν γῆν ἀγλῦος, τῶν εἰδώλων ἐξηφάνισας.

Ἴδού σοι ὑποχωρεῖ, τῷ Μαθητῇ πᾶσα πρόρρησις, τῶν ἱερῶν Προφητῶν· αὐτόπτης ἐγένου γάρ, οὗ πάλαι προήγγειλαν, ὑπουργὸς Μαθθία, μιμητὴς τε καὶ Ἀπόστολος.

Θεοτοκίον.

Ἄγιασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἰλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καὶ τράπεζαν ἔμψυχον, τὸν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοὶ σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Μαθθία.

Στίχ. Ἐξῆλθεν ἄρθεις Ἰούδας ἐπὶ βρόχου,

Εἰσηλθεν ἄρθεις Μαθθίας ἐπὶ ξύλου.

Ἦρθη ἀμφ’ ἐνάτη ξύλω ἠύθεος Μαθθίας.

Οὗτος ἦν εἷς ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα· ὃς καὶ συγκατηριθμήθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων, ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου. Ἐκήρυξε δὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ ἔξω Αἰθιοπία· καὶ πολλαῖς τιμωρίαις ὑπ’ αὐτῶν αἰκισθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δέκα Μαρτύρων, τῶν διὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ πύλῃ ἀθλησάντων, Ἰουλιανοῦ, Μαρκιανοῦ, Ἰωάννου, Ἰακώβου, Ἀλεξίου, Δημητρίου, Φωτίου, Πέτρου, Λεοντίου καὶ Μαρίας τῆς Πατρικίας.

Στίχ. Ἐχθρὸν Θεοῦ κτείναντες ἄνδρες ἐννέα,

Φίλοι γίνονται τῷ Θεῷ διὰ ξίφους.

Ἐμοῦ τραχήλου, Σῶτερ, αἷμα προσδέχου,

Μαρία φησὶν, ὡς τὸ μύρον Μαρίας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐπὶ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου ἐγνωρίζοντο· ὃς, ἐπειδὴ ἀπεστρέφετο τὰς ἁγίας Εἰκόνας, πυρὶ ταύτας παρεδίδου· περὶ ὧν Γερμανὸς ὁ μακάριος Πατριάρχης πολλαῖς θλίψεις ὑπέστη, ἐλέγχων τὸν δυσσεβῆ καὶ παράνομον. Ὅθεν καὶ τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν τιμωμένην ἐν τῇ Χαλκῇ πύλῃ, καθελεῖν ἐπεχείρησε· καὶ δὴ κλίμακες κατασκευάζονται καὶ εὐμήκη ξύλα ἐπιτίθενται, καὶ οἱ καθαιρέται ἐπὶ τῶν κλιμάκων ἀνελθόντες, ἔργου ἤπτοντο. Τότε δὴ τότε οἱ γενναῖοι οὗτοι, μιᾶς τῶν κλιμάκων δραξάμενοι καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐλκύσαντες, τὸν καθαιρέτην Σπαθάριον ἄνωθεν κάτω προσρήξαντες, τῷ θανάτῳ παρέπεμψαν, καὶ τὸν ἀσεβῆ βασιλέα ἀραῖς καὶ ἀναθέματι καθυπέβαλον. Ὁ δὲ βασιλεύς, ταῦτα μαθὼν καὶ θυμοῦ πλησθεὶς, πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῇ τοῦ ξίφους τιμωρία παρέδωκε· τοὺς δὲ ἁγίους τούτους ἐννέα Μάρτυρας, ῥάβδοις τύψας, εἰρκτῇ ἐνέβαλε, κελεύσας ἡμερήσιον αὐτοὺς λαμβάνειν ἀνὰ πεντακοσίας πληγὰς· καὶ οὕτως ἐκαρτέρησαν αἰκιζόμενοι μῆνας ὀκτώ· καὶ ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐκλείποντας, ἐκέλευσε ἐνεχθῆναι σούβλας πεφυρακτωμένας καὶ οὕτω κατακαῦσαι αὐτῶν τὰ πρόσωπα· εἶθ’ οὕτω ξίφει ἀναιρεθῆναι, ἐν τῷ Κυνηγεσίῳ καλουμένῳ τόπῳ, σὺν τῇ Ἁγίᾳ Μαρίᾳ τῇ Πατρικίᾳ, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῷ πελάγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀντωνίνου (ἢ Ἀντωνίου).

Στίχ. Ἀντωνίνου τὸ σῶμα, κἂν σποδοῦ γέμη,

Τὸ πνεῦμα λαμπρότητος εὐμοιρεῖ ξένης.

Ὁς ἦν Ἀλεξανδρεὺς· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος καὶ κρεμασθεὶς, ξέεται. Εἶτα, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβληθεὶς, μαρτυρικῶς κατεκοσμήθη στεφάνῳ, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παραθέμενος. Εὐρέθη δὲ μέσον τοῦ πυρὸς ἀβλαβής, μηδὲ μέχρι τριχὸς λυμηναμένης αὐτὸν τῆς φλογός.

Ὁ Ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ψόης, εὐχόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξιν εὐχῶν, κἄν τέλει βίου Ψόης

Παίει νοητὰς δαιμόνων δεινὰς ψόας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς ἀχειροποιήτου καὶ σεβασμίας Εἰκόνας τῶν Καμουλιανῶν, ἧτις εὔρεσις συνεγράφη παρὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Χύσιν ἐξήρανας ἀπάτης, τῇ πλημμύρᾳ σου τῶν λόγων τῆς σοφίας, καὶ χειμάρρουν τρυφῆς, ἐπότισας τοὺς πίστει, ἀναβοῶντας ἔνδοξε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥώμη Θεοῦ παντοδυνάμῳ, ἐξησθένησαν ἐχθροῦ μηχανουργίαι, πρὸ προσώπου τῆς σῆς, Ἀπόστολε πορείας, καὶ διεθρύβη ὄρη τε, καὶ βουνοὶ τῆς ἀθεΐας.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Στόμα Θεοῦ γενόμενος, ἐκ τοῦ φάρυγγος ἤρπασας, τοῦ ἀνθρωποκτόνου οὓς δεινῶς κατέπιε, καὶ βρῶμα εἰργάσατο, τῆς ἑαυτοῦ κακίας σοφέ, καὶ διὰ λουτροῦ, ἀναγεννήσεως τούτους, προσήγαγες Κυρίῳ, μελωδοῦντας ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς τῆς ἀπάτης ἄξονας, τῆς κακίας τὰ ἄρματα, ἄρμα γεγονὼς Θεοῦ τοῦ Λόγου ἔνδοξε, εἰς τέλος ἐλέπτυνας, εἰδωλικοὺς προρρίζους τε, στήλας καὶ ναοὺς, θείᾳ δυνάμει καθεῖλες· ναοὺς δὲ τοὺς βοῶντας, τῆς Τριάδος εἰργάσω· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λογικὸς ἐπέφανεν, οὐρανὸς διηγούμενος, τοῦ μονογενοῦς Θεοῦ δόξαν τὴν ἄρρητον, Μαθίας ὁ πάνσοφος, ἡ ἀστραπὴ τοῦ Πνεύματος, ὁ σαγηνευτὴς, τῶν πλανωμένων ὁ λύχνος, τῆς θείας φωταυγίας, τῶν ἀρρήτων ὁ μύστης· αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμνήσωμεν συμφώνως.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργόν, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἀγνή· ᾧ μελωδεῖ πᾶσα κτίσις· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
- » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δη-
- » μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐ-
- » λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
- » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Φίλον σε ἔφη ὁ Σωτήρ, τοῖς αὐτοῦ καθυπουργοῦντα προστάγμασι, μάκαρ Ἀπόστολε, καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ, ἡμέρα συγκάθεδρον, Ματθία πάνσοφε, δωδεκάδος Μαθητῶν τὸ συμπλήρωμα.

Ἰστίῳ μάκαρ τοῦ Σταυροῦ, διελθὼν τὴν ἀγριαίνουσαν θάλασσαν, τοῦ βίου ἔφθασας, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ἀναπαύσεως· καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῶν, χαίρων νῦν παρίστασαι, σὺν Ἀποστόλων χορῷ, δυσωπῶν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Λυχνία ὄντως χρυσαυγῆς, θρυαλλίδι τῇ τοῦ Πνεύματος λάμπουσα, ὥφθη ἡ γλῶσσά σου, καταπιμπρῶσα ἔκφυλα δόγματα, κατασβεννύουσα σοφέ, τὸ πῦρ τὸ ἀλλότριον, φῶς ἀπαστράπτουσα, τοῖς ἐν σκότει ἀγνωσίας καθεύδουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἄρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνομφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἤνωσας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
- » τάβασιν· ὅπως ὁ Ἵψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι
- » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε-
- » νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ
- » πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰούδας ὁ παράνομος, αὐθαιρέτω τῇ γνώμῃ, ἀποβράγεις ἐκπέπτωκε, δωδεκάδος τῆς θείας, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων· ἐκλογῇ δὲ τῇ θεία, Μαθθίας ὁ πανεύφημος, προκριθεὶς ἀντεισήχθη, ὡς Μαθητῆς, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὡς πᾶσαν, τὴν γῆν λαμπρύνας δόγμασι, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβὼρ τῷ ἁγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες· μεθ' ὧν σε, Χριστέ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἐν ὄρει τῷ Θαβὼρ, ἡ τῆς Τριάδος δόξα, ἀναφανδὸν ἐγνώσθη, σοῦ μεταμορφουμένου, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Νεφέλη φωτεινὴ, φαιδρῶς ἐφαπλωθεῖσα, ἐν τῇ Μεταμορφώσει, κατέπληττε τοὺς θείους, τῶν Μαθητῶν ἀκραίμονας.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἡλίας σὺν Μωσεῖ, παρέστησάν σοι Λόγε, ἐν τῇ Μεταμορφώσει· Πατὴρ δὲ ἐμαρτύρει, ἐξ οὐρανοῦ φθεγγόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβὼρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὦρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Λαυρεντίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ', καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καὶ γῆθεν, ἐφ' ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπὴν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιώμεθα· δι' οἶκτον γὰρ τὸν ἄμορφον, μεταμορφούμενος ἄνθρωπον, ἐν Θαβῶρ κατελάμπρυνεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπὲρ νοῦν καὶ φιλήκοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστὸν ἐξαστράψαντα, θεϊκαῖς ἀκτίσι, καὶ ἐνηγηθῶμεν, τὴν τοῦ Γεννήτορος φωνήν, ἠγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱὸν τὸν καταυγάσαντα, τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβῶρ καὶ πηγάσαντα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄπαν νῦν ἐγκόσμιον, καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρὸς αἴνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων, κεκυριευκότος· θεοπρεπῶς γὰρ ἑαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος, τοὺς πρωτοστάτας καὶ κήρυκας, ἐν Θαβῶρ ὡς ἠυδόκησεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοια.

Ἄνθρακά σοι ἔδωκε, Μάρτυς πυρὸς εἰς βοήθειαν, ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, ὑφ' οὗ πυρακτούμενος, τὸ γεῶδες σκῆνος, θάπτων ἐξεδύσω, καὶ τὴν ἀθάνατον ζωὴν, καὶ βασιλείαν ἐκκληρονόμησας· διό σου τὴν χαρμόσυνον, χαρμονικῶς ἐορτάζομεν, ἐορτὴν παμμακάριστε, στεφηφόρε Λαυρέντιε.

Ἄνθρακας ἐμάρανας, πλάνης εἰδώλων μακάριε, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτόμενος· ὑφ' ὧν λεπτυνόμενος, τὸ παχὺ σαρκίον, ὡς βαρὺ φορτίον, ἀπετινάξω καὶ τὸν χοῦν, τῆς τῶν προγόνων ἡμῶν νεκρώσεως· ἐντεῦθεν ἀκατάσβεστος, ἄνθραξ ἡμῖν ἐχρημάτισας, καταυγάζων φαιδρότητι, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Ἄνθρακες ἀνήφθησαν, ἀπὸ Θεοῦ οἷα φαίνοντες, οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τῇ αἴγλι τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀγλὴν τῆς πλάνης, καὶ τῆς ἀθεΐας, καταδιώκοντες θερμῶς, καὶ εὐσεβείας πυρσὸν ἀνάπτοντες· διό καὶ ὁ Λαυρέντιος, ὁ ἀληθὴς καὶ σεβάσμιος, τοῦ Σωτῆρος Διάκονος, διαπρέπει τοῖς θαύμασι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου· ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἐδειξεν ἀμυδρῶς, ὁ Κύριος τὴν δόξαν, τὴν θεϊκὴν ἐν ὄρει, τῷ Θαβωρίῳ ἄρτι, τοῖς μύσταις οἷς ἠθέλησε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Δεῦτε τοῖς Μαθηταῖς, συνδράμωμεν οἱ πάντες, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος, ὡς ἂν ἀξιωθῶμεν, σὺν τούτοις καὶ τῆς χάριτος.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, καθάρωμεν καρδίας, ὡς ἂν εὐθέτως ἔλθῃ, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἡ δόξα, τῆς τρισηλίου χάριτος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτῖσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς· ἔνθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος, τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἥς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Γερασίμου.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταυγαζόμενος, ὡς ἄνθραξ ἔφλεξας, πλάνης τὴν ἄκανθαν, Ἀρχιδιάκονε Χριστοῦ, Λαυρέντιε Ἀθλοφόρε· ὅθεν ὡς θυμίαμα, λογικὸν ὠλοκαύτωσαι, τῷ σὲ μεγαλύναντι, τῷ πυρὶ τελειούμενος· διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας θεόφρον, σκέπε ἐκ πάσης ἐπηρείας.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετεμορφώθης Ἰησοῦ, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῇ δόξῃ σου κατεκάλυπεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἄναρχε Λόγε Χριστέ ὁ Θεός. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἤστραψας τῆς Θεότητος· νεφέλη δὲ φωτὸς συνεκάλεσας, Ἥλιαν καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν· Οἰκτίρμον, καλὸν ἐστὶν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Εἶτα εἷς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Λαυρέντιον κράτιστον ὕμνω προφρόνως.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Λειμῶνι τῆς τρυφῆς, ὡς Χριστοῦ στρατιώτης, ἐπαξίως ἐντρυφῶν, καὶ ταῖς ἀγγελικαῖς, συγχορεύων Δυνάμεσιν, ἔλλαμψίν μοι φωτοφόρον, δωρηθῆναι δυσώπησον, ἀνυμνοῦντί σε μάκαρ Λαυρέντιε.

Ἀγῶνας ὑποδύς, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, νικηφόρος ἀθλητής, στερρότητι ψυχῆς, ἀνεδείχθης Λαυρέντιε, στέφανον δικαιοσύνης, εὐπρεπῶς ἐνδυσάμενος, καὶ διάδημα τὸ ἐπινίκιον.

Υἱὸς ὡς πεφυκῶς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, παραδόξως ἐκ δυσμῶν, ὡς ἥλιος ἡμῖν, αἰσθητὸς ἀνατέταλκας, αἴγλη τῇ φαεινοτάτῃ, καταυγάζων τὰ πέρατα, παναοίδιμε Μάρτυς Λαυρέντιε.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθέντες τῷ σεπτῷ, τοκετῷ σου Παρθένε, τῶν τοῦ Ἄδου καὶ φθορᾶς, δεσμῶν καὶ κοσμικῆς, κατακρίσεως ἄχραντε· Χαῖρε κεχαριτωμένη, εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, ἡ σωτήριος πύλη τῆς χάριτος.

Ῥδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ἐχων τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, ῥωμαλέως ἐχώρησας, καὶ νικήσας στεφανηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Νόμῳ τοῦ Χριστοῦ φραζάμενος, τῇ νομοθεσίᾳ, τῶν δυσσεβῶν ὡς ἀήττητος, ἀντετάξω γενναιοτάτῃ, καρτερίᾳ παμμακάριστε.

Τόνῳ θεϊκῷ νευρούμενος, τῆς πολυθείας, τὴν ἀσθένειαν ἔλυσας· τοῦ Χριστοῦ δὲ τὴν πρὸ αἰώνων, διετράνωσας θεότητα.

Θεοτοκίον.

Ἴσος τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, φύσει καὶ οὐσία, καὶ Θεότητι γέγονε, τοῖς ἀνθρώποις ἴσος ὁ Λόγος, σαρκωθεὶς ἐκ σοῦ Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες,

» περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν

» Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν οὐράνιον πλοῦτον συναγαγόν, καὶ τοῖς πένησι τοῦτον προσαγαγόν, ἐσκόρπισας ἔδωκας, δεομένοις τὸν ἄρτον σου· καὶ δι' αὐτοῦ κτησάμενος, ζῶν τὴν ἀκήρατον, ἐν τῷ Χριστοῦ μαρτυρίῳ, διέπρεπας Ὅσιε· ὅθεν ἀριστεύσας, καὶ νομίμως ἀθλήσας, τὸν στέφανον εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τῶν καμάτων σου. Ἀθλοφόρε Λαυρέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἢ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ διάκονος τοῦ Λόγου, καὶ τῷ λόγῳ κοσμούμενος, τῷ τοῦ Λόγου πόθῳ, γνώμη τῆς ψυχῆς σφαγιάζεται· καὶ σὺν τῷ Λόγῳ δικαίως βασιλεύει νῦν, εὐφροσύνης καὶ δόξης αὐτοῦ ἐμφορούμενος.

Νυσταγμὸν τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῶς οὐκ ἐνύσταξας, ἐγρηγόρσει θεία, τῆς μαρτυρικῆς σου ἐνστάσεως, ἀπὸ βλεφάρων τὸν ὕπνον τὸν εἰς θάνατον, ἀπώσάμενος, Μάρτυς Χριστοῦ ἱερώτατε.

Κατὰ τῆς τῶν πλανωμένων, δυσσεβοῦς ὑπολήψεως, ἀληθείας ὄπλοις, καὶ θεοσεβείας φραξάμενος, ταύτης εἰς τέλος καθεῖλες τὸ μνημόσυνον, διὰ πίστεως, καὶ γνωμικῆς διαθέσεως.

Θεοτοκίον.

Ῥύπον πάντα τῆς προτέρας, ἀποθέμενοι βρώσεως, τῆς ζωῆς τὸν ἄρτον, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σιτιζόμεθα, τὸν ἐκ τῆς γῆς τῆς Παρθένου ἀνατείλαντα· ἦν ὡς πρόξενον, τῶν ἀγαθῶν μεγαλύνομεν.

Ὡδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄγονται.

Ἀκλινεῖ τῷ βλέμματι, ταῖς θείαις καλλοναῖς, ἐνορῶν πάντων τῶν τερπνῶν, τῶν ἐν γῆ Λαυρέντιε καταπεφρόνηκας, καὶ δεινῶν τοῦ σώματος, ἀλγηδόνων ἀξιάγαστε.

Τὸν Χριστὸν διάκονον, γενόμενον ἡμῖν, δωρεῶν τῶν ἐκ τοῦ Πατρός, ἐπιγνοῦς διάκονος τούτου γεγένησαι, πρὸς αὐτὸν δι' αἵματος, ἐκδημήσας παμμακάριστε.

Ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ κόσμος εὐπρεπῆς, τῷ Χριστῷ μάκαρ προσαχθεῖς, τὴν σκηνὴν ἐφαίδρυνας τὴν ἐπουράνιον· ἔνθα νῦν γενόμενος, ἀπολαύεις τῆς ἐλλάμψεως.

Θεοτοκίον.

Συμφυῆς καὶ σύμμορφος, ὑπάρχων τῷ Πατρί, ὁ Υἱὸς ὁ μονογενής, τοῖς ἀνθρώποις γέγονε θέλων ὁμόφυλος, σαρκωθεὶς ὁ Ὑψιστος, ἐκ γαστρὸς σου Μητροπάρθενε.

Ωδή ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Τὸ ἄυλον πῦρ σε κατοπτῆσαν, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὄλων, κατεσκεύασεν ἡδιστον βρῶμα,
τῷ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν στέργοντι, καὶ πεινῶντι πανασίδιμε.

Ὅλω τῷ φωτὶ προσομιλήσας, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος, ὡς Διάκονος ταύτης ὑπάρχων,
φωτοειδῆς ἀθλοφόρε γέγονας, καταυγάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Νευρούμενος θεία δυναστεία, ταῖς τοῦ πυρὸς ἐσχάραις, ἐπικείμενος ἔφερες Μάρτυς,
πόθῳ Χριστοῦ τὴν ψυχὴν πυρούμενος, καὶ τῇ δρόσῳ τῆ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ ἤρξας Θεοῦ Παρθενομήτορ, χωρητικὸν δοχεῖον, θρόνος ἔμψυχος, ἅγιον ὄρος, καὶ
κιβωτὸς καὶ σκηνὴ θεότευκτος, καὶ λυχνία χρυσαυγίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντι-

» σέ με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς

» Θεὸς ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλάν-

» θρωπος.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πυρὶ θεϊκῷ, φλεχθεὶς τὴν καρδίαν σου, τὸ πῦρ τῶν παθῶν, εἰς τέλος ἀπετέφρωσας,
ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, θεοφόρε Μάρτυς Λαυρέντιε· καὶ ἀθλῶν ἐβόας πιστῶς· Οὐδεὶς με
χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν διαλάμπαντα ὡς φωστῆρα ἀπλανῆ ἐν τῷ κόσμῳ, συνελθόντες, πιστοί, ἐν ὧδαῖς
ἁσμάτων τιμήσωμεν, Λαυρέντιον τὸν ἀθλοφόρον, καὶ μύστην τῶν ἀπορρήτων· ὅπως
ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ῥυσθῶμεν πταισμάτων δεινῶν· τοῦ νοῦ δὲ πᾶσαν κηλῖδα
καθαρθέντες, κατίδωμεν Χριστόν, τὸν τοῦτον ὑπερδοξάσαντα, κραταιῶς ἐναθλοῦντα
καὶ λέγοντα· Οὐδεὶς με χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Λαυρεντίου Ἀρχidiaκόνου,
Εὐστου Πάπα Ῥώμης, καὶ Ἰπολύτου.

Στίχ. Τὸν Λαυρέντιον λαύρακα Χριστοῦ λέγω,

Ἐπ' ἐσχάρας ἄνθραξιν ἐξωπτημένον.

Τέλους ἀθλητῶν καὶ κλέους τυχεῖν θέλων,

Ἦθλησας ἄθλον, Εὐστε, τὸν διὰ ξίφους.

Τὸν Ἰππόλυτον ἵπποδέσμιον βλέπω,

Ἐναντίον πάσχοντα τῇ κλήσει πάθος.

Ἦπτησαν δεκάτη Λαυρέντιον ἠύτε ἰχθύν.

Οὗτοι κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου γεγόνασι· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Εὐστος ἐξ Ἀθηνῶν ὑπῆρχεν, ἐν αἷς καὶ τὸν τῆς φιλοσοφίας λόγον ἐξήσκησε. Παραγενόμενος δὲ ἐν Ῥώμῃ, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, μετὰ τὸ μαρτυρῆσαι τὸν Ἅγιον Στέφανον. Ὡδίνοντος δὲ ἤδη τοῦ κατὰ τὸν χριστιανῶν διωγμοῦ, κελεύει ὁ ἅγιος Εὐστος Λαυρεντίῳ τῷ Ἀρχιδιάκονῳ αὐτοῦ διοικῆσαι τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας· ὁ δέ, ταῦτα πωλήσας, διένειμε πτωχοῖς. Τοῦ δὲ Δεκίου ὑποστρέψαντος ἐκ Περσίδος, προσήχθη αὐτῷ ὁ ἅγιος Εὐστος, ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι μὴ πεισθεῖς, ἀλλὰ παρῆρσια αὐτὸν Θεὸν καὶ Δημιουργὸν τοῦ παντὸς καθομολογήσας, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Εἰσαχθεὶς δὲ Λαυρέντιος ὁ Ἀρχιδιάκονος καὶ τὰ ἱερὰ χρήματα ἀπαιτούμενος, αἰτήσας ἀμάξας καὶ λαβὼν τοὺς χωλοὺς καὶ ἀναπήρους, οἷς διένειμε τὰ χρήματα καὶ ταῖς ἀμάξαις ἐπιστοιβάσας, ἤγαγε πρὸς τὸν βασιλέα· οὓς ἰδὼν καὶ ὀργισθεὶς, κελεύει τὸν ἅγιον Λαυρέντιον τυφθῆναι σφοδρῶς, εἴτα βληθῆναι ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐν ἧ γενόμενος, ἰᾶτο πάντας, ὅσοι πρὸς αὐτὸν ἐφοίτων, ᾧ ἂν ἕκαστος κατείχετο νοσήματι. Ἄπερ ὁ τριβούνος Καλλίνικος βλέπων, ὁ καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐπιστατῶν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ καὶ ἐβαπτίσθη. Μετὰ τοῦτο δὲ παρίσταται ὁ ἅγιος Λαυρέντιος τῷ βασιλεῖ καὶ μὴ πεισθεὶς θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐπὶ ἐσχάρας ἀπλοῦται, κάτωθεν ὑφαπτομένου πυρός· καὶ ἐν αὐτῇ, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, καὶ κηδείας τῆς ὀφειλομένης παρὰ τοῦ Ἰππολύτου τυγχάνει.

Τοῦτο γνοὺς ὁ βασιλεὺς καὶ μεταπεμψάμενος αὐτόν, ἐκέλευσε κινάραις (ἀλύσεσιν, ὀξυτάτους ἐχούσαις ὀδόντας) σιδηραῖς μαστιγωθῆναι, εἴτα ἵπποις προσδεθῆναι ἀγρίοις· ὑφ' ὧν ἐπὶ πολὺ συρόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Λέγεται δέ, ὅτι τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ, μετὰ τὸ παθεῖν τὸν Ἅγιον Ἰππόλυτον, Δέκιος καὶ Οὐάλλεριανός, καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων αὐτῶν τοῦ ἀφικέσθαι πρὸς τὸ θεάτρον, ἐξέπνευσαν, κράξας ὁ Δέκιος ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὦ Ἰππόλυτε, ὡς αἰχμάλωτον, οὔτω δεδεμένον ἀπάγεις με; Ἐκραξε δὲ καὶ ὁ Οὐάλλεριανός· Πυρίναις με κατήναις (λατιν. κατένα· ἄλυσις) οὔτως ἔλκεις; Τοῦτο δὲ δῆλον γέγονε καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ πάντες ἐστερεώθησαν τῇ πίστει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὁ ὄσιος Ἦρων ὁ φιλόσοφος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θανὼν σοφιστής, ἐστεφανώθη κάραν,

Πλάνης σοφιστοῦ συντριβῆ δούς τὴν κάραν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μυσταγωγῆσαι προκριθεῖς, καὶ διακονῆσαι τῷ Λόγῳ, σκευὸς ἐδείχθης ἱερόν, οὐρανόθεν ναοῦ καὶ ἀνάθημα, μελωδῶν τῷ ποιήσαντι· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ, περιτειχιζόμενος Μάρτυς, τοῖς τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶς, νομοθέταις τὸν νοῦν οὐχ ὑπέκλινας, ἀναμέλπων Λαυρέντιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥς τις ἀνάλητος σαφῶς, σῶμα περικείμενος Μάρτυς, γενναιοτάτῳ λογισμῷ, τοῦ παμφάγου πυρὸς κατετόλμησας, ἀνακράζων πανόλβιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἐδείχθης νοητή, τῆς ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους, ἐπιφανείσης ἐπὶ γῆς, τοῖς ἀνθρώποις ἐκ σοῦ Θεονύμφευτε, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, τοῦ Θεοῦ τοῦ τῶν Πατέρων εὐλογημένου.

Ῥδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ῥωμάλῳ φρονήματι γέγονας, τῆς ἀστέκτου φλογὸς εὐτονώτερος, καὶ ὡς ἐν ἄλλῳ σώματι, πυρακτούμενος μάκαρ, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ἐβόας τὸν Κύριον.

Ὁ τοὺς Παῖδας τοὺς τρεῖς ἐκμιμούμενος, καὶ πυρὸς κατασβέσας τοὺς ἄνθρακας, δρόσῳ τῆς θείας χάριτος, ἀνακράζει καὶ μέλπει· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φωτισμὸς ὁ Χριστὸς σοι γενόμενος, τὴν αὐτοῦ σε ἰσχὺν περιέζωσε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνήγαγεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντα· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥίξης τοῦ Ἰεσοῦ ράβδος πέφυκας, καὶ Χριστὸν τὸν Θεόν μου καὶ Κύριον, ὑπερφυῶς ἐξήνθησας, τῆς Θεότητος ἄνθος· πάντα τὰ ἔργα, διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ » φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, » καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε » ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὁλόκληρον θῦμα καὶ δεκτὸν θυμίαμα, τῷ Δεσπότη προσενήνεξαι, ὥσπερ χρυσίον ἐν καμίνῳ, πυρὶ δοκιμασθεῖς τῆς ἀθλήσεως, καὶ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας γενόμενος, τῶν πρωτοτόκων ἀξιάγαστε.

Νεύσει ἀκλινεῖ πρὸς τὸν Θεὸν θεούμενος, καὶ ἐνώσει τῇ ἀμείνονι, λόγῳ καὶ θείᾳ θεωρίᾳ, φωτὶ τῷ ἀκροτάτῳ Λαυρέντιε, κραθῆναί σοι τηλαυγῶς ἐξεγένετο· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὡς ἥλιος μάκαρ ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, θαῦμα μέγα καὶ παράδοξον, πᾶσαν φωτίζων Ἐκκλησίαν, ταῖς σαῖς μαρμαρυγαῖς ἀξιάγαστε, καὶ θάλπων πάντας τῇ ζέσει τῆς πίστεως· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα Πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, πόρρωθεν ταῦτα μνηθέντες, ἐκ θείας ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, καὶ κόσμῳ διαπρυσίως ἐκήρυξαν· ὧν τὰς ἐκβάσεις νῦν θαυμάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν » ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγγελικαῖς Δυνάμεσι, καὶ Μαρτύρων χορείαις, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συγχορευῶν τῷ θρόνῳ, τῆς

ὑπερφώτου Τριάδος, καὶ λαμπραῖς ταῖς ἐκεῖθεν, ἀγαῖς περιγεόμενος, αἶτει φῶς καὶ εἰρήνην, τοῖς εὐσεβῶς, ἐκτελοῦσι μνήμην σου τὴν φωσφόρον, καὶ σὲ φαιδρῶς δοξάζουσιν, ὧ Λαυρέντιε μάκαρ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβῶρ τῷ ἀγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες· μεθ' ὧν σε, Χριστὲ Σωτῆρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φωνὴ σοι πατρικὴ, οὐρανόθεν ἠκούσθη, Οὗτός ἐστι βοῶσα, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· αὐτοῦ πάντες ἀκούετε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ἀνέλθωμεν πιστοί, νοητῶς ἐν τῷ ὄρει, τῆς θεωρίας ὅπως, τὴν δόξαν τοῦ Σωτῆρος, Θεοῦ ἡμῶν κατίδωμεν.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Γράφων ὁ Ψαλμοδός, Θαβώρ Χριστέ Σωτήρ μου, καὶ Ἑρμών ἀνεβόα, ἐν τῷ ὀνόματί σου, σαφῶς ἀγαλλιᾶσονται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Παντάναξ Βασιλεῦ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, Παρθένου παντανάσσης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὅρθρου Ἀκουλουθία, ἢ Α΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐπλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μορφούμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Ἀδάμ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου, ὥφθης δεύτερος Ἀδάμ· ἐν ὄρει δὲ Σωτήρ μου, Θαβώρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Ἐξέστησαν ὀρῶντες τὴν σὴν, τῆς χάριτος οἱ πρόκριτοι, καὶ τοῦ νόμου, Μεταμόρφωσιν Χριστέ, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, μεθ' ὧν σε προσκυνοῦμεν, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι.

Λαμπρύνεται ἡ κτίσις φαιδρῶς, τῇ σῇ Μεταμορφώσει Χριστέ· ἦν τοῖς θείοις, Ἀποστόλοι ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ τε καὶ Ἡλίᾳ, ὑπέδειξας Θεὸς ὧν, ἀρρήτως λάμπας ὑπὲρ ἥλιον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εὐπλε παναοίδιμε ἐχθροῦ, δυσμενοῦς κατέβαλες, τὰς μηχανὰς ἀνδρειότατα, στερρᾶ ἀθλήσει σου, προσπαλαίσας τοῦτον, καὶ Χριστῷ τῷ Κτίστη σου, θυσία καθαρὰ καὶ εὐπρόσδεκτος, καθιερώθης νῦν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὐπλε παναοίδιμε Σταυρῷ, τοῦ Χριστοῦ φραζάμενος, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ἐκουσία γνώμη, καρτερῶς ἐχώρησας· καὶ τοῦτον προφανῶς τροπώσάμενος, συμβασιλεύεις νῦν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὕπλε παναοίδιμε Χριστόν, ἀρρώγων κτησάμενος, τῶν ὑλικῶν κατεφρόνησας, καὶ σῶμα δι' αὐτόν, τῷ διώκτη Μάρτυς, παραδοὺς εἰς μάστιγας, ἀντέστης ἐναθλῶν μέχρις αἵματος· διὸ στεφάνω σε, τῷ τῆς νίκης κατεκόσμησεν, ὁ Δεσπότης καὶ Σωτὴρ καὶ Κύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὅρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰῶνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνερωσεν, ἢ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἳ τινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο· οἳ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωυσῆν καὶ Ἥλιαν, συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐμαρτύρει λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὲ ἀμεῖναι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρεις, Θαβῶρ παραγυμνώσων, τοῖς Μύσταις τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Σέλας τὸ τριλαμπές, ἀστράψαν ἀπορρήτως, τῆς θεϊκῆς σου δόξης, Θαβῶρ ἐν ὄρει Σῶτερ, τὴν σύμπασαν ἐφαίδρυνε.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Αἴφνης οἱ Μαθηταί, τὸ ἐξέλλον ἰδόντες, τὸ τῆς στολῆς καὶ πάσης, διαρτίας σου Λόγε, πρηνεῖς πεσόντες ἔψαλλον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωυσῆς καὶ Ἥλιος ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει· καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τὸν Ἄδην σκυλεύσοντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Απολυτίκιον Μάρτυρος. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς θεῖος διάκονος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὁσίως διήγαγες, τὰ πρὸς Θεὸν καὶ πιστῶς, καὶ ἠθλησας ἄριστα· σὺ γὰρ ἐν τῷ πελάγει, τῶν ποικίλων ἀγώνων, εὐπλοος ἀνεδείχθης, παμμακάριστε Εὐῖπλε. Καὶ νῦν πρὸς λιμένας ἡμᾶς, θεοῦς κυβέρνησον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ἑπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὁ ὁμότιμος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῆ καθάπερ γέγραπται· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβῶρ, σὺν προκρίτοις Μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ὑμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θεῖαν, καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κλεινὸν Εὐῖπλον εὐσεβῶς ἐπαινέσω. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, εὐπλοήσας εἰσῆλθες, εἰς λιμένα τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ περιχαρῶς, ἀυγαζόμενος ἔνδοξε, κόπασόν μου τῆς καρδίας, πολυτάραχον κλύδωνα, γαληνῶς τοῦ δοξάζειν τὴν μνήμην σου.

Ὀλόφωτος ἀστήρ, ἀρετῶν δαδουχίαις, καταυγάζων τοὺς πιστούς, ἀνέτειλας σοφέ, τῷ σεπτῷ στερεώματι, Εὐῖπλε τῷ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν ζόφον ἀπήλασας, τῶν δαιμόνων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Νευρούμενος σοφέ, θεϊκῆ δυναστεία, θαρσαλέῳ λογισμῷ, Θεὸν τὸν ἐκ Θεοῦ γεννηθέντα ἐκήρυξας, σταύρωσιν ἐθελουσίως, ὑπομείναντα ἔνδοξε, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον λύσαντα.

Κινεῖσθω πρὸς τὴν σὴν, εὐφημίαν πᾶν στόμα, ὅτι στόματος ἐχθροῦ, ἐνθέοις διδαχαῖς, θεοφόρε ἐξήρπασας, πάντας τοὺς εὐπειθεστάτους, δεξαμένους τοὺς λόγους σου, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε.

Θεοτοκίον.

Λαμπρύνας σου Χριστός, τὴν νηδὺν τὴν φωσφόρον, τῆ καθόδῳ τῆ φρικτῆ, ὡς ἥλιος Ἀγνή, τοῖς ἐν κόσμῳ ἀνέτειλε, λύων τῆς πολυθειᾶς, τὴν ἀχλὺν τὴν καχέσπερον, καὶ φωτίζων τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ῥδὴ γ´. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ἐαυτὸν ἐξέδωκας, ὥσπερ ἀμνὸς ἐκουσίως, σφαγιασθῆναι θέλων, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ διὰ σέ, ἐθέλοντι πτωχεύσαντος, καὶ σφαγέντος, Εὐῖπλε παμμακάριστε.

Ἰερεῖον ἄμωμον, εὐωδεστάτη θυσία, καὶ προσφορὰ τελεία, προσανηνέχθης τῷ Θεῷ, περιχαρῶς μακάριε, ἀναμέλπων Ἅγιος εἶ Κύριε.

Νόμοις κρατυνόμενος, Εὐαγγελίου θεόφρον, μέσον ἀνδρῶν ἀνόμων, ἐπέστης κράζων ἐμφανῶς· Τοῖς μὴ ζητοῦσι πάρειμι, διελέγξαι, τούτων τὴν δυσσέβειαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ σου, κατασκηνώσας οὐδόλως, τῆς παρθενίας κλεῖθρα, τῆς σῆς ἐσάλειψεν Ἀγνή· ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, στηριχθῆναι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἢ » πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε συναγωγῆ· τῷ θαυμα- » στῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ, ἐν χερσὶ περιφέρων, ἐπέστης ἐκβοῶν, τοῖς ἐχθροῖς ἐν σταδίῳ· Αὐτόκλητος πάρειμι, ἐναθλήσων στερρότατα· ὄθεν κλίνας σου, περιχαρῶς τὸν αὐχένα, ὑποδέδεξαι, τὴν ἐκτομὴν τὴν τοῦ ξίφους, τελέσας τὸν δρόμον σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τῆ ἀπροσίτῳ Ἰησοῦ, δόξῃ τοῦ θεοῦ σου φωτός, μεταμορφούμενος τοῖς σοῖς, ἔλαμψας θείοις Μαθηταῖς, τῷ Ἰωάννῃ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ· ἐξέστησας αὐτούς, τῆ θεία χάριτι· φωνῆς γὰρ Πατρικῆς, ἀγαπητόν σε Υἱόν, προσμαρτυρούσης ἤκουον καὶ εἶδον, τὴν τοῦ προσώπου σου δόξαν φρικτὴν· Σωτήρ ὁ πάντας, θέλων σωθῆναι, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ δ´. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ναὸς ἔμψυχος Τριάδος τῆς παναγίας, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης, καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων, Εὐῖπλε κατηδάφισας, τῷ ὄπλῳ τῆς πίστεως.

Ἐνηδόμενος τῷ κάλλει τῷ θείῳ Εὐῖπλε, τῶν αἰκισμῶν καὶ πόνων, τῶν ἀπειρῶν βασάνων, μάκαρ κατεφρόνησας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας.

Ύψηλόφρονα καρδίαν τοῦ παλαμναίου, ταπεινωθεὶς θεόφρον, ἐταπείνωσας Μάρτυς,
καὶ πρὸς τὸν ὑψώσαντα, βροτοὺς ἀνελήλυθας.

Πυρακτούμενος τῷ φίλτρῳ τῷ τοῦ Δεσπότη, πᾶσαν τὴν πλάνην Μάρτυς, ἐνεπύρισας
ὄντως, καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον, προθύμως ἐχώρησας.

Θεοτοκίον.

Λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου, σὲ τὴν τεκοῦσαν Κόρη, τὸν πλουτίσαντα
πάντας, θείαις ἐπιγνώσεσι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ῥδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄγονται.

Ὀλικῶς ταῖς νεύσεσι, ταῖς θείαις λαμπρυνθείς, καὶ ἀνδρεία ὀχυρωθείς, ὥσπερ λέων
ἄριστε, σὺ πρὸς τὸ στάδιον, πεποιθὼς εἰσέδραμες, τὴν δυσσέβειαν τροπούμενος.

Νέμει σοι τὴν ἄλυπον, ζωὴν ὁ λυτρωτής, δι' αὐτὸν θάνατον πικρόν, ἀθλοφόρε
ἔνδοξε, καθυπομείναντι, καὶ χοροῖς συνάπτει σε, τῶν Μαρτύρων ἀριστεύσαντα.

Ἐκλινας αὐχένα σου, προθύμῳ λογισμῷ, καὶ τὴν κάραν ἀφαιρεθείς, τῷ Χριστῷ
τρανότερον, καὶ καθαρώτερον, συνεδέθης Ὅσιε, ἀπολαύων τῆς θεώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐπερτέρα πέφηνας, Ἀγγέλων ἀληθῶς, τῶν Ἀγγέλων τὸν ποιητήν, ὑπὲρ νοῦν
κύησας, τὸν δοξάσαντα, τοὺς ἀγίους Μάρτυρας, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ ς΄. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Σταζόμενος αἵματι παρέστης, τῷ σῶ ἀγωνοθέτῃ, γενναιότατε Εὐπλε θεόφρον, καὶ
παρ' αὐτοῦ, τοὺς στεφάνους εἵληφας, τοὺς τῆς νίκης ἀγαλλόμενος.

Ἔστης πρὸ τοῦ βήματος ἀνδρείως, τοὺς τοῦ Δεσπότη νόμους, ταῖς ἀγκάλαις σου
Εὐπλε κατέχων, καὶ προφανῶς, τοὺς ἀνόμους Ὅσιε, διελέγχων προθυμότατα.

Βασάνων πληθὺν μὴ δειλιάσας, μὴ φοβηθείς τὸ ξίφος, τὴν ἀλήθειαν σὺ πρὸ βημάτων,
δικαστικῶν, εὐσεβῶς ἐκήρυξας, καὶ τὴν πλάνην ἐθανάτωσας.

Θεοτοκίον.

Ἦ θαῦμα παράδοξον· πῶς τίκεις, πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα; πῶς θηλάζεις δὲ
Παρθενομήτορ, τὸν χορηγόν, ἀληθῶς τοῦ γάλακτος, καὶ τροφέα πάσης κτίσεως;

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντι- » σέ με, καταγιγίς πολλῶν
ἀμαρτημάτων· Ἄλλ' ὥς » Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πο- » λυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐπλου τοῦ Διακόνου.

Στίχ. Ἐκ τῆς στολῆς μὲν, σεπτὸς Εὐπλος λευΐτης·

Ἐκ τῆς τομῆς δέ, στερρόδος ὄντως ὀπλίτης.

Πλήγη ἑνδεκάτη ξίφει Εὐπλος κοπήεντι.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Κατάνης τῆς Σικελῶν Ἐπαρχίας. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα Καλβιασιανὸν καὶ τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνησάμενος, πρῶτον μὲν δεσμεῖται τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας πρὸς τοῖς γόνασιν, ἔπειτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὀρθοῦ καὶ χερσὶ σιδηραῖς ξέεται, ὅτε καὶ θείας φωνῆς ἐλθούσης, ἀνέθορε. Μετὰ δὲ ταῦτα, σφύραις σιδηραῖς τὰς κνήμας αὐτοῦ θλάττεται· καὶ ἐν εἰρκτῇ ἀπορρίφεις, εὐχῆ μόνῃ, πηγὴν ὕδατος ἀναδοθῆναι πεποίηκεν ἐν τῇ φυλακῇ. Εἶτα πάλιν ἐκβληθεὶς, σιδηροῖς ὄνυξι πεφυρακτωμένοις τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ κατετρώθη, καὶ τέλος, τῇ τοῦ ξίφους τιμωρίᾳ κατεδικάσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου καὶ περικαλλοῦς οἴκου καὶ θείου Ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης.

Στίχ. Πάντας ἔλεεις, ὦ Ἐλεοῦσα Κόρη,

Τοὺς τῷ σῶ Ναῷ εὐλαβῶς εἰσιόντας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ διήγησις περὶ τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχ. Οὐ θαῦμα βρῦειν θαυμάτων πληθὺν ξένων,

Μορφὴν θεουδῆ θαυματεργάτου Λόγου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Τιβερίου τοῦ βασιλέως θαῦμα μέγα καὶ παράδοξον γέγονε. Γυνὴ γάρ τις, τοῦνομα Μαρία, Συγκλητικὴ φιλόχριστος, τὴν ἀξίαν Πατρικία, χήρα οὖσα, περιέπεσε πάθει χαλεπῷ καὶ ἀνιάτῳ· καὶ ἀποκαμοῦσα ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης βοηθείας, ἀνέθετο ἑαυτὴν τῷ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἐννοίαν τοίνυν ἀγαθὴν ὑποθεμένη ἑαυτῇ, ἀποστέλλει πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς ἀγίας Δεσποτικῆς καὶ ἀχειροποιήτου Εἰκόνας, ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὴν ἀξιούσα. Τῶν δὲ παραγενομένων, προσέπεσε τοῖς ποσὶν αὐτῶν, λέγουσα· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου· ἐπειδὴ ὁ Θεός, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου, συνεχώρησέ με μαστίζεσθαι ὑπὸ χαλεπῆς νόσου καὶ ὀλεθρίας, βούλομαι ἢ ταλαίπωρος καὶ ἀναξία, δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων ὑμῶν, δέξασθαι τὸν δεσποτικὸν καὶ ἅγιον Χαρακτῆρα εἰς τὸν πανευτελεῖ μου οἶκον, ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ ἴσως δι' αὐτοῦ ποιήσει ἔλεος μετ' ἐμοῦ. Οἱ δέ, τὴν τε διαγωγὴν καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς κατάστασιν ἐπιστάμενοι, ἤγαγον τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα· καὶ τῆς ἀγίας ἀνοιχθείσης θήκης, προσεκύνησεν ἡ γυνὴ καὶ ἠσπάσατο· καὶ λαβοῦσα βαμβάκινον μίτον (πανίον) ἰσόμετρον τῆς ἀγίας Εἰκόνας, τέθεικεν ἐπάνω αὐτῆς. Εἶτα, βαλοῦσα αὐτὴν εἰς καθαρὸν σκρίνιον (θήκην), ἠσφαλίσατο δι' αὐτῆς· καὶ ἀποτιθεῖσα ἐν τῷ εὐκτηρίῳ αὐτῆς, ἐφωταγώγει λαμπρῶς, ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα λειτουργοῦσα.

Πληρωθεισῶν δὲ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἤρξαντο αἱ ὀδύνηι τῆς γυναικὸς γίνεσθαι σφοδραὶ καὶ ἀφόρητοι, ὥς τε μὴ δύνασθαι αὐτὴν μηδὲ τῆς κλίνης ἀναστῆναι. Προσκαλεσαμένη δὲ μίαν τῶν παιδικῶν, ἣν οἶδε καθαρωτέραν, φησὶ πρὸς αὐτήν· Δέξαι τὴν θήκην τῆς ἁγίας Εἰκόνας, ὅπως προσκυνήσω καὶ εὖρω μικρὰν ἀνάπαυσιν τῆς συνεχούσης με σφοδρᾶς ὀδύνης. Ἡ δέ, πορευθεῖσα εἰς τὸν εὐκτήριον, εἶδε θαῦμα μέγα καὶ φοβερόν καὶ παράδοξον. Φλόξ γὰρ πυρὸς εἰς πλησμονὴν γενηθεῖσα ἐκ τῆς ἁγίας θήκης ἐκείνης, ἐνήρχετο μέχρι τοῦ στεγους· καὶ καθάπτουσα τὸ ὅλον Θυσιαστήριον, κατήρχετο μέχρι δαπέδου, μηδὲν τὸ σύνολον τὸ Θυσιαστήριον βλάπτουσα· καὶ ἐκπλαγεῖσα ἢ παῖς, ἔπεσε χαμαί. Δραμοῦσα δὲ ἕτερα, ἀπήγγειλε τῇ κυρίᾳ αὐτῆς. Ἡ δέ, κατάφοβος γενομένη, κατήλθε τοῦ κλινιδίου· καὶ βίᾳ πρὸς τὸν εὐκτήριον ἀπελθοῦσα, καὶ τὴν φλόγα ἰδοῦσα, τό, Κύριε ἐλέησον, ἀνεβόησεν. Εἶτα μετεκαλέσατο τοὺς λειτουργοὺς μετὰ σπουδῆς· συνηκολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ ὄχλος πολὺς, καὶ πάντες, ἰδόντες τὸ παράδοξον, κατεπλάγησαν. Ἀνερχομένης δὲ τῆς φλογὸς καὶ κατερχομένης, ὥσπερ ὀθόνης πλοίου ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ ῥιπιζομένου, ἔκραζον πάντες τό, Κύριε ἐλέησον, ἐπὶ ὥρας πολλὰς. Γενομένης δὲ ἱερατικῆς εὐχῆς, κατέπεσεν ἡ φλόξ· καὶ ἀνοίξαντες τὴν θήκην, εὗρον τὴν ἁγίαν Δεσποτικὴν καὶ ἀχειροποίητον Εἰκόνα ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον. Λαβόντες δὲ καὶ τὸ βαμβάκινον τμήμα, ὃ ἐπέθηκεν ἡ Πατρικία, εὗρον ἐν αὐτῷ ἕτερον Χαρακτῆρα Δεσποτικὸν ἀχειροποίητον, ὃ τοῦ θαύματος! ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ. Δοξάσαντες δὲ τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτῳ πάντες, καὶ ἀσπασάμενοι αὐτόν, ἔθηκαν ἐπὶ τὸ ἄλγος τῆς γυναικὸς· καὶ εὐθέως αἱ ὀδύνηι ἀπηλάθησαν, ἡ δὲ νόσος ἐδραπέτευσε καὶ ἡ γυνὴ ἰάθη· καὶ τελείως εἰς ἑαυτὴν ἐλθοῦσα, ἀνέστη δοξάζουσα τὸν Θεόν, σὺν πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσι μετὰ τῶν Πρεσβυτέρων.

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, ἡ τιμιωτάτη ἐκείνη, ἐπεὶ προέγνω τὴν ἐκ τοῦ βίου τούτου ἑαυτῆς μετάθεσιν, ὡς σκεῦος ἐκλογῆς οὖσα, ἐφρόντισεν ἀναθεῖναι τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα τοῦτον τῇ ἐν τῇ Μελιτινῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Ἀναλήψεως· καὶ ὡς ἐξ ἀποστολῆς τινος, φθάσαντος ἐκεῖσε Δομετιανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Μελιτινῆς, ἐξαδέλφου τοῦ βασιλέως Μαυρικίου, μετὰ καὶ τῶν πρώτων τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐπέγνω τοῦτο ἡ Πατρικία, καὶ ἐνεχείρισεν τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, εἰποῦσα τὸν σκοπὸν αὐτῆς, δι' ὃν ἀπεκομίσθη ἐν Μελιτινῇ.

Οὐκ ἄξιον δὲ παραδραμεῖν καὶ τὸ δεύτερον θαῦμα. Τῆς γὰρ ἐπιδρομῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως γενομένης, φόβῳ βαλλόμενα αἱ τοῦ Μοναστηρίου μονάζουσαι, μήποτε καὶ αὐταὶ συλληφθῶσι, κατέλαβον τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐξ εὐγενῶν οὖσαι, ἔλαβον παρὰ τοῦ Πατριάρχου Σεργίου Μοναστήριον. Ὅς καὶ μαθὼν περὶ τῆς ἁγίας ταύτης καὶ ἀχειροποίητου Εἰκόνας, καὶ μὴ βουλομένων τῶν μοναζουσῶν, ἀφείλετο ταύτην. Ἄλλ' ἐπανεστήσαν αὐτῷ θλίψεις ἀλλεπάλληλοι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· βασιλέων ἀγανάκτησις κατ' αὐτοῦ, ταραχαὶ τῆς Ἐκκλησίας διάφοροι, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαπορεῖσθαι περὶ τούτων, ὅρᾳ ἐν νυκτὶ φοβερόν τινα ἄνδρα, ἐστῶτα καὶ λέγοντα αὐτῷ· Απόδος ὃ ἔλαβες ἐν τάχει τοῦ Μοναστηρίου ἀδίκως. Ἀναστὰς δὲ διελογίζετο· καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς περὶ αὐτὸν ἐπυνθάνετο· τίνας εἰσὶν αὐταὶ αἱ θλίψεις, καὶ δι' ἧς αἰτίας ὑπομένω ταῦτα; μᾶλλον δέ, ὅτι καὶ εἶδον ἐν νυκτὶ φοβερόν τινα ἄνδρα, ἐστῶτα καὶ λέγοντά μοι· Απόδος ἐν τάχει, ὃ ἔλαβες τοῦ

Μοναστηρίου ἀδίκως· τίνος τι ἐλάβομεν ἀγνοῶ. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Δέσποτα μηδὲν τοιοῦτον λογίζου· οὐδὲ γὰρ ἠδίκησάς ποτέ τινα, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν δαιμόνων ἐνεργείας εἰσὶ καὶ αἱ θλίψεις καὶ αἱ φαντασίαι. Εἶτα πάλιν καταλαμβάνει ἡ νύξ· καὶ ἐπιστὰς ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος, λέγει αὐτῷ μετὰ αὐστηρίας· Ἀπόδος ἐν τάχει, ὃ ἔλαβες ἀπὸ τῶν μοναστριῶν τῆς Ἀναλήψεως· καὶ οὐκ οἶδας ὅτι ξένοι εἰσὶ καὶ ἀπαρηγόρητοι, ὡς ἀπ' ἀλλοτρίας γῆς ἐλθοῦσαι; Ἐξυπνος δὲ γενόμενος, λέγει πρὸς τὸν κουβουκλήσιον (κατακοιμιστήν) αὐτοῦ· Ἀδελφέ, ὡς ἔλαβες τὸν Δεσποτικὸν Χαρακτῆρα ἀπὸ τῶν μοναζουσῶν, πῶς τοῦτο ἐλογίσαντο; Ὁ δὲ· Βαρέως, Δέσποτα, κατὰ πολὺ· καὶ εἰ ἠδύναντο, ἠμύναντο ἂν ἡμᾶς. Τότε συνῆκεν ὁ Πατριάρχης ἑαυτοῦ καταγνοῦς· καὶ Μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ σπουδῆς ἀπέστειλε τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα ἐν τῇ Μονῇ τῶν μοναστριῶν, κατὰ τὴν κθ' Νοεμβρίου. Κατέπαυσαν δὲ καὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ αἱ θλίψεις τοῦ Πατριάρχου, καὶ αἱ μονάστρια ἠγαλλιάσαντο, ἀπολαβοῦσαι τὴν μηδέποτε λήγουσαν χαρὰν ἐκ τοῦ θείου Χαρακτῆρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Νοεφύτου, Γαῖου, Γαϊανοῦ, Ζήνωνος, Μάρκου καὶ Μακαρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἐξαέρῳ οἴκῳ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐν τοῖς Δαρείου.

Στίχ. Νεοφύτῳ, Ζήνωνι καὶ τῷ Γαῖῳ,

Στρωμνὴ τις ἢ κάμινος, ἧς κεῖται μέσον.

Ἦφθησαν ὁσμὴ θυμιαμάτων ξένη,

Τρεῖς ζωόκαυστοι Μάρτυρες τῇ Τριάδι.

Ὁ Ὅσιος Πασσαρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Πασσαρίων πᾶσαν ἀρετὴν φέρων,

Πασῶν ἀμοιβὰς γῆς ἀποστὰς λαμβάνει.

Ὁ Ὅσιος Νήφων, ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἄθω κοινοβιακῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀσκήσας, καὶ γενόμενος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Λιπὼν ὁ Νήφων τὴν κάτω προεδρείαν,

Χριστῷ παρέστη τῷ προέδρῳ τῶν ὄλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κερκύρα ὑπερφυοῦς κατὰ Ἀγαρηνῶν θαύματος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἐρρίξε παῖδας στρατιᾶς ἀλλοφύλων,

Πόλιν τ' ἔσωσε Κερκύρας ὁ προστάτης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Στάξαν σου ἐν γῆ τὸ αἷμα, ἀπέσβεσε τὴν πυράν, τῆς πλάνης πανόλβιε, τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, πλουσιωτάτως ἤρδευσε, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσάν σε.

Ἐχων φρόνημα γενναῖον, καὶ ἄσειστον λογισμόν, τὴν πλάνην κατέσεισας, καὶ προῖσταμένους τοῦ ψεύδους, ταῖς ἀψευδέσιν ἠλεγξας, διδαχαῖς Εὐπλε πάνσοφε.

Πύλη σοι τοῦ Παραδείσου, Εὐπλε Μάρτυς Χριστοῦ, ἠνοίχθη μακάριε, κεκαλλωπισμένον ἰδοῦσα, τῷ θείῳ πάθει, καὶ τῷ νικητικῷ διαδήματι.

Ἄνθρακι κεκαθαρμένος, θείῳ Μάρτυς τὴν ψυχὴν, ἄνθρακας κατέσβεσας, τῆς πολυθειᾶς κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴνα σου τὴν θεῖαν μήτραν, κάμινος ἢ περσική, τυπώση Πανάμωμε, σφάζει Νεανίας ἀφλέκτους, ἀναβοῶντας· Κύριε ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η΄. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Νοσημάτων παντοίων καθάρσιον, καὶ πνευμάτων δεινῶν ἐλατήριον, τὸ σὸν ὑπάρχει Λεῖψανον· ὁ κυκλοῦντες βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐπὶ σοὶ τῶν πιστῶν δῆμος γέγηθε, πρὸς Χριστόν σε μεσίτην κτησάμενος, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, καὶ προστάτην παμμακάρι, Εὐπλε λευῖτα, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Συνελθόντες ἀρύσασθε ἄνθρωποι, νοσημάτων κατάλληλον ἴαμα, ἐκ τῆς σοροῦ τοῦ Μάρτυρος, καὶ βοήσατε πίστει· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥραιώθης Ἀγνὴ παναμώμητε, ὑπὲρ πᾶσαν Ἀγγέλων εὐπρέπειαν, τὸν Ποιητὴν κύησασα, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων, ᾧ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ » φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, » καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε » ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ΄. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδεῖν ἠξιώθης ἀληθῶς πανόλβιε, τὰ μακρόθεν σοὶ ποθούμενα· ἔστης ἐφέσεως ὡς φθάσας, αὐτὸ τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, τοῦ πόθου σου σαφῶς τὸ συμπέρασμα, Εὐπλε λευῖτα ἀξιάγαστε.

Ὡς σκῆπτρον κατέχων τὸν Σταυρὸν μακάριε, τῇ χειρὶ σου· τὴν πορφύραν δέ, ἣν ἐξ αἱμάτων ἱερῶν σου, ἐφοίνιξας λαμπρῶς περικείμενος, Χριστῷ τῷ βασιλεῖ, νῦν παρίστασαι, Εὐπλε Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Σήμερον Κατάνη ἢ σεπτὴ μητρόπολις, πολιοῦχον ταύτης ἄριστον, σὲ κεκτημένη ἑορτάζει, τὴν θεῖαν ἐκτελοῦσά σου ἄθλησιν, σὺν πάσαις ἐπαρχίαις καὶ πόλεσιν· ἦν περιέποις σαῖς δεήσεσιν.

Ἦλιος ὀλόφωτος σαφῶς γεγένησαι, καὶ πρὸς φέγγος κατεσκήνωσας, Μάρτυς τὸ θεῖον τῇ μεθέξει, θεοῦμενος τῇ θεῖα μακάριε· καὶ νῦν φωταγωγεῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σου, τὴν φωτοφόρον μάκαρ ἄθλησιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγήσον· κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον ἐχθροὺς κατασχύνουσα, τοὺς θλίβοντας ἀεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθοῦντάς με.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐ- » ξήθησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Διόλου ἀνακείμενος, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενος ἀθλοφόρε, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων Ἄγιε, ὡς τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, διάκονον μάρτυς Εὐῖπλε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατὴρ ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτὶ σου, σήμερον ἐν Θαβώριῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χαίρετε ἢ τριάς, τῶν θεῶν Ἀποστόλων, ὅτι Τριάδος εἶδες, τὸν κατ' οὐσίαν ἕνα, εἰς ὅρος τὸ Θαβώριον.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εὐῖγέ σοι τῷ Θαβώρ, τῷ πρὶν ζοφωδεστάτῳ· φωτὸς γὰρ ἠξιώθης, οὐκ αἰσθητοῦ ἡλίου, τῆς ἄνω δὲ λαμπρότητος.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Φωτὶ μὲν τῷ τοῦ σοῦ, προσώπου ἐλλαμφθέντες, οἱ Μαθηταὶ σου Σῶτερ, μὴ φέροντες τὴν αἴγλην, εἰς γῆν ἄφνω κατέπιπτον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβῶρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰβ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, διὰ τὸ ἐν τῇ ιγ΄ ἀποδίδοσθαι τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων Μαρτύρων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, οὐ κατατέμνοντα ὄργανα, οὐ θυμὸν ἀλογώτατον, ἀφρόνως δικάζοντος, οὐχ ὀρμᾶς λεόντων, οὐ βράσεις λεβήτων, οὐ τῶν μελῶν τὰς ἐκκοπὰς, οὐδὲ θανάτου πικρὰν ἀπόφασιν, ὑμᾶς ἀθανατίζουσας, καὶ πρὸς Θεὸν τὸν ἀθάνατον, εὐκλεῶς παραπέμπουσας, ἀθληταὶ γενναιότατοι.

Τὸ μακαριώτατον, καὶ κατὰ πάντα σεβάσιμον, καὶ ἀξίους ποθοῦμενον, τέλος ἀπειλήφατε, καὶ τὰς δι' αἰῶνος, γενναῖοι ἐλπίδας, καὶ ἀναβλύζετε ἡμῖν, κρουνοὺς θαυμάτων φλογμὸν ἐξαίροντας, παθῶν

ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν εὐσεβῶς τὴν ἐτήσιον, ἑορτὴν ἡμῶν πάντοτε, ἐκτελούντων πανεύφημοι.

Φώτιος ὁ ἔνδοξος, καὶ ὁ θεόφρων Ἀνίκητος, ἢ δυὰς ἢ πανάριστος, Τριάδος λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένοι, καὶ πεποικιλμένοι, ταῖς τῶν στιγμάτων καλλοναῖς, μετὰ Ἀγγέλων ἀεὶ ἀγάλλονται· τοῖς πίστει δὲ τὴν ἔνδοξον, καὶ ἱερὰν αὐτῶν ἄθλησιν, ἑορτάζουσι νέμουσι, φωτισμὸν τε καὶ ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Μαξίμου γ΄.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν δι' οἶκτον γενόμενον, ὡς ἠυδόκησεν ἄνθρωπον, ἐν δυσὶ θελήσεσιν ἐνεργείαις τε, κατανοούμενον Ὅσιε, ἐκήρυξας Μάξιμε, ἀποφράττων μιαρῶν, τὰ ἀπύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον πλάνην δοξαζόντων, ἐπηρεία διαβόλου, τοῦ τὴν κακίαν τεκτήναντος.

Ταῖς νευραῖς τῶν δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ ἀπέπνιξας, ληρωδοῦντα Μάξιμε τὸν κακόφρονα· καὶ διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καὶ θλίψεις ἀοίδιμε, μαστιζόμενος σφοδρῶς, καὶ τὴν γλῶτταν τεμνόμενος, καὶ τὴν πάντοτε, πρὸς Θεὸν αἰρομένην θείαν χεῖρα, δι' ἧς γράφων διετέλεις, τὰ ὑψηλότατα δόγματα.

Ὁξυγράφου ὡς κάλαμος, τεθηγμένη τῷ Πνεύματι, ἡ ἀγία γέγονε μάκαρ γλῶσσά σου, καλλιγραφοῦσα ἐν πνεύματι, πλαξὶ καρδιῶν ἡμῶν, νόμον θείων ἀρετῶν, καὶ δογμάτων ἀκρίβειαν, καὶ τὴν σάρκωσιν, τοῦ ἐν δύο οὐσίαις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μιᾷ τῇ ὑποστάσει, ἐμφανισθῆναι θελήσαντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τοῦ Ὁσίου.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως, διεδέξατο νεφέλη· ἐν ἧ Μωυσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὅρει ἐν τῷ Θαβῶρ, προσέλθωμεν προθύμως, θεάσασθαι τὴν δόξαν, τοῦ πάντων Βασιλέως, Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ὁφθης σὺν Μωυσῆ, Ἡλίε τε Σωτήρ μου, καὶ Μαθητῶν προκρίτοις, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, ἀστράψας ὑπὲρ ἥλιον.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἦκουον πατρικῆς, φωνῆς προσβεβαιοῦσης, τὴν δόξαν σου Σωτήρ μου, καὶ Μαθητῶν ἀκρότης, πρηνεῖς εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Ὁσίου.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εἶρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ἔτρεψας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, ἀμυδρὰν ἀγὴν παραγυμνώσας, τοῖς συναναβᾶσί σοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς ὑπερκοσμίου σου δόξης ἐποίησας κοινωνούς· ὅθεν ἐνθεαστικῶς ἐκραύγαζον· Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς, σὲ τὸν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυτικά

Τῶν Μαρτύρων. ᾠχος γ'.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῆ συμφωνία, τὴν οἰκείωσιν, τῆς συγγενείας, δι' ἀγώνων ἱερῶν ἐλαμπρύνετε, θεομακάριστε Μάρτυς Ἀνίκητε, σὺν τῷ Φωτίῳ φωτὸς τῷ θεράποντι. Ἄλλ' αἰτήσασθε, δοθῆναι πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς μέλπουσιν ὑμῶν τὴν θείαν ἄθλησιν.

Τοῦ Ὁσίου. ᾠχος ὁ αὐτός.

Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν τῶν λειψάνων σου, ἀγίαν λάρνακα, ἀρωματίζουσαν, ζωῆς τὰς χάριτας, ὡς κιβωτὸν ἁγιασμοῦ, πλουτήσαντες θεοφόρε, ἐξ αὐτῆς δρεπόμεθα, χάριν θείαν καὶ ἔλεος· Μάξιμε πανεύφημε, τῆς σοφίας ὁ τρόφιμος· διὸ μὴ διαλίπης πρεσβεῦον, θείας τυχεῖν ἡμᾶς εὐκλείας.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἥλιος καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἤστραψας τῆς Θεότητος. Νεφέλη δὲ φωτὸς συνεκάλεσας, Ἥλιον καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν· Οἰκτίρμον, καλόν ἐστιν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν' Ψαλμός.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ δύο ἐπόμενοι τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τερπνὴν ἐπαινῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τοῖς πόνοις, τοῖς τῆς σαρκὸς πανεύφημοι, ἐγκαρτερήσαντες, εὐσθενεστάτη πίστει λογισμοῦ, πρὸς τὴν ἄπονον χαίροντες, ζωὴν μετεβιβάσθητε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Ἐνθέοις, ὀχυρωθεὶς Ἀνίκητε, ὅπλοις τῆς πίστεως, πρὸς συμπλοκὴν ἀσάρκων δυσμενῶν, ῥωμαλέως ἐχώρησας, καὶ τὰ αὐτῶν στρατεύματα, θεία δυνάμει ἐξηφάνισας.

Ῥητόρων, ἀδολεσχίαν ἔνδοξε, καὶ νοῦν ἀδόκιμον, ἐλληνιστῶν φρονήσει θεϊκῆ, λαμπρυνόμενος ἤσχυνας· καὶ σεαυτὸν Ἀνίκητε, ὄλον πρὸς ἄθλησιν ἐκδέδωκας.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ πρὸ τοῦ τόκου Ἄχραντε, καὶ μετὰ γέννησιν, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης· τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον γὰρ ἔτεκες, τὸν τοὺς ἁγίους Μάρτυρας, ἐνηθληκότας στεφανώσαντα.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

(ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Ὁ παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὅλην μοι τὴν θεόπνουν, ἐκ τῆς μελιρρύτου καὶ ἡδείας σου, ἐναπόσταξον γλώττης, θεῖε Μάξιμε χάριν τοῦ Πνεύματος.

Πῦρ καιόμενον ὄφθης, κατὰ τῶν αἰρέσεων μακάριε· ὡς καλάμην γὰρ ταύτας, κατηνάλωσας ζήλω τοῦ Πνεύματος.

Ἄλογον προετέθη, ἐκ δυσσεβεστάτης προαιρέσεως, μονοθέλητον δόγμα· τοῖς δὲ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνοῦμέν σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Νικήσας μετὰ Χριστοῦ, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ στέφανον, νικητικὸν ἔλαβες, Μάρτυς ἀθλοφόρε Ἀνίκητε.

Ἠλόγησαν τῆς σαρκός, ὡς φθειρομένης οἱ Χριστοῦ Μάρτυρες, καὶ χαλεπὰ βάσανα, γνώμη ῥωμαλέα ὑπήνεγκαν.

Ναμάτων ζωοποιῶν, πεπληρωμένοι θολερὰ ρεύματα, πλάνης σοφοὶ Μάρτυρες, ρεύμασιν αἱμάτων ἐπαύσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐνέφησεν ἐπὶ σοί, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς Κύριος, καὶ ἐξ ἡμῶν ἄπασαν, πλάνην Θεοτόκε ἐξώκισεν.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Μέγιστος ὁ Μάξιμος, τῆς εὐσεβοῦς Χριστοῦ πίστεως, παναληθής, κῆρύξ τε καὶ Μάρτυς, ἀνεδείχθη δι' αἵματος.

Μάξιμε μακάριε, σὺ δι' ἀσκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τῆς φιλοσοφίας, καὶ σοφὸν ἐνδιαίτημα.

Ἐβλυσεν ἡ γλῶσσά σου, ποταμηδὸν Χριστοῦ δόγματα, πανευσεβῆ, Μάξιμε παμμάκαρ, τῆς σοφίας ὁ τρόφιμος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἔσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Φῶς τὸ τριλαμπές, οἰκῆσαν ἐν τῇ ψυχῇ σου, σκεῦος ἐκλεκτόν, ἀνέδειξέ σε παμμάκαρ· σαφηνίζεις καὶ γὰρ τὰ θεῖα τοῖς πέρασι, δυσεφίκτων νοημάτων τε, τὴν δήλωσιν μακάριε, τὴν Τριάδα πᾶσι Μάξιμε, ἀνακηρύττων τρανώς, ὑπερούσιον ἄναρχον.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἱερέων ἡ κρηπίς, ἡ βάσις τῶν δογμάτων, ἡ σάλπιγξ τῆς σοφίας, Μαρτύρων ἡ ἀκρότης, καὶ τῶν πιστῶν ὁ στηριγμός, κόσμῳ προανίσχει Μάξιμος ὁ θαυμαστός, διὰ τῆς θείας αὐτοῦ μνήμης σήμερον. Τούτου οὖν πρὸς τὴν λάμπην ἀνάστητε πάντες, τὴν παρρήσιαν καὶ τὸν ζῆλον εὐφημοῦντες, ὃν ἔδειξεν ὑπὲρ εὐσεβείας, δι' ἣν ἀληθῶς, ὡς ποιμὴν ὑπὲρ ποιμένης, παρετάξατο στερόνως κατὰ τῶν λύκων· οὗς καταβαλὼν,

βραβείοις νίκης, ἐστέφθη, τὴν Τριάδα πᾶσαν ἀνακηρύττων τρανώς, ὑπερούσιον ἄναρχον.

Εἶτα Κάθισμα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταβαλόντες τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπάρσεις, τῇ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν ἀθλοφόροι, τὸν οὐρανὸν ᾠκήσατε γηθόμενοι, Φώτιε αἰοίδιμε, καὶ Ἀνίκητε μάκαρ· ὅθεν μακαρίζεσθε, εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες Χριστῷ, τῶν ἐκτελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὰ κατορθώματα τῆς πολιτείας σου, πάντων φωτίζουνσι τὰ διαβήματα, Μάξιμε Πάτερ ἀληθῶς, τῶν πίστει μιμουμένων σε· ὅθεν τοὺς ἐκ πόθου σε, μακαρίζοντας πάντοτε, σῶζε ταῖς πρεσβείαις σου, ἀπὸ πάσης στενώσεως, Χριστὸν τὸν ἀγαθὸν ἱκετεύων, μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβῶρ, ὅρει μεταμορφούμενος· οἷς συνελλαμφθήμεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καὶ πίστει σοι συμφώνως βοῶντες· Δόξα Χριστῷ τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Πυρακτούμενοι ἀγάπῃ Θεοῦ προθύμως, φλόγα πυρὸς ὑπήλθετε, μένοντες τῇ δρόσῳ, ἄφλεκτοι τοῦ Πνεύματος, ἀήττητοι Μάρτυρες, θεῖοι πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπηνήσαντο τὸ σῶμα ποικιλοτρόπως, οἱ Ἀθληταὶ ξεόμενοι· ὄλω τῷ νοῦ γάρ, τῷ Θεῷ ἠτένιζον, τῷ τούτοις παρέχοντι, τὴν ὑπομονὴν διὰ πίστεως.

Ἰσχυρότατοι ὡς πύργοι τῆς εὐσεβείας, τείχη ἐχθροῦ καθείλετε, καὶ πόλεως θείας, Μάρτυρες κραυγάζοντες, πολῖται γεγονάτε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νυσταγμὸν οὐκ ἐνυστάξατε δυσσεβείας, ἀλλ' ἐγρηγόρσει Μάρτυρες, θεία τοὺς ὑπνοῦντας, πάντοτε εἰς θάνατον, πρὸς φῶς ἐξεγείρετε, τῆς θεογνωσίας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὠραία ἀπεκύησας τὸν ὠραῖον, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, τὸν ὠραιότατους, δείξαντα τοὺς Μάρτυρας, στερρῶς ἐναθλήσαντας, καὶ τὴν ἀθεΐαν μειώσαντας.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηγενεῖς τε γεραίρουσι, καὶ τῶν οὐρανίων τάξεις θαυμάζουσι· τῇ φιλίᾳ τῆς σοφίας γάρ, ἀνεδείχθης Πάτερ ὥσπερ ἄσαρκος.

Ἰταμὸς μὲν ὁ τύραννος, ἀλλ' ἡ καρτερία σου ἀκατάπληκτος· ὄθεν σὺ μὲν μεμακάρισαι, ἐκεῖνος δὲ Πάτερ ἐξωστράκισται.

Συναθλοῦσί σοι Μάξιμε, ἢ τῶν μαθητῶν δυὰς ἢ πανόλβιος, σοὶ τῶν ἄθλων κοινωνήσαντες· διὸ καὶ ἐπάθλων ἴσων ἔτυχον.

Τῇ ῥοῇ σου τοῦ αἵματος, καταρδευομένη ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐξανθεῖ πατροπαράδοτον, τοῦ θεοῦ σου σπόρου δόγμα Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μυρίοις αἰκισμοῖς, νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου, Ἀνίκητε τὴν ἀγήρω, καὶ ἀθάνατον δόξαν, παμμάκαρ προεξένησεν.

Ἀνάλωτος πυρί, κατακαίοντι γέγονας, ὧ Φώτιε θεοῦ φέγγους, κοινωνὲ καὶ ἡμέρας, ἀδύτου τέκνον γνήσιον.

Ῥεόντων τὴν φορὰν, παντελῶς ἀπεκρούσαντο, ποθήσαντες τῶν μενόντων, τὸ τερπνὸν ὀλοψύχως, οἱ Μάρτυρες οἱ ἔνδοξοι.

Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σὸν, ἐρμηνεῦσαι Μυστήριον, ὧ Δέσποινα Θεοτόκε, ὑπὲρ νοῦν γὰρ καὶ λόγον, Θεὸν ἀφράστως τέτοκας.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὁ γνῶσιν τῶν γηίνων ἀθροίσας, καὶ οὐρανίων, ἐνδίκως φιλόσοφος, κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τῆς ἀμείνω τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ σου, μιμητῆς πανάριστος, ὠφθῆς ἀοίδιμε Μάξιμε.

Μανία ὑπερόριος γέγονας, τοῦ τυράννου, εὗρες δὲ μακάριε, τὸν Ἰησοῦν παραμύθιον.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, ἢ Θεὸν κηύσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ς'.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὑψώθης, ἀνηλεῶς ἐν ξύλῳ ξεόμενος, τὸ τῆς νεκρώσεως πάχος, ἀπορρήτως θεῖαν καταστολήν τε, οὐρανόθεν, ἐνδύόμενος Μάρτυς Ἀνίκητε.

Ῥήξαντες, τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀπάτης οἱ Ἅγιοι, ἐν τῷ δεσμεῖσθαι εὐτόνως, τῆς ὑπομονῆς τε καὶ καρτερίας, θεῖοις βρόχοις, τὸν προστάτην τοῦ σκότους ἀπέπνιξαν.

Ῥωθητε, ὡς μεγάλοι φωστῆρες φωτίζοντες, μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, καὶ ἀκτῖσι θεῶν ἀγωνισμάτων, πᾶσαν κτίσιν, ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι.

Θεοτοκίον.

Νομίμων, ἀπεκύησας δίχα Πανάμωμε, τὸν ἀληθῆ νομοθέτην· ὃν δυσώπει νόμῳ τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν μου, τροπομένην οἰκτεῖραι καὶ σῶσαί με.

Τοῦ Ὁσίου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνένδοτον προσφέρων τῷ Θεῷ, θεοφόρε δέησιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος, τῶν παθῶν καὶ τῆς φθορᾶς ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ξηραίνεται αἰρέσεως πηγὴ, βορβορώδους ἅπασα, αἰοῖδιμε Μάξιμε, φραττομένη τῇ ἠδύτητι τῆς γλώττης σου.

Ἰλάσθητί μοι μόνε ἀγαθέ, τὴν πηγὴν τῆς χάριτος Χριστέ τῇ καρδίᾳ μου, ταῖς λιταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου ἀνάβλυσον.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε- » νος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς » ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Ἀγίων.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοὺς θεῖους πιστοί, ὀπλίτας εὐφημήσωμεν· τὸ ζεῦγος Χριστοῦ, τῆς δόξης ἐγκωμιάσωμεν· καὶ στερρόους ὡς κήρυκας, εὐσεβείας ἅπαντες φίλαθλοι, καὶ Θεοῦ ὄντως ἐραστάς, ἐν ὕμνοις ᾄσμάτων καταστήσωμεν.

Ὁ Οἶκος.

Γῆ καὶ σποδός, σαπρία τε καὶ σκώληξ, δι' αἰσχροῶν καὶ βεβήλων, ἔργων καὶ λογισμῶν ὑπάρχων, μόνε φιλάνθρωπε, σὲ ἱκετεύω, καὶ σοὶ προσπίπτω, ἐκκαθάραι με τῷ σπόγγῳ τῶν οἰκτιρμῶν σου, Χριστέ, τοῦ ῥύπου, ὃν ἐν ἔργοις καὶ λόγοις συνήθροισα· φωτίσαι δὲ τὸ ζοφῶδες τοῦ νοός μου, τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς χάριτος, ἵνα ἀξίως τὴν ἔνστασιν τῶν Μαρτύρων Σωτήρ μου ἐξείποιμι, ἐν ὕμνοις ᾄσμάτων καταστέφω αὐτούς.

Συναξάριον.

Τῆ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου.

Στίχ. Πῦρ Ἀνίκητον συμφλέγει τῷ Φωτίῳ,

Οὓς φωτὸς οἶκος ὡς ἀνικήτους φέρει.

Πῦρ κατὰ δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ἢδ' Ἀνίκητον.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ὁ Ἅγιος Φώτιος ἀδελφιδοῦς τοῦ Ἁγίου Ἀνικήτου. Τοῦ οὖν Διοκλητιανοῦ ἐν Νικομηδεῖα δημηγορήσαντος κατὰ τῶν χριστιανῶν, παρουσίας τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, καὶ πλήθη βασανιστηρίων μέσον προθέντος καὶ παντοίως διαλωβήσεσθαι τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπειλήσαντος καὶ ἐξορίσειν ἐκ τῶν πανταχόθεν ἄκρων τοὺς χριστιανούς φρυξαμένους καὶ πολλὰ βλασφημήσαντος κατὰ τῆς δόξης τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ διεξεληθόντος, παρὼν ὁ ἅγιος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀνίκητος, οὐ κατεπλάγη τὰς ἐπιλάσας τοῦ τυράννου, ἀλλὰ παρρησίᾳ χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολόγησε, στηλιτεύσας τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καὶ προσθεῖς, ὅτι κωφοὶ καὶ ἀναίσθητοὶ εἰσιν οἱ σέβοντες αὐτά.

Διὰ ταῦτα τύπτεται βουνεύροις ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς ἀμυχὰς τινὰς ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ γενέσθαι, δι' ὃν αὐτοῦ τὰ ὀστά καθωρᾶτο. Εἶτα λέων ἀφίεται ἐπ' αὐτόν· ὃν ἰδὼν ὁ Ἅγιος, μετὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μανιώδους φορᾶς δεινὸν καὶ καταπληκτικὸν βρυξάμενον, ἐφοβήθη. Ὁ δὲ λέων, προσεγγίσας αὐτῷ, παντὸς προβάτου κατεφάνη πρᾶυτερος, καὶ οἶον συμπαθήσας τῷ Ἁγίῳ, τὸν ἐπιχεθέντα αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῷ προσώπῳ ἰδρῶτα, τῷ δεξιῷ ποδὶ ὥσπερ σπόγγῳ ἀπέματτε. Τότε οὖν τοῦ Μάρτυρος εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντος, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς εὐχῆς σεισμὸς γέγονε· καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους ξόانون καταπεσόν, εἰς κόνιν ἐχώρησε, καὶ μέρος τῆς πόλεως κατενεχθέν, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπόλεσε.

Προστάξαντος δὲ τοῦ βασιλέως ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι, ἐπεὶ ὁ τὴν πληγὴν ἐπενεγκὼν δῆμιος ἀνερέγητος ἔμεινε, τῆς χειρὸς αὐτοῦ μετὰ τῆς σπάθης κατενεχθῆναι μὴ δυναμένης, μεταβαλὼν ὁ τύραννος τὴν ἀπόφασιν, δεσμεῖ τὸν Ἅγιον ἐν τροχῷ, πυρᾶς ὑποστρωθείσης κάτωθεν· ἔνθα, διατεμνόμενος τὰ μέλη καὶ διακαιόμενος, ἠῤῥατο καὶ ἐλύθη τὰ δεσμά, καὶ ὁ τροχὸς ἔστη, καὶ τὸ πῦρ ἐσβέσθη. Τότε δὲ καὶ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ Φώτιος, προδραμών, περιεπτύξατο αὐτόν, πατέρα καὶ σωτήρα καὶ θεῖον ἀποκαλούμενος.

Δεσμεῖται οὖν ἅμα τῷ Ἁγίῳ κλοιοῖς σιδηραῖς, καὶ εἰρκτῆ ἀμφοτέροι τίθενται. Εἶτα ἐξαχθέντες, ξέονται καὶ πυρὶ φλέγονται καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐν τῷ θεάτρῳ λίθοις βάλλονται. Ἀβλαβεῖς δὲ ἐν τοσοῦτοις διαφυλαχθέντες δεινοῖς, ξύλοις προσδεθέντες τοὺς πόδας, ὑπὸ ἵππων ἁγρίων σύρεσθαι προσετάχθησαν. Καὶ αὖθις μαστιχθέντες σφοδρῶς καὶ ἄλατι σὺν ὄξει τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν μώλωπας ἀναξανθέντες, ἀνεπιμέλητοι ἐπὶ τρισὶ χρόνοις ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μένειν κατεδικάσθησαν.

Μετὰ δὲ τὸ ταριχευθῆναι ἐπὶ τοσοῦτον αὐτούς, ἐκκαύσας ὁ τύραννος τὸ λεγόμενον Λουτρὸν Ἀντωνίου ἐπὶ ἡμέραις τρισίν, ἐν αὐτῷ τούτους κατέκλεισε. Τοῦ δέ, τῶν κευθμώνων διὰ προσευχῆς τῶν Ἁγίων διαρράγέντων καὶ τοῦ στερεώματος

διαλυθέντος, πλῆθος ὕδατος ἀνεδόθη, ὡς εἶναι αὐτοὺς οὐκ εἰς διακεκαυμένον καὶ πυρφόρον, ἀλλ' εἰς δροσοβόλον χωρίον. Ἐπὶ τούτοις ἐπιτεχνᾶται κάμινον ὁ Διοκλητιανὸς χωνοειδῆ, κίοσιν ἐπιστηριζομένην. Ἐνθα βληθέντες, πέρασ τῆς ἀθλήσεως, καὶ τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἐδέξαντο. Λέγεται δέ, ὡς ὑποβληθέντας τῇ καμίνῳ, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐμπνέειν· καὶ ἀνελκυσθέντα τὰ σώματα αὐτῶν διὰ σιδηρῶν ὀργάνων, ἀσινῆ φανῆναι, μηδὲ μέχρι τριχὸς αὐτοὺς τῆς φλογὸς λυμνηναμένης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Παμφίλου καὶ Καπίτωνος, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Οἱ κείμενοι γῆ καὶ λύθρῳ πεφυρμένοι,

Εἶφος μετῆλθον, Πάμφιλος καὶ Καπίτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὁσίων Σεργίου καὶ Στεφάνου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντων.

Στίχ. Ἴσων ἰδρώτων, Σεργίῳ καὶ Στεφάνῳ,

Ἴσοι στέφανοι· καὶ γὰρ οὕτω τὸ πρόπον.

Οἱ ὄσιοι Κάστωρ καὶ Παλάμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Θεία θρυαλλὶς σβέννυται, Κάστωρ μέγας,

Λεῖψαντος εἰς φῶς ὡς ἐλαίου τοῦ βίου.

Ψυχὴν, Παλάμων, παλάμαις Θεοῦ δίδως,

Ἄληπτος ὀφθεις παλάμαις ψυχοφθόρου.

Οἱ ἅγιοι δώδεκα Μάρτυρες, οἱ ἀπὸ στρατιωτῶν, οἱ ἐκ Κρήτης ὀρμώμενοι, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀριθμὸς ἀθλεῖ Μαρτύρων διὰ ξίφους,

Χριστοῦ Μαθηταῖς ἰσάριθμος ἐγκρίτοις.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ξένον ἀγῶνα, διηνυκότες ξένοι ὄφθητε, ὄντως φρονημάτων ἔνδοξοι τῆς σαρκός· τῶν Ἀγγέλων συμπολιταὶ δέ, συγκληρονόμοι τε τοῦ Χριστοῦ, μεγαλώνυμοι Μάρτυρες.

Ἐπομονῇ τε, καὶ καρτερίᾳ ἐνίκησατε, πάντων δυσμενῶν ἀθέων ἐπιβουλάς· καὶ φαιδροὶ πόνοις γενόμενοι, πρὸς φέγγος ἄδυτον, μετεβιβάσθητε, παναοίδιμοι Μάρτυρες.

Ναὸς Τριάδος, τῆς ὑπερθέου γενόμενοι, στήλας καὶ ναοὺς ἠδάφισαν ἀνδρικῶς, τῶν ἀθέων οἱ πανεύφημοι, καὶ πρὸς οὐράνιον, ναὸν μετεβιβάσθησαν ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὡς πλατυτέρα, τῶν οὐρανῶν Ἄγνη ὑποδέδεξαι, Λόγον μηδαμοῦ χωρούμενον ὑπὲρ νοῦν, στενωτάτην τοὺς ὀδεύοντας, ὁδὸν πανάμωμε, πρὸς πλατυσμὸν εἰσάγοντα θείας ζωῆς.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν ἕφης μίαν ἐνέργειαν· Θεοῦ δὲ σαρκωθέντος, δύο φύσεις, θελήσεις, ἐνεργείας ἐκήρυξας· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θελήματα δύο, διαιρούμενα γνώμης ἐναντιότητι, ποιότητι δὲ μᾶλλον, ἀνεκήρυξας Πάτερ, φυσικῇ διαφέροντα· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στήλην ὀρθοδοξίας, τοὺς ἐνθέους σου λόγους Πάτερ κατέχοντες, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, καὶ θελήσεσι σέβομεν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸν τὸν σαρκωθέντα.

Δύο Πάτερ εἰδότες, ἐνεργείας τοῦ οἴκῳ σεσαρκωμένου Θεοῦ, δισσὰς αὐτεξουσίους, θελήσεις διδαχθέντες, ὑπὸ σοῦ ἀναμέλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ἡ'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ῥωμαλέον φρόνημα σοφοί, ἐπιδεικνύμενοι, θηρῶν ὀρμήματα, οὐκ ἐπτοήθητε βράσματα, τῶν λεβήτων οὐκ ἐπτήξατε, οὐ τῶν μελῶν τὰς ἐκτομάς, οὐ βασάνων ποινάς, ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰᾶσθε τὰ πάθη τῶν πιστῶν, ἐξεικονίσαντες, πάθος μακάριον, ὑμῶν τοῖς πάθεσιν Ἅγιοι· καὶ καθαίρετε νοσήματα, καὶ φυγαδεύετε δεινὰ βοῶντες πνεύματα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δυὰς ἀθλητῶν περικαλλῆς, Τριάδα ἄκτιστον, καθωμολόγησε, καὶ μυριόλεκτον ὤλεσε, πολεμίων ὄντως φάλαγγα, καὶ μυριάσι νοηταῖς, συνήφθη μέλποντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε ἢ Θεόν, τὸν ὑπεράγιον, ἀποκυήσασα, τὸν στεφανώσαντα χάριτι, τοὺς ἀγίους τούτους Μάρτυρας, σῶσον ἀγίασον ἡμᾶς, προθύμως μέλποντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Ὀλικῶς ποθήσας τὸν ὑπερποθήσαντα γένος ἀνθρώπων, τὸν σταυρόν σου ἤρας, καὶ αὐτῷ μακάριε συνεσταυρώθης· Εὐλογεῖτε κράζων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ξενοθεὶς ἀπάσης, ἡδονῆς μακάριε θανατηφόρου, σεαυτὸν εἰργάσω, ὅλον ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον θεῖον· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπηνοῦς τυράννου, δυσσεβοῦς ὠμότητα οὐ κατεπλάγη, ἀλλ' ὡς πύργος ἔστης, ἀκλινῆς ἀκλόνητος ὀρθοδοξίας· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωηφόρον αἴγλην, ἐκ μιᾶς Θεότητος τρισυποστάτου, δεδεγμένος ὄφθης, τοῖς ἐν σκότει ἥλιος καὶ πλανωμένοις· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδάμ Παρθένε, τοῦ παραπεσόντος μὲν ὄφθης θυγάτηρ· τοῦ Θεοῦ δὲ μήτηρ, τοῦ ἀνακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν· ὃν ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γε- » γονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχό- » μνοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα » τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ θ' . Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἴδου ἡ φαιδρὰ καὶ φωσφόρος, καὶ πλήρης χάριτος ἡμέρα, ἔλαμψε Φωτίου τοῦ θείου, καὶ Ἀνικῆτου πάντας φωτίζουσα, τοὺς ἐν αὐτῇ γεραίροντας, τὰ φωταυγῆ τούτων παθήματα.

Ὡφθητε ὡς ἄνθρακες πᾶσαν, ὕλην κακίας ἐμπιρῶντες· ὦφθητε ὡς τίμοι ἄνδρες, ἐθελουσίως κατασφαττόμενοι, καὶ τῷ Ἀμνῷ τῷ αἵροντι, τὰς ἀμαρτίας προσαγόμενοι.

Στίγματα ὑμῶν ἀθλοφόροι, καὶ τὰ παθήματα καὶ πόνους, καὶ τὴν ὑπὲρ νοῦν καρτερίαν, καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν τελείωσιν, πανευκλεῶς δοξάζοντες, σήμερον πάντες εὐφραινόμεθα.

Ἦνθησαν κοιλάσιν ὀσίως, μαρτυρικαῖς καθάπερ ῥόδα, οἱ περικαλλεῖς ἀθλοφόροι, καὶ τὰς καρδίας εὐωδιάζουσι, τῶν εὐσεβῶν ἐν πνεύματι, δυσώδη πλάνην ἐκμειώσαντες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡμᾶς ἡ τεκοῦσα, φῶς τὸ ἀπρόσιτον Παρθένε· ἔμπλησον ἡμᾶς εὐφροσύνης, καὶ θυμηδίας καὶ θείας γνώσεως, τοὺς καθαρᾶ καρδίᾳ σε, εὐσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἔτι σου ὡς Ἄβελ, τὸ αἷμα καὶ εἰς αἰῶνας, τὰ θεόπνευστα δόγματα, φωνῇ διαπρυσίῳ, ἢ Χριστοῦ Ἐκκλησία κηρύττει, Μάξιμε παμμάκαρ καὶ παμμέγιστε.

Τέτμηται ἡ χεὶρ σου· γράφει δὲ θεῖῳ δακτύλῳ, ὡς καλάμῳ καὶ μέλανι, τετμημένη τῇ γλώσσῃ, τῷ σῶ αἵματι τῷ ὀσίῳ παμμάκαρ, πίστιν ἐν καρδίαις τὴν ὀρθόδοξον.

Ἄδεται ἐν κόσμῳ, ἡ ἔνθεος παρρησία, καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐγκάρδιον, τῆς ἐνθέου ἀγάπης· δι' ἣν Ὅσιε τὴν τοῦ αἵματος χύσιν, Μάξιμε ὑπέστης προθυμότητα.

Ἴστασο πρὸ βήματος, θείου μετὰ Μαρτύρων, οἷς τοῦ ζήλου τῆς πίστεως, ἐκοινωνήσας Πάτερ, καὶ ἡμᾶς οἰκειῶν τῷ Δεσπότη, καὶ σοῦ μιμητὰς ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος, σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινουῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ » καὶ βάτω, τόκον τὸν τῆς ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν » τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύ- » νομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ὁσίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὰ βάθη τῶν κριμάτων σου, ἠρεύνηται τῷ Πνεύματι· τὰ δὲ τοῦ Πνεύματος Σῶτερ, ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει, Μάξιμος ἐξηρεύνησεν, ὡς ἔνδικος φιλόσοφος, θελήσεις ἐνεργείας τε, ἀνακηρύττων σου δύο· διὸ λαμπρῶς νῦν τιμᾶται.

Τῶν Μαρτύρων. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Φῶς ἢ Φωτίου τοῖς ὄχλοις, ἐγένετο μαρτυρία, τοῦ Ἀνικήτου νικῶντος, ἐν ταῖς βασάνοις τὴν πλάνην, Χριστοῦ τὰς δύο γεννήσεις, θεολογούντων· οὓς εὐφημήσωμεν ἅμα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Παρῆλθεν ἡ σκιά, ἐλήλυθεν ἡ χάρις, ἐν τῷ Θαβῶρ τῷ ὄρει, Μωσῆς ἐβόα Σῶτερ, ἰδὼν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ἦλίας καὶ Μωσῆς, ἐν τῷ Θαβῶρ τῷ ὄρει, τὴν ἐξοδὸν ἐλάλουν, ἦν ἔμελλες πληρώσειν, ὑπὲρ ἡμῶν φιλόανθρωπε.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὄνοματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τῆς θείας σου μορφῆς, οἱ τρεῖς τῶν Μαθητῶν σου, ὄραν μὴ δυνηθέντες, τὴν ἀστραπὴν ἐν φόβῳ, Σωτὴρ εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἐψῶσον εὐσεβῶν, βασιλέων τὸ κέρασ, παμβασιλεῦ οἰκτίρμον, καὶ νίκας δίδου Σῶτερ, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς θείας Μεταμορφώσεως ἡ Ἑορτὴ καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς, ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Λιτῆς. Ἡ δὲ τοῦ ἁγίου Μαξίμου Ἀκολουθία προέψαλται κατὰ τὴν χθές.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἢ παροῦσα ἡμέρα, συμψάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγῶνται.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς μεταθέσεως τοῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Κινοῦσί σου, Μάξιμε, πιστοὶ τὴν κόνιν,

Δηλοῦντες, ὡς ζῆς ἐξαμείβων καὶ τόπους.

Μαξίμου ἀμφὶ τρίτην νεκρὸν δεκάτην μεταθῆκαν.

(Ὁρα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου τούτου τῇ ΚΑ΄ Ἰανουαρίου).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀοιδίμου καὶ παμμακαρίστου βασιλίσης καὶ κτητορίσης τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Σωτῆρος Χριστοῦ, Εἰρήνης, τῆς διὰ τοῦ ἀγίου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθείσης Ξένης Μοναχῆς.

Στίχ. Παντοκράτωρ δέδωκέ σοι Μονὴν ἄνω,

Ὡς κτητορίση ἰδίας Μονῆς κάτω.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· καὶ μνήμη τοῦ ἀγίου Προφήτη Μιχαίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν κυμβάλοις ἠγήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς ἀλαλάξωμεν, Ἑορτὴν ἐξόδιον προεξάρχοντες, καὶ ἐπιτύμβια ἄσματα, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· ἡ γὰρ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, κιβωτός τε ἡ πάγχρυσος, ἐτοιμάζεται, νῦν ἐκ γῆς πρὸς τὰ ἄνω μεταβῆναι, πρὸς παλίνζων καὶ θεῖαν, μεθισταμένη λαμπρότητα.

Ἀποστόλων ὁ θίασος, παραδόξως ἀθροίσθητε, ἐκ περάτων σήμερον· ἡ γὰρ ἔμψυχος, πόλις τοῦ πάντων δεσπόζοντος, ἀπαίρειν ἐπείγεται, πρὸς τὰ κρείττω εὐκλεῶς, συγχορεύειν βασιλεία, τῷ Υἱῷ αὐτῆς· ἥς τῇ θεῖα κηδεῖα ὁμοφρόνως, σὺν ταῖς ἄνω στρατηγίαις, ὕμνον ἐξόδιον ἄσατε.

Ἰερέων ὁ σύλλογος, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες, σὺν παρθένων τάγμασι νῦν προφθάσατε, ἅπας λαός τε συνδράμετε, ᾠδὴν ἐπιτάφιον, ἀναπέμποντες ὁμοῦ· ἡ γὰρ πάντων δεσπόζουσα, μέλλει αὔριον, τὴν ψυχὴν παραθέσθαι, εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ Υἱοῦ μεθισταμένη, πρὸς αἰωνίαν κατοίκησιν.

Καὶ τοῦ Προφήτου γ΄.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ὅρος προηγόρευσας, τὸ ἐμφανὲς καὶ περίοπτον, τοῦ Σωτῆρος τὸ κήρυγμα, ἐπ’ ἄκρων φανήσεσθαι, τῶν ὀρέων μάκαρ, τὴν ὑψηλοτάτην, θεογονσίαν προδηλῶν· ἐφ’ ἣν τὰ ἔθνη πίστει συντρέχοντα, προθύμως καταφεύγουσι, καὶ τὴν ᾠδὴν ἐκδιδάσκονται, τοῦ Κυρίου καὶ σώζονται, σωτηρίαν αἰώνιον.

Ἄρχων ἐξελεύσεται, καὶ ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, Βηθλεὲμ ἐξορμώμενος, προέφησθεσπέσιε, προφητῶν Μιχαία, γλώσση θεοπνεύστῳ, οὗ ἂπ’ ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν, τῶν τοῦ

αἰῶνος εἰσὶν αἱ ἔξοδοι· τανῦν δέ σου τὴν πρόρρησιν, ἐκβεβηκυῖαν θεώμενοι, διὰ σοῦ τὸν λαλήσαντα, θεοφρόνως δοξάζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ Προφήτα σεβάσμιε, καὶ χαρᾶς ἀξιούμενος, καὶ δόξαν θεώμενος, καὶ τρυφῆς ἐνθέου, θείως ἀπολαύων, καὶ χαρμονῆς πνευματικῆς, καὶ εὐφροσύνης ἀναπιπλάμενος, τοὺς πίστει νῦν τὴν μνήμην σου, ἐπιτελοῦντας ἐπόπτευε, πειρασμῶν ἐκλυτρούμενος, ταῖς ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὡ θαύματος καινοῦ! ὦ τεραστίου ξένου! πῶς νέκρωσιν ὑπέστη, ἡ ζωηφόρος Κόρη, καὶ τάφῳ νῦν καλύπτεται;

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Πᾶσα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις χορευέτω· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ τοῦ Ἀδάμ θυγάτηρ, πρὸς οὐρανὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Λάβε μοι κατὰ νοῦν, τὴν κλίνην τῆς Παρθένου, χοροῖς τῶν Ἀποστόλων, εὐκόσμως κυκλουμένην, ἄδουσι τὸν ἐξόδιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβιμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσας καθαρότητας, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Λαοὶ προσκιρτήσατε, χεῖρας κροτοῦντες πιστῶς, καὶ πόθῳ ἀθροίσθητε, σήμερον χαίροντες, καὶ φαιδρῶς ἀλαλάζοντες, πάντες ἐν εὐφροσύνῃ· τοῦ Θεοῦ γὰρ ἡ Μήτηρ, μέλλει τῶν ἐπιγείων, πρὸς τὰ ἄνω ἀπαίρειν, ἐνδόξως ἦν ἐν ὕμνοις ἀεὶ, ὡς Θεοτόκον δοξάζομεν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἡ νοερά σου ψυχὴ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἡ καθαρὰ σου σκηνή, μετατεθεῖσα ἐκ φθορᾶς, ἀγάλλεται Παναγία· ὄθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου· διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὄθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον· καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα ὁ Προεόρτιος Κανὼν τῆς Θεοτόκου,
καὶ τοῦ Προφήτου.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Αἰνῶ γεγηθὼς τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐ- » τοῦ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι » δεδόξασται.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐν χώρᾳ ζώντων μεταστήσαντι, τὴν αὐτοῦ κατὰ σάρκα, Παναγίαν Μητέρα τὴν ἄχραντον.

Ἵνα τὸ κάλλος βλέπης, καὶ καταπολαύης ὠραιότητος, τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, πρὸς αὐτὸν μεταστᾶσα ἀνέδραμες.

Νέκρωσιν πῶς ὑπέστης, ἡ τὸν νεκρωτὴν Ἄδου κύησασα, καὶ νεκροῖς τοῖς ἀνθρώποις, διὰ σοῦ τὴν ζωὴν χαρισάμενον;

ᾠφθης καθαρωτέρα, πάντων τὸν καθαίροντα κύησασα, ἀμαρτίας Παρθένε· διὰ τοῦτο σε πιστεῖ δοξάζομεν.

Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὡς χρησμολέκτην τὸν Μιχαίαν αινέσω.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὡς ἔσοπτρον ὄντως εἰλικρινές, Θεοῦ καὶ τῶν θείων, χρηματίζων τῷ Πλαστουργῷ, παρίστασαι μάκαρ· ὃν δυσώπει, κινδύνων σῶσαι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Συνέσεως πλήρης πνευματικῆς, ὑπάρχων Μιχαία, καὶ σοφίας παρὰ Θεοῦ, τὴν τῶν ἐσομένων ἐμνήθης, ὡς καθαρὸς γινῶσιν πανάριστε.

Χρησμοὺς ἐκτιθέμενος εὐσεβῶς, τὸν Κύριον ἔφης, οὐρανόθεν ἐπὶ τῆς γῆς, φανῆναι παμμάκαρ διαγράφων, τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ φανέρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενος ὄφθη ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς πρὶν αἰχμαλώτους, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, σαρκὸς ἐν προσλήψει Θεομητορ, ὁ πρὸ αἰώνων γνωριζόμενος.

Προεόρτιος. Ὡδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Γῆ καὶ τὰ οὐράνια, τῇ Μεταστάσει σου χαίρουσι, Μῆτερ Θεοῦ, διὰ σοῦ τυχόντα, παραδόξου ἐνώσεως.

Ἐχαιρον οὐράνιοι, ὑποδεχόμενοι Ἄγγελοι, σὲ ἀπὸ γῆς, ἀναφερομένην, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Γέγονε παράδοξος, ὥσπερ ἡ κύησις ἄχραντε, σοῦ ἀληθῶς, οὕτω καὶ ἡ θεία, καὶ σεπτὴ σου Μετάστασις.

Ἦρθης πρὸς σκηνώματα, τὰ ἐπουράνια πάναγνε, οὔσα Θεοῦ, ἄχραντε Παρθένε, καθαρώτατον τέμενος.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ἡ σὴ γλῶσσα κάλαμος, τοῦ θείου Πνεύματος γέγονε, δι' ἧς ἡμῖν, τὴν τῶν ἐσομένων, ἐφανέρωσας ἐκβασιν.

Σὺ τὸν προαιώνιον, σάρκα γενόμενον ἔδειξας, ἐν Βηθλεέμ, ἄρχοντα τῶν ὅλων, καὶ Σωτῆρα ἡγούμενον.

Μύστης ἀκριβέστατος, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἡμῖν γέγονας, προφητικοῖς, ἐνδοξε Προφήτα, φωτισμοῖς ἀγαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἐμφανέστατον, σὺ ἐχρημάτισας Πάναγνε, οὔ ἐπιβάς, Κύριος ἐφάνη, ἐφ' ὃν νῦν καταφεύγομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Σὲ δοχεῖον εὐροῦσα ἀγνὸν καὶ ἄμωμον, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ τὰ μέλλοντα σαφῶς, ὡς ἐνεστῶτα εἶπειν, τὴν σὴν διήγειρε ψυχὴν, Προφήτα κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων, σοῦ ἐπαξίως μνήμην τὴν ἐνδοξον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὰ προεόρτια τῆς Μεταστάσεως, πανηγυρίζοντες τῆς Θεομήτορος, ἀγαλλιώμενοι φαιδρῶς, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν· Χαῖρε ἢ ἀπαίρουσα, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· χαῖρε ἢ τὰ πέρατα, τῇ Κοιμήσει ζώσασα· διὸ νῦν μεταβαίνουσα μέμνησο, τοῦ κόσμου ἢ κεχαριτωμένη.

Προεόρτιος. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θάμβος εἶχε καὶ ἔκστασις, τοὺς τοῦ Λόγου μύστας ὀρῶντας ἄχραντε, σὲ νεκρὰν οὔσαν καὶ ἄφωνον, τῆς ζωῆς Μητέρα χρηματίζουσαν.

Ὡ κηδεῖας! ὦ χάριτος! ὦ τῆς ὑπὲρ λόγον ὑμνήσεως! ἦν προσῆγον οἱ θεόφρονες, σὲ περιεστῶτες παμμακάριστε.

Σὺ χωρίον εὐρύχωρον, γέγονας τοῦ Λόγου· ὄθεν μετῆρέ σε, πρὸς εὐρύχωρον καὶ ἅγιον, Θεοτόκε λῆξιν καὶ αἰώνιον.

Τὴν ἀγίαν σου Κοίμησιν, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσι· πάντων πέλεις γὰρ Βασίλισσα, Βασιλέα πάντων ἢ κυήσασα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Λαμπηδόσι τῆς ἄνωθεν, θείας ἐπιπνοίας καταυγαζόμενος, τὰ ἐσόμενα ἐμήνυσας, ὡς παρόντα βλέπων ἀξιάγαστε.

Ἐκ Σιῶν ἐξελήλυθε, νόμος ὡς προέφησθε θεομακάριστε, καὶ διέδραμε τὰ πέρατα, τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος κηρυττόμενος.

Κυριεύειν ἐπέφανεν, οἴκου Ἰακώβ τῶν ὅλων ὁ Κύριος, καὶ ἐν δόξῃ τοῦ ὀνόματος, ὡς ποιμὴν ποιμαίνει τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδάμ ἢ ἀπόγονος, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ Κτίστου πεπίστευται· σάρκα τοῦτον γὰρ γενόμενον, ἐξ αὐτῆς ἀφράστως ἀπεκύησεν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὁ τάφος σου κηρύττει Πανάμωμε, τὴν ταφὴν σου, καὶ τὴν μετὰ σώματος, πρὸς οὐρανούς νῦν Μετάστασιν.

Ὑμνήσατε παρθένοι δοξάσατε, νεανίσκοι, πρεσβύται καὶ ἄρχοντες, τῆς Θεοτόκου τὴν Κοίμησιν.

Θανοῦσα ἀθανάτους μετέβης, πρὸς κατοικίας, ἐχθρὸν θανατώσασα, τῷ τοκετῷ σου Πανάμωμε.

Ἐκύκλουν θεολήπτων ἀνδρῶν σε, χοροστασίαι, ἐξοδίους ῥήμασιν, ὕμνολογοῦντές σε Δέσποινα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Ἠγάπησας ὀπίσω πορεύεσθαι, τοῦ Κυρίου, ἔτοιμος γενόμενος, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πάνσοφε.

Νενόηκας τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι, σωτηρίαν, ἅπασιν τοῖς ἔθνεσιν, ἐξ Ἰουδαίων θεσπέσιε.

Τὴν χάριν θεωρῶν προεκήρυξας, θεοφάντορ, ἐφ' ἣν καταφεύζονται, ἐθνῶν ἀγέλαι σφζόμεναι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόπος τοῦ Κυρίου σὺ πέφηνας, Θεομητορ, ἐξ οὗ ἐκπεπόρευται, τὸν κόσμον πλάνης ῥυσάμενος.

Προεόρτιος. Ὡδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁ οἶκος τὸν τοῦ παντὸς συνοχέα, ὁ χωρήσας μεταβαίνει οἰκῆσαι, πρὸς οὐρανούς οὐρανὸς δεδειγμένος, Χριστοῦ καὶ θρόνος καὶ μέγα παλάτιον, ἡ πάναγος περιστέρα· ἥς τὴν θεῖαν ὑμνήσωμεν Κοίμησιν.

Ὑπόπτεροι ἐν νεφέλαις ἀρθέντες, ἀετοὶ ὡς ὑψιπέται τοῦ Λόγου, Γεθσημανῆ συνελθόντες Παρθένε, σὲ ἐπεφώνουν ἀπαίρειν τὴν μέλλουσαν, πανύμνητε πρὸς οὐρανόν· οὕς ὡς τέκνα Υἱοῦ σου ηὐλόγησας.

Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα πέλει, κοσμικῶν ἀπὸ κοιλάδων; τίς αὕτη, ἡ προπομπὴ καὶ προπόρευσις ξένη; τί τὸ ὀρώμενον μέγα μυστήριον; Ἡ πάντων ἐστὶ Βασιλίς, καὶ Κυρία καὶ δόξα καὶ καύχημα.

Ἠλάλαζεν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, καὶ δακρῶν ἐπληρώθη ἡνίκα, σοῦ τὴν ψυχὴν τὴν ἁγίαν λιποῦσαν, τὸ θεοδόχον τεθέαται σκῆνωμα· καὶ ὕμνησε θεοπρεπῶς, σοῦ τὴν θεῖαν Πανάμωμε Κοίμησιν.

Τοῦ Προφήτου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Νόμων ἀντεχόμενος Θεοῦ, διήλεγξας ἅπαντας, τοὺς παραβαίνοντας, τὴν τοῦ νόμου φυλακὴν παναοίδιμε.

Μιχαΐα τὸ θεῖον καὶ σεπτόν, τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ταῖς ἰκεσίαις σου, ἐκ κινδύνων τοὺς πιστοὺς διαφύλαξον.

Θεοτοκίον.

Ἰούδα τὸν οἶκον ἐμφανῆ, Παρθένε πεποίηκας, τὸν ἀνατείλαντα, ἐξ ἀγίας σου γαστρὸς φανερώσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε- » νος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ- » μῶν.

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀύλῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Νῦν εὐφραίνεσθω οὐρανός, σκιρτάτω πᾶσα κτίσις· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἀπὸ τῆς γῆς ἀπαίρει, καὶ πρὸς Παράδεισον μολεῖ· πᾶσι σωτηρία ἐπεφάνη ἐκ Θεοῦ, πρεσβεύουσα καὶ σκέπουσα. Διὸ καὶ Ἀποστόλων ἐπέδραμε πᾶσα ἡ χορεία, ἐκ περάτων ἄθροισθεῖσα· νεφέλαι γὰρ ἐφάνησαν ἄφνω, ἀρπάσασαι αὐτούς· ἐπέστησαν ἅμα τῇ Μητρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ ἀνεβόων· Χαῖρε θησαυρὲ τοῦ Μάννα τῆς διαθήκης. Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμῃ τοῦ ἁγίου Προφήτου Μιχαίου.

Στίχ. Ἐκ γῆς μὲν ἦρθη, εἶδὲ καὶ πόλον φθάσω,

Χάριν Μιχαίας, εἴσομαί σοι τῷ ξύλῳ.

Μιχαίας δεκάτῃ ξύλῳ ἦρθη ἡδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἰωράμ, γεννηθεὶς ἐν Μωραθῇ, ἐκ φυλῆς Ἐφραΐμ, καὶ προεφήτευσεν ἔτη πδ΄. Προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χς΄, καὶ πολλὰ ποιήσας Ἀχαάβ τῷ βασιλεῖ Ἰούδα, ὑπὸ Ἰωράμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἀναιρεῖται κρεμασθεὶς, ὅτι ἤλεγχεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀσεβείαις αὐτοῦ καὶ τῶν πατέρων αὐτοῦ· καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν Μωραθῇ, ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μόνος, σύνεγγυς τοῦ πολυανδρίου Ἐνακείμ· καὶ ἔστιν ὁ τάφος αὐτοῦ γινωσκόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκέλλου, Ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

Στίχ. Κνίσσαις νοηταῖς τὸν Θεὸν καθιδύνας,

Καὶ σαρκὸς αὐτὸν ἠδύνεις κνίσση, Πάτερ.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρίων ὀρμώμενος νήσου· ἐν ἧ, κοσμικὴν πράξας ἀρχὴν καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς πιστευθεὶς, πάντας ἐξέπληξεν, εὐσεβεία καὶ ἀκριβεία περὶ τὰ πράγματα χρώμενος. Εἰς δὲ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταβὰς καὶ Ἀπαμείας τῆς κατὰ Συρίαν Ἐπίσκοπος καταστάς, πρὸς τε τὰ ἄλλα δικαίως ἐπολιτεύσατο καὶ ὁσίως, καὶ δὴ καὶ θερμὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως γέγονε ζηλωτής, Ἐκκλησίας τε εἰς δόξαν Θεοῦ συνιστῶν, καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς καθαιρῶν. Ὡν ἓνα μὴ συγχωροῦντος αὐτῷ τοῦ ἐν αὐτῷ δαίμονος κατακαῆναι, ἢ μηχαναῖς τισι καταβληθῆναι, ὃς ἐλέγετο τοῦ Διός, λαβὼν ὕδωρ ὁ Ἅγιος, καὶ εὐλόγησας καὶ τοῖς στοιβασθεῖσι ξύλοις ἐπιρράνας, ἀναφθῆναι καὶ κατακαῆναι πεποίηκε. Συσχεθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἠνέγκατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς εἰς τὸ παλλάτιον ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Στίχ. Λόγους ἀνάψας, ἀντὶ παιδρῶν λαμπάδων,

Σταυρὸν προπέμπω τῶν ἀνακτόρων ἔσω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Οὐρσικίου (ἢ Οὐρσικίνου).

Στίχ. Οὐρσικίου τμηθεῖσαν, ὧ Θεοῦ Λόγε,

Πῶς τὴν κεφαλὴν ἀστεφάνωτον λίπης;

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Σιβεντοῦ, τοῦ τῶν ἄνω Ἰλλυριῶν, στρατιώτης τὴν τάξιν, καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ τριβούνου ἀξίαν ἤδη προκόψας. Διαβάλλεται οὖν πρὸς τὸν βασιλέα Μαξιμιανόν, ὃς Ἀριστείδη τῷ Ἐπάρχῳ τὸν Ἅγιον ἐξετασθησόμενον δέδωκε· παρ' οὗ βουνεύροις κατὰ τῶν νότων καὶ τῶν πλευρῶν σφοδρῶς αἰκίζεται· εἶτα, λίνοις ἐλαίῳ διαβρόχοις περιειλισθεὶς τὰς χεῖρας, καὶ θείῳ καὶ ῥητίνῃ ἐπιπασθεὶς ὑφάπτεται. Ἐνθα τοῦ Ἁγίου δίκαια πάσχειν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι τὸν τύραννον ἀπολλύμενον κάκιστα διεσώσατο· ἐπεὶ παρά τινος Τερτυλιανοῦ ἐμέμφθη ὁ τύραννος, ὡς ἀγνώμων περὶ τὸν εὐεργέτην γενόμενος, ὕδωρ τε ἐπιχέει κατὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν φλόγα σβέσαι προσέταξεν. Ὀλβιανὸς δέ τις οὕτω καλούμενος, Ἕλληνας, ὀργισθεὶς, σὺν Ταράχῳ ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου ἐξῆλθεν· ὃς οἴκαδε γενόμενος, ὑπὸ σκορπίου πληγείς, σὺν ὀδύνη κακῶς τὴν ψυχὴν ἀπερρήξεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Οὐρσίκιος δέχεται τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται, Οὐάλεντος, τοῦ διαβαλόντος αὐτόν, σπασαμένου τὸ ξίφος, καὶ τρίτον ἐνέγκαντος κατ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Λούκιος ὁ στρατιώτης, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Φυγὼν παλαιάν, Λούκιε, ζύμην πλάνης,

Καυθεὶς ἐπόφθης ἔνζυμον Θεῷ νέον.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας τῷ αχρνγ' (1653), ἀγχόνη τελειοῦται.

Στίχ. Τῷ Συμεῶνι ὑπῆρξε βαθμὶς ἀγχόνη,

Δι' ἧς ἀνῆλθεν οὐρανοῦ εἰς τὸ πλάτος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ἐδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, τῇ κυήσει σου τῷ ἀνθρωπίνῳ νόμῳ, θνήσκεις μόνη Ἄγνη, ζώωσασα τοὺς πάλαι, νενεκρωμένους ἄχραντε, ζωηφόρῳ τοκετῷ σου.

Μένει κενὸς ὁ θεῖος τάφος, σοῦ τοῦ σώματος, τῆς χάριτος δὲ πλήρης· ποταμοὺς γὰρ ἡμῖν, πηγάζει ἰαμάτων, καὶ ἀποπαύει ρεύματα, Παναγία Θεοτόκε.

Ἦρθη τὸ σῶμα μὲν τοῦ τάφου, παραμένει δὲ ἡμῖν ἡ εὐλογία, σοῦ Παρθένε ἄγνη, τυφλοὺς φωταγωγοῦσα, καὶ σοῦ τὸ εὐσυμπάθητον, ὑπεμφαίνουσα πλουσίως.

Τόμε καινὴ ἐν ᾧ ὁ Λόγος, ἀναγράφεται συνόδῳ ξενωτάτῃ, βίβλῳ πάντας ζωῆς, ἰκέτευε γραφῆναι, τοὺς τὴν σεπτὴν σου Κοίμησιν, καὶ παράδοξον ὑμνοῦντας.

Τοῦ Προφήτου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Χρησιμώτατος ὄφθης, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων καὶ δραστικώτατος, τὸ θράσος τῶν κρατούντων, ἐλέγχων καὶ διδάσκων, καὶ βοῶν ἀξιάγαστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἀπαστράπτων ἀκτίσι, πολιτείας ἐνθέου καὶ καθαρότητος, Προφήτης ἀνεδείχθης, τῆς θείας ἐμφανείας, ἀναμέλπων μακάριε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰσουργὸς τῷ τεκόντι, ἰσοδύναμος Λόγος καὶ συναΐδιος, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, Πατρὸς τῇ εὐδοκίᾳ, πλαστουργεῖται ὡς ἄνθρωπος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Προεόρτιος. Ἐδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ἐκ τῶν περάτων ἐλθόντες οἱ περάτων, φωτοειδέστατοι στῦλοι, πρὸς τὴν Σιών παρεγένοντο, πέρας βίου λαβοῦσαν, κηδεῦσαί σε ἄχραντε.

Ῥητορευόντων οὐ σθένει πᾶσα γλῶσσα, οὐδὲ Ἀγγέλων ἀξίως, ἀνευφημησαί σε τάγματα· ἀσυγκρίτως γὰρ πάντων, ὑπέρκεισαι Δέσποινα.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις αἰ νεφέλαι, ἐν τῇ παρουσίᾳ ἡμέρᾳ, δικαιοσύνην ρανάτωσαν, τῆς Παρθένου τιμῶσαι, τὴν θείαν Μετάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ὁ θρόνος Κυρίου ὑπερέχων, τὰ Χερουβιμ καὶ τοὺς θρόνους, γῆθεν ὑψοῦται τεθήσεσθαι, εἰς βασιλεία θεῖα, ἡ μόνη πανάμωμος.

Τοῦ Προφήτου. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ἀπ' ἀρχῆς ὑπάρχων ἐξ αἰῶνος, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ἐπεφάνη, λυτρούμενος τοὺς ἐξ Ἀδάμ, Μιχαίας ὡς προέφη, τὸν Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοερῶς μυσούμενος ἐβόας· θελητῆς ἐλέους ὁ Δεσπότης, ὡς εὐσπλαγγνος μετανοῶν, ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ ὑπερυψούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀστραπῆς ὡς φέγγος ἀπεφάνθης, τοῦ Θεοῦ τὴν αἴγλην δεδεγμένος, ὡς ἔσοπτρον διαφανὲς γενόμενος Μιχαία, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυρὰν παράκλησιν Παρθένε, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα κεκτημένοι, κρατοῦμεν ἀποστολικῶς, σεπτῆς ὁμολογίας, ὡς Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀ- » πείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῆ ἐν Δεηρᾷ, » τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμουν, » καὶ ἐδοξολογοῦν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ἰδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὡς πάντων φαιδροτέρα, τῶν ἐπουρανίων, τοὺς ὑμνητὰς τῆς φαιδρᾶς σου Κοιμήσεως, τῶν σῶν χαρίτων τῷ φέγγει φαίδρυνον φώτισον.

Σκιρτήσατε καρδίαι, πάντων εὐσεβούντων, ἐν τῇ Κοιμήσει τῆς μόνης Θεόπαιδος, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ ταύτης σφζόμεναι.

Ἡ γῆ πανηγυρίζει, Ἄγγελοι σκιρτῶσιν, ἀγαλλιῶνται δὲ πάντες οἱ δίκαιοι, ἐν τῇ Κοιμήσει σου Κόρη ὑμνολογοῦντές σε.

Φιλάγαθε Παρθένε, ῥᾶνον ἐπὶ πάντας, τὰ ἀγαθὰ σου ἐλέη καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Νοῖ τῷ ἀκηράτῳ, καὶ καθαρωτάτῳ, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας λαμπόμενος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων ἀεὶ παράστασαι.

Ἐπέστη ἡ φωσφόρος, μνήμη σου Προφήτα, προφητικῶν χαρισμάτων ἀνάπλεως, καὶ ποταμοὺς μετανοίας ἀναπηγάζουσα.

Σωτήρα τὸν τοῦ κόσμου, παραγεγονότα, κατὰ τὴν σὴν προφητείαν θεώμενος, τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης μάκαρ ἀπόλαυε.

Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων ὑπερτέρα, καὶ καθαρωτέρα, τὸν μολυσμὸν τῆς ψυχῆς μου καθάρισον, ἢ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν ὑπεράγαθον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χο- » ρεΐαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προσφόρως ἐξελεύσεται, ἄρχων τε καὶ ἡγούμενος, ὃς ποιμανεῖ ἐν εἰρήνῃ, λαὸν τὸν τούτου προέφης, Θεοῦ Προφήτα Μιχαία, Βηθλεὲμ ἐξορμώμενος, οὗ ἀληθῶς αἱ ἕξοδοι, ἐξ ἡμερῶν τοῦ αἰῶνος, δι' οὗ ἐσώθημεν πάντες.

Ἔτερον Προεόρτιον, ὁμοιον.

Σοῦ τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως, τὴν μνήμην τὴν ὑπέρλαμπρον, πανηγυρίζοντες πόθῳ, ἐξάδομεν Θεοτόκε· σὺ δὲ ὡς Μήτηρ ἄχραντε, πρὸς τὸν Υἱὸν ἀπαίρουσα, ἐν δόξῃ σου καὶ Κύριον, Χριστιανῶν ὑπερέχου, τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Νύμφη ἢ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἢ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς

Μνήμη τῆς Κοιμῆσεως

τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτοκοῦ

καὶ ἀειπαρθενοῦ Μαρίας

εἰς τὸν μικρὸν ἐσπερινὸν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος β΄. Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίσις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἀγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβὶμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἀγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερὰ ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλω τῆς σῆς κλίνης ἰστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Απόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες· Ἀπαίρει, τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ὑψοῦται, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος· πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθη χαρᾷ, τῷ κόσμῳ ἀπαύστως, αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τούτῳ, οἷά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σε ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ' ὧν αἰτήσαι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾷ, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Νύμφη ἢ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἢ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον, οὐ κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς· καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

EN TON MEGAN ESPIERINON

Στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὴν α΄ στάσιν. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α΄. Αὐτόμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλιμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων Ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπής, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι. Παρθένοι σὺν τῇ Μητρί, τοῦ Βασιλέως, πρὸς ὕψος ἐπάρθητε. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι Θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβίμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμοῦμενοι. Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α΄. Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο.

Ἦχος β΄. Αἱ δὲ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι,

Ἦχος πλ. β΄. Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι· ὑπερκοσμίως δὲ προάχοντο, καὶ ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· Ἴδου ἡ παντάνασσα Θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ΄. Ἄρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀεννάου φωτὸς Μητέρα.

Ἦχος βαρῦς. Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν· ἧ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον.

Ἦχος δ΄. Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν.

Ἦχος πλ. δ΄. Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α΄. Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κη΄ 10).

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρᾶν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδου γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ’ αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ’ αὐτῆς· καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ’ ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ’ αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβαν, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἂν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ’ ἡ οἴκος Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 27. μδ' 1).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, προιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. θ' 1).

Ἡ Σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοῦς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ μάλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολλὸν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠδὴ α'.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς, τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτόν, τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διὸ περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ β'. Ανατολίου.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβίμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιώτερα· ἢ δι' ὑπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός· ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἦν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ´. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν, τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ τοῦ Υἱοῦ, τὴν ψυχὴν τὴν ἄμωμον ἐναπέθετο· ὅθεν τῇ ἁγίᾳ Κοιμήσει αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐορτάζων φαιδρῶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α´. Θεοφάνους.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν, τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδίδουσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος, μὴ ἐπιλάθῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς, παρατίθησιν· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος δ´.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, κράζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἁγίαις χερσὶ τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Δαυϊτικὴν ὥδην σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησί, τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χαρσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται· ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία, τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὑμνολογοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἐξάϊσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι, καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι, κεκυφῦται ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν· δοξολογίας τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διό περ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι πανύμνητε· χριστιανῶν τὸ κέρασ ὑψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Ἐν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμῆσει, τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Τρίς)

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυΐδ, τίς ἡ παροῦσα Ἑορτή; Ἦν ἀνύμνησα φύσιν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σπορᾶς γεννηθείς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα, πρὸς τὰ ἄνω βασίλεια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες· ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπεΐρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγενεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε...

Πᾶσα πνοή. Μετὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ Πεντηκοστάριον Στιχηρὸν ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'. Βύζαντος.

Ὅτε ἡ Μετάστασις, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους ἠὺτρεπίζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι, περικυκλοῦντες τὴν κλίνην, τρόμφ ἐώρων σε· καὶ οἱ μὲν ἀτενίζοντες τῷ σκήνει, θάμβει συνείχοντο· ὁ δὲ Πέτρος σὺν δάκρυσιν ἐβόα σοι· ὦ Παρθένε, ὁρῶ σε τρανῶς ἠπλωμένην ὑπτίαν, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, καὶ καταπλήττομαι, ἐν ἧ ἔσκήνωσε τῆς μελλούσης ζωῆς ἡ ἀπόλαυσις. Ἄλλ' ὦ ἄχραντε, ἰκέτευε ἐκτενῶς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, τοῦ σφῆξασθαι τὴν πόλιν σου ἄτρωτον.

Εἶτα ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες· ὁ α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἠ' καὶ ὁ β' εἰς ζ', ὕστερον δὲ πάλιν οἱ Εἰρμοί.

Κανῶν πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες. Ποίημα Κοσμᾶ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» Πεποικιλμένη τῇ θεία δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ εὐκλεῆς » Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς » εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, » μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῶ ἄδοντας Μο- » νογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Ἀμφεπονεῖτο αὐλῶν τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου· ἄφνω δὲ συρρέυσασα, τῶν Ἀποστόλων ἢ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτὴν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κύησασα· ὅμως μιμουμένη δέ, τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ, ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Κανὼν δεύτερος.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ- » ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί· » καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων· καὶ ἄσω » γηθόμενος ταύτης τὴν Κοίμησιν.

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριάμ τῇ Προφήτιδι, ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον, νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον, διαβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε, θεῖα σκηνώματα· καὶ παρέστηκας,

φαιδρῶς ὠραῖσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων, » Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινη ἀκράδαντον, » τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ Ἄ- » γιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ εἰδότες πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφρικύαις ἤπτοντο χερσί, δόξῃ ἀπαστράπτουσαν, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Ἐπέφθασε χερσί, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους, τομὴν ἢ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἐν ἧ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄ- » φθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματι- » κὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεία μνήμῃ σου, στεφά- » νων δόξης ἀξίωσον.

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἀγνή, τὴν ἔξοδον διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζωὴν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θεῖαν ἐνυπόστατον.

Δῆμος Θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῆ ταφῇ λειτουργήσοντες.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α΄.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, χωρηθῆναι ἠδύδωκε. Μακάριοι ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς, προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς, πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις κρατύνονται. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν » ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος » ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεται· καὶ » φωνεῖ σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῇ δυνάμει » σου δόξα φιλόφρονε.

Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφ’ ὑπερθεῖν αἴρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκισόμενος.

Ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου, πρὸς θεῖαν ὄντως καὶ ἄρρευστον, μεριστῶν σε ἄχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Ἐπήρθησαν πύλαι οὐράναι, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶον κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει· Σεραφὶμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ- » θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προ- » φήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ » δυνάμει σου Κύριε.

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου! Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐν τῇ Μεταστάσει σου Μήτηρ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά σου, καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι’ ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἔκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἢ ἀπειρογάμως κηύσασα;

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου » Χριστὲ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συνα- » ἴδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρ- » θενικῆς ἀπό γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, » σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ὡς ἐπὶ νεφέλης Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὀχούμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργῆσαι σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου· σὺ » γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέστης πρὸς » αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, » πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Κροτεῖτωσαν σάλπιγγες, τῶν Θεολόγων σήμερον· γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημεῖτω· περιηχεῖτω ἀήρ, ἀπείρω λαμπόμενος φωτί· Ἄγγελοι ὑμνεῖτωσαν, τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σου, ὄλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος, ὄλος ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς » τριημέρου ταφῆς σου, τὸ προεικόνισμα, οὗ Ἰωνᾶς » ὑποφήτης ἀναδέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ » προϋπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ φω- » νῆς αἰνέσεως Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὥσπερ ἐφύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θεῖα μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱός, Μητρὶ χαριζόμενος.

Ὄντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, ἀύλου πυρός, θυμιατήριον θεοῦ χρύσειον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτὸν ἁγίαν, τράπεζαν Λόγου ζωῆς, Παρθένε ὁ τόκος σου.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν » οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖ- » ρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δο- » ξάζοντες.

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τέ σου σκῆνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν Ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ Οἶκος.

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν ἄχραντον Μητέρα σου· ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με· σὺ γὰρ βοᾷς, τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προφοράν, λογισμὸν ἀκαταίσχυτον· πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως, παρὰ σοῦ καταπέμπεται φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς σεβασμίας Μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην,

Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθηκότος.

Ζῆ αἰὶ Θεομήτωρ, κὰν δεκάτη θάνε πέμπτη.

Ὅτε πρὸς ἑαυτὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν προσλαβεῖν ἠυδόκησε τὴν ἰδίαν Μητέρα, τότε, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δι' Ἀγγέλου αὐτῇ τὴν ἀπὸ γῆς μετάστασιν γνωρίζων, Καιρὸς, φησί, τὴν ἐμὴν προσλαβέσθαι Μητέρα πρὸς ἑμαυτόν. Μηδὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ θορυβηθῆς, ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνης δέξαι τὸν λόγον, καὶ γὰρ πρὸς ἀθάνατον ἔρχη ζωὴν. Καὶ δὴ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν Υἱὸν μεταστάσεως, ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἄνεισι προσευξομένη μετὰ σπουδῆς (εἰώθει γὰρ συνεχῶς ἐν αὐτῷ ἀνιούσα προσεύχεσθαι)· ἐφ' ᾧ καὶ τι παράδοξον τηρικαῦτα συμβαίνει γενέσθαι· κλίνουσι γὰρ ἐξ ἑαυτῶν τὰ παρὰ τὸ ὄρος φυτὰ, καὶ ὥσπερ ἔμψυχα δοῦλα τὸ προσῆκον σέβας τῇ Δεσποίνῃ ἀποπληροῦσι. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν, ὑποστρέφει πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ εὐθέως ἐσείσθη ἅπαντα. Αὐτὴ δὲ πολλὰ φῶτα ποιησαμένη καὶ εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, συγκαλεῖ τοὺς αὐτῆς συγγενεῖς τε καὶ γείτονας· σαροῖ πᾶσαν τὴν οἰκίαν· ἐτοιμάζει τὴν κλίνην καὶ πάντα τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια. Δῆλα ποιεῖ τὰ παρὰ τοῦ Ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν λαληθέντα, περὶ τῆς εἰς οὐρανοὺς αὐτῆς μεταστάσεως· καὶ εἰς πίστιν τῶν λεγομένων, τὸ δοθὲν αὐτῇ βραβεῖον ὑποδεικνύει· τὸ δὲ ἦν φοίνικος κλάδος. Αἱ δὲ μετακληθεῖσαι γυναῖκες, τούτων ἀκούσασαι, θρήνοις ἑαυτὰς σὺν δάκρυσιν ἔλουον καὶ μετ' οἰμωγῆς ὠλοφύροντο. Ὅμως τοῦ κόπτεσθαι παυσάμεναι, μὴ ἀπορφανισθῆναι ταύτης ἰκέτευον. Ἡ δὲ οὐ μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν κόσμον, μεταστᾶσα, περισκέπειν καὶ ἐφορᾶν διεβεβαιοῦτο· καὶ τὸ πολὺ τῆς λύπης ἀφήρει τοῖς παραμυθητικοῖς ῥήμασιν, οἷς πρὸς τοὺς περιεστῶτας ἐλάλει. Εἶτα περὶ τῶν αὐτῆς δύο

χιτώνων διατάττεται, ὥς τε τὰς δύο πενιχρὰς χήρας ἀνά χιτῶνα λαβεῖν, αἱ τινες συνήθεις αὐτῆ ἦσαν καὶ γνώριμοι, καὶ τὰ πρὸς διατροφήν παρ' αὐτῆς ἐκομίζοντο.

Ταῦτα οὕτω διεξιούσης αὐτῆς καὶ διαταπτομένης, γίνεται ἄφνω βροντῆς βιαίας ἤχος καὶ πλείστων ἐπιστασία νεφελῶν, ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου περάτων τοὺς Χριστοῦ Μαθητὰς ἀθρόον τῆ οἰκία τῆς Θεομήτορος φερομένων· ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ θεόσοφοι Ἱεράρχαι, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἱερόθεός τε ὁμοῦ καὶ Τιμόθεος. Οἱ, ἐπεὶ ἔμαθον τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῶν ἀθρόας παρουσίας, τοιαῦτα πρὸς αὐτὴν διεξίασι λέγοντες· Σέ, Δέσποινα, μένουσαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς αὐτὸν τὸν Δεσπότην ἡμῶν καὶ διδάσκαλον βλέποντες, παρεμυθούμεθα· νῦν δὲ πῶς οἴσομεν τὸ πάθος; Ἐπεὶ δὲ τῆ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βουλῆ μεθίστασαι πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, χαίρομεν τοῖς ἐπὶ σοὶ οἰκονομουμένοις. Ταῦτα λέγοντες, τοῖς δάκρυσιν ἑαυτοὺς ἔβρεχον. Ἡ δὲ πρὸς αὐτούς· Μή, φίλοι Μαθηταὶ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, μὴ πένθος ἐργάσησθε τὴν ἐμὴν χαρὰν· ἀλλὰ τὸ ἐμὸν σῶμα, καθὼς ἐγὼ σχηματίσω τῆ κλίνῃ, κηδεύσατε.

Τούτων οὕτω πληρωθέντων, φθάνει καὶ Παῦλος ὁ θεσπέσιος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· ὃς καὶ πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας τῆς Θεομήτορος, προσεκύνησε· καὶ ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, διὰ πολλῶν ἐγκωμιάζει αὐτήν· Χαῖρε, λέγων, Μήτηρ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐμοῦ κηρύγματος ἢ ὑπόθεσις. Εἰ γὰρ καὶ τὸν Χριστὸν μὴ τεθέαμαι, ἀλλὰ σὲ βλέπων, ἐκεῖνον ἐδόκουν θεωρεῖν. Εἶτα συντάσσεται πᾶσιν ἡ Παρθένος. Ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχηματίζει τὸ πανάχραντον αὐτῆς, ὡς ἠβουλήθη, σῶμα. Ὑπὲρ συστάσεως κόσμου, καὶ εἰρηνικῆς διαγωγῆς δεήσεις ποιεῖται. Εὐλογίας τῆς δι' αὐτῆς πληροῖ καὶ αὐτούς· καὶ οὕτως εἰς χεῖρας τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τὸ πνεῦμα ἀφίησι.

Ἐπὶ τούτοις ἄρχεται τῶν ἐξοδίων ὕμνων ὁ Πέτρος· αἴρουσιν οἱ λοιποὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κλινίδιον καὶ οἱ μὲν προάγουσι μετὰ λαμπάδων καὶ ὕμνωδιῶν, οἱ δὲ ἐφέπονται, τὸ Θεοδόχον σῶμα πρὸς τὸ μνήμα προπέμποντες. Τότε δὴ τότε καὶ Ἄγγελοι ὕμνοῦντες ἠκούοντο καὶ φωναὶ τῶν ὑπερκοσμίων τάξεων τὸν ἀέρα ἐπλήρουν. Ἐφ' οἷς οἱ τῶν Ἰουδαίων ἄρχοντες, τινὰς τοῦ ὄχλου ἀνερεθίσαντες, πείθουσι πειρᾶσαι τὴν κλίνην περιτρέψαι εἰς γῆν, ἐφ' ἣν τὸ ζωαρχικὸν ἐτέθη σῶμα, καὶ τοῦτο καταβαλεῖν. Ἀλλ' ἤδη τοὺς τολμητὰς ἢ δίκη φθάσασα, ὀμμάτων τυφλώσει πάντας κολάζει. Ἐνα δὲ αὐτῶν καὶ χειρῶν ἀποστρεφῆ ἀμφοτέρων, μανικώτερον ὀρμήσαντα καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου σκίμποδος ἐναψάμενον· ὃς παρὰ τὴν κλίνην τὰς ἀυθάδεις χεῖρας, κοπέσας τῷ ξίφει τῆς δίκης, ἀπηωρημένας ἀφείξ, ἔμεινεν ἐλεεινὸν θέαμα· ἕως οὗ πιστεύσας ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ θεραπείας τυχόν, ἀποκατέστη ὡς τὸ πρότερον ὑγίης. Οὕτω καὶ τοῖς τυφλωθεῖσι, πιστεύσασι, μέρος τι τοῦ παλλίου τῆς κλίνης ἐπιτεθέν, τὴν ἴασιν ἐδώρησατο. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι, καταλαβόντες τὸ χωρίον Γεθημανῆ, κατέθηκαν ἐν τῷ μνήματι τὸ ζωαρχικὸν σῶμα, καὶ τρεῖς ἡμέρας προσμένουσιν ἐν αὐτῷ, τῶν γινομένων ἀπαύστως ἀγγελικῶν φωνῶν ὑπακούοντες.

Ἐπεὶ δέ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν, εἷς τῶν Ἀποστόλων, ἀπολειφθεὶς τῆς κηδείας τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος καὶ τρίτη παραγεγονῶς ἡμέρα, ἠθύμει σφόδρα καὶ συνεχεῖτο, διὰ τὸ μὴ τῶν αὐτῶν καὶ αὐτὸν ἀξιοθῆναι, ὧν ἠξιώθησαν πάντες οἱ συναπόστολοι, κοινῇ ψήφῳ, ἕνεκα τοῦ ἀπολειφθέντος Ἀποστόλου, τὸν τάφον ἠνοιξαν, οὕτω δόξαν αὐτοῖς πᾶσιν, εἰς τὸ προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν τὸ πανάγιον καὶ πανάμωμον ἐκεῖνο σκῆνος, καὶ

ιδόντες ἐξέστησαν. Εὗρον γὰρ αὐτὸν κενὸν τοῦ ἁγίου σώματος, μόνην δὲ τὴν σινδόνα φέροντα, παραμύθιον μείναςαν τοῖς λυπεῖσθαι μέλλουσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, καὶ τῆς μεταθέσεως ἀψευδὲς μαρτύριον. Καὶ γὰρ μέχρι τοῦ νῦν, ὁ ἐν πέτρᾳ διαγλυφείς τάφος οὕτως ὀράται καὶ προσκυνεῖται, σώματος μένων κενός, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ ἀντιτατόμε- » νος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε· τῷ θυμῷ δὲ ἐγάλα, » θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύ- » ρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέ- » σῳ φλογός· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ » ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτεύκτους πλάκας Μωυσῆς, γεγραμμένας τῷ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριπεν· ἄλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσφκίσατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμεῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ θεόφρων ἤθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, ἐκ Σιών μεθίσταται, πρὸς οὐράνιον δόμον, ἔνθα ἤχος καθαρὸς ἐορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντων Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ » τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα- » τήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ » τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανίσκοι, καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σαλπισάτωσαν, τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια· ἀγαλλιᾶσθωσαν νῦν, βουνοί, καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι Ἀπόστολοι· ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ ἀεὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καὶ ἀκηράτου Μητρός, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοὶ μέλλουσιν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Φλόγα δροσίζουσεν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ κατα- » φλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδει- » ξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν » Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καὶ ζῶην βλυστά- » νουσεν τοῖς μέλλουσι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑ- » μνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἀγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν Θεολόγων ἐν τῇ Σιών· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζῶντος; Μὴ διαλίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλλοντας· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἢ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα· Οὓς μοι ἐκτίσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε βοῶντάς σοι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο- » τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ » ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει » ψάλλουσεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑ- » περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὴν μνήμην σου ἄχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδίῳ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεῦμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένου τε καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον· ᾧ παρεστῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´.

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρουσίας Ῥδῆς.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός.

» Νενίκηται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε » ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζῶην προ- » μνηστεύεται θάνατος· Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, » καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σφύζοις ἀεὶ, Θεοτόκε » τὴν κληρονομίαν σου.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούση, υἱοπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον σῶμά σου, μετὰ δέους ὀρῶντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανὼν δεῦτερος.

Μεγαλυνάριον, στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου- » χούμενος· πανηγυρίζτω δέ, ἀύλων νόων φύσις » γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν τῆς Θεομή- » τορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεο- » τόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καὶ πῖονι, ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνήν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυξώμεθα, καρδίας χεῖλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου, καὶ θεία ἐπισκίασον χάριτι· τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ἐξαποστειλάριον, Ἦχος γ', ἐκ τρίτου.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοι ἐξόδιον, προσφωνοῦσα τῇ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπύζοντος, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενη, προγονικῆς ἀποφάσεως.

Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ νεύματι τοῦ κηδεῦσαί σε· καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοι· Χαῖρε ὄχημα, τῆς Θεότητος ὅλης· χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἢ κύησασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμόμητον ψυχὴν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μῆτερ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν, τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ικέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς ὼσαι γ' καὶ ς'.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄

Στίχ. α΄. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β΄. Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ΄. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ΄. Ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄

Στίχ. α΄. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούια.

Στίχ. β΄. Δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. γ΄. Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. δ΄. Ἠγίασε τὸ σκηνώμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ΄

Στίχ. α΄. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἐτοίμη ἡ καρδία μου.

Ἐν τῇ Γεννήσει...

Στίχ. β΄. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ἐν τῇ Γεννήσει...

Στίχ. γ΄. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ἐν τῇ Γεννήσει...

Εἰσοδικὸν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούια.

Ἀπολυτίκιον· Ἐν τῇ Γεννήσει...(σελ. 183).

Κοντάκιον· Τὴν ἐν πρεσβείαις...(σελ. 87).

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως· Αἱ γενεαὶ πᾶσαι...

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι...

Εἶδομεν τὸ φῶς...

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗ ΙΣ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡτοι τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας Εἰκόνας γ΄.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὄμμασιν, ἐποψόμεθά σου τὴν Εἰκόνα; ἦν τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς οὐ δεδύνηται, θεϊκῶ φωτὶ ἀστραπτομένην· ἀπαίρει γάρ, ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καὶ πόλιν, πρὸς Βασιλίδα καὶ λαὸν εὐσεβῆ, ἐπιδημεῖ θεία νεύσει· ἥς περ τῇ εἰσόδῳ ἐπιφαίνονται βασιλεῖς, προσπίπτοντες ταύτη, μετὰ φόβου Χριστὲ καὶ πίστεως.

Ποίαις οἱ χοῖκοι ψάυσομεν, τῆς Εἰκόνας σου Λόγε παλάμαις; οἱ ῥερυπωμένοι τοῖς πταίσμασι, τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν; οἱ ἐν μολυσμοῖς, τοῦ ἀπροσίτου; Καλύπτει, τὰ Χερουβὶμ τὰς ὄψεις τρέμοντα· οὐ φέρει, τὰ Σεραφὶμ ὄραν τὴν δόξαν σου· φόβῳ δουλεῖ σοι κτίσις. Μὴ οὖν κατακρίνης, ἀναξίως σου τὴν Μορφὴν, Χριστὲ τὴν φρικτὴν, ἀσπαζομένους ἡμᾶς ἐκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικῆς πάρεστι, πανηγύρεως θεία ἡμέρα· ὁ γὰρ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, νῦν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέψατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ Εἰκόνας· ὁ ἄνω, τοῖς Χερουβὶμ ὦν ἀθεώρητος, ὁρᾶται, διὰ γραφῆς οἷς περ ὁμοίωται, Πατρὸς ἀχράντῳ δακτύλῳ, μορφωθείς ἀρρήτως, καθ’ ὁμοίωσιν τὴν αὐτοῦ· ἦν πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνοῦντες ἀγιαζόμεθα.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἰατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, ἀπελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τῇ συνεργίᾳ τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ ἠξίωσαι, ἀφανίσας ἀνδρικῶς, τὰ ἐκείνων σεβάσματα, ταῖς ἐνστάσεσι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς στεφηφόρε, συμπολιτα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ἀθληφόρων ὁμόσκηνε.

Τὸν ἀγῶνα ἠγώνισαι, καὶ τὸν δρόμον ἐτέλεσας, καὶ τὴν πίστιν ἐνδοξε συνετήρησας, καὶ πρὸς Θεὸν προσεχώρησας, βραβεῖον τὰ θαύματα, παρ’ αὐτοῦ ἀπολαβὼν, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, τὸν ἀμάραντον, ὡς ἀήττητος Μάρτυς, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Ἐν ὁδῷ μαρτυρίου σου, ὡς ἐν πλούτῳ τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τῇ βουλήσει σου, αὐτοῦ τὸ πνεῦμα εἰς χειρὰς σου, Χριστὲ παραδέδωκεν, ἐκτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τέλος μακάριον, καὶ γενόμενος, ὁδηγὸς ἀληθείας τοῖς ἀθέοις, πηρωθεῖσι παραδόξως, καὶ διὰ πίστεως βλέψασι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἐορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαοῦσα. Χαίροις, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῆ χωρίῳ, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματός σου.

ᾠ τῶν ὑπερφυῶν, Ἀγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. ᾠμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Κλιμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγουσα τοὺς πίστει, αὐτὴν ἀεὶ δοξάζοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠμοιον.

ᾠτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας Εἰκόνας. Ἦχος β΄.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς· Ἐν τῇ Γεννήσει...

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλὴν τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὄθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σῆς Ἐκσφράγισμα, Σῶτερ, ὄψεως σέβω. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Σωματικῶς μορφωθῆναι τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ τὸ πρὶν ἀσώματος, εὐδοκία πατρικῆ, μὴ ἀπανηνάμενος μορφῆς, ἐχαρίσατο ἡμῖν θεῖον Ἐκτύπωμα.

Ἡ ἀπαράλλακτος φύσις ὁ τοῦ Πατρὸς, ὅρος ἀκριβέστατος, τὴν βροτείαν ὑπελθὼν, σάρκα ιδιώματα ἐν γῆ, καταλέλοιπεν ἡμῖν εἰς οὐρανούς ἀνελθὼν.

Σαλευομένην ἀπάτη τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοῖς σεπτοῖς σου πάθεσιν αὐτήν, ἐδραιώσας καὶ μορφῆς τῷ Ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῶν ἀγνῶν σου λαγόνων ὑπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ὁ τὸ εἶναι παρασχὼν, πᾶσι Παναμώμητε βροτοῖς, καθωράθη οὐκ ἐκστὰς οὔ ἦν τὸ πρότερον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωτὶ ἀναγάζομενος, τῷ τρισηλίῳ διάλυσον, τὸν ζόφον μακάριε, τῆς ἀγνωσίας μου, τὴν φωσφόρον σου, ὅπως ὑμνήσω μνήμην, καὶ τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Παθῶν ἀνεπίδεκτον, τὸν λογισμὸν ἐργασάμενος, δοχεῖον αἰδίμιε, ὥφθης τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀνέβλυσας, ἰάσεων πελάγη, πᾶσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀτελευτήτου ποτήριον, θανάτου πανεύφημε, πιεῖν κατέσπευσας· καὶ ἐπέτυχες, ὡς οἶδεν ὁ καλῶν σε, πρὸς στέφος ἀμάραντον, Μάρτυς ἀήττητε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πόλις ἢ ἔμψυχος, τοῦ Βασιλέως πανύμνητε, ἢ ξένην καὶ γέννησιν, καὶ θεῖαν κοίμησιν, ἐπιδείξασα, τὴν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως, δεῖξον ἀλώβητον.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Καταστολῆ τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σῶτερ, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλικήν, καρδίαν συνασπισμόν, ἐκζητῆσαι, σοῦ τὸ ἀφομοίωμα.

Συλῆσαι θέλων τὰ καλά, καὶ τῷ χρόνῳ μειῶσαι, ὁ τοῦ φθόνου γεννήτωρ, χερσὶ βεβήλοις αὐτά, παρέδωκεν ἀναιδῶς· ἀλλ' ἠλέγχθη, μάτην λογιζόμενος.

Φαιδρῶς ἠγάλλετο ποτέ, ὁ Δαυὶδ προχορεύων, κιβωτοῦ τῆς ἀγίας· καὶ νῦν ὁ σκῆπτρα λαχῶν, ἰθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει, θείῳ Ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον.

Ῥιζόθεν πᾶσαν ἐκτεμεῖν, τοῦ προπάτορος θέλων, ὁ Υἱός σου Παρθένε, φευῖσαν παρακοήν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ἀγνή, προσλαμβάνει, ὅλον τὸ ἀνθρώπινον.

Τοῦ Ἁγίου. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ἀρρήτῳ καὶ θεῖα χειρουργία, καθαίρων τὰ πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδώρησαι, πιστοῖς ἰατρὸς ἄριστος, καὶ πρεσβευτὴς θερμότατος, τῶν σὲ τιμώντων πανόλβιε.

Ὅδον μαρτυρίου σου δραμοῦμαι, καὶ σοῦ ἐκμιμήσομαι στερρῶς, τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, ὁ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἐλκόμενος, πρὸς σὲ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ ἐνδοξος Μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκαλέσας μυστικῶς, πρὸς εὐωχίαν σήμερον, προτίθεται τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ὡς καρυκείαν ἄυλον· δεῦτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως Ἀγνή, ὡς σοὶ θεοχαρίτωτε, ἀνακειμένην λύτρωσαι, καὶ ἐν εἰρήνῃ φύλαττε, καὶ ὁμονοία τὴν ποιήσῃ σου.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄ-
- » φθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματι-
- » κὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα τῆς ἀγίας Εἰκόνοσ

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐδέσσης βασιλεύς, Βασιλέα τῶν ὅλων, οὐ σκῆπτρα καὶ στρατόν, ἀλλὰ πλήθη θαυμάτων, τῷ λόγῳ προφέροντα, ἐπιγνούς σε ἰκέτευε, τὸν Θεάνθρωπον, τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ἐκμαγεῖον δέ, ὡς σοῦ ὀρῶν ἀνεβόα· Θεός μου σὺ καὶ Κύριος.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰαμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, κομισάμενος Μάρτυς ὄφθης σοφέ, κοινὸν ἐργαστήριον, τῶν νοσοῦντων μακάριε, ὑπὸ Πνεύματος θείου, παρέχων ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, τῇ θείᾳ ἐντεύξει σου· ὅθεν παραδόξως, καὶ δαιμόνων τὰ πλήθη, ἐλαύνεις ἐκάστοτε, ἰατρὲ ἀξιάγαστε, ἀθλοφόρε Διόμηδες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασιλίσσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄυλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομητορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Ῥδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Ἀπανιστάμενον, τῆς πρὸς ἀνίσχοντα, καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν τὸ ἱερόν, Σῶτερ Ἐκμαγεῖόν σου· νῦν ὁ θεόφρων βασιλεύς, πλησιάσαν ὑποδέχεται.

Γλυκὸ μὲν ἥλιος, ἀυγάζων ὄμμασι· γλυκυτέρα δὲ ὄψις ἢ σὴ Χριστέ, τοῦ Ἀφομοιώματος· ὅτι ὁ μὲν τὰ αἰσθητά, αὕτη δὲ τὰ νοητὰ φωταυγεῖ.

Ἴσχυς ἐξέλιπεν, Ἰσμαηλίτιδος, δεξιᾶς· τῷ γὰρ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, πᾶσαν τὴν περίβολον, ὁ κραταιόφρων βασιλεύς, τὴν αὐτῆς εἰς γῆν κατέβαλεν.

Θεοτοκίον.

Συντηρηθῆναί σου, τὴν πόλιν Ἄχραντε, ἀσινῆ ἐξ ἐφόδου βαρβαρικῆς, πρέσβευε δεόμεθα· ἴδε γὰρ οἶα κατ' αὐτῆς, οἱ ἀλάστορες τεκταίνουσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Λόγον θείας γνώσεως ὡς ποταμόν, φέρων ἐν καρδίᾳ κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους, καὶ εἰδώλων τὴν ἰσχύν, ὀλοτελῶς ἐβύθισε, Μάρτυς Διομήδης ὁ ἔνδοξος.

Ἐλαμψεν ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, αἴγλη ἀρετῶν τῶν θαυμάτων τε, περιουσία, καὶ ἐφώτισε πιστῶν, τὰ εὐσεβῆ συστήματα, Μάρτυς Διομήδης ὁ πάνσοφος.

Τὸ μακαριώτατον τέλος εὐρών, καὶ τῆς ποθουμένης σου ἔκπαλαι, δόξης ἀρρήτου, ἐν χαρᾷ ἐπιτυχῶν, τῶν σὲ τιμώντων μέμνησο, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ξένη σου ἡ γέννησις ὡς ἡ σεπτὴ, Κοίμησις ἐδείχθη Πανάμωμε, εὐλογημένη, ἦν ἡ ποιίμη σου τιμᾷ, βαρβαρικὰς ἐκφεύγουσα, βλάβας τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου.

Ἦδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Μικρά σοι πόλις ὑποδοχὴν, πρῶν κατητρέπιζε Χριστέ, ἦν ἡ Θαδδαίου ἐπέλευσις, νόσων ἀπαλλάττει καὶ τῆς χειρός σου γραφὴ, καὶ θεῖον ἀπεικόνισμα τοῦ προσώπου σου.

Αἱ τῶν χαρίτων σου δωρεαί, ὑπερεπληθύνθησαν Χριστέ· ἃ γὰρ τὸ πρῶν ἡ Ἔδεσσα, ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχήσατο, ἡ Νέα δεχομένη Ῥώμη ἀγάλλεται.

Θεοτοκίον.

Στήσον Παρθένε τῶν δυσμενῶν, τὰς ἐπαναστάσεις τὰς πυκνάς· λῦσον αὐτῶν τὰ βουλεύματα· τῇ κληρονομίᾳ τῇ σῆ βοήθησον· ὁρᾷς γὰρ ἀπειρήκαμεν ταῖς κακώσεσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἄνευ ὄφθης αἵματος, Μάρτυς ἀξιοθαύμαστος· ἄνευ ἀλγηδόνων στεφανίτης· ἄνευ μολώπων νικητῆς ἄριστος, στίφος δυσμενῶν καταβαλῶν, σοῦ τοῖς ἀγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φῶς σοι ἀνατέταλκεν, ὄντι δικαίῳ ἄσβεστον, τούτου τε ἡ σύζυγος θεόφρον, σοὶ εὐφροσύνη ἐπηκολούθησεν, ὡς εὐθεῖαν ἔχοντι ψυχὴν, πᾶσι καθυπείκουσαν, τοῦ Σωτῆρος προστάγμασιν.

Φωτὸς ὑστεροῦνται μὲν, τοῦ σώματος οἱ τύραννοι, σοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὸ τέλος, ἀποτεμόντες· ἀλλὰ ψυχῆς τηλαυγῶς, κόρας διανοίγονται Χριστῷ, πίστει προσερχόμενοι, ὧ παμμάκαρ Διόμηδες.

Θεοτοκίον.

Προπύργιον ἔχουσα, ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, σὲ τὴν Βασιλίδαν καὶ Κυρίαν, τρέπει βαρβάρων τὰς θηριώδεις ὁρμάς· ῥύεται παντοίων πειρασμῶν· αὖξει καὶ κρατύνεται, Θεομητορ πανάμωμε.

Ἦδὴ ς΄. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Ἦραιοθης, κάλλει παρὰ πάντα, Σῶτερ τοὺς υἱοὺς τῶν βροτῶν· κἂν γὰρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδὲ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τρώντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ

σου τῆς μορφῆς ἢ θεά· ἦς τὸ ὁμοίωμα, ῥάκει ἐκτυπωθέν, ὥσπερ θησαυρὸς ἡμῶν δεδώρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθεῖσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἢ πληθύς, ὥσπερ ἐξ ἄλλοφύλων, κιβωτὸν Ἰσραηλίτη Νέφ, τὸ τοῦ προσώπου νῦν προσέτι δέδωκεν, Ἐκμαγεῖόν σου Χριστὲ καὶ δόξαν, ἦν προσεκτίσατο· οὐδὲ γὰρ θεμιτόν, ἅγια κυσὶ προσεπιρρίπτεσθαι.

Θεοτοκίον.

Ἐκ χειρός σου, Σῶτερ τῆς ἰσχύος, νῦν ὑπεξέλιπον ἐγώ, ἀλλὰ τὰς μᾶστιγὰς σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμοῦ πρεσβείαις, τῆς ἀπειράνδρος Λόγε κησάσης σε, μὴ τῷ κλύδωνι τῆς ἁμαρτίας καταποντίζεσθαι, καὶ δεινῶς ναυτιᾶν, μόνε λυτρωτὰ ἐγκαταλίπη με.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν θείαν ταύτην.

Τῶν σῶν ἀγώνων τοῖς ρεύμασιν, ἐβύθισας ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον· καὶ τῶν θαυμάτων σου, τῇ ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν, πολυειδεῖς κηλίδας, ἀξιοθαύμαστε.

Ταῖς θεαῖς αὔραις κινούμενος, τῇ ἄνωθεν ῥοπῇ κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὄρμον εὐθέτως κατήνησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, Μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργίᾳ σου ἔνδοξε, καὶ ἀπελεύνεται, φάλαγξ δαιμόνων τῇ θεία σου, ἐπιστασία μάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τῇ πεποιθήσει σου, ἐπιδρομὰς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνοῦντέ σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν

» οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας

» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξά-

» ζοντες.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου Μανδηλίου.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Τὴν θεαυγῆ, τῆς σῆς Μορφῆς ἐμφέρειαν, ζωαρχικὰς, μαρμαρυγὰς ἀστράπτουσας, ἐξ Ἐδέσεως ἐδεξάμεθα, ὥσπερ φορέα πάσης δόσεως· Σὺ γὰρ τὴν σὴν εἰκόνα μορφωσάμενος, αὐτὴν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον ἀνήγαγες, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Στίχ. Ἦθλησε καὶ ζῶν καὶ θανῶν Διομήδης,

Προαιρέσει ζῶν καὶ νεκρὸς τομῆ κάρας.

Ἔκτη καὶ δεκάτη νέκυς ἐτμήθη Διομήδους.

Οὗτος ἦν ἐκ Ταρσοῦ Κιλικίας, φῦς μὲν ἐκ γένους ἐπισήμου καὶ ἀγαθοῦ· ἀγαθώτερος δὲ τοὺς τρόπους γενόμενος, μετήρχετο τὴν ἰατρικὴν τέχνην, θεραπέων παρ' οἷς γένοιτο, τὰς μὲν ψυχὰς αὐτῶν θεοσεβεία, τῇ δὲ τέχνῃ τὰ σώματα. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καταλείψας τὴν Ταρσόν, παραγίνεται ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας· κάκεῖ, διὰ τῆς θεοσεβείας ἅμα καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν μέθοδον, παντοίως εὐεργετῶν τοὺς προσιόντας αὐτῷ, διεβλήθη πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ οἱ πρὸς τὸ συλλαβέσθαι αὐτὸν παραγενόμενοι, εὔρον αὐτὸν πρὸς Κύριον μεταθέμενον, ἀποτεμόντες αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, ἀπήγαγον αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα· ἦν θεασάμενος, ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐπενεχθῆναι καὶ προστεθῆναι τῷ σώματι. Ἀπενεχθείσης δὲ αὐτῆς καὶ συναρμοσθείσης τῷ σώματι, λέγεται παραυτίκα τοὺς ἀναγόντας αὐτὴν στρατιώτας ἀπολαβεῖν τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν τὴν ἐνέργειαν, ἦν ἀπέβαλον ἐν τῷ τεμεῖν τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Λήξει βίου σου χαῖρε, Χαιρήμων μάκαρ,

Ἀρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων τριακοντατριῶν Μαρτύρων, τῶν ἐκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Στερρόδς στρατός τε καὶ συνασπισμὸς μέγας,

Ξίφει πεσόν, στράτευμα δαιμόνων τρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου Μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον καὶ Βασιλίδα τῶν πόλεων ἀνακομισθείσης.

Στίχ. Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θεάν,

Ὁ νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Εἰς τὸ Κεράμιον·

Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον

Φέρει κέραμος, παντοτεῦκτα Χριστέ μου.

Τοῦ Κυρίου καὶ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, πολλὰ θαύματα ποιῶντος, καθὼς ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναγέγραπται, καὶ τῆς φήμης πανταχόσε διατρεχούσης, ἤκουσε ταῦτα καὶ Αὔγαρος ὁ Τοπάρχης Ἐδέσσης, καὶ ἐπιθυμῶν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν ἰδεῖν αὐταῖς ὄψεσιν, οὐκ

ἡδύνατο, διὰ τὸ ἀνιάτοις αὐτὸν νοσήμασι περιπεσεῖν. Λέπρα γὰρ μέλαινα κατὰ παντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξανθήσασα, ἐδαπάνηα τοῦτον καὶ κατήσθιε· καὶ σὺν αὐτῇ ἀρθρητικὴ χρονία καὶ πονηρὰ τοῦτον ἐπολιόρκει· καὶ ἡ μὲν, ἀμορφίας αὐτῷ αἰτία καὶ ταλαιπωρίας ἐγένετο· ἡ δέ, ὀδυνῶν δριμειῶν καὶ ἀλγηδόνας πρόξενος ἦν· διὰ ταῦτα, ἀπρόσιτός τε καὶ ἀθέατος ἦν πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις.

Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τοῦ ἀγίου Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιστολὴν γράψας, ἀπέστειλεν αὐτὴν διὰ τινος Ἀνανίου, ἐντειλάμενος αὐτῷ τὴν τε ἡλικίαν καὶ τρίχα καὶ πρόσωπον καὶ ἀπλῶς τὸν σωματικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα μετὰ πάσης ἀκριβείας ἱστορῆσαι καὶ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὴν τοιαύτην τοῦ Χριστοῦ Μορφὴν· ἠπίστατο γὰρ τὴν ζωγραφικὴν ἄκρως ὁ Ἀνανίας.

Ἡ δὲ Ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεων περιεῖχε τάδε*.

* Τὰς ἐφεξῆς δύο Ἐπιστολάς ἀναφέρει αὐτολεξεῖ σχεδὸν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῷ 17 κεφαλαίῳ τοῦ Α΄ Βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας.

Αὐγάρως, ὁ Τοπάρχης πόλεως Ἐδέσσης,

Ἰησοῦ Σωτῆρι ἀγαθῷ ἱατρῷ, ἀναφανέντι ἐν Ἱεροσολύμοις, Χαίρειν!

Ἦκουσταί μοι τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν ἰαμάτων, τῶν ἄνευ φαρμάκων ὑπὸ σοῦ γινομένων· ὡς γὰρ λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν ποιεῖς· χωλοὺς περιπατεῖν κατασκευάζεις· λεπροὺς καθαρίζεις· καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας ἐλάυνεις· καὶ τοὺς ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένους θεραπεύεις· καὶ νεκροὺς ἐγείρεις, καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τὸ ἕτερον τῶν δύο, ἢ ὅτι Θεοῦ Υἱός εἴ, ποιῶν ταῦτα, ἢ Θεός. Διὰ τοῦτο τοίνυν γράψας ἐδέηθην σου σκυλῆναι καὶ ἐλθεῖν πρὸς με, ἵνα καὶ τὸ πάθος, ὃ ἔχω, θεραπεύσης καὶ μετ' ἐμοῦ ἐνταῦθα συνέσῃ· καὶ γὰρ ἤκουσα, ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καταγογγύζουσί σου, καὶ βούλονται κακῶσαί σε. Πόλις δὲ σμικροτάτη μοι ἐστὶ καὶ σεμνή, ἣτις ἀρκέσει ἀμφοτέροις ἡμῖν τοῦ κατοικεῖν ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ δὲ Ἀνανίας, ἀπελθὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ δοὺς τῷ Κυρίῳ τὴν ἐπιστολὴν, ἦν ἐπιμελῶς εἰς αὐτὸν ἀτενίζων· καὶ μὴ δυνάμενος μηδὲ πλησίον αὐτοῦ γενέσθαι, διὰ τὸ συρρέευσαν πλῆθος, ἐπὶ τινα πέτραν μικρὸν τῆς γῆς ἀνεστηκυῖαν ἀναβάς, ἐκαθέσθη καὶ εὐθὺς ἐκίνει μὲν τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ δὲ χάρτη τὴν χεῖρα προσήρειδε καὶ τὰ τοῦ φαινομένου μετέγραφεν ὁμοιώματα, καὶ οὐδαμῶς ἡδύνατο τὴν μορφὴν αὐτοῦ καταλαβεῖν, διὰ τὸ ἑτέρα καὶ ἑτέρα ὄψει φαίνεσθαι καὶ παρηλλαγμένη θεωρία. Ὁ δὲ Κύριος, ἄτε κρυφίων γνώστης καὶ καρδιῶν ἐξεταστής, τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ γνοὺς, τὸ λάθρα γινόμενον φανεροῖ. Ἦτησε γὰρ νίψασθαι, καὶ τούτου γενομένου, ἐπέδοθη αὐτῷ ῥάκος τετράδιπλον, καὶ ἀπεμάξατο νιγάμενος τὴν ἄχραντον αὐτοῦ καὶ θείαν ἐν αὐτῷ ὄψιν. Ὅθεν ἐντυπωθείσης αὐτοῦ τῆς θείας μορφῆς καὶ προσόψεως, ὃ τοῦ θαύματος! ἐν τῷ ῥάκει, ἐπέδωκε τῷ Ἀνανίᾳ· «Ἀπελθὼν ἀπόδος αὐτὸ τῷ ἀποστειλαντί σε», εἰπὼν, γράψας καὶ ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω·

Μακάριος εἶ, Αὔγαρε, πιστεύσας ἐν ἐμοὶ καὶ μὴ ἑωρακώς· γέγραπται γὰρ περὶ ἐμοῦ, τοὺς ἑωρακότας με μὴ πιστεύειν ἐν ἐμοί, ἵνα οἱ μὴ ἑωρακότες με αὐτοὶ πιστεύσωσι καὶ ζήσωνται. Περὶ δὲ οὗ ἔγραψάς μοι ἔλθειν πρὸς σέ, δέον ἐστὶ πάντα, δι' ἃ ἀπεστάλην, πληρῶσαι με· καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι, ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα. Καὶ ἐπειδὴν ἀναληφθῶ, ἀποστελῶ σοὶ ἓνα τῶν Μαθητῶν μου, ὀνόματι Θαδδαῖον, ὅστις καὶ τὸ πάθος σου θεραπεύσει καὶ ζωὴν αἰώνιον, σοὶ τε καὶ τοῖς σὺν σοί, καὶ εἰρήνην παρέξει καὶ ποιήσει τῇ πόλει σου τὸ ἰκανόν, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ἐχθρῶν κατισχύσαι αὐτῆς.

Ἐπέθετο δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ σφραγίδας ἑπτὰ, γράμμασιν Ἑβραϊκοῖς σημανθείσας· αἵ τινες μεθερμηνευόμεναι, τοῦτο δηλοῦσι· Θεοῦ θέα θεῖον θαῦμα.

Ὁ δὲ Αὔγαρος, δεξάμενος περιχαρῶς τὸν Ἀνανίαν καὶ πεσὼν καὶ προσκυνήσας τὴν ἁγίαν καὶ ἄχραντον Εἰκόνα τοῦ Κυρίου πίστευε καὶ πόθῳ πολλῷ, ἰάθη παραχρῆμα ἀπὸ τῆς νόσου, ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ μόνον τῆς λέπτρας ὑπολειφθείσης. Μετὰ δὲ τὸ σωτήριον πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς αὐτοῦ ἄνοδον, καταλαβὼν ὁ Ἀπόστολος Θαδδαῖος τὴν Ἔδεσσαν, προσήγαγε τῇ κολυμβήθρᾳ τὸν Αὔγαρον· καὶ τοῦτον καὶ πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαπτίσαντος, ἐξῆλθε τοῦ ὕδατος ὁ Αὔγαρος, καθαρισθεὶς καὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου λειψάνου τῆς λέπτρας.

Ἐντεῦθεν παντοίως τιμῶν καὶ σεβόμενος τὸ τοιοῦτον θεῖον Ὅμοίωμα τῆς τοῦ Κυρίου μορφῆς καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσιν ὁμοίως τιμᾶσθαι βουλόμενος, τοῖς αὐτοῦ καλοῖς καὶ τοῦτο προσέθηκεν. Ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Ἐδέσσης πολιστῶν τῶν ἐπισήμων, τινὸς Ἑλληνοῦ ἄγαλμα πρὸ τῆς δημοσίας πύλης τῆς πόλεως ἀναστηλώσαντος, ὃ πάντα τὸν ἐντὸς τοῦ ἄστεος γενέσθαι βουλόμενον ἀνάγκη ἦν προσκυνῆσαι, καὶ εὐχὰς ἀποδοῦναι καὶ οὕτως εἰσελθεῖν τῇ πόλει. Τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον ἄγαλμα ὁ Αὔγαρος καθελὼν καὶ τελείῳ ἀφανισμῷ παραδούς, εἰς τὸν ἐκείνου τόπον τὴν ἀχειροποίητον ταύτην Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἐπὶ σανίδος κολλήσας καὶ καλλωπίσας ἀνεστήλωσεν, ἐπιγράψας ἐν αὐτῇ ταῦτα· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ εἰς σέ ἐλπίζων, οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ. Καὶ λοιπὸν ἐθέσπισε πάντα τὸν διὰ τῆς πύλης ἐκείνης εἰσερχόμενον τὸ προσῆκον σέβας καὶ τὴν προσκύνησιν τῇ θαυματουργῷ καὶ τιμίᾳ τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνι ἀπονέμειν καὶ οὕτως εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχεσθαι· καὶ διετηρήθη τὸ τοιοῦτον εὐσεβὲς τοῦ ἀνδρὸς θέσπισμα μέχρι τέλους τῆς ἐν τῷ βίῳ τούτου τοῦ Αὔγαρου παροικίας καὶ τῆς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βιοτῆς. Ὁ δὲ τούτου ἕγγονος, τῆς πατρικῆς ἀρχῆς διάδοχος γεγονώς, ἀπελάκτισε τὴν εὐσέβειαν καὶ πρὸς τὰ εἰδῶλα ἠὲτομόλησε, καὶ ἐβουλήθη πάλιν ἀναστηλῶσαι δαιμονικὴν στήλην καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα καθελεῖν.

Τοῦτο γνοὺς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, τὴν ἐνδεχομένην ἔθετο πρόνοιαν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ τόπος ὑπῆρχε κυλινδροειδῆς, θρυαλλίδα πρὸ τῆς θείας Εἰκόνος ἀνάψας, κέραμον ἐπιθείς, εἶτα ἔξωθεν τιάνῳ καὶ πλίνθοις ἀποφράξας τὸ ἐμβαδόν, εἰς ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν τὸ τεῖχος ἀπηύθυνε καί, ἐν τῷ μὴ ὀρᾶσθαι, ἀπέστη τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δυσσεβής. Ἐρῶρει δὲ διὰ μέσου χρόνος πολὺς, καὶ τῆς ἐξ ἀνθρώπων μνήμης ἀπερῶρη τὸ θεῖον Ἀπεικόνισμα ὅπη κέκρυπται.

Ὁ δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Χοσρόης, τὰς τῆς Ἀσίας πόλεις πορθήσας, κατέλαβε καὶ τὴν Ἔδεσσαν καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατ' αὐτῆς κινήσας, εἰς φόβον καὶ ἀγωνίαν τοὺς τῆς πόλεως ἐνέβαλεν. Οἱ, πρὸς τὸν Θεὸν καταφυγόντες καὶ μετὰ δακρύων αὐτὸν παρακαλέσαντες, ταχεῖαν εὗραντο τὴν σωτηρίαν. Διὰ γὰρ μιᾶς τῶν νυκτῶν φαίνεται τις γυνὴ ἐνδοξοτάτη τῷ Ἐπισκόπῳ Εὐλαβίῳ «Τὴν ἐπάνω, λέγουσα, τῆσδε τῆς πύλης τῆς πόλεως κατακεκρυμμένην (τὸν τόπον σημάνασα) θεῖαν μορφήν τοῦ Σωτῆρος ἀχειροποίητον λαβών, πάντα αἰσίως πρᾶξον».

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, τὸν τόπον καταλαβὼν καὶ τοῦτον ἀνορύξας, ὃ τοῦ θαύματος! εὗρε τὴν θεῖαν Εἰκόνα ἀδιαλώβητον, καὶ τὴν θρυαλλίδα ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ μὴ ἀποσβεσθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πρὸς φυλακὴν ἐπιτεθέντι πρὸ τοῦ λύχνου κεράμῳ, ἕτερον ὁμοίωμα ἀπαραλλάκτως τοῦ πρωτοτύπου ἐκτυπωθέν· καὶ τούτου τοῖς πᾶσι δειχθέντος, ἀφάτου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα ἐπληρώθησαν. Τοῦτο λαβὼν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ λιτανεύσας καὶ εὐχαριστήσας, κατέλαβε τὸν τόπον, καθ' ὃν οἱ Πέρσαι διώρυκτον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τῶν χαλκωμάτων ἤχου κατάφοροι καθεστήκασι. Ὡς δὲ ἀλλήλων ἐγγὺς ἐγένοντο, ἀπὸ τῆς λυχνίας ἐκείνης ἔλαιον ἀποστάξας εἰς τὸ εὐτρεπισμένον πῦρ, πάντας ἄρδην ἀπόλεσεν.

Ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀναφθείσης πυρᾶς κατὰ τὸν ἐνδον τόπον, ἣν ἡ ἄπειρος ὕλη ὑπέτρεφε τῶν συχνῶς κατακοπέντων δένδρων, ὡς πλησίον ἐγένετο ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ καὶ τοῦ θεοῦ Ἐκτυπώματος, ἐξαίφνης βίαιος ἄνεμος ἐγερθεὶς, κατὰ τῶν ἀναφλεγόντων τὴν πυρκαϊὰν τὴν φλόγα ὑπέστρεφε καὶ ἐδίωκε τούτους καὶ ἐνεπύριξε· καὶ λοιπὸν πλεῖον ὧν ἤλπισαν δράσαι παθόντες οἱ Πέρσαι, ὑπεχώρησαν ἄπρακτοι.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων πάντα συνερρήθη τὰ κάλλιστα, ἣν δὲ θεῖον βούλημα καὶ τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ ἄχραντον Εἰκόνα μετὰ τῶν ἄλλων ἀποθησαυρισθῆναι καλῶν, ὁ τῆς Ῥωμαίων κυριεύων ἀρχῆς Ῥωμανός, σπούδασμα ποιεῖται καὶ ταύτη καταπλουτίσαι τὴν βασιλεύουσαν. Καὶ δὴ, κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀποστείλας πρὸς τὴν Ἔδεσσαν, καὶ αἰτήσας τὸ θεανδρικὸν Ἐκτύωμα καὶ ἀνατιθεὶς ἀργύρου ἐπισήμου χιλιάδας δύο πρὸς μυριάδι μιᾶ, καὶ διακοσίους Σαρακηνοὺς, οὓς ἔτυχε τότε κατέχων καὶ τῇ ἐφέσει τοῦ τοιοῦτου καλοῦ πρὸς πάντα ὑπείξας καὶ ἀσφαλίσάμενος τοῦ μὴ πολεμίως τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα κατὰ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐπέρχεσθαι, ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, τὰ αἰτηθέντα πάντα ἐκπληρώσας.

Ἐπεὶ δὲ συνεχώρησε γενέσθαι καὶ παρεχώρησεν ὁ Ἀμηρᾶς, λαβόντες οἱ Ἐπίσκοποι, ὅ τε τῆς Σαμωσάτων καὶ ὁ τῆς Ἐδέσσης καὶ ἕτεροὶ τινες τῶν εὐλαβῶν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο Ἀπεικόνισμα καὶ τὸ Χριστόγραφον Ἐπιστολίδιον, εἶχοντο τῆς ὁδοῦ, καὶ πάλιν ἄπειρα ἐτελεῖτο θαύματα. Ὡς δὲ κατήντησαν ἐπὶ τῷ τῶν Ὀπτημάτων θέματι καὶ τῷ τῆς Θεοτόκου ναῷ τοῦ Εὐσεβίου λεγομένῳ, πολλοὶ προσελθόντες μετὰ πίστεως, ἀπὸ ποικίλων νόσων ἰάθησαν. Ἐνθα καὶ τις προσῆλθεν ὑπὸ δαίμονος ἐνοχλούμενος καὶ τάδε οἶονεὶ ἐπεφοίβαζεν· Ἀπόλαβε, λέγων, Κωνσταντινούπολις, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ χαράν, καὶ σύ, Πορφυρογέννητε, τὴν βασιλείαν σου· καὶ παραντίκα ἰάθη ὁ ἄνθρωπος.

Τῇ δὲ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, κατὰ τὸ ἑξακισχιλιοστὸν τετρακοσιοστὸν πεντηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, κατέλαβον τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου οἱ τὸ ἅγιον διακομιζόμενοι Ἀπεικόνισμα, ὃ καὶ σεβασμίως καὶ περιχαρῶς ἀπεδέχθη καὶ προσεκυνήθη παρὰ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐν τέλει καὶ τῶν λοιπῶν. Τῇ δὲ ἐπαύριον, μετὰ τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀράμενοι τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα ἐπὶ τῶν ὤμων, ὃ τε ἀρχιερεὺς Θεοφύλακτος καὶ οἱ νεάζοντες βασιλεῖς (ὁ γὰρ γέρων δι' ἀσθένειαν ἀπολέλοιπτο), ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Γερουσίας ἅπαντες καὶ μετὰ παντὸς τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, τὴν προσήκουσαν δορυφορίαν παρέπεμπον, μέχρι τῆς χρυσοῦς πόρπης. Εἶτα ἐκεῖθεν πάλιν ἀναλαβόμενοι ὁμοίως μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων καὶ ἀπείρων λαμπάδων καὶ φώτων, κατέλαβον τὸν περιώνυμον καὶ μέγιστον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ναόν. Κάκεισε τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν πεποικότες, ἀνῆλθον εἰς τὰ Βασιλεια, καὶ εἰσελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, τῷ ἐπιλεγόμενῳ τοῦ Φάρου, ἐκεῖσε κατέθεντο τὸ τίμιον καὶ ἅγιον Ἐκτύπωμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν πιστῶν, εἰς φυλακὴν βασιλέων, εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς πόλεως, καὶ τῆς τῶν χριστιανῶν καταστάσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ μεγίστης καὶ ἀνυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ἣν ἐδείξατο τότε ἀποστρέψας μετ' αἰσχύνης τοὺς ἀθέους Ἀγαρηνοὺς, μεσιτεία τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Ὑπέρμαχος σὺ τῶν πολιτῶν ὠράθης,

Θραύουσα ἐχθροὺς Ἀγαρηνοὺς ἀθέους.

Ἐν ἀρχῇ γὰρ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ καὶ Κόνωνος, ἀνῆλθε πλῆθος Σαρακηνῶν διὰ πλοίων τὸν ἀριθμὸν χιλίων ἐννεακοσίων, κατὰ τῆς μεγίστης ταύτης Κωνσταντινουπόλεως, πολιορκῆσαι αὐτήν· καὶ δὴ τοῦ βασιλέως προθεμένου δοῦναι αὐτοῖς πάντα, αὐτοὶ καὶ φύλακας τῇ πόλει ἐγκαταστήναι ἀπήτουν. Ὅθεν εἰς ἀπορίαν τῶν πραγμάτων ὄντων, τῇ Θεοτόκῳ προσέπιπτον, ἰκετεύοντες ἐπαμῦναι καὶ βοηθῆσαι τῇ πόλει αὐτῆς καὶ διασωθαι αὐτὴν κινδυνεύουσαν. Ἀκούει τούτων ἡ Θεομήτωρ, καὶ πρῶτον μὲν τὸν ψιλῷ ὀνόματι, Σοφίαν, τὴν τοῦ Θεοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν καλέσαντα, καὶ τὴν πόλιν, Κωνσταντίαν, Ἀγαρηνόν, εἰς βόθρον σὺν τῷ ἵπῳ κατακρημνίσασα, τῷ θανάτῳ παρέπεμψεν. Ἐπειτα δὲ τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ ἀνελθόντα κηρύξαι τὴν μιὰν αὐτῶν προσευχὴν, τῷ ὀλέθρῳ παρέδωκε, κατακρημνισθέντα ἐκεῖθεν. Καὶ τοῖς Βουλγάροις δὲ συμβαλέσθαι ἄφκονόμησε καὶ δισμυρίους Σαρακηνοὺς κατασφαγῆναι καὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἄλλα ἀλλαχοῦ διασκεδάσασα, ἀφανισμῷ τελείῳ παρέδωκε καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην λιμοῦ περιέστησεν, ὥς σαρκῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἐρπετῶν καὶ μυῶν καὶ τῆς ἰδίας κόπρου μεταλαβεῖν. Σουλιμᾶν δὲ τὸν πρῶτον αὐτῶν καὶ αἰδεσθῆναι τὴν ἄχραντον Εἰκόνα αὐτῆς πεποίηκε καὶ πεζὸν ἐν τῇ πόλει εἰσελθεῖν παρεσκεύασε καὶ τῆς προπετείας καὶ αὐθαδείας ἑαυτοῦ καταγῶναι. Διὰ λιμοῦ γὰρ καὶ λοιμοῦ καὶ ναυαγίων πλήθη πολλὰ τῶν μιαρῶν Ἀγαρηνῶν καταπεσεῖν ποιήσασα, τὴν ἑαυτῆς πόλιν κραταιᾷ παλάμῃ διεσώσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἢ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ ἀγιάσματος, καὶ αὐθις ἀνάδοσις.

Στίχ. Πηγὴ κενοῦται θαυματουργῶν ὑδάτων.

Πληρουμένη δέ, θαυματουργεῖ καὶ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη γίνεται τῆς μετὰ οἰκτιρμῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις φοβεραῶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, οὗ παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Θεός.

Στίχ. Στήσον φόβῳ σῶ ἡμῶν τὰς διανοίας

Τῇ σαλεύσει, Δέσποτα, γῆς θεμελίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνία.

Στίχ. Γέρα πρέπουσι Γερασίμῳ τῷ νέῳ,

Τῷ τοῖς γέρασι τῶν παλαιῶν στεφθέντι.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Σταμάτιος ὁ ἐκ Βόλου, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχπ' (1680), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Σταμάτιος εὔρε τῶν κάτω στάσιν,

Ἀεικίνητον δ' εὔρε τῶν ἄνω δρόμον.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Τιμόθεος, ἀρχιεπίσκοπος Εὐρίπου, ὁ κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμήσας Τιμόθεος Θεόν, τοῖς ἔργοις,

Τιμῆς παρ' αὐτοῦ ἠξίωται τῆς ἄνω.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ῥήματι μὲν πᾶσαν νόσον, Λόγε Θεοῦ ἐφυγάδευσας, ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν· ἀλλὰ θώκους, πρὸς πατρικοὺς ἀνερχόμενος, διὰ τοῦ Ἐκτυπώματος, θεραπεύεις τὰς νόσους ἡμῶν.

Ὁ κτίσας λόγῳ τὰ πάντα, καὶ μορφωθεὶς τὸ ἀλλότριον, τῆς ἰδίας μορφῆς καταλέλοιπεν, ἡμῖν ιδιώματα· ἅπερ ὑποδεχόμενοι, ἐν χαρᾷ εὐφραινόμεθα.

Ψυχῆς ἐξ ὅλης ζητήσας, τῆς σῆς ιδέας ἐκσφράγισμα, ὁ πιστὸς βασιλεὺς ὡς ἐζήτησεν, οὕτως ἔτυχε Κύριε, κατάλληλον εὐράμενος, θείου πόθου τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ἐλύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆ κυήσει τῆ σῆ· σὲ γὰρ μόνην, πλατυτέραν εὐράμενος, τῶν οὐρανῶν Πανάμωμε, ὁ Θεὸς κατεσκήνωσεν.

Τοῦ Ἁγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ τμηθεῖσα, κεφαλὴ σου φῶς ἀπήστραψε, τοῖς ματαιόφροσιν· ἦν ὡσπερ ζῶσαν ἰδῶν, ἠδέσθη ὁ τύραννος, νενεκρωμένος τὸν νοῦν· οὐ συνῆκε δέ, ἀναβοᾶν πανένδοξε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπεδύσω, τῆς νεκρώσεως αἰοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον· ἀθανασίας στολήν, ὠραίαν ἐν χάριτι, ὅθεν ἐνδέδυσαι, τῷ Δεσπότη σου, ἀναβοᾶν γηθόμενος. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ πυρί, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, ὑλώδη πλάνην ἐχθρῶν· θεολαμπῆς δὲ ἀστήρ, ἐφάνης ἰάσεων, Μάρτυς ἀστράπτων βολᾶς, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ρῦσαι φθορᾶς καὶ σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τὴν βασιλεύουσαν, πόλιν ψάλλουσαν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η´. Νόμων πατρῶων.

Ὡσπερ ἐν ὄψει σὲ τὸν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημῆσαι πᾶς ὁ τῆς πόλεως, λαὸς ἔκκριτος ὑπάντησιν, θαυμαστήν σοι ποιεῖται, Ἀρχιερέων θεῖον ἐπαγόμενος χορόν· ὧν ἐπ' ὤμων ὀχούμενος, καὶ πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλὼν τὴν οἰκειάν οἰκτίρμον, ἐν τῷ τῆς Μητρὸς σου, κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παίδων τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τὸν προφητοκτόνον πρόην ὀδεύοντα, ὑμνολόγουν· ἀλλ' ἡ ἄνομος, συναγωγὴ Ἑβραίων, φονῶσαν χεῖρα, ὥπλιζε λυττῶσα κατὰ σοῦ· νῦν δὲ πόλις ἡ ἔννομος, πανδημεὶ προχυθεῖσα, ὡς οἶά σε τὸν Κτίστην ὀρῶσα, χαίρει δεχομένη, τὸν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Θεοτοκίον.

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρὸς μεγάλης βουλής ὁ Ἄγγελος, ἐν νηδί σου πανάχραντε, ἐτελεσιουργήθη· καὶ σὲ Μητέρα κάτω, ἀπεγράψατο σεμνή· καὶ φθαρεῖσαν ἐκαίνισε, τὴν βροτεῖαν οὐσίαν· ὃν πάντες εὐλογοῦμεν ὡς Κτίστην, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πόδες οἱ σεπτοὶ σου ἀθλοφόρε, πρὸς τρίβους τοῦ μαρτυρίου κατευθύνθησαν· ἐμπεριπατοῦσι δέ, νῦν ἐπαγαλλόμενοι, ἐν χώρᾳ ζώντων πάνσοφε, ἐν παραδείσῳ τρυφῆς· διὸ καὶ συνελθόντες τιμῶμεν, ἀνυμνολογοῦντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλάκη σοι στέφος ἀφθαρσίας, στερῶς ἀγωνισαμένῳ καὶ νικήσαντι, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, Μάρτυς ἀξιάγαστε· καὶ ἀθλητῶν ὀμήγουρις σὲ ὑπεδέξατο· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων ἐκπέμπεις λαμπηδόνας, τὴν θεῖαν ἐνδεδυμένος Μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρώσθημα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πολλαῖς προσβολαῖς ἀμαρτημάτων, κλονούμενοι σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν. Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε Παρθένε, ῥῦσαί σου τὴν πόλιν, ὡς σοὶ ἀνακειμένην.

Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-
- » τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐ-
- » νεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει
- » ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
- » ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ξενίας δεσποτικῆς.

Ἐξέμνητε κατὰ σοῦ, λαὸς ἀσύνητος Σῶτερ, καὶ ἀντ' εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπαντείνετο· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπωσθέντες, τοῖς σοῖς πάθεσι Σῶτερ υἰοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, τοῖς εὐσεβέσι παράσχου, καὶ πιστοῖς βασιλεῦσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκός σου, ὡσπερ ἅμαχον φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι' αὐτῶν ἀφορῶσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Ῥράθη τοῖς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς Θεότητος, ὑποστάσει μιᾷ ἀφύρτως, ἐνωθεὶς τῷ φυράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἄπας γηγενῆς.

Εὔρες ἀμοιβὴν, καμάτων τὴν ἄνω σοι, ἐτοιμασθεῖσαν τρυφήν· ἐνθα αὐλιζόμενος, ὠραῖσμένος μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, κατατρυφᾷς τοῦ Κτίστου σου τῆς ὠραιότητος, ἱκετεύων, δοῦναι τοῖς τιμῶσί σε, ἰλασμόν καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καὶ πίστεως ἔρεισμα, καὶ στῦλος ἄσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἐδείχθης Μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ ποταμὸς ἰάσεων ἀναβλυστάνων κρουνοῦς, ἱατρεῖον, ἄμισθον τοῖς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην Διόμηδες.

Ἔδυσ ἀπὸ γῆς, εἰδώλων τὴν ἄθεον, ἐξαφανίσας ἀχλύν· καὶ πρὸς τὴν ἀνέσπερον, αὐγὴν μετῆλθες τῆς ἀρχιφώτου ζωῆς· ἥς τὰς ἐμφάσεις ἔνδοξε πρῶην ἐκέκτησο, ταῖς ἀκειῖθεν, λάμψεσι λαμπόμενος, καὶ χαρᾶς ἀιδίου πληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἦν κατώκησεν, ἢ ὄντως ἄσειστος, λύτρωσαι τὴν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθένε καὶ καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἀλώσεως πυρὸς μαχαίρας ἐχθρῶν, ἀπὸ πάσης, πάναγνε κακώσεως, τῇ θερμῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-

» χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀύλων Νόων φύσις

» γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτο-

» ρος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε

» ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐνθέως ἐπορφύρωσας, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις· ἀπάτην δὲ κατέσβεσας, εἰδωλικὴν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε· καὶ νῦν πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἦμνοι σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων θιασῶται· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Γῆ μὲν τῇ σῆ ταφῇ, εὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ’ αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς, τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτόν, τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διὸ περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄ τῆς Ἑορτῆς καὶ γ΄ τοῦ Ἁγίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ποίσις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἁγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβίμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἁγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τούτῳ, οἶά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σοι ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ’ ὧν αἰτησάμεθα ἡμῖν, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερὰ ἄσματα, ἃ προσῆζάν σοι τότε Παρθένε, κύκλῳ τῆς σῆς κλίνης ἰστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Απόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες· Ἀπαίρει,

τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ὑποῦται, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος. Πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρᾶ, τῷ κόσμῳ αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε ἀθείας ἡ πυρὰ, πᾶσαν κατενέμετο χώραν, μακαριώτατε, τότε ἐξαπτόμενος ζέσει τοῦ Πνεύματος, τὸν ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐκήρυξας Λόγον, σάρκα ἐνδυσάμενον, δι' ἀγαθότητα· ὅθεν καὶ πυρὸς καὶ βασάνων, ἤνεγκας δεινὰς τιμωρίας, σθένει δυναμούμενος τοῦ Πνεύματος.

Ὅτε ὁ δυσώνυμος ἐχθρός, ἔσπευδε θωπείαις συλῆσαι, τὴν σὴν διάνοιαν, τότε ἀνδρειότητι καλλωπιζόμενος, ἀντετάξω στερρότατα, καὶ ἤνεγκας πόνους, ἄπονον πρὸς λῆξίν σε, διαβιβάζοντας, Μάρτυς ἀξιάγαστε Μύρων, τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας, καὶ τῆς δι' αἰῶνος ἀπολαύσεως.

Ὅτε τοῖς βουεῦροις ὁ ἐχθρός, ἔτυπτε ξεσμοῖς ἀνευδότως, ἐκδαπανώμενον, Μάρτυς τὸ σαρκίον σου τὸ ἱερώτατον, πρὸς Χριστὸν ἐνητένιζες, τὸν ἀγωνοθέτην, χεῖρά σοι προτείνοντα, θείας δυνάμεως· ὅθεν ἐκτελέσας τὸν δρόμον, ἔτυχες μεγίστων ἐπάθλων, Μύρων ἀθλοφόρε γενναιότατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβιμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιώτερα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροίσθη ἐκ περάτων, σὺν τοῖς σεπτοῖς Ἀγγέλοις, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφήν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχὴν, τῷ

Ποιητῆ καὶ Θεῶ παρατίθεται, ἦν Ἄσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἢ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἢ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἢ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς θεῖον ἀλάβαστρον, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, πιστῶς ἱεράτευσας, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, καὶ χαίρων ἐνήθλησας· ὅθεν τῇ εὐωδίᾳ, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, Μύρων Ἱερομάρτυς, τῶν παθῶν τὸ δυσῶδες, ἀπέλασον ἀνευδότως, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἢ νοερά σου ψυχῆ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἢ καθαρὰ σου σκηνή, μετατεθεῖσα ἐκ φθορᾶς, ἀγάλλεται Παναγία. Ὅθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου. Διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἢ κεχαριτωμένη.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον· καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἄδω Μύρων σου τὴν μυρίπνοον χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Αἶνον Θεῶ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ ἀθλοφόρου Μύρωνος, ἄσωμεν ἅπαντες, ἐνισχύσαντι τοῦτον, τὸ κράτος διολέσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Δῶρον σαυτόν, τῷ εὐεργέτῃ προσήγαγες, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ καλλιέρημα, καὶ εὐώδη θυσίαν, νομίμως ἐναθλήσας, Μάρτυς πολυάθλε.

Ὡς νουνεχῆς, ὡς καθαρὸς ναὸς ἔνδοξε, τοῦ ἐκ Παρθένου λάμπαντος, τὸν ἐφορμήσαντα, συνταράξαι τὴν θεῖαν, ἀγέλην ψυχοφθόρον, λύκον ἐδίωξας.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, ἐπειρογάμως ἐκύησας· ὄν ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ὁμολογήσαντες, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, κατήργησαν τὴν πλάνην, ἄχραντε Δέσποινα.

Ὡδὴ γ´. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ἐψώσας σου τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας, πρὸς Κύριον Σταυρῷ τὸν ἀνυψωθέντα, ὑψώθης ἐπὶ ξύλου ὃ ἀθλοφόρε, καταξέομενος, προθύμως μέλπων τε· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ῥημάτων σου τὰ βέλη ἠκονημένα, κατέπηξας τυράννου ἐν τῇ καρδίᾳ, γενναῖε στρατιῶτα τοῦ Βασιλέως, Χριστοῦ πανεύφημε, καὶ ψάλλων ἔλεγες· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἡμέρα ἐπανατείλας, διέλυσας τὸν ζόφον τῆς ἀγνωσίας, ἐφώτισας τοὺς ψάλλοντας καθ´ ἐκάστην, Μύρων πολυάθλε· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν ἀθεΐα τὴν πᾶσαν κτίσιν, Θεὸν κυοφορήσασα ἰατῆρα, Παρθένε ἐθεράπευσας παραδόξως· εὐχαριστοῦντές σοι, διὸ κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμωμος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας » τὸ στόμα μου ἐπ´ ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ » τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, » ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου » Κύριε.

Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα·

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ´.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Μυριπνόις ἄσμασι, καὶ ὑμνωδίαις, συνελθόντες στέψωμεν, τὸν ἱερόαθλον πιστοί, Μύρωνα πάντες τὸν ἔνδοξον, ῥῶσιν διδόντα, παντοίων κακώσεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Τὴν σεπτὴν Μετάστασιν, σοῦ Παναγία, ἐορτὴν στησάμενοι, σὲ ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, Θεογεννητορ πανύμνητε· μὴ οὖν παρίδης, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ δ´. Ἕμῳ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε.

Σωτήρα καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τὸν ἐκλάμπαντα ἐκ Παρθένου, ὁμολογῶν ἔνδοξε, σταδίου μέσον τῶν τυράννων, ὄφρὸν καρτερίᾳ ἔταπείνωσας, καὶ τὴν πολυθειᾶν ἐξηφάνισας.

Οὐδόλως ὑπενδοῦς ξεόμενος, καὶ τυπτόμενος γενναιόφρον, Ἀγγέλου καταπέληξας, ὀρῶντάς σου τὴν καρτερίαν, δι' ἧς δυσμενεῖς ἀσάρκους ὄλεσας, καὶ νικηφόρος Μάρτυς ἐχρημάτισας.

Ὑπάρχων θείας δρόσου ἔμπλεως, ὑπεισηλθες γενναιοφρόνως, τὴν τοῦ πυρὸς κάμινον, ὀρώμενος ἐν ταύτῃ Μύρων, σοφὲ σὺν Ἀγγέλοις ἀγαλλόμενος, καὶ μηδαμῶς παμμάκαρ φλογιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καὶ φρικτὸν Μυστήριον, τῆς λοχείας σου καταπλήττει, πᾶσαν Ἀγνὴ ἔννοιαν· ὅτι Θεὸς ἐνανθρωπήσας, ἐκ σοῦ ἀγαθότητι εὐδόκησεν, εἰς σωτηρίαν κόσμου καὶ ἀνάπλασιν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Ἡ θεαυγῆς, καὶ φωσφόρος σου μνήμη τῇ τοῦ Ἁγίου, Πνεύματος δυνάμει εἰς πάντα κόσμον, ἐφαπλουμένη φωτισμὸν εὐσεβείας, καταυγάζει τοὺς ταύτην σέβοντας, καὶ τὰς ἀριστείας τὰς σὰς καταγγέλλοντας.

Νεανικῶς, τὰς πικρὰς τιμωρίας ὄντως ὑπέστης, ἄσαρκος καθάπερ γενναῖε Μάρτυς· ἀφαιρεθεὶς γάρ, τὴν δορὰν ἐκαρτέρεις, ὥσπερ ἄλλου πάσχοντος ἔνδοξε, σθένει ἀοράτῳ σαφῶς δυναμούμενος.

Μύρον οἱ σοί, ἐναπέσταξαν πόνοι Μάρτυς εὐῶδες, πᾶσαν δυσωδίαν ἀποδιῶκον, τῆς ἀθείας· τὴν Χριστοῦ δὲ ἁγίαν, Ἐκκλησίαν εὐωδιάζον ἀεὶ, πιστεῖ σε καὶ πόθῳ σαφῶς μακαρίζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἀρρήτῳ λόγῳ, Πάναγνε δυσώπει εὐλογημένη, ὅπως ῥυσθῶμεν, ὀρωμένων καὶ πάντων ἀοράτων, ἐχθρῶν πανάμωμε, οἱ σὲ Θεοτόκον ἀγνὴν καταγγέλλοντες.

Ῥδὴ ς΄. Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους.

Ῥανίσι σου, αἱμάτων ἱερῶν κατεπόντισας, δαιμόνων φάλαγγας, στρατιῶτα γενναιότατε, καὶ στεφανηφορῶν, πρὸς Θεὸν ἀνέδραμες, νικηφόρος γενόμενος ἄριστος.

Ἰδόντες σου, τὸ πρόσωπον λαμπρυνθὲν οἱ τύραννοι, θεῖαις λαμπρότησιν, ἀθλοφόρε κατεπλάγησαν· μὴ γόντες δὲ Θεόν, σκότος προσελάβοντο, αἰωνία κολάσει πεμπόμενοι.

Προστάξεσιν, ὠμοτάτου τυράννου ὑπέφερες, δορᾶς τὴν ἀφαίρεσιν, ὑπὲρ φύσιν ἀξιάγαστε, δεικνὺς τὴν πρὸς Θεόν, καθάραν σου ἔφεσιν, καὶ διόλου παμμάκαρ ἀνάενυσιν.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, καινίζονται Παρθένε τῆς φύσεως· ὑπὲρ γὰρ φύσιν σύ, τὸν τῆ φύσει ἀκατάληπτον, Θεὸν Ἐμμανουήλ, παραδόξως τέτοκας, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν ἀναγέννησιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σύ με » ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰδοῦ δέομαι· ἵνα ὡς λυ- » τρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι » θύσω σοι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐκ βρέφους Χριστόν, ποθήσας παναοίδιμε, καὶ τούτου τηρῶν, τὰ θεῖα παραγγέλματα, πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, ὀλοκλήρως Μύρων καὶ κατέπαυσας, σὺν Ἀγγέλοις δοξάζων αὐτόν, αἰτούμενος πᾶσι θεῖαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον, ἀνυμνήσωμεν πάντες, ὡς εὐῶδες Χριστοῦ μύρον παναληθέστατον· ὄντως γὰρ τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει θερμῆ, τὰς ἰάσεις παρέχει τῶν νοσημάτων· τῆ γὰρ ἀγάπη τοῦ Κτίστου πυρούμενος, συμπάσχει τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λυτροῦται δεινῶν ὁ πανόλβιος· μυρίζων πάντας τῆ χάριτι τῆ δοθείση αὐτῷ ἐκ τοῦ Πνεύματος, αἰτούμενος πᾶσι θεῖαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

Στίχ. Τί μοι κεφαλῆς ἡ τομή, Μύρων λέγει,

Πρὸς τὸ στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος;

Ἐβδομάτη δεκάτη Μύρωνα τάμε ξίφος ὀξύ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως καὶ Ἀντιπάτρου ἄρχοντος Ἀχαΐας Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας, τὸν τρόπον χρηστός, ἐκ γένους ἐντίμου, πλούτῳ κομῶν, πρὸς τε Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φιλούμενος. Κατὰ γοῦν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γενεθλίων, τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσιόντος, ἐφ' ᾧ τοὺς χριστιανοὺς συλλαβεῖν καὶ τιμωρήσασθαι, ὁ Ἅγιος Μύρων, ζήλου πλησθεὶς, ἐξύβρισεν εἰς αὐτόν. Διὸ καὶ κρεμασθεὶς ξέεται, καί, ἐκκαυθείσης καμίνου, ὡς διηχεῖσθαι τὴν φλόγα ἐπὶ πολὺ, ἐν αὐτῇ ἐβλήθη. Ἄλλ' ἡ μὲν κάμιнос, τὸν Ἅγιον δεξαμένη, διεφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ· τὸ δὲ πῦρ ἐξελθόν, κατέκαυσεν ἄνδρας τῶν παρεστώτων ἑκατὸν πενήκοντα. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναγκασθεὶς ἐπιθῦσαι καὶ μὴ ὑπεῖξας, λωροτομεῖται ἀπὸ τῶν ὤμων ἕως τῶν ποδῶν. Ἐξ ὧν ἀναλαβὼν ἓνα λῶρον ὁ μακάριος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθυπάτου

ἠκόντισε· καὶ πρὸς τούτοις ἀναξέεται τὰς ἐκδαρείσας σάρκας, καὶ μετὰ τοῦτο ἀφίεται θηρίοις. Ὅν ἐξ αὐτῶν σῶον καὶ ἀπήμαντον διατηρηθέντα ἰδὼν ὁ Ἀντίπατρος καὶ αἰσχύνῃς πλησθεὶς, ἀνεῖλεν ἑαυτὸν οἰκειαῖς χερσίν. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἐκεῖθεν ἐν Κυζίκῳ ἀχθεὶς καὶ παρὰ τοῦ ἀνθυπάτου τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν λαβὼν, τὸν αὐχένα ἐτμήθη, καὶ οὕτω τὸν στέφανον τῆς μαρτυρίας ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, Εὐτυχιανοῦ καὶ Κυπριανοῦ.

Στίχ. Ἔθεντό με βδέλυγμα, φησὶν ὁ Στράτων,

Ἄνδρες βδελυκτοί, καὶ πυρὶ κτείνουσί με.

Φιλῶν Θεόν, Φίλιππε, καὶ ψυχῆς πλέον,

Κατακριθεὶς πῦρ, οὐ φιλόψυχος γίνῃ.

Εὐτυχιανὸς εἰς κάμινον ἡμμένην,

Ὡς ἵππος εἰς πεδῖον ἦν, τὸ τοῦ λόγου.

Πῦρ Κυπριανὸς καρτερήσας καμίνου,

Ἐξώτερον πῦρ, ὁ Γραφὴ λέγει, φύγε.

Οὗτοι, ἐν Νικομηδεῖα διατρίβοντες, ἐπίτηδες ἀνέεσαν εἰς τὸ θέατρον, ὡς τε τὸν θεατριζόμενον λαὸν κατηγεῖν καὶ τῆς εἰδωλολατρίας ἀφιστᾶν καὶ τῇ Χριστοῦ πίστει προσάγειν. Καὶ ποτε κενὸν ἀνθρώπων τὸ θέατρον ἰδὼν ὁ ἄρχων καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ὅτι ὑπὸ τῶν ἁγίων Μαρτύρων οἱ ὄχλοι διδάσκονται καὶ τὰς ἐν θεάμασι κατέλιπον ἡδονὰς καὶ καινὸν τινα μετέρχονται βίον, τῶν πατρῶων καταφρονήσαντες ἐθῶν, σὺν τάχει τοὺς Ἁγίους παραστήναι ἐκέλευσε. Καὶ δὴ παραστάντες καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοὶ τε ἔχειν ὁμολογήσαντες καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν ἐπιστρέφειν εἰς αὐτήν, ἀχθέντες εἰς τὸ θέατρον, θηρίοις ἐκδίδονται. Διαφυλαχθέντες δὲ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς καὶ τρόποις διαφόροις δοκιμασθέντες κολάσεων, τὸ τελευταῖον ἐμβληθέντες εἰς πῦρ, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσαντο στάδιον, καὶ νικήσαντες, τὸ στέφανον ἔλαβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Στίχ. Ἰουλιανή, Παῦλος, ἀδελφοὶ φύσει,

Ὄφθησαν ὄντες καὶ ἀδελφοὶ τῷ ξίφει.

Οἱ ὑπῆρχον ἀδελφοὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, τὴν Πτολεμαῖδα οἰκοῦντες. Εἰς ἣν ὁ βασιλεὺς παραγενόμενος, τὸν Παῦλον παρεστήσατο, τηνικαῦτα ὑπαναγινώσκοντα τῷ λαῷ τὰς θεοπνεύστους Γραφάς. Τὸν Χριστὸν δὲ ὁμολογήσας καὶ τὰ εἰδῶλα κραταιῶς ἐνουβρίσας, κρεμασθεὶς ξέεται· ὃν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφὴ Ἰουλιανή, κατεβόα τοῦ τυράννου. Συλλαμβάνεται οὖν καὶ αὐτὴ· καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται· καὶ ἐν λέβητι, ἔνθα πίσσα ἦν βράζουσα, ἀμφοτέροι βάλλονται·

καὶ ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρωμένης ἀπλοῦνται καὶ τοὺς νώτους ἄνωθεν τύπτονται. Ἐνθα Κοδράτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δῆμιοι, τῶν Ἁγίων φεισάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· καὶ ἐν εἰρκτῇ τίθενται οἱ Ἅγιοι, σιδηροῖς διαληφθέντες δεσμοῖς· οὗς, ἐλθὼν Ἄγγελος, τῶν δεσμῶν ἀνίησιν, ἄρτον δὲ αὐτοῖς εἰς βρῶσιν παρέθηκεν. Εἶτα εἰς ἐξέτασιν ἄγονται καὶ τύπτονται· ἔνθα Στρατόνικος, τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανὴν μαστιζομένην οἰκτεῖρας, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Οἱ δέ, διαμείναντες ἀβλαβεῖς, ὁ μὲν Ἅγιος Παῦλος, πάλω προσδεθείς σιδηρῶ, μολύβδοις τὰς σιαγόνας τύπτεται καὶ ἐκατέρωθεν ὑπὸ τεσσάρων ράβδοις πεπυρωμέναις περιπίρεται· ἡ δὲ Ἁγία Ἰουλιανή, εἰς πορνεῖον ἐκδοθεῖσα καὶ Ἀγγέλου ἐπιστασία ἐκ φθορᾶς διαφυλαχθεῖσα, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Παύλου βόθρω πυρὸς ἐμβάλλεται. Ἐκεῖθεν δὲ παραδόξως ἀναχθέντες, λαμπάσι πυρὸς ὅλον τὸ σῶμα καταφλέγονται καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου, Κορωνάτου καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν· καὶ ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν τοῖς Ἀρματίου.

Στίχ. Οἱ τρεῖς ἀθληταὶ νῦν παρίστανται πόθω,

Τριάδι θεία, ἧς ἐνήθλησαν χάριν.

Ναῶ σῶ συνήλθομεν, ἄχραντε Κόρη,

Ἕμνουντες τῆς δόξης σου τὰ μεγαλεῖα.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου, τοῦ ἐκ Σαμαρίνης τῆς Ἠλείρου καταγομένου καὶ ἐν ἔτει αῶη´ (1808) ἀθλήσαντος.

Στίχ. Θανὼν ὁ Δημήτριος ἔνδον τοῦ τοίχου,

Τείχος ἀπροσμάχητον πιστοῖς ἐδείχθη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ´. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ὁ νοῦς σου φαιδρός, πυρακτούμενος σοφὲ τῷ θείῳ πόθῳ, ἠγαλλιᾶτο καὶ ἠὺφραίνετο, μέσον φλογὸς ἰσταμένου σου, ὥσπερ τῶν τριῶν ποτε Παίδων, μεθ’ ὧν πιστῶς ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁρῶντες φλογός, συνεστῶτάς σοι σοφὲ μέσον Ἀγγέλους, μορφῇ ἀρρήτῳ ἐξαστράπτοντας, οἱ θεωροὶ κατεπλήττοντο· καὶ πρὸς ὑμνωδίαν τραπέντες, τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῖ καθαρῶ, συνεστῶς τοῖς νοεροῖς ὕμνεις Ἀγγέλοις, μέσον καμίνου ἀγαλλόμενος, τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, ὥσπερ χαλινοῦντα τὴν φλόγα καὶ μελωδοῦντά σε σφάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χωρίον Θεοῦ, καὶ παλάτιον τερπνὸν καὶ θεῖος θρόνος, ἐν ᾧ καθήσας ἠτοιμάσατο, πᾶσι καθέδραν οὐράνιον, ὤφθης Παναγία Παρθένε· διὰ τοῦτό σοι κρᾶζομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀκαταγώνιστον ὀρῶν, ὁ παράφρων δικαστὴς σὲ γενναιόφρον, ἐν τῷ λωροτομεῖσθαι, μέχρις ὀστέων αὐτῶν, προσάγει ὄνου σπαράττων σε, πληγὰς ἀφορήτους, πληγωθεὶς ἀνιάτως.

Ῥῆμα Θεοῦ ἐξ οὐρανοῦ, εἰς ἐπήκοον παντὸς τοῦ πλήθους Μάρτυς, προσηνέχθη σοὶ Μύρων, πρὸς τὰς ἐκεῖσε καλοῦν, ἀρρήτους καταπαύσεις ἔνδοξε, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, τερπνὰς χοροστασίας.

Ἰστατο ὡσπερ Δανιήλ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρῶν εὐλαβουμένων, τὸ μακάριον πάθος, καὶ τῶν ἀγώνων τῶν σῶν, παμμάκαρ τὸ ἄπειρον μέγεθος, ζώση τε φωνῇ σου, ἀντιλαμβανομένων.

Θεοτοκίον.

Νυγείς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐτραυματίσθην, καὶ ἀνιάτα πάσχω· ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀρρήτως τεκοῦσα Πανάμωμε, ἴσαί με σῶσον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς » Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύ- » ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἵνα τὴν μέλλουσαν δόξαν, καὶ τὸ ἄφραστον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου κατιδεῖν, ἀξιοθῆς γενναιότατε, ὑποκλίνεις αὐχένα, καὶ δέχη τὴν τοῦ ξίφους ἐκτομήν· καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων, πληροῖς τὰς θείας φάλαγγας.

Ὡσπερ ἠδύπνοον μύρον, ἀξιάγαστε Μύρων, μυρίζουσα καρδίας τῶν πιστῶν, ἢ ἀξιάγαστος μνήμη σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐπέστη· ἐν ἧ πανηγυρίζοντας ἡμᾶς, εὐωδίας ἐνθεοῦ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πλήρωσον.

Σοῦ Ἀχαῖα καυχᾶται, τοῖς σπαργάνοις καὶ ἄθλοις, γενναῖε τοῦ Κυρίου ἀθλητά· πλέον δὲ τέρπεται Κύζικος, τὸ πολυάθλον σῶμα, κατέχουσα ὡς ὄλβον ἀληθῆ, καὶ πηγὴν ἰαμάτων, καὶ νόσων καθαρτήριον.

Ἡ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, ἐκλεκτὴ ἐν ὑψίστοις, μητρόπολις Σιών ἢ νοητὴ, τῶν πρωτοτόκων ὡς γέγραπται, ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία, ὡς Μάρτυρα ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, δυσωποῦντά σε ἔχει, Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν βοῶμένην σοὶ πάντες, τοῦ Ἀγγέλου Παρθένε, παλάτιον καὶ θρόνον τοῦ Θεοῦ·
Χαίρει δι' ἧς ἠξιώθημεν, οὐρανῶν βασιλείας, οἱ πάλοι ἀποσθέντες τῇ φθορᾷ, καὶ τὸ
κάλλος τὸ πρῶτον, ἀφρόντως ἀπολέσαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, » ἤκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ,
βρώσει φθορᾷ » πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, ἀφρά- » στως σαρκωθέντα
δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρό- » νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μυρίπνοον ὡς ῥόδον σε, ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, Μύρων πολυάθλε Μάρτυς· τοῦ γὰρ
Χριστοῦ εὐωδία, ἐδείχθης παναοίδιμε, ὑπὲρ οὔ χαίρων ἠθλησας, παρ' οὔ καὶ δόξης
ἔτυχες· πρὸς ὃν αἰεὶ μνημονεύεις, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκπέμπει,
πόθῳ κηδεύσοντας αὐτήν· κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Νύμφην σε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄνω βασιλεία, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, προσδέχεται Παρθένε,
πρὸς σὸν Υἱὸν χωρήσασαν.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων,
παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Δόξα ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ γῆς εὐφροσύνη· ἡ γὰρ τοῦ Κτίστου Μήτηρ, χερσὶ ταῖς τοῦ
Δεσπότη, ψυχὴν νῦν παρατίθησι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότη.

Πιστούμενος Ἰησοῦς, ὁ Υἱός σου Θεοτόκε καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὰς δύο φύσεις αὐτοῦ, ὡς
μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ὡς δὲ Θεὸς ἐξανίσταται. Καὶ σὲ Θεομητορ, νόμῳ φύσεως
θανεῖν εὐδόκησεν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπίστοις, φαντασία νομισθῇ ἡ οἰκονομία. Μετέβης δὲ
πρὸς οὐρανοὺς νύμφη, ὡς ἐκ παστοῦ τοῦ σκηνοῦς σου, γῆθεν ἀπάρασα. Ἠγίασθη ὁ
αἰθὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, ὡς ἐφωτίσθη ἡ γῆ τῷ τόκῳ σου. Προπέμπουσιν Ἀπόστολοι,
καὶ Ἄγγελοι ὑποδέχονται. Ὅθεν κηδεύσαντες τὸ πανάχραντον σῶμά σου, καὶ

ἐπιτάφιον ὕμνον ἐξῆδοντες, μετάρσιον ἔβλεπον, καὶ φόβῳ ἔλεγον· Αὕτη ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου· αὐτὸς γὰρ ἐν μέσῳ σου, καὶ οὐ σαλευθήσῃ. Ἄλλ' ὃ πολυῦμνητε Κόρη, μὴ διαλίπῃς ἡμᾶς ἐποπτεύουσα· ἡμεῖς γὰρ λαὸς σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα, αἰτούμενοι διὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ γίνεται ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φλώρου

καὶ Λαύρου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος δ'. Ἦδωκας σημείωσιν.

Οὐχ ἄρμα πυρίμορφον, τῶν ἀπὸ γῆς σε μετέστησεν, ὡς Ἥλιαν τὸν δίκαιον· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, ἐν χερσὶν οἰκείαις, τὴν παναγίαν σου ψυχὴν, ὡς ὑπεράμωμον προσλαβόμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσε· καὶ παραδόξως σε ἄχραντε, μεταστήσας ἐτίμησεν, ἐν χαρᾷ ὑπὲρ ἔννοιαν.

Δεῦτε ὃ φιλέορτοι, τῆς Θεομήτορος σήμερον, τὴν ἁγίαν Μετάστασιν, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ ὄντως, τοῦ ἐξ ἀκηράτου, Πατρὸς ἐκλάψαντος τὸ πρὶν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς νηδύος αὐτῆς, τὴν θεϊαν καὶ πανάχραντον, ψυχὴν παρέθετο χαίρουσα, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Θαῦμα φρικωδέστατον, ἢ ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον, Βασιλέα βαστάσασα, τάφῳ κατατίθεται· καὶ Ἀγγέλων δῆμοι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, φόβῳ κηδεύουσιν αὐτῆς, τὸ θεοδόχον σῶμα καὶ τίμιον· καὶ τοῦτο δὲ μετάρσιον, εἰς οὐρανὸς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς αὐτῆς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων, ὁμοια.

Λίθοι τελειότατοι, τῷ μαρτυρίῳ τεμνόμενοι, καὶ ποινᾶς λαξευόμενοι, οἱ Ἅγιοι πέφηναν, οἰκοδομηθέντες, εἰς ναὸν Κυρίου, καὶ τῶν εἰδώλων τοὺς βωμούς, καὶ τὰ τεμένη κατεδαφίσαντες. Αὐτοὺς οὖν μακαρίζομεν, ὡς Παραδείσου οἰκῆτορας, ὡς ναοῦ ἀναθήματα, οὐρανίου ὑπάρχοντας.

Χάριν ἀπαντλήσατε, καὶ φωτισμὸν ἀπαρύσασθε, εὐφροσύνην καὶ ἔλεος, λειψάνοις προσψαύοντες, ἱερῶν Μαρτύρων, Φλώρου τε καὶ Λαύρου, ἐξ ὧν πηγάζει δαψιλῶς, τῶν ἰαμάτων θεία ἐνέργεια· καὶ τούτους μακαρίζοντες, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντας, ἐκτενῶς ἐκβοήσωμεν· Ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Λάκκῳ συγκλειόμενοι, καὶ ὑπὸ γῆν καλυπτόμενοι, ἀπηνεῖα δικάζοντος, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ ἀποκαλύψει, Πνεύματος Ἁγίου, ἐφανερώθητε ἡμῖν, ὡσπερ ἀστέρες ἐναπαστρέπτοντες, σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος δ΄.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθείς ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κράζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανοῦσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ἦμνον αἰ οὐρανῶν, ἐξάρξατε Δυνάμεις, σὺν τοῖς ἐκ τῶν περάτων, τοῦ Λόγου μύσταις ἅμα, τῇ μόνῃ Θεομήτορι.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος δ΄.

Δαυϊτικὴν ᾠδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότη, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται. Ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια (Γερασίου)

Τῶν Μαρτύρων. ᾠχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἐγγυμαζόμενοι, τοῦ μαρτυρίου τὴν τρίβον διαπερᾶτε καλῶς, ὡς αὐτάδελφοι κλεινοὶ Χριστὸν δοξάσαντες· ὅθεν γεραίρομεν ὑμᾶς, ὡς γενναίους Ἀθλητάς, Φλῶρε καὶ Λαῦρε βοῶντες· Ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, ρύσασθε πάντας ἡμᾶς Ἄγιοι.

Τοῦ Ὁσίου Σωφρονίου. ᾠχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Ὁσίων τὸν βίον ἀκριβῶς μιμησάμενος, μέτοχος αὐτῶν ἀνεδείχθης, θεοφόρε Σωφρόνιε· ὀσίως γὰρ βιώσας ἐπὶ γῆς, τῶν θείων δωρεῶν ἐν οὐρανοῖς, ἠξιώθης καὶ παρέχεις πᾶσιν ἡμῖν, τὴν χάριν σου τοῖς κρᾶζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐκπληροῦντι διὰ σοῦ, ἡμῶν τὰ αἰτήματα.

Τοῦ Ὁσίου Ἀρσενίου. ᾠχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁσίων τὴν ἄσκησιν, δι' ἐναρέτου ζωῆς, ἐνθέως ἐζήλωσας, ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, Ἀρσένιε Ὅσιε· σὺ γὰρ ἐν νήσῳ Πάρῳ, ἰσαγγέλως ἀσκήσας, εἴληφας οὐρανόθεν, τῶν θαυμάτων τὴν χάριν, παρέχων τοῖς σὲ τιμῶσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀύλῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κελεύσει τοῦ Κτίστου σου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, νεφέλη συνήθροισας τοὺς Ἀποστόλους τὴν σὴν, ιδέσθαι Μετάστασιν· ὅθεν καὶ μετὰ δόξης, καὶ πολλῆς εὐφροσύνης, ἐκήδευσαν ἀνυμνοῦντες, τὸ πανάχραντον σῶμα, τῆς σῆς μακαριότητος Μήτηρ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τερπνὴν ἀνυμνῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ταῖς φωταυγέσιν ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, περιλαμπόμενοι, τὰ ζοφερὰ νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τὴν φωτοφόρον Ἅγιοι, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, ὅπως ὑμνήσω γηθόμενος, Μάρτυρες Χριστοῦ γενναιότατοι.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἀμώμου πίστεως, οἰκοδομήσαντες, δι' ἀρετῶν θείων, ἑαυτοὺς μακάριοι, περικαλλῆς ἐδείχθητε, καὶ τερπνότατος οἴκος· ἐν ᾧ Πατὴρ κατεσκήνωσε, καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ῥιζοτομοῦντες τὴν τῆς πλάνης ἄκανθαν, οἱ μεγαλώνυμοι, τῷ τμητικῷ λόγῳ, τῆς ἐνθέου πίστεως, καρδίας κατενέωσαν, χερσωθείσας ἀπάτη, καὶ καρποφόρους ἀνέδειξαν, πίστιν βλαστανούσας ἀμώμητον.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἐβλάστησας, ρίζα ἀπότιστε, τὸν φυτουργὸν πάντων, ἄνθρωπον γενόμενον, καὶ πάθη ὑπομείναντα· ὃν ποθοῦντες οἱ θεῖοι, πιστῶς ἐνήθλησαν Μάρτυρες, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νόμον θεῖον πληροῦντες, πανευκλεεῖς Μάρτυρες, πένησι πλουσίως τὸν ἄρτον, ἐχορηγήσατε, καὶ πρὸς εὐσέβειαν, καθωδηγήσατε θεῖαν, σωτηρίας πρόξενοι, τούτοις γενόμενοι.

Ἡ δυὰς ἢ φωσφόρος, τῶν ἀθλητῶν λάμπασα, ταῖς τῶν θαυμασίων ἀκτῖσι, σκότος ἀπήλασε, πλάνης πολύθεον, καὶ πλανωμένους πρὸς φέγγος, τῆς ἐνθέου πίστεως, πάντας ὠδήγησε.

Νηπιάζοντα δῆμον, πανευσεβῶς Μάρτυρες, θεῖαις ὑποθήκαις πρὸς τρίβον, ἐνθέου γνώσεως, καθωδηγήσατε, καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν δαιμόνων, προσευχῇ μακάριοι, κατηδαφίσατε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, Λόγος ὁ ἐπέκεινα πάσης, ἀρχῆς νοούμενος, σῶξε τὴν πόλιν σου, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, πάσης περιστάσεως, θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς » Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀ- » γάπη τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ » στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοὺς σοφοὺς ἀριστεάς καὶ ἀθλητάς, ἐν ᾧδαῖς κατὰ χρέος πάντες πιστοί, Φλῶρον εὐφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Λαῦρον· τὸν γὰρ Χριστὸν ἐκήρυξαν, Θεὸν προαιώνιον, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, ἀθλήσει κατήργησαν· ὅθεν τοὺς τυράννους, καταισχύναντες πίστει, τῆς δοξῆς ἐπέτυχον, τῆς ἀφθάρτου τῆ χάριτι. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄυλον, ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομητορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Ῥδὴ δ´. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Νεανικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενοι, οἱ γενναῖοι, τοῦτον κατηδάφισαν, τῷ τοῦ Σταυροῦ ὄπλῳ κραταιῶς· καὶ τοὺς συντριβέντας, τῇ ἀμαρτία ἐτέλεσαν, ναοὺς Κυρίου ζῶντας, εὐσεβῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὑπὸ Χριστοῦ, λίθου τμηθέντος, ὡς γέγραπται, ἀπὸ ὄρους, Κόρης τῆς θεόπαιδος, δυναμωθέντες πανευκλεῶς, Ἅγιοι εἰδώλων τὴν συντριβὴν ἀπειργάσασθε· καὶ ἤρθητε πρὸς ὕψος, ἐμφανῆς σωτηρίου, καὶ Ἀγγέλοις σαφῶς ὁμοιώθητε.

Μίαν αὐγὴν, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τοῖς ἀθέοις, χαίρουσα κατήγγειλε, δυὰς σεπτὴ ἢ τῶν ἀθλητῶν, Φλῶρός τε καὶ Λαῦρος· καὶ Μαρτυρίου ποτήριον, ἐξέπτε προθύμως, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ Θεοῦ, ὑποκλιθέντες ὑπέκλιναν, ἀνομοῦντας, τοῦτον μόνον σέβεσθαι, τῇ ὑπανοίξει τῶν ὀφθαλμῶν, τὰς τῆς διανοίας, αὐτῶν ὀράσεις φωτίσαντες, οἱ Μάρτυρες οἱ θεῖοι, οἱ φωστῆρες οἱ δύο, οἱ τὰ πέρατα κόσμου φωτίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ὡς καθαρὰν, τῶν γενεῶν ἐξελέξατο, Θεοτόκε, σὲ τὴν ἀειπάρθενον, ὁ πλαστουργὸς πάντων καὶ Θεός, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, παλάτιον ἀπειργάσατο, ἀμόλυντον ὁ μόνος, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέφανε.

Ῥδὴ ε´. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Μερισμὸν οὐχ ὑπέστη, θεῖα ξυνωρίς τῶν Μαρτύρων ἀτάδελφος· τῇ γὰρ ἀμερίστῳ, καὶ Ἁγία Τριάδι πιστεύσασα, ἐν μιᾷ ἐλπίδι, τοὺς μερισμῷ πλάνης ἀτόπου, συσχεθέντας συνῆψεν ἐν χάριτι.

Ἀληθείας σπαρτίῳ, τῷ λαξευτηρίῳ τε τῆς θείας γνώσεως, τὰς λιθώδεις φρένας, εὐσεβῶς ἀθλοφόροι λαξεύοντες, ναοὺς τῆς Τριάδος, πανευσεβῶς ἐνθέῳ σθένει, ἀπειργάσασθε λάμπει τοῦ Πνεύματος.

Ῥιζοτόμοι κακίας, πάσης ἀνεδείχθητε Μάρτυρες ἔνδοξοι· φυτουργοὶ δὲ πάσης, εὐσεβείας καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, τὸν ἐκφύντα Λόγον, τοῦ Ἰεσοῦ ἐκ ρίζης θείας, ἐν ἀβάτοις καρδίαις φυτεύσαντες.

Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, Κόρη ἀποκείμενον μέγα μυστήριον, ὅπερ οὐκ ἐγνώσθη, γενεαῖς προλαβούσαις πανάμωμε, διὰ σοῦ ἐφάνη, Λόγος Πατρός ὁ πρὸ αἰώνων, σαρκωθεὶς καὶ γενόμενος ἄνθρωπος.

Ῥδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἵπομονῆ ἀκλινεῖ, τοὺς ἀνομοῦντας τροπούμενοι, οἱ ἔννομοι ἀθληταί, Χριστοῦ ἀξιέπαινον, τέλος ἀπηνέγκαντο, μὴ καταχωσθέντες, ἀσεβείας ματαιότητι.

Ῥομφαία τοῦ δυνατοῦ, ἀναδεικνύμενοι Πνεύματος, ἐτρώσατε δυσμενεῖς, ἀσάρκους μακάριοι, καὶ πάθος μακάριον, τοῦ πλευρὰν τρωθέντος, εὐσεβῶς ἐξεικονίσατε.

Ὡς δύο περικαλλεῖς, μαστοὶ ἀοίδιμοι ὤφθητε, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, οὐ γάλα προχέοντες, ἀλλὰ χάριν ἄφθονον, καὶ σωτηριώδη, ἰαμάτων ἀναβλύζοντες.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, τῇ ἁμαρτία θεράπευσον, τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν, κύησασα Πάναγνε, ὃν οἱ θεῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱατροὶ παθῶν ἐδείχθησαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Στίχ. Δίψει τελευτῆς τῆς ὑπὲρ Θεοῦ Λόγου,

Χωροῦσι Φλῶρος καὶ Λαῦρος πρὸς τὸ φρέαρ.

Φλώρω ἅμ' ὀγδοάτη δεκάτη φρέαρ εἰσέδου Λαῦρος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἀδελφοὶ ὑπῆρχον δίδυμοι, λιθοξόοι τὴν τέχνην, ἣν ἐξεπαιδεύθησαν ὑπὸ Πρόκλου καὶ Μαξίμου. Μετὰ δὲ τὴν τῶν διδασκάλων ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίαν, καταλιπόντες τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβάς, παρεγένοντο ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, ἐν χώρᾳ τῆς Δαρδανίας, ἐν πόλει Οὐλπιανῶν. Ἐνθα παρὰ Λουκίῳ τῷ ἡγεμόνι μέταλλα τινὰ διερευνῶντες τὴν οἰκίαν τέχνην εἰργάζοντο. Εἶτα παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται πρὸς Λικίνιον τὸν υἱὸν Ἐλπίδιᾶς τῆς βασιλείσης· οἷς ὁ Λικίνιος παρέσχετο χρήματα καὶ τὴν διὰ χειρῶν προμήθειαν, καὶ ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἀνεγεῖραι τοῖς εἰδώλοις ναόν, τυπώσας αὐτὸν καὶ διαγράψας ἐν σχήματι. Οἱ δὲ Ἅγιοι τὰ μὲν χρήματα τοῖς ἐνδεέσι διενείμαντο καὶ νυκτὸς τῇ πρὸς Θεὸν ἐσχόλαζον προσευχῇ. Μεθ' ἡμέραν δὲ τῶν ἔργων ἀπτόμενοι, θάττον τὸν ναὸν ἐκαλλιέργουν καὶ ἐξεπόνουν.

Ὡς δὲ δι' ὀλίγων ἡμερῶν συνετελέσθη καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν ἔλαβεν, Ἀγγέλου συναντιλαμβανομένου καὶ τοὺς Ἅγίους συνεπισχύοντος, εὐθὺς Μερέντιος ὁ ἱερεὺς

ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν, ἤδη προπιστεύσαντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου, διὰ τὸ ἀνοιχθῆναι τὸν τυφλὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν παρὰ τῶν Ἁγίων· καὶ τοὺς πτωχοὺς συναγαγόντες οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, οἷς παρέσχον τὰ χρήματα, σχοινίοις τοὺς τραχήλους τῶν ξοάνων διέλαβον καὶ πρὸς γῆν ταῦτα καθείλκυσαν. Εἶτα, ἀνάψαντες φῶτα πολλά, τὸν ναὸν καθιέρωσαν, ἐπιλέγοντες· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἢ ὁμοούσιος. Προηγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ τύπος τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Τοῦτο δὲ γνοὺς ὁ Λικίνιος καὶ κελεύσας ἐξαφθῆναι κάμινον, προσέταξε τοὺς πτωχοὺς ἀμβληθῆναι· ἐν ἧ ῥιφέντες, τὰ ἑαυτῶν παρέδωκαν πνεύματα. Οἱ δὲ Ἅγιοι Φλῶρος καὶ Λαῦρος, ἐν ἄξονι ἀμάξης προσδεθέντες, ἐτύφθησαν. Εἶτα ἐξαπεστάλησαν Λύκωνι· οὗς ὁ Λύκων δεξάμενος, ἐν βαθεῖ συνέκλεισε φρέατι. Ἐν ᾧ κατελθόντες καὶ δεήσεις τῷ Θεῷ ὑπὲρ τε τῶν μνησθησομένων αὐτῶν καὶ τῆς κοσμικῆς εὐσταθείας καὶ τοῦ παύσασθαι τὸν διωγμὸν προσενηκόντες, τὰς ἑαυτῶν ἀφῆκαν ψυχὰς. Χρόνοις δὲ ὕστερον ἀνηέχθησαν τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα καὶ ἐν γλωσσοκόμοις κατετέθησαν ἐντίμως, μύρα καὶ πηγὰς ἰάσεων τοῖς προσπελάζουσι βρύνοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία τῶν πενήτων πληθὺς, ἢ τὰ εἶδωλα συντρίψασα, πυρὶ ἐτελειώθη.

Στίχ. Πένητες ἄνδρες πλοῦτον εὔρον ἀθρόον,

Τὸ σύντροφον δός, εἰς τὸ πῦρ λελοιπότες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμοῦ, Σεραπίωνος καὶ Πολυαίνου.

Στίχ. Ἑρμῶ βιαίως ἐν πέτραις συρομένῳ,

Ἐπῆρξε πέτρα προσφυγὴ λαγῶ πόλος.

Τὸν ἐκ πέτρας πάνδεινον ἔλκυσμὸν φέρει,

Καὶ Σεραπίων, ὁ πλέον στερρόδος πέτρας.

Ὁ Πολύαινος αἶμα χεῖ συρεῖς πέτραις,

Ἐπὲρ Χριστοῦ χέαντος ἐκ πέτρας ὕδωρ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ Ῥώμης· καὶ διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβονται, τὰ δὲ εἶδωλα βδελύσσονται, τῷ Ἐπάρχῳ παρέστησαν Ῥώμης· καὶ ὁμολογήσαντες παρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐν σκοτεινῇ καὶ δυσώδει καθείργνυνται φυλακῇ. Εἶτα, ἐξαχθέντες ἐκεῖθεν καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ καταδεξάμενοι, διὰ στενοτάτων καὶ δυσπορευτῶν καὶ πετρωδῶν τόπων σύρονται, καὶ ἐν τῷ σύρεσθαι, τῷ Θεῷ τὰς ψυχὰς παρέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰουλιανῆς, πλησίον τοῦ Στροβίλου· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λέοντος, ὃς ἤθλησε παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον Μύρων τῆς Λυκίας.

Στίχ. Ἰουλιανὴν ἦραν ἐντεῦθεν Νόες,

Τῷ μαρτυρίου αἵματι κοσμουμένην.

Λέων κατὰ θάλασσαν ἀθλήσας κάτω,

Θάλασσαν εὗρεν ἀγαθῶν ἐν τῷ Πόλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τέσσαρες Ἀσκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀδελφότης τέθηκεν ἀνδρῶν τεσσάρων,

Τὰ κῶλα θέντες εἰς ἐρημίαν μίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου καὶ Γεωργίου,
Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος «Ὡς κελεύεις Χριστέ μου»,

Ἐφασκε θνήσκων «ἔρχομαι κληθεὶς ἄνω».

Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,

Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ νέου,
τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων μὲν καταγομένου, ἐν δὲ τῇ νήσῳ Πάρῳ ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ἁγίων, Ἀρσένιε, τὸν βίον ζήσας,

Σὺν Ἁγίοις ἅγιος νῦν συναγάλλη.

Δεκάτη Ἀρσενίῳ ὀγδοάτῃ, ἄεθλω ὕδω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Εὐλίνοὺς λιθίνοὺς τε, θεοὺς ἀθέων καταστρεψάμενοι, στήλας θεογνωσίας, Λαῦρος
καὶ Φλῶρος οἱ μεγαλόνημοι, τοῖς μελωδοῦσιν ἑαυτοὺς ἀνέστησαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπάρχοντες ἔμπλεοι, πυρὸς τοῦ θείου Μάρτυρες Πνεύματος, τοὺς καμίνῳ βληθῆναι,
ὁσίους ἄνδρας κατακριθέντας δεινῶς, ταῖς ἐπομβρίαις τῶν θείων εὐχῶν ὑμῶν,
διετηρήσατε ἀσινεῖς ἐνδοξοὶ Μάρτυρες.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, ἀδικουμένοις τὴν ἀπολύτρωσιν, κινδυνεύουσι πᾶσι, τὴν σωτηρίαν
ἀεὶ παρέχουσι, Φλῶρος καὶ Λαῦρος βοῶντες οἱ Μάρτυρες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ῥόδον κοιλάδων σε, τοῦ βίου Κόρη Θεὸς ἐκλέγεται· καὶ ἐν σοὶ κατοικήσας, σαρκὶ προῆλθεν εὐωδιάζων ἡμᾶς, θεογνωσίας πνοαῖς παναμώμητε, τοὺς Θεοτόκον ἀεὶ ὁμολογοῦντάς σε.

Ὡδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ῥήματι ζῶντι τρέφοντες, τὰς ψυχὰς παναοίδιμοι, τὰς λιμῶν τακείσας σωτηρίου βρώσεως, πενήτων προμήθεια, καὶ ὀρφανῶν ἐδείχθητε, πᾶσιν ἐπαρκοῦντες καὶ Χριστὸν μελωδοῦντες· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερωτάτην ἔχοντες, καὶ ζωὴν καὶ τελείωσιν, χρόνον ἐπιμήκιστον σοφοὶ κρυπτόμενοι, ἐκ γῆς ἀνεδόθητε, ὑπὲρ αὐγᾶς ἡλίου ἡμῖν, λάμπαντες ἀκτῖνας, παραδόξων θαυμάτων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δύο φωστῆρες ὄφθητε, νοητῶν στερεώματι, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶς ἐμπρέπαντες, καὶ πᾶσαν φωτίζετε, περιφανῶς τὴν κτίσιν ἀεὶ, θαυματοποιίας, ἀθλοφόροι βοῶντες· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κηῖσα, Κόρη παναγία τῶν ἁγίων Ἄγιον, δι' οἶκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμὲν ἀφύρτως βροτόν, σῶσαι τοὺς αὐτόν, ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δη- » μιουργῶ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐ- » λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἴδου δὴ ἀνεβόα πάλαι Δαυῖδ· Τί καλὸν καὶ τερπνὸν καὶ σωτήριον, ἀλλ' ἢ σαφῶς, θείους ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό, τὸ κατοικεῖν ἐν πνεύματι, ἀγωνισαμένους περιφανῶς, καὶ νίκην ἀραμένους, κατὰ τοῦ διαβόλου· οὓς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ὡραῖοι ἐπεφάνθητε ὀφθαλμοί, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ἐν χάριτι, καὶ ὀφθαλμούς, πάλαι πηρωθέντας σκότει δεινῶ, καὶ πρὸ θανάτου Ἄγιοι, καὶ μετὰ τὸ τέλος τὸ ἱερόν, ἠνοιξατε εἰς δόξαν, τοῦ πάντων εὐεργέτου, Φλῶρε καὶ Λαῦρε ἀξιάγαστοι.

Σημείοις ἐναργέσι καὶ φοβεροῖς, ὁ Χριστὸς τὴν ταφὴν ὑμῶν Ἄγιοι, καὶ τὴν σορόν, πάλαι ὡς προέφησε φανεροῖ· ἐν ἧ τὰ καρτερώτατα, σώματα κατέκειντο ἱερῶς, ἀκτῖνας ἰαμάτων, ἐκπέμποντα πλουσίως, καὶ εὐωδίαν ἀξιάπεινον.

Ἡ θεία καὶ φωσφόρος ὄντως δυάς, Λαῦρε Φλῶρε καλλίνικοι Μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς, πάντοτε Τριάδι τῆ παντουργῶ, παρεστηκότες λύτρωσιν, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν δεινῶν, αἰτήσασθε τοῖς πίστει, ὑμῶν τὴν θεῖαν μνήμην, ἐπὶ τῆς γῆς πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φρικτὴ σου ἡ λοχεία Μῆτερ ἀγνή· οὐρανῶν γὰρ ὄν τρέμει τὰ τάγματα, Λόγον Θεοῦ, ἄνθρωπον γενόμενον ἐπὶ γῆς, ὑπερφυῶς ἐκήσας, μείνασα παρθένος ὥσπερ τὸ πρὶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδία, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ- » ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυ- » χωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέ- » λων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωννύμεθα προσψαύοντες, τοῖς ἱεροῖς πανόλβιοι, ὑμῶν λειψάνοις ἐν πίστει, κατ' ἄμφω Λαῦρε καὶ Φλῶρε. Ἄλλ' ὃ Μεγαλομάρτυρες, μνείαν ἡμῶν πρὸς Κύριον, ποιεῖτε ὃ παρίστασθε, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, λαμπρὰν καὶ πάμφωτον μνήμην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸ Στίχον τῶν Αἰῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χαῖρε Γεθσημανῆ, τὸ τέμενος τὸ θεῖον, τῆς μόνης Θεοτόκου, ἐν ᾧ περ ἀνεκλίθη, ἀπάντων ἡ Βασίλισσα.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.

Ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη Θεοτόκος, ὑπερευλογημένη, μεθίσταται ἐνδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ὑμνήσατε χορεῖαι· ἡ γὰρ Παρθένος Μήτηρ, μετέστη παραδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ,

δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἰθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενήκοντα τριῶν.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ', καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ῥημάτων τοῦ σεπτοῦ Γαβριήλ, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν ἀγνή, μεμνημένοι· ἀλλ' ὃ ἄχραντε σεμνή, καὶ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, πρὸς τοῦτον μεταστᾶσα, μνεῖαν ποιοῦ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἡ ἄπειρος Σοφία Θεοῦ, τὸν οἶκον ἑαυτῆς ὑπὲρ νοῦν, Θεοτόκε, ὠκοδόμησεν ἐκ σοῦ, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· καὶ νῦν σε πρὸς ἀύλους, σκηναὶς μετέθηκε πανύμνητε.

Ἰκέτης νῦν προσέρχομαι, σοὶ τῇ Μητρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, λυτρωθῆναι, ἐκ παντοίων πειρασμῶν· ἀλλ' ὃ Θεογεννητορ, συνοῦσα τῷ Υἱῷ σου, χριστιανῶν τὸ γένος φύλαττε.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἀνδρείας ὑπόδειγμα δειχθεὶς, δῆμον παρεθάρρυνας, καθυπεισδῦναι τὸ στάδιον, τὸ τῆς ἀθλήσεως, οἷα στρατηγέτης, τούτου προηγούμενος, Ἀνδρέα ἀθλοφόρε πανόλβιε· πιστοῖς δὲ πάντοτε, ἰαμάτων βρῦεις νάματα, οὐρανόθεν, χάριν κομισάμενος.

Ἀνδρείας ἐπώνυμος δειχθεὶς, ἀνδρικῶς ἠρίστευσας, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καὶ τοῦτον ὄλεσας, Φαραῶ ὡς ἄλλον, ρείθροις τῶν αἱμάτων σου, βυθίσας πανστρατὶ ἀξιάγαστε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅπλον ἀπροσμάχητον Σταυρόν, μάκαρ ἐνδυσάμενος, ὡς θυρεόν τε καὶ θώρακα, πίστιν ἐνδέδυσαι, καὶ τοῖς ἐναντίοις, ὄφθης φοβερώτατος, τροπούμενος τὰ τούτων στρατεύματα· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος δ΄.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία, τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὕμνολογοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι, καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι, κεκυφῦται ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν· δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διό περ καὶ ἡμεῖς, τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι Πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρασ ὕψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανοῦσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Ἦθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Πόλις νέα Σιών, χαῖρε· ὁ Βασιλεὺς σου, ἐλήλυθεν ἐν δόξῃ, μορφῆς τοῦ Θεανθρώπου, ἀύλως ἦν ἐμόρφωσε.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανοῦς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδοῦσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ δυναστείᾳ, προσενήνοχας, ὡς στρατηγέτης, τῷ Παντάνακτι στρατὸν θεοσύλλεκτον· τύπος γὰρ τούτων Ἀνδρέα γενόμενος, μαρτυρικῶς σὺν αὐτοῖς

ἠνδραγάθησας. Μεθ' ὧν πρέσβευε, Κυρίῳ τῷ σε δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλὴν τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν' Ψαλμός.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμοις κροτῶ σε, Ἀνδρέα στρατηλάτα. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἦμνησαι, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, σοῦ προθεμένου μου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῆς ἀγνωσίας Μάρτυς ἔνδοξε.

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότητα, μάκαρ ἐπλούτησας, ἀνδρειοφρόνως σθένει θεϊκῷ, συμπατήσας τὸν δόλιον, καὶ νικητὴς γενόμενος, Μάρτυς Ἀνδρέα μεγαλώνυμε.

Νεκρώσας, τὰ ἐπὶ γῆς φρονήματα, Μάρτυς πολυάθλε, τῷ νεκρωθέντι Λόγῳ διὰ σέ, ἀνδρικῶς ἠκολούθησας, καὶ πρὸς ζωὴν ἀνώλεθρον, διὰ θανάτου μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Ὁ σάρκα, ὑπερβολῇ χρηστότητος, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, εἰς σωτηρίαν πάντων τῶν πιστῶν, ἀληθῶς ἐνδυσάμενος, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος, διπλοῦς ταῖς φύσεσι γνωρίζεται.

Ὡδή γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῶν πειρασμῶν διεκπερῶν πέλαγος, τοὺς δυσμενεῖς ἔνδοξε, ρεῖθροις τῶν αἱμάτων ἐβύθισας.

Σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν μηχανῶν ὑπερθεν, ὡς νικητῆς ἄριστος, Μάρτυς χρηματίσας δεδόξασται.

Κοσμούμενος εὐπρεπεῖ, στεφάνῳ Μάρτυς τῷ Χριστῷ πάντοτε, σὺν ἐκλεκτοῖς Μάρτυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ τέτοκας, τὸν τοῦ παντός Κύριον, Δέσποινα Παρθένε θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ » κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε, καὶ καταφυγή » καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, κραταιούμενος Μάρτυς, ἠφάνισας ἐχθροῦ, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, καὶ χαίρων ἐνήθλησας, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Ἀνδρέα πανόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ὁ πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἣν πίστει ἐορτάζομεν.

Ὡδή δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὅχυράτατον ὡς τεῖχος ἡ Ἐκκλησία, σὲ κεκτημένη πάνσοφε, ἐχθρῶν ἐναντίας, προσβολαῖς κραυγάζουσα, ἀκλόνητος σφίζεται. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῖς ἐνθέοις ὑποδείγμασιν ὀχυρώσας, τὴν τῶν Μαρτύρων φάλαγγα, οἷα στρατηγέτης, σώματος ὡς φθείρεσθαι, μακάριε μέλλοντος, φείδεσθαι μηδὲλως παρέπεισας.

Ὡς ῥομφαίαν ὀπλισάμενος τὴν ἀνδρείαν, καὶ ὥσπερ ξίφος δίστομον, Ἀνδρέα παμμάκαρ, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἐχθροὺς ἐξηφάνισας, οἷα στρατηγὸς γενναιότατος.

Σὲ τὸν πρόμαχον τῆς πίστεως εὐφημοῦμεν, ὡς ἀθλητὴν ἀήττητον, καὶ ἐπουρανίου, μέτοχον λαμπρότητος, καὶ κρήνην πηγάζουσαν, νάματα θαυμάτων τοῖς χρήζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εὐφημοῦμέν σε τὸ καύχημα τῶν Μαρτύρων, καὶ τῶν πιστῶν διάσωσμα, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, γλῶσσαι παναμώμητε· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυντος.

Ἦδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἀνδρείας ἀληθοῦς, χρηματίσας ἐπόνυμος, ἐδίωξας τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ εἰς τέλος Ἀνδρέα, παμμάκαρ ἐξηφάνισας.

Νάματα τοῖς πιστοῖς, ιαμάτων ἐκάστοτε, πανεύφημε ἀναβλύζεις, τὴν σωτήριον χάριν, πλουτήσας τὴν τοῦ Πνεύματος.

Διέδραμεν εἰς γῆν, ἐπὶ πᾶσαν θεόπνευστε, τὸ κλέος σου τῶν θαυμάτων, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας, τὸ φέγγος θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαῖαι τοῦ ἐχθροῦ, νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, τεκούσης σου Θεοτόκε, τὸν τῆ λόγῃ τρωθέντα, καὶ κόσμον ἀναπλάσαντα.

Ἦδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἔθραυσας, τοῦ πονηροῦ τὰ κέντρα τοῖς πόνοις σου, καὶ πρὸς τὴν ἄπονον δόξαν, μετετέθης χαίρων Μάρτυς Ἀνδρέα, στρατηλάτα, μαρτυρικῆς τιμίας τε φάλαγγος.

Αἵμασι, βραχυτάτοις ἠλλάξω λαμπρότητα, διαιωνίζουσας δόξαν, καὶ χαρὰν μηδέποτε τελευτῶσαν, καὶ στεφάνους, οὐρανίους καὶ φέγγος ἀνέσπερον.

Στρατός σοι, πολυάριθμος Μάρτυς συνήθλησε, καὶ τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἠριθμήθη μάκαρ σὺν σοὶ ἀξίως, γηθοσύνως, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων παρίστασθαι.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας, ἀπορρήτως Πατρὸς τὸν συνάναρχον, ὁμοιωθέντα ἀνθρώποις, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Θεογεννητορ· ὃν δυσώπει, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ- » κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμέ- » νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵ- » ματι.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενηκοντατριῶν.

Στίχ. Ἔστησε τμηθεὶς αἱμάτων λίμνας ὄχλος,

Σοὶ τῷ παραστήσαντι λίμνας ὑδάτων.

Ἐννεακαιδεκάτη τάμον Ἀνδρέου αὐχένα λαμπρόν.

Οὗτος ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξιμιανοῦ, στρατευόμενος ἐν τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου, τῆς ὅλης τάξεως στρατηγούντος. Αποσταλεῖς δὲ παρ' αὐτοῦ μεθ' ἑτέρων στρατιωτῶν κατὰ τῆς περσικῆς δυνάμεως, παρελθούσης ἤδη τοὺς Ῥωμαίων ὄρους καὶ τὴν ὑποκειμένην λυμαινομένης, ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πείσας ἐπικαλεῖσθαι, τοὺς Πέρσας ἐτρέψατο, καὶ καταδιώξας διέφθειρε· καὶ τῇ ἀνελπίστῳ νίκη τοὺς σὺν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, δι' ἧς τῶν πολεμιῶν περιεγένετο, ἐπεσπάσατο. Διαβληθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρὸς τὸν Ἀντίοχον, παρέστη αὐτῷ ὡς κατάδικος, καὶ αὐτὸς μὲν ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πυρωθείσης ἀπλοῦται· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ στρατιῶται ἐν τετραγώνοις ξύλοις καθηλοῦνται τὰς χεῖρας. Εἶτα ὑπὸ χιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν, τοῦ Ἀντιόχου προστάξαντος, τῶν ὀρίων τῆς χώρας ἀπελαύνονται· οὓς κατηχήσας ὁ ἅγιος Μάρτυς, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετήγαγε. Τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀντίοχος καὶ καταδιώξας αὐτούς τε καὶ τοὺς συνόντας τῷ Ἁγίῳ στρατιώτας ἐξ ἀρχῆς καὶ αὐτὸν τὸν πανένδοξον Μάρτυρα, ξίφει ἀναιρεθῆναι προσέταξε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου, Ἀγαπίου καὶ Θέκλης.

Στίχ. Πυρεῖον ἢ κάμινος ἐν μέσῳ, φλέγει

Ἄρωμα Τιμόθεον εὖοσμον μάλα.

Ἀγάπιος τὸ δῆγμα τοῦ θηρὸς φέρει,

Καὶ ψυχοθήκτης δάκνεται θῆρ καρδίαν.

Ἔμοιγε κλῆσις Θέκλα· πατρις Βιζύη·

Γάζης τόπος θέατρον· ἄθλον θῆρ δάκνων.

Ὁ ἐνδοξος Μάρτυς Τιμόθεος εἶλκε τὸ γένος ἐκ Παλαιστίνης. Βίῳ δὲ καὶ λόγῳ κατηρτισμένος ὢν, διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας ἐγένετο. Συσχεθεὶς δέ, καὶ παραστάς ἐν Γάζῃ τῷ ἄρχοντι Οὐρβανῷ, καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ τῆς τῶν χριστιανῶν μερίδος ἑαυτὸν εἶναι εἰπὼν, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ θεολογήσας φιλανθρωπίαν καὶ τὴν δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν καὶ σάρκωσιν, τύπτεται σφοδρῶς καὶ παντοίων βασάνων ἰδέαις προσομιεῖ· καὶ μηδὲν ἄλλως καμφθεὶς, πυρὶ παραδοθεὶς τελειοῦται. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει, Ἀγάπιος καὶ Θέκλα ἢ Βιζυῆτις, βασάνοις σφοδρῶς ἐτασθέντες καὶ ἔτι τῆς Χριστοῦ πίστεως ἀντεχόμενοι, προσριφθέντες θηρίοις, τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον δι' αὐτῶν ἔκομίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐτυχιανοῦ, τοῦ στρατιώτου, καὶ Στρατηγίου, διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Στίχ. Εὐτυχιανὸς καίεται, κρίνας μέγα

Τὴν καῦσιν εὐτύχημα, μικρὸν τὸ πάθος.

Ὁ Στρατήγιος, Χριστὸν ὡς ὄπλον φέρων,

Κατεστρατήγει καὶ πυρᾶς διηρμένης.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ νέου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τῆς πόλεως Ναούσης ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ὁ Θεοφάνης ἀρεταῖς φάνας πάλαι,

Τὴν Νάουσαν νῦν λειψάνῳ ἐκλαμπρύνει.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ῥοαῖς αἱμάτων, πηγὴν ἐκβλῦσαι πεποίηκας, πᾶσαν νοσημάτων Μάρτυς ὡς ἀληθῶς, ἀλγηδόνα θεραπεύουσαν, τῶν προσιόντων σοι, ἐν ἀδιστάκτῳ πίστει θεόπνευστε.

Ἅγιον δῆμον, τῷ παναγίῳ Λόγῳ Μάρτυς σοφέ, ὅλον προσηγάγω αἵματι τὴν ζωὴν, τὴν ἀγήρω κληρωσάμενον· μεθ' ὧν δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῷ θείῳ λύτρῳ, τῶν σῶν αἱμάτων χλαῖναν σεαυτῷ, Μάρτυς πορφυρώσας ταύτην τε στολισθεῖς, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, συμβασιλεύεις νῦν, νικητικῷ στεφάνῳ κοσμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ὑπὲρ φύσιν θείῳ τόκῳ σου, Κόρη προφανῶς θεώσασα ὡς Θεόν, ἀπορρήτως σωματώσασα, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

ᾠδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Λεόντων ἀγρίων τὰς ὀρμάς, ἐπέσχες ἔνδοξε, στερρόις ἀγῶσί σου, τυράννων ἄθεον φρύαγμα, θείῳ σθένει ἐταπείνωσας, καὶ νικητῆς πρὸς οὐρανοῦς, βοῶν ἀνέδραμες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἅγιον λαμπρότητας ἰδεῖν, καὶ κατοικεῖν ἐν χαρᾷ, Μάρτυς ἠξίωσαι, ἀγωνισάμενος ἄριστα, καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνά σου, τῇ διὰ ξίφους ἐκτομῇ· καὶ νῦν βοᾷς ἐν χαρᾷ· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ θείῳ προστρέχοντες ναῶ θείου Μάρτυρος, φῶς κομιζόμεθα· τῇ θεία ψαύοντες πάντοτε, τῶν λειψάνων τούτου λάρνακι, ἀγιασμοῦ παρεκτικὴν, χάριν λαμβάνομεν, ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε ἢ Θεόν, τὸν υπεράγιον, ἀρρήτως τέξασα, ὃν οἱ πανάγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, ἀγιασμὸν καὶ φωτισμὸν, ἡμῖν κατάπεμψον, τοῖς βοᾶσι· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἄρε- » τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Ῥοδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἴδε φωταυγοῦς ἀθλοφόρου, μνήμη ἐξέλαμψε φωσφόρος, σκότος τῶν δαιμόνων μειοῦσα, πιστοῦς δὲ πάντας καταφωτίζουσα· ταύτην λαμπρῶς τελέσωμεν, τοῦτον ἀξίως μακαρίζοντες.

Ῥοφθῆς ὡσπερ ἥλιος μέγας, μέσον Ἀνδρέα τῶν συνάθλων, τούτους πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, τῆς οὐρανόου Μάρτυς λαμπρότητος, καθοδηγῶν τῷ λόγῳ σου· μεθ' ὧν σε πιστεῖ μακαρίζομεν.

Σὲ τὸν φρυκτωρία θαυμάτων, πᾶσαν φωτίζοντα τὴν κτίσιν, σὲ τὸν ἀκλινη̄ στεφανίτην, τῆς Ἐκκλησίας στῦλον γενόμενον, καὶ τῶν πιστῶν κραταίωμα, Μάρτυς Ἀνδρέα μακαρίζομεν.

Ἦνθησας λειμῶνος ἐν μέσῳ, τῶν ἀθλοφόρων ὡσπερ ῥόδον, φέρων μυστικὴν εὐωδίαν, καὶ κατευφραίνων πιστῶν τὸ πλήρωμα, καὶ τὴν δυσώδη πάνσοφε, πλάνην διώκων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ἐκδυσώπει χειρὸς με, τοῦ ἀλλοτρίου ρύσασθαι Δέσποινα, τὸν ὀρθοδόξῳ πιστεῖ σε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάσας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ » Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀνδρέας ὁ πανεύφημος, στρατηλάτης καὶ Μάρτυς, Σταυροῦ τῇ θεία χάριτι, θράσος τύραννον εἶλε, καὶ στέφος ἤρατο δόξης· τούτῳ δὲ συνεκλάμπει, Μαρτύρων δῆμος ἔνθεος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, συνασπισμός, ἀβράγης ἀήττητος· ὧν τὴν μνήμην, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὸν Χριστὸν ἀνυμνοῦμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκπέμπει, πόθῳ κηδεύοντας αὐτήν· κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β´. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὡ τῶν ὑπερφυῶν, Ἀγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου.

Κλιμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς πανάγνου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγων τοὺς ὑμνοῦντας, τὴν θείαν αὐτῆς Κοίμησιν.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκοῦσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Σαμουήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ', καὶ τοῦ Προφήτου γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὅτε ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἐκ τῶν πανάγων σου αἱμάτων γενόμενος, ἐκ κόσμου σε μεταστῆσαι, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς ἀγνήν, προσλαβέσθαι ξένως ἐπευδόκησεν, αὐτοῦ ἀπεσύναξε, τοὺς ἰδίους κηδεῦσαί σε, διὰ νεφέλης, ὄπαδους τούτου νεύματι, παραστήσας σοι, εἰς τιμὴν τῆς ἐξόδου σου· οἱ τινες θεασάμενοι, τῆς χάριτος ἔμπλεοι, γεγεννημένου Παρθένε, σὲ ἱερῶς προσεκύνησαν, πιστῶς ἐκβοῶντες· Χαῖρε κόσμῳ ἡ τεκοῦσα τὸ μέγα ἔλεος.

Πόθεν τὸ ἐπιγνῶναι ὑμᾶς, τὴν ἐκ τοῦ σώματος μου ἐξοδόν; ἔφησεν, ἡ πάναγνος Θεοτόκος, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· τί τὸ ξένον τοῦτο τέκνα θέαμα; Οἱ δέ· Ἄφνω ἔφησαν, ἐν νεφέλαις ἐπήρθημεν, καὶ καθὼς βλέπεις, τῇ σκηνῇ σου ἐπέστημεν, προσκυνησαί σε, ὥσπερ θρόνον πυρίμορφον, βλέψαι τε σοῦ τὴν ἔνδοξον, καὶ θείαν Μετάστασιν, καὶ ταῖς παλάμαις κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σου σκῆνωμα, σκηνὴ Παναγία, δι' ἧς εὔρατο ὁ κόσμος τὸ μέγα ἔλεος.

Κλίνην περιεστῶτες τὴν σὴν, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ προπέμποντες, πρὸς τάφον φύσεως νόμῳ, σὲ Παναγία ἀγνή, ἐξοδίους ὕμνους προσεφώνουν σοι· Σεμνὴ χαῖρε λέγοντες, τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον· χαῖρε ἐτοίμη, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια· χαῖρε ὄχημα, καθαρὸν τῆς Θεότητος. Ἄπιθι καὶ μετάβαινε, πρὸς ὄρη αἰώνια· σκῆνωμα δόξης πρὸς θεῖα, νῦν κατασκήνου σκηνώματα, πιστοῖς αἰτουμένη, τὴν ἀνέκλειπτον εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Δῶρον εὐαπόδεκτον, ἐκ μητρικῶν σε ἀνέθετο, ἀγκαλῶν ἢ κυήσασα, εὐχῆς γονιμώτατον, Σαμουὴλ καρπὸν σε, προσκληρωσαμένη, καὶ ἀποδοῦσα τῷ Θεῷ, τῷ εὐεργέτῃ καθάπερ ἠῴξατο· διὸ σοι ἀνεπαύσατο, χάρις τοῦ Πνεύματος ἔνδοξε, ἀκακία συναύξοντι, καὶ φρονήσει ἐμπρέποντι.

Χρῖσμα ἱερώτατον, ὡς ἱερεὺς περικείμενος, καὶ Προφήτης δεικνύμενος, προβλέπεις τὰ ἔμπροσθεν· καὶ προστάζει θεῖα, χρίεις βασιλέας, καὶ τὰ ἐσόμενα δηλοῖς, κρίνων δικαίως Ἰσραηλίτην λαόν, ἀπαύστως παραβαίνοντα, καὶ τοῦ Θεοῦ μακρυνόμενον, Σαμουὴλ ἀξιάγαστε, θεοφόρε πανόλβιε.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγμασιν, οὐδὲ σκιαῖς ὡς τὸ πρότερον, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, ὄρας ὃ ἐπόθησας, τῆς σαρκὸς τὸν γνόφον, καὶ τὴν βαρυτῆτα, ὑπεξελθὼν καὶ οὐρανοῦς, περιπολεῦων καὶ ἀγαλλόμενος, Προφήτα πανσεβάσμιε, τῶν Προφητῶν ἰσοστάσιε, τῶν Δικαίων συνόμιλε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μῆτερ τῆς ζωῆς, νεφέλαις τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπασον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἦμνοις σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων θιασῶται· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὀρῶσαι, τὴν πύλιν τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Γῆ μὲν τῇ σῆ ταφῇ, ηὐλόγηται Παρθένε· ἀήρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἐκ στείρας ἐβλάστησας, δικαιοσύνης καρπός, προφαίνων τὴν μέλλουσαν, εὐεργεσίαν ἡμῖν, Σαμουὴλ θεσπέσιε· ὅθεν ἱερατεύσας, παιδιόθεν Κυρίῳ, ἔχρισας ὡς Προφήτης, βασιλεῖς θεῖῳ μύρῳ. Καὶ νῦν τῶν σὲ εὐφημούντων, μάκαρ μνημόνευε.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἡ νοερά σου ψυχὴ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἡ καθαρὰ σου σκηνή, μετατεθεῖσα ἐκ φθορᾶς, ἀγάλλεται Παναγία. Ὅθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου. Διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν τε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τοῦ βλέποντος Σαμουὴλ μέλπῳ κλέος. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Τὴν στεῖρὰν μου ψυχὴν, ἀρετῶν εὐτεκνίαν, ἐκβλαστάνειν σαῖς εὐχαῖς, ἀξίωσον σοφέ, στεριευούσης τὸ βλάστημα, ὅπως σοῦ ἀνευφημήσω, τὴν φωσφόρον πανήγυριν, ἱεροῖς Σαμουήλ μελωδήμασιν.

Ὁ πάλαι τὴν νηδύν, διανοίξας τῆς Σάρρας, τὴν τῆς Ἄννης προσευχὴν, πληροῖ περιφανῶς· καὶ τὴν ἄγονον γόνιμον, χάριτι ἀποπληρώσας, Σαμουήλ ὡς ἀστέρα σε, ἐξ αὐτῆς ἀνατεῖλαι εὐδόκησε.

Τῇ θεῖα ἱερῶς, συνακμάσας παμμάκαρ, διπλοῖδι τὴν ψυχὴν, ἀκτίσι μυστικαῖς, ἐφωτίσθης τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν μύησιν θεόφρον, μυηθεὶς καὶ ὡς Ἄγγελος, λειτουργήσας Θεῷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ὡς Υἱὸς πρὸ αἰῶνων, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθείς, Υἱὸς σου ἀληθῶς, ἐχημάτισεν Ἄχραντε, ἅπαντας υἰοθετήσας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, δουλωθέντας δεινῷ πολεμήτορι.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἐψηλοτάτως, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος ἔνδοξε, ἠγαπήθης παρ' αὐτοῦ, φρονήσει θεῖα κοσμούμενος, καὶ ἀκεραιότητι, καλλωπιζόμενος.

Βίον Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Σαμουήλ ἐνδεικνύμενος, συλλαλοῦντας ἐμφανῶς, Ἀγγέλους ἔσχες μακάριε, καὶ τὰ ὑπὲρ ἔννοϊαν, μυσταγωγοῦντάς σε.

Λαμπρὸν τὸ ὄμμα, τῆς ψυχῆς ἱερῶς προσκτεσάμενος, βλέπεις ὄντως τὰ μακρὰν, ὡς ἐνεστῶτα μακάριε, Προφήτης δεικνύμενος, τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ προῆλθεν, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς σωματούμενος, καὶ ἐθέωσεν ἡμᾶς, σαρκὸς προσλήψει Πανάμωμε· ὅθεν ὡς Μητέρα σε, τούτου γεραίρομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώ-
- » μεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ
- » σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν ἅγιος, πλήν σου φι-
- » λάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Νόμου κρίμασιν ἐντεθραμμένος, χρῖσμα τίμιον εἰσδεδεγμένος, ὡς Ἀαρὼν ἱεροσύνῃ διέπρεπας· καὶ λαμπρυνθεὶς τὴν καρδίαν τῷ Πνεύματι, ὡς ἐνεστῶτα τὰ πόρρω διέβλεπας· ἱερώτατε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγενεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Περιβλέπτω πολιτεία, ἱερῶς ἐγκοσμούμενος, τοῦ Θεοῦ τοὺς νόμους, τοὺς σωτηριώδεις πεπίστευσαι, τῷ Ἰσραὴλ διαγγέλλειν παραβαίνοντι, καὶ τὸν εὐσπλαγχνον, διηνεκῶς παροργίζοντι.

Ὁ Ἥλει παρανομούντων, τῶν υἰῶν κατακρίνεται, καὶ δικαία ψήφῳ, θείας λειτουργίας ἀπείργεται· ὁ ἱερὸς Σαμουὴλ δὲ ὡς ὑπήκοος, τοῦ καλοῦντος ἀπλάστῳ, ψυχῇ εἰσοικίζεται.

Νομικῶν διαταγμάτων, προϊστάμενος ἄριστα, Ἀαρὼν ὡς πάλαι, τῷ παμβασιλεῖ ἐλειτούργησας, καὶ τὰς ἐνόμους θυσίας προσεήνοχας, προτυπούσας Χριστοῦ, τὴν σφαγὴν τὴν σωτήριον.

Τῷ παράφρονι λαῷ σου, Σαμουὴλ μὴ ἐμμένοντι, τοῦ παμβασιλέως, θείαις προσταγαῖς χρίεις νεύματι, θεουργικῶ βασιλέα ὡς ἠτήσατο, κερτομοῦντα αὐτοῦ, τὴν βουλήν τὴν ὑπέρφρονα.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοὺς κόλπους μὴ κενώσας, τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς κόλποις σου, νέον ὥσπερ βρέφος, ἐπανακλιθῆναι εὐδόκησεν, ἐπ' ἀνακλήσει Παρθένε τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῆ τῇ δυνάμει σου.

Ῥδὴ ε´. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄνονται.

Σοφισθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ θείῳ ἐκ παιδός, λειτουργὸς γέγονας Θεοῦ, τῷ ἐλαίῳ ἔνδοξε τῷ τῆς χρίσεως, βασιλεῖς ἐν χάριτι, χρίων θείαις ἐπινεύσεσι.

Σοβαρῶς ἐμμένοντι, προέφης τῷ Σαούλ, ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς, Σαμουὴλ μακάριε, τὸ θεῖον βούλημα, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, προφανῶς τοῦ θείου Πνεύματος.

Ἀκακία πάντοτε, συζῶν τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν κακίστην μεταβολὴν· προφανῶς διήλεγχες σὺ διορθούμενος, ἱερεὺς ὡς ἔνθεος, ὡς Προφήτης ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Μεθ' ἡμῶν γενόμενος, δι' οἶκτον ὁ Σωτήρ, ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, ὑπὲρ νοῦν Πανάμωμε σεσωμάτωται, καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ φιλόανθρωπος γνωρίζεται.

Ῥδὴ ς´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ὁ λόγος σου, τῆ τοῦ Λόγου θεούμενος χάριτι, προεδήλου τὰ μακράν, ὡς ἐγγυὸς συμβησόμενα, Σαμουήλ Προφήτα, ἐνδιαίτημα θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Ἵψούμενος, ὑψηλαῖς θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ὡς Προφήτης καὶ Θεοῦ, ἱερεὺς παντοκράτορος, νομικαῖς λατρείαις, καθαγνίζεις λαὸν ἀξιάγαστε.

Ἦχρεῖωται, ὁ Σαοὺλ παραβάτης γενόμενος, καὶ Θεός σοι, ἀντ' ἐκείνου Δαυῖδ τὸν πραότατον, Σαμουήλ θεόφρον, ἐγκελεύεται χρίσαι τῷ χρίσματι.

Θεοτοκίον.

Λελύτρωται, τῶν ὠδίνων ἢ Εὐα Πανάμωμε, ἀνωδίνως, σοῦ τεκούσης Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν τὰ πάθη πάντων, καὶ ὀδύνας σαφῶς θεραπεύσαντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον,

» ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος·

» Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνά-

» μεων.

Συναξάριον.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχ. Μύσας τελευτῆ καὶ Σαμουήλ ὁ βλέπων,

Τὸ ζῶν ἀεὶ φῶς καὶ τελευτήσας βλέπει.

Βῆ δ' ὀρόων μέλλοντα Σαμουήλ εἰκάδι ἔνθεν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἀρμαθαίμ Σιφά, ἐξ ὄρους Ἐφραίμ, ἐκ φυλῆς Λευῖ, υἱὸς Ἐλκανᾶ καὶ Ἄννης· Ὁ δὲ Ἐλκανᾶ δύο γυναῖκας ἔσχεν, ὄνομα τῆ μιᾶ Ἄννα, καὶ τῆ δευτέρα Φαινάννα· καὶ ἦν τῆ μὲν Φαινάννη παιδία, τῆ δὲ Ἄννη οὐκ ἦν παιδίον. Καὶ ἀνέβη Ἐλκανᾶ προσκυνῆσαι τῷ Θεῷ μετὰ Ἄννης ἐν Σηλώμ· καὶ ἦν ἐκεῖ Ἥλει καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ὅφνει καὶ Φινεές, ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἀπέκλεισε τὴν μήτραν Ἄννης καὶ ἐλύπει αὐτὴν ἢ ἀντίζηλος αὐτῆς. Ἡ δὲ προσηύξατο πρὸς Κύριον καὶ ἐμνήσθη αὐτῆς ὁ Θεὸς καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Σαμουήλ, καὶ παρέθετο αὐτὸν τῷ Θεῷ· καὶ αὐξηθεὶς καὶ προκόψας τῆ ἡλικία, ἦν λειτουργῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐγένετο εἰς Προφήτην μέγαν. Ὁ δὲ Ἥλει καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὀργῆ καὶ θυμῷ Κυρίου συντριβέντες, ἠφανίσθησαν, διότι παρώργιζον τὸν Θεόν. Καὶ ἐδίκασε Σαμουήλ πάσας τὰς ἡμέρας αὐτοῦ καὶ δόμα οὐκ ἔλαβε· καὶ χρίσας τὸν Δαυῖδ εἰς βασιλέα, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν καὶ πλήρης ὢν ἐτῶν, ἐτελεύτησε. Προέλαβε δὲ τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χίλια τριάκοντα πέντε, καὶ προεφήτευσεν ἔτη τεσσαράκοντα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων τριάκοντα ἑπτὰ Μαρτύρων, τῶν ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης μαρτυρησάντων.

Στίχ. Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸς τὸ τοὺς κεκαυμένους,

Χάριν Τριάς σοῦ, τετράκις τελεῖν δέκα.

Οὗτοι ὑπῆρχον, οἱ μὲν ἐκ Βυζαντίου, οἱ δὲ ἐκ Φιλιππουπόλεως. Κρατηθέντες δὲ ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης παρὰ Ἀπελλιανοῦ καταράτου, τοῦ τηνικαῦτα ἡγεμονεύοντος, καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν παρρησία ὁμολογεῖν, τελευταῖον, καμίνου ὑπὸ γῆν ἐξαφθείσης μεγίστης, ἅπαντες χεῖρας καὶ πόδας ἀκρωτηριασθέντες, ἐν αὐτῇ ἀπορρίπτονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Σεβήρου, καὶ Μέμνονος Κεντυρίωνος.

Στίχ. Ξίφει παθὼν Σεβῆρος, εὗρεν ἀξίως

Ἐπαθλα λαμπρὰ τοῦ διὰ ξίφους πάθους.

Ἔχει τὸ πῦρ σε πρὸς βραχύν, Μέμνον, χρόνον·

Μένει δὲ σε στέφανος ἐς αἰὲ μένων.

Σεβῆρος ὁ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐκ Σίδης ἦν τῆς Παμφυλίας, υἱὸς Πετρονίου τινὸς Θρακὸς καὶ μητρὸς Μυγδονίας. Καταλαβὼν δὲ ἐν Φιλιππουπόλει τοὺς ἁγίους τριακονταεπτὰ Μάρτυρας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλοῦντας, ξέεται σφοδρῶς, τὴν εὐσέβειαν παρρησιασάμενος· καὶ δακτυλίδας πυρωθείσας ἐδέξατο τοῖς δακτύλοις, καὶ ἐν τέσσαρσι ξύλοις τανυσθεῖς, πρίεται, πεφυρακτωμένῳ ζωστῆρι ζωσθεῖς· εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενεται. Μέμνων δὲ ὁ Κεντυρίων, ἐπὶ δύο κίοσι τανυσθεῖς, ἀπεδάρη τρεῖς λώρους ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. Εἶτα ἐν καμίνῳ βληθεῖς, τοὺς πόδας πρότερον ἀκρωτηριασθεῖς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀναδησάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς, ἔξω τῆς πόρτης τῶν Βλαχερνῶν· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λουκίου τοῦ Βουλευτοῦ.

Στίχ. Ἦδη βλέπεις φῶς ἄδυτον τοῦ Κυρίου,

Θανοῦσα, Μάρτυς, ἀγάπης αὐτοῦ χάριν.

Βουλὰς ὅλας παρῆλθες τὰς Ἀχιτόφελ,

Βουλῇ μιᾷ Λούκιος ἀθλήσας ξίφει.

Ὅς ἀπὸ Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην ὑπῆρχε, πρῶτος τῆς ἐν τῇ πόλει Βουλῆς, ὄγκῳ καὶ μεγέθει σώματος ὑπερέχων τῶν κατ' αὐτόν, πρότερον μὲν τῇ θρησκείᾳ καὶ τῇ πλάνῃ τῶν εἰδώλων προσκείμενος. Μετὰ δὲ τὸ ἀμεταπτότως καὶ στερρῶς ἀγωνίσασθαι τὸν μέγαν Ἱερομάρτυρα Θεόδωρον, τὸν τῆς πόλεως ταύτης Ἐπίσκοπον, καὶ τὸν στέφανον ἀπενέγκασθαι, κατανυγεῖς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ θεῖον δέχεται Βάπτισμα. Πείθει δὲ καὶ τὸν ἡγεμόνα Διγνιανὸν πιστεῦσαι εἰς τὸν Χριστόν· ὃν παραλαβὼν, κατέπλευσεν εἰς Κύπρον. Εὐρὼν δὲ ἐν αὐτῇ συλλαμβανομένους τοὺς χριστιανούς, καὶ ἀναιρουμένους, λαθὼν τὸν Διγνιανόν, τοῖς βασανισταῖς παρέδωκεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ

καθεῖλε τὸν βωμόν, τῷ ποδὶ πατάξας καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κείμενα ἀνατρέψας, προστάξαντος τοῦ τυράννου, τὴν κεφαλὴν ἀπετεμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἡλιοδώρου καὶ Δοσαῖ (ἢ Δοσᾶ ἢ Σοδᾶ).

Στίχ. Ἡλιοδωρος καὶ Δοσαῖς, οἱ γεννάδαι,

Ἦθλησαν ἄμφω ἀνδρικῶς Χριστοῦ χάριν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Μέγιστόν σε ἡ τεκοῦσα, δῶρον τῷ παμβασιλεῖ, προσάγει μακάριε, εὐχὴν ἱερὰν ἐκπληροῦσα, καὶ μελωδοῦσα· Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐνδον ὄντα τοῦ ναοῦ σε, καὶ κατὰ τοῦ Ἀαρὼν, τὴν τάξιν λατρεύοντα, τῷ ἐπουρανίῳ Δεσπότῃ, ἡ θεία χάρις ἔνδοξε, Σαμουὴλ κατελάμπρυνε.

Λόγω θείῳ κρίνεις μάκαρ, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τούτῳ τὸ δικαίωμα, πάντοτε Θεοῦ διαγγέλλων, καὶ ἀποστρέφων πᾶσαν βλάβην, ἐχθρῶν προσευχῇ ἐκτενεῖ.

Πᾶσαν ὕλην ἐκκενώσας, ἔνδοξε τοῦ σοῦ νοός, ἔσοπτρον τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης βοῶν ἀσιγήτως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

ᾠφθης ἄφλεκτος τεκοῦσα, πάναγνε ὡς ἀληθῶς, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος· διὸ τὰ ὑλώδη μου πάθη, Θεοκυῆτορ φλέξον, ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάγαθος.

ᾠδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Κοσμηθεὶς Ἀαρὼν τῷ ἐνδύματι, τῶν Ἁγίων εἰσηλθες εἰς Ἅγια, θυσίαις παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἐφαγνίζων, προμηνυούσαις, τὴν σφαγὴν τοῦ Ἄμνοῦ τὴν σωτήριον.

Λογισμῷ καθαρῷ εἰσδεχόμενος, τὰς ἀγάς Σαμουὴλ τὰς τοῦ Πνεύματος, οἶα Προφήτης ἔνθεος, προμηνύεις τὰ πόρρω, ὡς ἐνεστῶτα· διὰ τοῦτο πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Ἐκλεκτὸς ὁ Δαυὶδ ἐχρημάτισεν, ἐν υἱοῖς Ἰεσσαὶ ὡς ἐδήλωσας, χρίων αὐτὸν τῷ χρίσματι, Σαμουὴλ τῷ ἁγίῳ, καὶ ἀνακράζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Οἱ τὴν σὴν ἐκτελοῦντες πανήγυριν, Σαμουὴλ τῶν Δικαίων συνόμιλε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τύχοιμεν, βασιλείας τῆς ἄνω, ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας τῆς σῆς με ἀξίωσον, συμπαθῆς καὶ φιλάγαθε Δέσποινα· καὶ τῆς γεέννης ρῦσαί με, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου, τοῦ ἐξωτέρου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ γεραίρω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας,
» καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε
» ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἦδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰστάμενος οἷα λειτουργὸς ἐπίπροσθεν, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ ἡμῶν, μάκαρ ἀμέμπτω πολιτεία, κοσμούμενος αὐτῷ ἐλειτούργησας, τὰς θείας ἐκφαντορίας δεχόμενος, καὶ προφητεύων ἐμφανέστατα.

Ἦφθης ἐκ νηδύος μητρικῆς αἰοίδιμε, τοῦ Ἁγίου σκεῦος Πνεύματος· τῷ ἱερῷ συναυξηθεὶς δέ, ἐνδύματι Θεὸν ἐθεράπευσας, πραότητι καρδίας πανόλβιε, καὶ διανοίας ὠραιότητι.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ὡ ἥλιος, θεοφόρε ἀνατέταλκε, φέγγει πλουσίῳ χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, ὁμίχλην τε δεινῶν ἀπελαύνουσα· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἦρθης πρὸς μονὰς φωτοειδεῖς καὶ ἔλαμψας, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον· βλέπεις ἅ βλέπουσι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ ἅπαντες Δίκαιοι, θεούμενος μεθέξει θεόπνευστε· ὄθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν μὴ γνωρίσασα ἀνδρὸς τὸν ἄφθαρτον, ἐν νηδίῳ ὑποδέδεξαι, Λόγον ἡμᾶς καταφθαρέντας, ῥυόμενον πολλοῖς παραπτώμασι, τῷ πάθει τῆς ἀφθάρτου σαρκὸς αὐτοῦ, ἄφθορε μόνῃ παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς
» κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐ-
» ξήνησας· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ Σαμουὴλ ὑμνεῖσθω, ὁ πρὸ συλλήψεως δοθείς, δοτὸς Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὑπὸ μητρὸς πανευκλεοῦς, καὶ βασιλεῖς χρίων οὗτος, ὡς Ἱερεὺς καὶ Προφήτης.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Ὡ τῶν ὑπερφυῶν, Ἀγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον μεταβαίνεις, λαμπρῶς θεομακάριστε.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, καὶ θείων Ἀποστόλων, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ πρῶτον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ κα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου

καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, προσομιλήσας φωτί, ἀκροτάτῳ φῶς δεύτερον, κατὰ θείαν μέθεξιν, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· καὶ διαλύσας νύκτα πολύθεον, ψυχὰς προσῆξας τῷ Παντοκράτορι· ὅθεν γηθόμενοι, τὴν λαμπρὰν καὶ εὐσημον, καὶ φωταυγῆ, μνήμην σου γεραίροντες, Χριστὸν δοξάζομεν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, μετὰ τὴν θείαν Χριστοῦ, καὶ φωσφόρον Ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς οὐράνια, παναγίαν Ἀνάληψιν, Ἐδέσση πόλει τὸ θεῖον κήρυγμα, κατεπιστεύθης· ἐν ἧ γενόμενος, λόγοις καὶ θαύμασι, τὸν Τοπάρχην Αὐγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ, πάντας ἐβεβαίωσας, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, τυφλοῖς τὸ βλέπειν τῇ σῇ, ἐπαφῇ θεία δέδοται, καὶ χωλοῖς ἀρτίωσις, καὶ νοσοῦσιν ὑγείωσις, καὶ παρεϊμένοις αἰθῆς ἀνόρθωσις, καὶ ἀμυήτοις γνῶσις σωτήριος· σὺ γὰρ ἀνάπλεως, χαρισμάτων πέφυκας, τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος πανόλβιε· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Καὶ τῆς Μάρτυρος γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἀθλησιν ποθήσασα, πολλὰς βασάνους πανεύφημε, σταθερῶς ἐκαρτέρησας· ἐντεῦθεν πρὸς ἄπονον, μετετέθης λῆξιν, καὶ ἄδυτον φέγγος, καὶ φανοτάτην χαρμονήν, καὶ δι' αἰῶνος θεῖαν ἀπόλαυσιν· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, Ἀθλοφόρε θεόληπτε.

Μετὰ πολυῶδυνα, καὶ πολυποίκιλα βάσανα, ἐν θαλάσῃ βληθεῖσάν σε, Θεὸς διεσώσατο, ὁ Σωτὴρ τῶν ὄλων, θεῖα δυναστεία καταπατοῦσαν τὴν ἰσχύν, τοῦ ἀλλοτρίου Βάσσα πολυάθλε· ἐντεῦθεν κατεφώτισας, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα, ἐκτελοῦσα τεράστια, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ὅρνις ὡς εὐκέλαδος, ἐπὶ τὸ ἄλσος φωνήσασα, τῆς ωραίας ἀθλήσεως, τοὺς σοὺς συνεκάλεσας, νεοττοὺς ωραίους, θήρατρα τῆς πλάνης, διαφυγοῦσα σὺν αὐτοῖς, Βάσσα θεόφρον ἀξιοθαύμαστε· μεθ' ὧν καὶ κατεσκήνωσας, πρὸς καλιὰς παμμακάριστε, οὐρανίους πρεσβεύουσα, ὑπὲρ πάντων ἐκάστοτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἐορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα. Χαίροις, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῆ χωρίῳ, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματός σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφήν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα, εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχὴν, τῷ

Ποιητῆ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἄσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἢ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἢ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἢ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Θεοῦ τοῦ ἐν σώματι, ἐπιφανέντος ἡμῖν, αὐτόπτης γενόμενος, καὶ ἱερὸς μαθητής, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, ἔλαμψας τοῖς ἐν σκότει, τὴν σωτήριον χάριν· ὥφθης τῶν ἐν Ἐδέσσει, ἰατὴρ λαμπαδοῦχος· διὸ τοὺς προσιόντας σοι, σκέπε ἐκάστοτε.

Τῆς Ἀγίας. ᾠχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Ὡς καλλίτεκνος μήτηρ τῆ Τριάδι προσήγαγες, Βάσσα Ἀθληφόρε θεόφρον, τοὺς καρπούς τῆς κοιλίας σου, Θεόγνιον Ἀγάπιον Πιστόν, ἀθλήσαντας τῷ λόγῳ σου στερρῶς· μεθ' ὧν θείας ἀπολαύουσα χαρμονῆς, σῶζε τοὺς ἐκβοῶντάς σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν σὴν ἐορτάζομεν, Κοίμησιν ἄχραντε, ἐν ἣ παραγένονεν, ὁ διὰ σοῦ σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τὸ σὸν πνεῦμα· καὶ μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιποῦσα τὸν κόσμον, πρεσβείαις σου Θεοτόκε, σκέπουσα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογοῦσί σε· τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστῶς ὑμνοῦμέν σε· ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ῥυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τὴν σὴν Παρθένε Μετάστασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, καὶ οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ὁ τῆς Μάρτυρος.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θαδδαῖον ὑμῶν τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θρόνον τῷ τοῦ Δεσπότη, πάνσοφε Θαδδαῖε παριστάμενος, φωτισμὸν μοι παράσχου, τὴν φωσφόρον σου μέλψαι πανήγυριν.

Ἄχρονον φῶς ἐν χρόνῳ, μεθ' ἡμῶν ὀφθεις ὁ ὑπερούσιος, ὡς ἀκτῖνά σε μάκαρ, ἐπαῆκε τὸν κόσμον φωτίζουσαν.

Δύναμιν περιζώσας, σὲ ὁ ἐν ἰσχύι ἀπροσμάχητος, τοῦ ἀλάστορος πᾶσαν, τὴν ἰσχὺν ἀφανίσαι ἐνίσχυσε.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα τῶν ἀπάντων, ὥφθης τῶν κτισμάτων τὸν δεσπύζοντα, ἀπορρήτως τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κανὼν τῆς Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Βάσσα, τιμῶ προφρόνως.

Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὴν σὴν εὐφημοῦντι χαρμονικῶς, πανένδοξε μνήμην, οὐρανόθεν μοι φωτισμὸν, δοθῆναι δυσώπει μακαρία, καὶ ψυχοφθόρων πταισμάτων συγχώρησιν.

Οὐκ ἔφριξας δόγμα θεοστυγές, τῷ φόβῳ Κυρίου, πεφραγμένη σου τὴν ψυχὴν· μαστίγων ποικίλων καὶ κινδύνων, διὸ ἀνδρείως κατετόλμησας.

Ἐπέστης βασάνους πολυειδεῖς, τρισὶ σὺν υἱέσιν, ἀθληφόρε καρτερικῶς· μεθ' ὧν ἀνεπλέξω τοὺς στεφάνους, τῆς ἀφθαρσίας, Τριάδα δοξάζουσα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, ἄνευθεν ὠδίνων, Παναγία τῶν μητρικῶν, καὶ τοῦτον ἀρρήτως ὑπὲρ λόγον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἀἴγλη θείας χάριτος, φωταγωγῶν λαοὺς ἔνδοξε, φῶς καθαρὸν, ὥφθης τοῖς ἐν σκότει, τῶν δεινῶν ἐνυπάρχουσι.

Ἰασιν καὶ λύτρωσιν, θεουργικαῖς σοφὲ νεύσεσι, τῷ βασιλεῖ, ἡγαγεσ Αὐγάρω, πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος.

Οἴκους ἀπετέλεσας, τοῦ παντουργοῦ σοφὲ Πνεύματος, τοὺς γηγενεῖς, τὰ τῆς ἀπωλείας, καταστρέψας οἰκήματα.

Θεοτοκίον.

Νόμου προχαράγματα, καὶ Προφητῶν φωναὶ Δέσποινα, σοῦ τὸν φρικτὸν, τόκον ἀριδῆλως, Θεομητορ ἐδήλωσαν.

Τῆς Μάρτυρος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀναφθεῖσα τῇ πίστει, καὶ τῷ θερμῷ ἔρωτι, τῆς ὑπερβαλλούσης ἀγάπης, Χριστοῦ Πανεύφημε, πῦρ ἀπετέφρωσας, ἐπιστασία Ἀγγέλου, καὶ λαὸν ἀγνώμονα, ἄρδην κατέφλεξας.

Γενεὰ τῶν εὐθέων, εὐλογητὴ πέφυκε, σοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς τῶν λαμπάντων, Βάσσα πανένδοξε, συναθλησάντων σοι, καὶ ἀγλυώδη λυσάντων, παρανόμων ἔνστασιν, γνώμης στερότητα.

Ἦ μητρὸς ὑπερβάσης, νόμους ῥευστιῆς φύσεως, τῇ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἐνώσει! Ἦ πῶς ὑπήνεγκεν, ἄδικον θάνατον, ἀλληλοτρόπως ὀρῶσα, ὧν ἐτιθηγήσατο, πίστει καὶ γάλακτι!

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με βρώσει, παρακοῆς ἔσωσας, μόνη τὴν ζωὴν τετοκυῖα, τὴν ἐνυπόστατον, Κόρη πανάμωμε· ἀξιοχρέως διό σε, τὴν ἀειμακάριστον, νῦν μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ- » κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ » τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή- » ριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προσπελάσας ἡλίῳ τῷ νοητῷ, παρ' αὐτοῦ τὰς ἀκτῖνας τὰς μυστικὰς, ἐδέξω καὶ γέγονας, ὡς ἀστήρ φαινότατος, καταναγάζων πλάνης, ὁμίχλην μακάριε, καὶ διώκων σκότος, εἰδώλων σοῖς ῥήμασιν· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ ἀγίαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Θαδδαῖε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τῇ ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας, ὅμοιον.

Πτερωθεῖσα τῇ πίστει τῇ θεϊκῇ, ὡς τρυγῶν σὺν τοῖς τέκνοις πρὸς καλιάς, ἀύλους κατέπαυσας, ἱερῶς ἐναθλήσασα, ἀθληφόρε Βάσσα, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ θαυμάτων ῥεῖθρα, πηγάζεις τοῖς χρήζουσιν· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελοῦντες τιμῶμέν σε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένη τὴν ἄυλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομητορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὑψηλὴν τὴν διάνοιαν, ἔχων ὑπεδέξω θεῖα νοήματα, καὶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματα, Μαθητὰ Θαδδαῖε τοῦ παντάνακτος.

Μυστηρίων πανόλβιε, θείων ἐν μνήσει μάκαρ γενόμενος, ἀμυήτους κατεφώτισας, τὴν Τριάδα σέβειν ὁμοούσιον.

Νόμον θεῖον ἐχάραξας, μάκαρ ἐν καρδίαις λαιάνας πρότερον, ἀγνωσίας τὰ χαράγματα, καὶ τῆς δυσσεβείας τὰ ἰνδάματα.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν Κτίστην κυήσασα, πάντων ποιημάτων ὄφθης Βασίλισσα· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν, Θεοτόκε μόνη ἀειπάρθενε.

Τῆς Μάρτυρος. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ἄνευδοίαστον ἔχουσα, σοῦ τὸν λογισμὸν πρὸς πάλιν ἐχώρησας, τοῦ δολίου πολεμήτορος, καὶ βυθῷ αἱμάτων τοῦτον ὄλεσας.

Σὲ βυθὸς κολπωσάμενος, καταδικασθεῖσαν θάνατον ἄδικον, κατηδέσθη καὶ διέσωσεν, ἀθληφόρε Βάσσα θεῖῳ νεύματι.

Βασιλείαν ἀσάλευτον, σὺν τοῖς εὐκλεέσιν υἱοῖς σου ἔνδοξε, ἐκκληρώσω καὶ οὐράνιον, ἀληθῶς νυμφῶνα καὶ φῶς ἄδυτον.

Θεοτοκίον.

Ἀλατόμητον ὄρος σε, πάλαι Ἀββακοῦμ προεῖδεν ἐν Πνεύματι, ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἐπέφανε, καὶ ἡμᾶς Παρθένη διεσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Τὸ τοῦ Δεσπότης θεῖον, ἐπιφερόμενος μάκαρ ὁμοίωμα, τῷ Τοπάρχῃ Αὐγάρῳ, θεῖος ἰατρὸς ἐπεδήμησας.

Ὁ ἱερὸς Θωμᾶς σε, μετὰ τὴν θεῖαν τοῦ Λόγου Ἀνάληψιν, κήρυκα ἀποστέλλει, πάνσοφε Θαδδαῖε τοῖς χρήζουσι.

Νόσους δραπετευούσας, καὶ ἰωμένας καρδίας θεώμενος, Αὐγαρος ἐπληρώθη, θεῖου φωτισμοῦ μεσιτείας σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, διπλὴν ἐνέργειαν φέροντα τέτοκας, ἀπειρόγαμε Κόρη, μείνασα Παρθένος ἀμίαντος.

Τῆς Μάρτυρος. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Συνεχόμενος δίψῃ, ἔνδοξε Ἀγάπιε θεομακάριστε, τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὴν κακίαν εἰς τέλος ἐμίσησας· καὶ στερόδῳς ὑπέστης, τὰς ἀλγηδόνας τῶν βασάνων, καὶ δορᾶς σαρκικῆς τὴν ἀφαίρεσιν.

Στρεβλωθεὶς σου τὰ στέρνα, ὄνυξι ξεόμενος μάκαρ Θεόγνιε, ἐπεγνώσθης πλέον, ὡς ἐπόθεις σοφὴ καθαρότερον, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων· πρὸς ὃν ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ταῖς τῶν ἄθλων ἀστράπτων λαμπρότησι.

Ἄδιστάκτῳ τῇ πίστει, πάνσοφε Πιστὴ ὑπελθὼν τὸ μαρτύριον, τῶν ἀπίστων μάκαρ, ἀσυνέτους καρδίας κατέπληξας, ἐν τῷ καταθλᾶσθαι, σοῦ τὰ ὀστᾶ καὶ ἀρμονίας, διαλύεσθαι πάσας τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς προμήτορος Εὐᾶς, νῦν ἀνεκαλέσω τὴν ἤτταν κυήσασα, λυτρωτὴν τῶν ὅλων, καὶ Σωτῆρα καὶ Κτίστην καὶ Κύριον, Θεομητορ μόνη, ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη· διὰ τοῦτο σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ ς΄. Τὸν Ἰωνᾶν ἐν τῷ κήτει.

Ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκηνώσας ἐν καρδίᾳ σου, φωστῆρα κόσμου σε Θαδδαῖε, εἰργάσατο ἀληθῆ, τὸν σκοτασμὸν τῆς ἀπάτης λύοντα.

Φέρων σαρκὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, Θαδδαῖε τὰ σωτήρια, ὡς κόσμον πάσης ἀκοσμίας, λαοὺς ἐρρύσω σοφέ, καὶ πρὸς χαρὰν ἡρθης ὑπερκόσμιον.

Ὅρθρος ἡμῖν ἐφάνης τὸν ἥλιον, δικαιοσύνης ἔνδοξε δεικνύων· ἐν ᾧ φωτισθέντες, υἱοὶ φωτὸς δι' αὐτοῦ, οἱ γηγενεῖς Θαδδαῖε γεγόναμεν.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν βρέφος ἀπεκύησας, Πατρὸς τὸν ὁμοούσιον, φθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἄγνη, κάλλος αὐτὴν πάλιν ἐπανάγοντα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰδρύματα μιαρῶν, θεῶν εἰς τέλος ἐλέπτυνας, ἐδράσασα τὴν ψυχὴν, Θεοῦ πρὸς τὴν ἄφατον, ἀγάπην καὶ γέγονας, ἀθληφόρε Βάσσα, τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιτος.

Μεγάλους ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀγῶνας Μάρτυς διήνυσας, μεγάλα καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐδέξω τὰ ἔπαθλα, ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ παστάδα θεῖαν, καὶ τρυφήν μὴ διαρρέουσας.

Ὡς πάλαι τὸν Ἰωνᾶν, βυθοῦ θαλάσσης διέσωσε, Θεὸς σε παντουργικῆ, δυνάμει πανεύφημε, ἐν σοὶ θαυμαζόμενος, ὁ βουλαῖς Ἁγίων, καθ' ἐκάστην δοξαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Πελάγη ἀμαρτιῶν, καὶ κύματα ἀπογνώσεως, χειμάζουσί μου τὸν νοῦν· σπλαγχνίσθητι Δέσποινα, καὶ χεῖρά μοι ἔκτεινον, καὶ διάσωσόν με, τὸν Σωτῆρα ἢ κύησασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἑορτὴ χαρμόσυνος, τοῦ Ἀποστόλου ἐπέστη· εὐφροσύνως σήμερον, ἐπιτελέσωμεν ταύτην· νέμει γὰρ, τοῖς αὐτὸν πίστει αἰεὶ τιμῶσι, λύτρωσιν, ἀμαρτημάτων καὶ ῥῶσιν θεῖαν. Καὶ γὰρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν ἅπαντες εὐφημήσωμεν· τὸν αὐτόπτην τοῦ Λόγου τιμήσωμεν σήμερον. Οὗτος γὰρ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυξε τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον, καὶ τὰ ἔθνη σαγηνεύσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνήγαγε· τὴν δὲ ὁδὸν τῆς ἀληθείας ὑποδείξας, δι' αὐτῆς ἀνάγει τοὺς πιστοὺς, πρὸς πατρίδα οὐράνιον· καὶ τῷ θεῷ θρόνῳ λαμπρῶς παριστάμενος, φωτισμὸν παρέχει δασιλῶς, τοῖς αὐτὸν ἐκ πόθου γεραίρουσι. Καὶ γὰρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου.

Στίχ. Θαδδαῖε! ποῖον ἄλλο σοὶ πλέξω στέφος,

Ἦ αὐτόπτην λέγειν σε καὶ μύστην Λόγου;

Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βίοτοιο ἀπέπτη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἑδέσσης πόλεως, Ἑβραῖος τὸ γένος, ἐξησκημένος εἰς ἄκρον τὰς θείας Γραφάς. Οὗτος ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ προσκυνήσων, ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· καὶ ἀκούσας τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον ὑπερθαυμάσας, βαπτίζεται παρ' αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὸν Χριστὸν καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἃ ἐτελεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκούσας, ἠκολούθει αὐτῷ μέχρι τοῦ σωτηρίου Πάθους· καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν πόλιν ὑπέστρεψε· καὶ τοπάρχην τὸν Αὔγαρον βαπτίσας καὶ τὸ περιλειφθὲν μέρος τῆς λέπρας αὐτοῦ ἰασάμενος καὶ πολλοὺς ἄλλους διδάξας καὶ φωτίσας καὶ Ἐκκλησίας δειμάμενος, διήρχετο τὰς πόλεις τῆς Συρίας· καὶ ἐλθὼν εἰς Βηρυτόν, πόλιν τῆς Φοινίκης, κάκεισε διδάξας καὶ βαπτίσας πολλοὺς, ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Θεογνίου, Ἀγαπίου καὶ Πιστοῦ.

Στίχ. Μητρὸς μιᾶς κάλλιστα παιδία τρία,

Σὺν μητρὶ Βάσση πρὸς τομὴν ψυχὴ μία.

Βάσσαν σὺν τοκέεσι τάμε ξίφος εἰκάδι πρώτη.

Αὕτη ἡ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν Ἑδέσσει τῇ πόλει. Συνοικήσασα δὲ Οὐαλλερῖῳ τινί, ἱερεῖ τῶν εἰδώλων, τρεῖς ἐξ αὐτοῦ παῖδας ἔτεκε, Θεόγνιον, Ἀγαπίον καὶ Πιστόν, οὓς τῇ κατὰ Θεὸν ἀνέτρεφεν εὐσεβεῖα· καὶ γὰρ αὕτη πιστὴ καὶ χριστιανὴ ἐτύγγανεν ἐκ προγόνων. Διαβληθεῖσα οὖν παρὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, παρέστη μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς τῷ ἀνθυπάτῳ Βικαρίῳ· καὶ χριστιανὴν ἑαυτὴν ἀναγορεύσασα, αὐτὴ μὲν καὶ οἱ δύο αὐτῆς υἱοὶ ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δὲ Θεόγνιος, ὁ πρῶτος τῶν παίδων, κρεμασθεὶς ξέεται, ἐπιθαρσυνούσης αὐτὸν τῆς μητρὸς καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα παρακαλούσης. Εἶτα ἄγεται καὶ ὁ δεῦτερος καὶ μαστίζεται, καὶ οὕτως ἀφαιρεῖται τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τοῦ στήθους, λέγων· Οὐδὲν ἠδὺ οὕτως, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ. Μετὰ δὲ τούτους, ὁ τρίτος ἀχθεὶς, Πιστὸς καλούμενος, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας καὶ παντοίας ταῖς βασάνοις δοκιμασθεὶς, τὴν διὰ ξίφος ἀπόφασιν σὺν τοῖς ἀδελφοῖς δέχεται· καὶ εὐθέως ἅμα τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Βάσσα, τότε μὲν ἐν τῇ φυλακῇ ἀπόσιτος ἦν· ἔνθα ὑπὸ χειρὸς Ἀγγέλου τροφὴν δεξαμένη, ἐνίσχυσεν. Εἶτα ἐξαχθεῖσα, ἀπαίροντι τῷ Βικαρίῳ ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκελεύσθη ἀκολουθεῖν. Κάκει ἀναγκασθεῖσα θῆσαι καὶ μὴ ὑπεῖξασα, πρῶτον μὲν ἐν ὕδατι, εἶτα ἐν πυρὶ βάλλεται, καὶ μετὰ ταῦτα λιθοβολεῖται. Διαμείνασα δὲ ἐκ πάντων ἀβλαβής, ἄγεται εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ναόν· καὶ τὸ τοῦ Διὸς εἶδωλον κατασχοῦσα, κατέσεισεν αὐτὸ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέρραξε καὶ ἐλέπτυνεν. Ἐπὶ τούτοις, θηρίοις ἐκδίδοται καὶ ἐν τῇ θαλάσσει, ὡς ἀπὸ σταδίων τριάκοντα τῆς χέρσου ἀπορρίπτεται· καὶ τότε μὲν ὤφθη τοῖς ὀρῶσι πόρρωθεν ἐπὶ θρόνου εὐπρεπῶς

καθημένη και σὺν αὐτῇ τρεῖς ἄνδρες ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐξαστράπτοντες· οἱ καὶ ἔδοξαν αὐτὴν ἅμα τῷ θρόνῳ ἐν πλοίῳ ἐπιβιβάσαι.

Μεθ' ἡμέρας δὲ ὀκτῶ ἐφάνη ἐν Ἄλωνι τῇ νήσῳ καθ' Ἑλλησποντον· καὶ τοῦτο γνοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὁ ἀνθύπατος, Φιλίππου τινὸς καταμηνύσαντος, γράφει τῷ Κονσουλαρίῳ Κυζίκου τῆς Ἑλλησποντίου Ἐπαρχίας, κατασχεῖν αὐτήν. Ὁ δέ, εὐρῶν αὐτήν, μὴ πειθομένην θυσίας προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις, προσέταξεν εἰς τοῦπίσω δεθῆναι τὰς χεῖρας αὐτῆς· εἶτα θλασθῆναι τὰ μέλη καὶ οὕτω τμηθῆναι τὴν κεφαλὴν. Τοῦτου γενομένου, τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥωθὴ ζ'. Παῖδες θεοσεβεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Θαύματα ἐκτελῶν τῇ ἐπικλήσει, Κυρίου φανέντος ὕλη σώματος, ἐπεσπάσω λαοὺς τε, καὶ πόλεις πανεύφημε, εἰς βεβαίαν πίστιν κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἔστησας σηπεδόνα ἀθείας, νοστήμων σου λόγων θείῳ ἅλατι· καὶ ἰάσω καρδίας, τῷ βέλει τοῦ ὄφεως, πληγωθείσας μάκαρ Ἀπόστολε· Εὐλογητὸς ἐκβοῶν ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἦρθης πρὸς ὕψος θεωρίας, πλησθεὶς ᾧ Θαδδαῖε θείου Πνεύματος, καὶ σωτήριον λόγον, ἐνθέως ἐπλούτησας, καὶ λαοὺς βοᾶν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γνώμη οικεῖα ὀλισθαίνων, καὶ πράξεις ἀτόπους περικείμενος, ἐπὶ σὲ καταφεύγω· βοήθει μοι Δέσποινα, μετανοίας τρόπους παρέχουσα, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἵνα δοξάζω σε.

Τῆς Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥώμη θεία τὴν φλόγα, τοῦ πυρὸς διελθοῦσα Μάρτυς ἀπήμαντος, πυρὶ τῶν σῶν αἱμάτων, ὡς ὕλην τὴν ἀπάτην, ἐκβοῶσα κατέφλεξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ λεόντων πεδήσας, τὰς ὀρμὰς ἐν τῷ λάκκῳ, σφάζων τὸν σὸν Δανιήλ, ἀνάλωτον δεικνύεις, θηρῶν τὴν ἀθληφόρον, μελωδοῦσάν σοι Δέσποτα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φανοτάταις ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ λαμπομένη Βάσσα ἢ ἔνδοξος, τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, ἀπείραστος διέβη, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησεν, ἀναβοῶσα· Χριστέ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς πολυπλόκουσ, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων σειράσ Θεόνυμφε, τὸν αἶροντα τοῦ κόσμου, Θεὸν τὴν ἁμαρτίαν, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, εὐλογημένη ἀγνή, ἀεὶ δεδοξασμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ῥδὴ ἡ΄. Νικηταὶ τυράννου.

Οὐρανὸς ἐφάνησ, δόξαν διηγούμενοσ Θεοῦ Θαδδαΐε, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, φωτισμὸσ πρὸσ πίστωσιν θεϊάν ἐνάγων, τοὺσ θερμῶσ βοῶντασ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Ῥῶσιν ἀσθενοῦσι, καὶ τυφλοῖσ ἀνάβλεψιν καὶ παρειμένοισ, εὐδρομίαν μάκαρ, χορηγῶν τοῦ Πνεύματοσ τῇ δυναστείᾳ, πόλεωσ Ἐδέσσησ, φωστὴρ ἐχρημάτισασ, τῆσ ἀεὶ πιστῶσ σε, Θαδδαΐε εὐφημούσησ.

Ὁ περιουσίᾳ, θαυμασίωσ ἄπιστον ἔθνοσ εἰσ πίστιν, ἐπινεύσει θεία, μεταποιησάμενοσ καὶ ἐξ εἰδώλων, πλάνησ διασώσασ, τοὺσ αὐτῶ προστρέχοντασ, πιστεὶ κατὰ χρέοσ, δοξάζεται Θαδδαῖοσ.

Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ σκιῶδεσ, ἀπεπαύθη Δέσποινα, σοῦ κησάσησ, νόμου τὸν δοτῆρα, χάριτι φωτίζοντα τὴν οἰκουμένην· ὄν ἀεὶ δυσώπει, νόμῳ με τροπούμενον, τῶ τῆσ ἁμαρτίας, οἰκτεῖραι διὰ τάχουσ.

Τῆσ Μάρτυροσ. Ἐπταπλασίωσ κάμινον.

Ὁ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, ἐαυτῶ περιθέμενοσ, σοῦ τὸ ἀσθενὲσ περιφανῶσ ἐπτέρωσε· καὶ σὲ ἀπειργάσατο, δυνατωτέραν Μάρτυσ πυρόσ, ὕδατοσ θηρῶν, καὶ πριστηρίωσ ὀργάνωσ, πιστῶσ ἀναβοῶσαν· Ἱερεῖσ εὐλογεῖτε, λαὸσ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Νεανικῶσ ἠρίστευσαν, καὶ ἀνδρείωσ ἐνίκησαν, παῖδεσ οἱ σεπτοὶ τὴν ἐναντίωσ ἐνστασιν, ὁ θεῖοσ Θεόγνιοσ, ὁ ἱερόσ Ἀγάπιοσ, ἅμα τῶ Πιστῶ, ἔργῳ καὶ λόγῳ δειχθέντι· καὶ νίκησ τοὺσ στεφάνουσ, πρὸσ Θεοῦ δεδεγμένοι, αὐτὸν ὑπερυψοῦσιν εἰσ πάντασ τοὺσ αἰῶνασ.

Ῥσει ἐλαία εὐκαρποσ, ὡσ πολύφοροσ ἄμπελοσ, κλήμασι τρισὶν εὐθηνουμένη τέθληλασ· μεθ' ὧν ἐגעώρησασ, ὁμολογίασ βότρυασ, οἶνον μαρτυρίου, ἀναβλύζοντασ Βάσσα, εὐφραίνοντα καρδίασ, εὐσεβῶσ τῶν βοῶντων· Λαὸσ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Σὺν ἀσωμάτοισ τάξεσι, σὺν Μαρτύρωσ στρατεύμασι, θρόνῳ παρεστῶτεσ, τοῦ Θεοῦ πανεύφημοι, καὶ δόξησ καὶ χάριτοσ, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενοι, λύσατε ἡμῶν, τῶν ἐγκλημάτων τὸν ζόφον, τῶν πιστεὶ ἐκτελούντων, τὴν φωσφόρον καὶ θεϊάν, καὶ πλήρη χαρισμάτων, ὑμῶν αἰσίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ὁ οὐρανοὺς τῷ νεύματι, καὶ τὴν γῆν τῷ βουλήματι, Λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργήσας ἄχραντε, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἐκ σοῦ σαφῶς ἠνέσχετο, σάρκα ἐαυτῷ, οἰκοδομήσαι τὴν φύσιν, ἡμῶν ἀναχωνεύων, συντριβεῖσαν ἀπάτη, τοῦ ὄφρα Παρθένε, ὁ μόνος ἐλεήμων.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τῷ Δι- » μιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλο- » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦδη θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδὼν τὰς δι' αἰῶνος, θείας ἀντιδόσεις, καὶ ἐφετῶν ἀκροτάτῳ τρανότερον, μάκαρ ἐγγίζων Θαδδαῖε τέρπου καὶ χόρευε.

Ὡς κέδρος ὡς μεγίστη, ἔνδοξε Θαδδαῖε, ταῖς ἀρεταῖς ἀνυψώθης κυάρισσος, εὐωδιάζων καρδίας τῶν εὐφημούντων σε.

Συνήφθης Ἀποστόλων, μάκαρ καὶ Μαρτύρων, καὶ Ἀσωμάτων χορείαις γηθόμενος· μεθ' ὧν δυσώπει σωθῆναι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ἡ μνήμη σου πλουσίως, φέγγει χαρισμάτων, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίζουσα, ἀνευφημεῖν σε Θαδδαῖε πάντας προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου ἀγάθυνον, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδεῖν ἐφιεμένη ἂ ὀφθαλμός, γηγενοῦς ἀληθῶς οὐχ ἐώρακε, τὰ τῆς σαρκός, ἔφερες ἐπίπονα ἀνδρικῶς, θλάσιν μελῶν πανεύφημε, ὄρμημα θηρίων, καῦσιν πυρός, θαλάσσης τρικυμίας, ἀύλω φωταυγία, φαιδρυνόμενη παμμακάριστε.

Ὡς ὄντως φωτοφόρος καὶ εὐπρεπής, θεοφόρε σελήνη ἀνέτειλας, θεῖον χορόν, οἷά περ ἀστέρων φωτοφανῶν, ἐπαγομένη χάριτι, σοῦ τῶν προελθόντων ἐκ τῆς γαστρός· καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην, ἀύλω φωταυγία, καταφαιδρύνετε μακάριοι.

Στηρίζαντες ἐν πέτρα ὑπομονῆς, διανοίας τὰς βάσεις μακάριοι, τῶν πειρασμῶν, ταῖς πολυειδέσιν ἐπαγωγαῖς, ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι, ὤφθητε καὶ νίκην μετὰ Χριστοῦ, ἀράμενοι σὺν τούτῳ, ἀεὶ συμβασιλεύειν, κατηξιώθητε γηθόμενοι.

Ἡ ὄντως ἀκεραία περιστέρα, ἡ τρυγὼν ἢ τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα, ἡ χελιδὼν, θείοις ἀναπτῶσα σὺν νεοσσοῖς, πρὸς οὐρανοὺς ἐσκήνωσε, κράτος πρὸς τὸ θεῖον καὶ νοερόν, χαιμῶνα διαδρᾶσα, καὶ θήρατρα δαιμόνων, Βάσσα ἦν πόθῳ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον τεκοῦσα καὶ λυτρωτὴν, θαυμαστὴ καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, ἀμαρτιῶν, λύτρωσίν μοι δίδου σαῖς προσευχαῖς· καὶ τὴν ψυχὴν μου πάναγνε, τὴν κεκακωμένην τοῖς λογισμοῖς, ἀγάθυνον καὶ δεῖξον, παθῶν θανατηφόρων, λελυτρωμένην παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ- » ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυ- » χωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέ- » λων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐδέσσης ἐχρημάτισας, φωστὴρ Θαδδαῖε πάνσοφε· ἐν ἧ κηρύξας τὴν θεῖαν, οἰκονομίαν τοῦ Λόγου, καὶ τὸν τοπάρχην Αὐγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ δὲ ἅπαντας, φωτίσας λάτρας ἐδειξας, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, Ἀπόστολε θεοκῆρυξ.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν σὲ παρακαλούντων, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων, τὴν ἱεράν σου Κοίμησιν.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματός σου.

Δεῦρό μοι Προφητῶν, τὸ στίφος τῆ Παρθένῳ, ἐξόδιον τὸν ὕμνον, εἷς ἕκαστος φερέτω, τῆ ἑορτῆ ἁρμόδιον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, προθύμως ἐν νεφέλαις, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὀρῶσαι, τὴν πύλην τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κύριον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λούππου, διὰ τὸ ἐν τῇ κγ΄ ἀποδίδοσθαι τὴν Ἑορτήν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πρώτην ἀγαθότητα, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὠραιότητα, ἐκζητῶν Ἀγαθόνικε, χαίρων προσεχώρησας, πρὸς τοὺς προκειμένους, γενναίους ἀγῶνας· καὶ συμπλακείς τῷ δυσμενεῖ, ἀνδρειοτάτως εἰς γῆν κατέρραξας, καὶ νίκης τὸ φαιδρότατον, προσανεπλέξω διάδημα, δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σοφία κοσμούμενος, λόγον ζωήρυτον ἔβλυσας, ἐπιστρέφων τοὺς ἄφρονας, ἐλέγχων τὸν τύραννον, τῆς πολυθειᾶς, ζάλην κατευνάζων, ἐπιστηρίζων τοὺς πιστοὺς, προσεπιμένειν τῇ θεῖᾳ χάριτι· διὸ τὰ χαλεπώτατα, ὑπενεγκῶν πειρατήρια, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, στεφηφόρος ἀνέδραμες.

Αἷματι σταζόμενος, τῆς καρτερᾶς σου ἀθλήσεως, τῷ Δεσπότη παρέστηκας, θῦμα εὐωδέστατον, καθαρὰ θυσία, εὐπρόσδεκτον δῶρον, ἱερωτάτη προσφορά, καὶ ἱερεῖον τέλειον ἄμωμον· διὸ ταῖς ἱκεσίαις σου, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, ἐν εἰρήνῃ συντήρησον, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Λούππου γ΄, ὅμοια.

Λοῦππος ὁ μακάριος, τῆς ἀθεΐας διέλυσε, τὸν κρυμὸν τὸν βαρύτατον, θέρμη θείου Πνεύματος· καὶ τμηθεὶς τῷ ξίφει, ἰάσεως ρεῖθρα, ἀναπηγάζει καὶ ψυχάς, κατατακείσας δροσίζει χάριτι· αὐτὸν ἀνευφημήσωμεν, ὡς πρεσβευτὴν ἡμῶν ἄριστον, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, εὐσεβῶς φιλομάρτυρες.

Ἑλλήνων σεβάσματα, βυθῶ ὑδάτων παρέδωκας, καὶ ἀθέους κατέπληξας, ὀρῶντας τὰ θαύματα, τὰ τῇ σῆ παμμάκαρ, τελούμενα πίστει· μεσονυκτίῳ δὲ ἐστῶς, λουτρὸν τὸ θεῖον ἐξ ὕψους δέδεξαι, Θεοῦ σε μεγαλύνοντος, ὡς γνησιώτατον Μάρτυρα, καὶ γενναῖον ἀδάμαντα, καὶ Ἀγγέλων συμμετόχον.

Πειρώμενοι τέμνειν σε, ἐχθροὶ ἀλλήλους κατέτεμον· καὶ τοῖς βέλεσι βάλλοντες, ἀλλήλους ἐτίτρωσκον, ἀθλοφόρε Λοῦπε· καὶ πρίζειν δοκοῦντες, δένδρω προσῆξαν

τὴν πληγὴν, ἐσκοτισμένοι μάκαρ ὑπάρχοντες· ἐφρούρει γὰρ σε Κύριος, δι' ὃν τὸ πάσχειν προήρησο, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Δόξα. Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Φερωνύμως ἐκλήθης, τῆς ἀγαθῆς νίκης ἐπόνυμος, Ἀγαθόνικε πολυάθλε· τῷ γὰρ θεῖῳ ἔρωτι τρωθεῖς, εἰδωλικὴν ἀπάτην, καὶ τυραννικὴν πλάνην ἀπαρνησάμενος, πρὸς ζωὴν τὴν ἀμείνω παραδόξως μεταβέβηκας· διὸ ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς, τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτόν, τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διὸ περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Φερωνύμως τὴν κλησιν δεξάμενος, τῶν ἀγαθῶν θησαυρῶν, ναὸν σεαυτὸν καθιέρωσας, Μάρτυς Ἀγαθόνικε, τῷ τῶν ἀπάντων βασιλεῖ· καὶ ἐν βασάνοις νομίμως ἀγωνισάμενος, τοῦ δεινοῦ Βελίαρ καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ νίκης ἄρας τρόπαιον, στεφανηφόρος ἐν ὑψίστοις Θεῷ παράστασαι· ᾧ καὶ πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης, ὑπὲρ τῶν σὲ γεραιόντων, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Παρθενικαὶ χορεῖαι σήμερον, μυστικῶς τῇ κλίνῃ τῆς Παρθένου καὶ Μητρὸς, κύκλω παρίστανται· καὶ ψυχὰι Δικαίων περιπτάμεναι, τὴν Βασιλίδα γεραίρουσιν· αἱ μὲν, ὡς

προϊκα τὴν παρθενίαν, ἀντὶ μύρου κομίζουσαι· αἱ δέ, τὴν ἄυλον ὑμνωδίαν, τὰ τῆς ἀρετῆς προσάγουσαι· πρέπει γὰρ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασιλίδα, ταῖς βασιλικαῖς τῶν ἀρετῶν δορυφορεῖσθαι λαμπροφορίαῖς. Αἶς καὶ ἡμεῖς, βίον καθαρὸν συνεισενγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κηδεῖαν, τῆς ὄντως Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτὴν συμφώνως μακαρίζοντες.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Ἑορτῆς·

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν... (σελ. 83).

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου. ᾠχος γ´.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Νίκης τρόπαιον, κατὰ τῆς πλάνης, Ἀγαθόνικε, λαμπρὸν ἐγείρας, τῶν ἀφθάρτων ἀγαθῶν κατηξίωσαι· τοῦ γὰρ Δεσπότης ζηλώσας τὸν θάνατον, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ὄφθης μέτοχος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. ᾠχος ὁ αὐτός.

Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν ἀπροσμάχητον, τοῦ Λόγου δύναμιν, Λοῦππε μακάριε, περιζωσάμενος, κατεπολέμησας στερῶς, τὸν ἄρχοντα τῆς κακίας· σὺ γὰρ ὑπερέλαμψας, ἐν ἀγῶσιν ἀθλήσεως· ὅθεν καὶ ἀπέλαβες, τὸ βραβεῖον τῶν ἄθλων σου, πρεσβεύων ἐκτενῶς Ἀθλοφόρε, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων λύσιν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργόν, νῦν εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια ἐκ γῆς μετέστης. Δικαίων δὲ ψυχαὶ καθορῶσαί σε, Ἀγγέλων οἱ χοροὶ κατοπτεύοντες, ὡς Βασιλίδα αἴνεσιν ἀξίως, διαπαντός σοι προσάγουσι. Διὸ πρεσβεύειν, μὴ διαλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β´ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἀποστόλων ὁ χορὸς, διεσπαρμένος ἐν τῇ γῆ, συνηθροίσθη ἐν Σιών, ἵνα προπέμψη ἀπὸ γῆς, τὴν Θεοτόκον πρὸς τὸν Ὑψιστον ὃν περ ἔτεκε. Δυνάμεις οὐρανῶν, αἱ ὑπερκόσμιαι, προέτρεχον ὁμοῦ, καὶ συνεχόρευον, πνευματικῶς κραυγάζουσαι·

Εὐφραίνεσθε, οἱ οὐρανοὶ προσδεχόμενοι, Θεοῦ Μητέρα, δι' οὗ δεσπόζει, ὄρατὰ καὶ ἀόρατα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμός, ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀγαθονίου τοὺς πόνους μέλπειν θέμις. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος α΄. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Ἀγάθωνον Ἅγιε, κεκακωμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν, ἀγαθὸς γενόμενος, τοῦ ἀγαθοῦ μιμητής· καὶ λόγον δίδου τὴν σεπτὴν, δοξάσαι μνήμην σου.

Γνωστὸς τῷ γινώσκοντι, τὰ πάντα Μάρτυς, ἐγένου θεόπνευστε, καὶ τὴν τούτου σάρκωσιν, ἐθνῶν ἐνώπιον, ἐκήρυξας τὸν τῆς σαρκός, μὴ πτήξας θάνατον.

Ἀνέστησας λόγῳ σου, τοὺς πεπτωκότας, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, κοινωνοὺς ἀνέδειξας, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς αἰωνίου εὐσεβῶς, Μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἐπέκεινα, τὸ μέγα θαῦμα, σεμνὴ τῆς λοχείας σου, καθορᾶται· τίκεις γάρ, ἐν ὁμοιώματι, σαρκὸς γενόμενον Χριστόν, δίχα τροπῆς καὶ φυρμού.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Λούππου, ἔχων τήνδε τὴν Ἀκροστιχίδα·

Ἵμνω σε, Λοῦππε, Μάρτυς ἠγλαῖσμένε. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Ἵμνοῦντι τὴν φαιδράν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, γενναῖε ἀθλητά, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, λάμπησι ταῖς ἀνεσπέροις, ἀυγαζόμενος πάντοτε, καὶ τῷ θεῷ φωτὶ παριστάμενος.

Μαρτύρων ὑπελθόν, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, ὠμολόγησας Θεόν, ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, καὶ τὴν φύσιν θεώσαντα, πάνσοφε τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ θεοὺς ἐξηφάνισας, τῶν Ἑλλήνων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ναμάτων ζωτικῶν, πληρωθεὶς τὴν καρδίαν, ὥσπερ θεῖος ποταμός, τὰ ρεύματα σοφέ, τῆς ἀπάτης ἐξήρανας· πίστει δὲ τὰς διανοίας, τῶν ἀνθρώπων κατήρδευσας, βλαστανούσας καρπὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος εὐπρεπής, ἐκ λαγόνων ἀνίσχεις, Ἰησοῦν τὸν φωτισμόν, ἀπάντων καὶ Θεόν, ἀπειρόγαμε Δέσποινα, νύκτα τῆς πολυθειῆς, ἐκμειοῦντα ταῖς λάμπησιν, ἀνεσπέροις καὶ κόσμον φωτίζοντα.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ῥδὴ γ´. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Ὁ ματαιόφρων ταῖς θωπείαις σε, δολερῶς συλῆσαι ἐπήλιζεν· ἐματαιώθη δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀλλόκοτον φρόνημα, ἠδρασμένου σου ἐν πέτρα, ἀψευδοῦς Μάρτυς πίστεως.

Ἵπερνηξάμενος τὸ πέλαγος, ἀλγεινῶν καὶ πόνων τοῦ σώματος, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε, προσωρμίσθης πρὸς λιμένας, νοητοῦς ἀγαλλόμενος.

Τομαὶ στρεβλώσεις τε τοῦ σώματος, ἐπ´ ἐμὲ ἐρχέσθωσαν σήμερον· ξίφη καὶ τήγανα καὶ πῦρ, καὶ θηρία καὶ θάνατον, οὐ πτοοῦμαι ἀνεβόας, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν ἀπερίγραπτος, μορφωθείς ἐκ σοῦ τὸ ἡμέτερον, περιγραφὴν σωματικῶς, ὑπεδέξατο Δέσποινα, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσι, διτταῖς γνωριζόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Στηριχθεὶς τοῦ Πνεύματος, τῇ ἀηττήτῳ δυνάμει, πρὸς τοὺς ἀγῶνας Μάρτυς, ἐναπεδύσω ἀνδρικῶς, καὶ τὸ τῆς πλάνης φρύαγμα κατήργησας, Λοῦππε παμμακάριστε.

Ἐπιγνούς σε Μάρτυρα, τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ ἀπηνῆς διώκτης, θωπείαις σου τὸν λογισμόν, ἐξαπατήσαι ἤλιζεν· ἐνεύσθη δέ, ὅμως ὁ παμπόνηρος.

Λύρα ὥσπερ Πνεύματι, τῷ παντουργῷ κρουομένη, ἀναφωνεῖς τυράννων, ἐνώπιον χαρμονικῶς, μέλος ἐνθέου γνώσεως, καταθέλξας, πίστει τοὺς προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ σου, κατασκηνώσας ὡς οἶδε, τῆς παρθενίας κλεῖθρα, οὐ παρεσάλευσεν Ἀγνή· ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρα δέ, τῆς πίστεως πάντας ἐστερέωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ

» ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε Συναγωγὴ, τῷ θαυ-

» μαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀθλήσει λαμπρυνθείς, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, ἐξήστραψας σοφέ, ἰαμάτων ἀκτῖνας, καὶ σκότος ἐμείωσας, τῶν δαιμόνων ἐν χάριτι· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, θεομακάριστε Μάρτυς, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Λούππου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸ ὀπτικόν σου τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρας, καθυπεδέξω τὴν αὐγὴν τῆς Τριάδος, καὶ τὰς ἐν ζόφῳ πάνσοφε ἐφώτισας ψυχάς, αἴγλη θείων λόγων σου, Λοῦππε Μάρτυς Κυρίου· ὄθεν πρὸς ἀνέσπερον, μεταβέβηκας φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως δυσωπῶν, τῶν σὲ τιμώντων καὶ πίστει ὑμνούντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τίς ἢ παροῦσα Ἑορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σπορᾶς γεννηθεὶς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ῥοδὴ δ΄. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ἐπῆλθες τῶν Μαρτύρων τὸ στάδιον σοφέ, ὄπλῳ θείας πίστεως λαμπρῶς περιφραχθεὶς· περιπλακεὶς δὲ τῷ δυσμενεῖ κατὰ κράτος, τοῦτον νικήσας καθυπέταξας ποσί σου, Μάρτυς ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Σοφία σου τῶν λόγων καὶ ἔργων ἱερῶν, θείαις ἐπιδείξεσιν ἐξέπληξας ἐχθρούς, ὑπολαβόντας τὸ καρτερόν τοῦ νοός σου, καταπαλαῖσαι καὶ πρὸς πλάνην καθελκύσαι, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικε.

Πυρὶ ὀλοκαυτώσας ἀγάπης θεϊκῆς, σοῦ τὸν νοῦν ἀοίδιμε τὸ πῦρ τῶν δυσσεβῶν, οὐκ ἐπτοήθης· ἀλλὰ ἀνάψας ὡς ἄνθραξ, τῆς ἀθείας ἐνεπύρισας τὴν ὕλην, Μάρτυς ἱερὲ Ἀγαθόνικε.

Θεοτοκίον.

Ὁ νότοις ἐπιβαίνων Ἄγνη χερουβικοῖς, σαρκωθείς ὡς ἄνθρωπος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, σοῦ ταῖς ἀγκάλαις καθέζεται ὥσπερ βρέφος, καὶ νηπιάζει νηπιόφρονα τὸν πάλαι, σῶζων γεγονότα πρωτόπλαστον.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐπερβὰς τῆς ἀνθρωπίνης, ἀσθενείας μακάριε, τοὺς γεώδεις ὄρους, ἔφερες πληγὰς ῥαβδιζόμενος, ῥάβδον δυνάμεως φέρων τὸν σωτήριον, παναοίδιμε, Λοῦππε Σταυρὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πεποιθὼς καθάπερ ὄρος, ἐπὶ Κύριον ἔμεινας, ἀθλοφόρε Λοῦππε, θεία συμμαχία ἀσάλευτος· τοὺς σπαραγμοὺς τῶν μελῶν σου ὄθεν ἤνεγκας, ἀνυψούμενος, πρὸς οὐρανὸν θείῳ ἔρωτι.

Πλήρης πίστεως ὑπάρχων, καὶ σοφίας καὶ χάριτος, ἀνομούντων μέσον, Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡμολόγησας· τῶν πεμπομένων βελῶν δὲ οὐκ ἐφρόντισας, εἰργομένων, δυνάμει Χριστοῦ προσεγγίσει σοι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ καθάπερ ὄμβρος, τῆς σοφίας ἢ ἄβυσσος, Ἰησοῦς κατήλθε, μόνην καθαρὰν σε εὐράμενος, Θεογεννήτορ Παρθένε καὶ κατέκλυσεν, ἀσεβείας, χειμάρρους δεινοὺς θεία χάριτι.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ἦδη ε΄. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.

Νόμοις ἀντέθηκας τοῦ ἀλάστορος, νόμον σωτήριον, ἐννομώτατος ὡς Μάρτυς ἔνδοξε, τοῦ νομοδότου πάντων καὶ δεσπόζοντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ περιβόητος καὶ περὶδοξος, Μάρτυς γενόμενος, Ἀγαθόνικος νῦν μακαρίζεται, σὺν οὐρανίαις πάντοτε Δυνάμεσι, φαιδρῶς ἀγαλλόμενος.

Ἵπὲρ τὸ ζῆν θανεῖν εἴλου ἔνδοξε, ὅπως τὴν μέλλουσαν, ὡς αἰδίον καὶ αἰωνίζουσαν, ζωὴν κερδήσης· ὄθεν ξίφει τέμνοντι, κλίνεις τὸν ἀνχένα σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὰ θαυμάσια προορώμενος, θείῳ ἐν Πνεύματι, Ἡσαΐας ἀνεκραύγαζε· Ἴδου ἐν μήτρᾳ ἔξεις τὸν ἀχώρητον, σαρκούμενον Ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Μεληδὸν ἠπέιλησαν, συγκόπτειν σε ἐχθροί, ἑαυτοὺς μᾶλλον δὲ σοφέ, θεϊκαῖς προστάξεις κατατέμνοντες, ἀσινῆ καὶ ἄτροτον, κατενόουν φυλαττόμενον.

Ἀπαιωρήσας ἔνδοξε, τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, πρὸς τὴν πέτραν τὴν ἀρραγῆ, οὐδαμῶς τοῖς κύμασι Μάρτυς σεσάλευσαι, τῶν πικρῶν κολάσεων, θεία ῥώμη δυναμούμενος.

Ῥαντισμοῖς αἱμάτων σου, πυρὰν εἰδωλικήν, ἐναπέσβεσας ἀθλητά· καὶ πυρὶ τῶν ἄθλων σου πᾶσαν κατέφλεξας, τὴν ἀπάτην Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ πυρακτούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεις καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὡδή ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Μυριόλεκτον πληθύν, Αἰθιοπῶν νοητῶν, κατεπάλαισας σοφέ, ἀσθενεῖα τῆς σαρκός, καὶ ἦνωσαι, ταῖς μυριάσι, τῶν νοερῶν λειτουργῶν.

Ἐπορεύθης ἀνδρικῶς, μαρτυρίου τὴν ὁδόν, καὶ ἐστένωσας ὁδοῦς, τῆς κακίας ἀθλητά· καὶ ἔφθασας, τὰς εὐρυχώρους, σκηνώσεις τῶν οὐρανίων νοῶν.

Λαμπρυνθεὶς ὥσπερ χρυσός, τῇ χωνεῖα τῶν δεινῶν, παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Ἀγαθόνικε σοφέ, ἐκσφράγισμα, ἐδείχθης, θείοις ἀποτεθεὶς θησαυροῖς.

Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις ὡς τὸ πρὶν, καὶ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, γαλουχεῖς πᾶσι τροφήν, τὸν παρέχοντα Ἀγνή· παράδοξον, σεμνὴ τὸ θαῦμα, καὶ ἀκατάληπτον.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἐπέφερες, τῆς σαρκός τὰς βασάνους στερρότατα, βασανίζων, ἀνομούντων φρονήματα ἄθεα, καὶ πικρῶς μαστίζων, τῶν δαιμόνων πληθὺν ἀξιάγαστε.

Συνέσεισας, καὶ ὡς χοῦν τοὺς θεοὺς κατελέπτυνας, τῶν ἀθέων· σεαυτὸν δὲ ἀνέστησας ἔμψυχον, εὐσεβείας στήλην, καὶ εἰκόνα ἀνδρείας θεόπνευστε.

Ἐγάλλετο, ἐντρυφῶν ταῖς βασάνοις ὁ ἔνδοξος, ἀθλοφόρος, προορῶν τοὺς στεφάνους ἐν πνεύματι, καὶ τὴν δι' αἰῶνος, ἐσομένην τοῖς Μάρτυσιν εὐκλειαν.

Θεοτοκίον.

Γεγέννηκας, ὃν Πατὴρ πρὸ αἰῶνων γεγέννηκε, προανάρχως, καὶ μαστοῖς τὸν τροφέα ἐθήλασας· ὑπὲρ νοῦν τὸ θαῦμα, ὑπὲρ λόγον Ἀγνή τὸ μυστήριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον,

» ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Τὴν κλῆσιν ἀγαθὴν, κεκτημένος θεόφρον, ἀνδρῶν τῶν πονηρῶν, ἀπεστράφης τὸ σέβας, μὴ πτήξας κολάσεων, εἶδος πᾶν Ἀγαθόνικε· ὅθεν γεγονός, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ ἀπειλήφας, σὺν τοῖς συνάθλοις ἀξίως, τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον καθικέτευε, Ἀγαθόνικε πάνσοφε, τοῦ ἀγαθῶναι τὴν κάκωσιν τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ δωρήσασθαι λόγον μοι, τοῦ ἀξίως ὑμνήσαι σου τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἤθλησας ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· πῶς πανταχόθεν

περιεσκόπεις, οἷά περ ποιμὴν Μάρτυς· καὶ τοὺς λύκους ἐκδιώκων, ἐποδήγεις σου τὴν ποιμνὴν πρὸς γῆν ἀληθείας, βοῶν ἐν παρῆρσίᾳ· Ὡς πρόβατα ἐγνώσθημεν σφαγῆς· διὸ θάνωμεν, ἵνα κομισώμεθα τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Θεοπρεπίου, Ἀκινδύνου καὶ Σεβηριανοῦ.

Στίχ. Ἀγαθονίκου κλῆσις ἀψευδестаτή,

Χρηστὴν βοῶσα τοῦδε νίκην ἐκ ξίφους.

Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος βίαν,

Τὰς μηχανὰς λύουσι τοῦ παμμηχάνου.

Ἐν Μάρτυσι τμηθεῖσιν ἀχένα ξίφει,

Σεβηριανὸς τάττεται τμηθεὶς ξίφει.

Ἴδου παρ' ἡμῖν καὶ Κυρηναῖος νέος,

Οὐκ ἀγγαρευθεὶς, ἀλλ' ἐκὼν Σταυρὸν φέρων.

Ἐκτανε δευτερὴν ξίφος εἰκάδι Ἀγαθόνικον.

Ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ. Συνελήφθη δὲ ὑπὸ Κόμητος τινός, ὀνομαζομένου Εὐτολμίου· ὃς ἐκ Νικομηδείας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν χώραν παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπὶ ἀναιρέσει ἀποσταλεὶς τῶν χριστιανῶν, ἐν τῷ διαβαίνειν ἐν πλοίῳ, κατέλαβε τὸ Ἐμπόριον, τὸ λεγόμενον Κάρπην. Κάκεϊ τὸν Ἅγιον Ζωτικὸν σὺν τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ εὐρὼν τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, τῷ διὰ Σταυροῦ θανάτῳ κατακρίνει. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς Νικομήδειαν καὶ μαθὼν ὅτι ὁ καλούμενος Πρίγκιψ, διὰ τινος Ἀγαθονίκου, ἀπιστῶντος τοὺς Ἕλληνας τῶν εἰδώλων καὶ προσάγοντος τῷ Χριστῷ, ἐπίστευσεν, ἀποστείλας, ἀμφοτέρους συνέλαβε· καὶ τὸν μὲν Ἅγιον Ἀγαθόνικον τύπτει σφοδρῶς· τὸν δὲ Πρίγκιπα, μετὰ καὶ ἐτέρων δεσμίων χριστιανῶν, συνάμα τῷ Ἀγαθονίκῳ, ἐπὶ τὴν Θράκην ἄγει, ἔνθα διῆγεν ὁ βασιλεὺς, ἐφ' ᾧ παρ' αὐτοῦ γενέσθαι τὴν τούτων ἐξέτασιν.

Ἐλθὼν δὲ ἐν χωρίῳ λεγομένῳ Ποταμῷ, ἀνεῖλε τὸν Ἅγιον Ζήωνα καὶ Θεοπρέπιον καὶ Ἀκινδυνον καταπέλταις, μὴ δυναμένους ἤδη βαδίζειν, διὰ τὰς προγεγονυίας πληγὰς τῶν αἰκισμῶν. Εἶτα γενόμενος πλησίον Χαλκηδόνος, ἀναιρεῖ τὸν Ἅγιον Σεβηριανόν, παρῆρσίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύττοντα. Ἐν δὲ τῷ Βυζαντίῳ παρίσταται αὐτῷ ὁ Ἅγιος Ἀγαθόνικος, μετὰ τῶν λοιπῶν συνδεσμίων καὶ τοῦ Πρίγκιπος, καὶ ἐξαχθεὶς ἔξω τῆς πόλεως, τύπτεται σφοδρῶς· καὶ φθάσας τὴν Σιλυβρίαν, εἰς τόπον λεγόμενον Ἄμμους, ἔνθα ὁ Μαξιμιανὸς διῆγεν, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ Πρίγκιπος καὶ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ὅσους ὁ Κόμης ἐκ Νικομηδείας ἠγάγετο καὶ σὺν αὐτοῖς τῷ τῆς μαρτυρίας στεφάνῳ κατεκοσμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀνθούσης καὶ Ἀθανασίου Ἐπισκόπου, τοῦ βαπτίσαντος αὐτήν, καὶ Χαρησίμου καὶ Νεοφύτου τῶν οἰκετῶν αὐτῆς.

Στίχ. Ἀνθῆσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκείας ρόδον,

Ἀνθοῦσαν, ἐδρέψαντο χεῖρες Ἀγγέλων.

Ἀθανάσιος, κἄν τεθνήξωμαι ξίφει,

Τοῖς ζῶσι Χριστοῦ ζῶν τετάξομαι φίλοις.

Δοῦλοι δύο τμηθέντες, εὗρον οἱ δύο

Τὴν εὐγένειαν, ἣν ἀπόλεσαν πάλαι.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Σελευκείας, Ἀντωνίου καὶ Μαρίας θυγάτηρ, πλουσίων πάνυ καὶ τῇ τῶν εἰδώλων προσκειμένων θρησκείᾳ. Ποθοῦσα δὲ τὸ εἰς Χριστὸν Βάπτισμα καὶ ἐπιθυμοῦσα τὸν Ἐπίσκοπον ἰδεῖν Ἀθανάσιον, ἐν Ταρσῶ τῆς Κιλικίας τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττοντα, πείθει τὴν μητέρα αὐτῆς παρασχεῖν αὐτῇ ζεύγος ἡμιόνων· ἐν ᾧ ἐπιβάσα, ὡς πρὸς τὴν τροφὸν δῆθεν ἔφη πορεύεσθαι. Παραλαβοῦσα δὲ Χαρήσιμον καὶ Νεόφυτον, εἶχετο τῆς ὁδοῦ· καὶ δὴ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὑπ' Ἀγγέλων ἄρθεις, παρέστη αὐτῇ· ὃν κατιδοῦσα καὶ μαθοῦσα ὅς τις ἐστίν, καθικέτευε, τοῖς ποσὶν αὐτοῦ προσκλιθεῖσα, τῷ Ἁγίῳ αὐτὴν σφραγῖσαι Βαπτίσματι· καὶ μὴ παρόντος ὕδατος, ὁ Ἐπίσκοπος ἠῤῥξάτο, καὶ εὐθέως κάτωθεν ἀνεδόθη πηγῇ, καὶ δύο αὐτῇ ὤφθησαν Ἄγγελοι, ἐν εἶδει στρατιωτῶν, λευκὰς ἐσθῆτας τῇ Ἁγίᾳ προτείνοντες.

Βαπτίζεται οὖν αὕτη καὶ οἱ σὺν αὐτῇ δύο οἰκέται, καὶ παρασχοῦσα τὴν πολλὴν καὶ χρυσόπαστον αὐτῆς ἐσθῆτα τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ αἰτήσασα ταύτην δοθῆναι πτωχοῖς καὶ ἀμφιεσαμένη μετρίαν καὶ ταπεινὴν στολὴν, πρὸς τὴν τροφὸν παρεγένετο· ἡ δὲ ταύτην ἀπόσατο, τὸ τῆς ἐσθῆτος εὐτελὲς καὶ τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν ὄνειδίσασα. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν μητέρα ἀνακάμψασα, ἀνωμένην εὗρεν αὐτήν, ἐξιοῦσα λάθρα, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέδραμεν Ἀθανάσιον καὶ τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται καὶ στολὴν περιβάλλεται τριχίνην· καὶ τὸν σταυρὸν ἀραμένη, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ ἐπὶ χρόνοις τρισὶ καὶ εἴκοσι, θηρίοις συναυλισθεῖσα καὶ παρ' αὐτῶν δεχομένη τροφήν καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων ὑπομείνας, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, σχηματίσασα ἑαυτὴν τῇ πέτρα, ἐν ἣ καθεύδειν εἰώθη.

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος κατεσχέθη· καὶ ἄχθεις πρὸς τὸν βασιλέα Οὐαλλεριανὸν καὶ πλείσταις αἰκίαις διὰ τε μαστίγων καὶ ράβδων ἐξετασθεῖς, ἐκτέμνεται ξίφει τὴν κεφαλὴν. Ὡσαύτως καὶ οἱ Ἅγιοι Χαρήσιμος καὶ Νεόφυτος, εὐνοῦχοι ὄντες καὶ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς μακαρίας Ἀνθούσης καὶ σὺν αὐτῇ βαπτισθέντες ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Ἐπισκόπου, τῆς κυρίας αὐτῶν ἀναχωρησάσης καὶ τοῦ Ἐπισκόπου διὰ μαρτυρίου τελειωθέντος, ἀπῆλθον πρὸς Οὐαλλεριανόν· καὶ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντας, σιδηροδεσμίους ἀπέστειλεν αὐτοὺς Ἀπελλιανῶ τῷ Δουκί· καὶ ὁμολογήσαντες ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀναρτηθέντες ξέονται μέχρι τριῶν ὥρῶν

δι' ὅλου τοῦ σώματος. Εἶτα ῥάβδοις τύπτονται σφοδρῶς, εἴθ' οὕτω τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Εἰρηναῖος, Ὡρ καὶ Ὅροπις, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει τριάς τμηθεῖσα, τριστάτας πλάνης

Βυθῶ καλύπτει τῶν ἑαυτῆς αἱμάτων.

Ὁ μακάριος Εἰρηναῖος λευῖτης ὑπῆρχε τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκήρυσσε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν· διὸ συσχεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρίσταται τῷ ἄρχοντι· καὶ εὐθέως μετὰ Ὡρ καὶ Ὁρόψεως ἐν πυρὶ ἀπορρίπτονται· πάραυτα δὲ ὑετοῦ καταρράγεντος, ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς. Εἴθ' οὕτως θηρίοις ἐκδίδονται καὶ ξύλω ἀναρτηθέντες, σφοδρῶς ξέονται· καὶ ἐκ πάντων τούτων ἀσινεῖς διαμείναντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὡδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Ἐπουρανίου δόξης κοινωνός, γεγένησαι πάντα τὰ ἐν γῆ παραδραμών, καὶ ἐκ ψυχῆς τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Δεσπότην, ἀγαπήσας ἔνδοξε· ὅθεν τιμῶμεν τὴν σὴν, ἀγίαν μνήμην πιστῶς.

Ἰχνηλατῶν τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ βλύσαντος πᾶσι τὴν ἀπάθειαν πιστοῖς, ὑπέμεινας ὄνειδισμοὺς καὶ θλίψεις Μάρτυς, καὶ θάνατον ἄδικον, ξίφει τὴν σὴν κεφαλὴν, ἀποτμηθεὶς ἐν χαρᾷ.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐδαμῶς, ἀπένειμας σέβων τὸν ἀθάνατον Θεόν, τὸν δι' ἡμᾶς νεκρὸν ὀφθέντα καὶ τοῦ πλάνου, τὴν ἰσχὺν νεκρώσαντα· ὅθεν ζωῆς ἀληθοῦς, ἔτυχες Μάρτυς σοφέ.

Θεοτοκίον.

Θεὸς ἐκ σοῦ ἐγένετο βροτός, τὸ φύραμα ἄχραντε θεώσας τῶν βροτῶν· καὶ κοινωνοὺς φύσεως θείας ἐκτελέσας, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, ἐν γυναιξίν ἀληθῶς εὐλογημένη Ἀγνή.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Λελαμπρυσμένος καλλοναῖς, τῶν καλλοποιῶν παθημάτων, ἐπὶ Σταυροῦ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐνεγκόντι παθήματα ἔνδοξε, γεγηθῶς νῦν παρίστασαι, ἀγαζόμενος ταῖς θεαῖς φωτοχυσίαις.

Ἀπ' οὐρανοῦ σοι φανερῶς, ὕδωρ ἐκχυθὲν παραδόξως, φωταγωγεῖ καὶ δυναμοῖ, τὴν ψυχὴν σου βοᾷν προτρεπόμενον· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἴστασο μέσον τῶν ἐχθρῶν, πύργος ἀπερίτρεπτος ὥσπερ, οὐ σαλευόμενος τὸν νοῦν, πολυτρόπων βασάνων ἀοίδιμε, ἀθλητὰ μηχανήμασι, καταράσσων δὲ τὴν πλάνην μεγαλοφρόνως.

Θεοτοκίον.

Σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, μόνην ἐξελέξατο ὁ μόνος, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς, καὶ οἰκήσας ἐν μέσῳ σου ἄχραντε, οὐδαμῶς παρεσάλεισε, παρθενίας σου τὰ κλειῖθρα εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίου.

Ῥδὴ ἡ´. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ἐκ τόπου συρόμενος, εἰς τόπον ἀθλητὰ, τὴν γῆν καθηγίασας, τοῖς βήμασι τοῖς σοῖς· καὶ κλίνας αὐχένα ξίφει τέμνοντι, σαρκὸς διεζεύχθης, καὶ τῷ Θεῷ ἠνώθης.

Μαστίγων παντοίων τε, βασάνων τῆς σαρκός, ἠλόγησας ἔρωτι, φλεγόμενος Θεοῦ, καὶ χαίρων συνήφθης, τὸν ἀγῶνα καλῶς, τὸν σὸν ἐκτελέσας, ταῖς ἄνω μυριάσι.

Ἴσχυς καταβέβληται, ἀσάρκου δυσμενοῦς· σαρκὸς ἀσθενεῖα γάρ, οἱ Μάρτυρες Χριστοῦ, ἐτρέψαντο τοῦτον δυναμούμενοι, τῇ παντοδυνάμῳ ἰσχύι τοῦ Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν σε καὶ τράπεζαν, καὶ θείαν κιβωτόν, καὶ στάμον χωρήσασαν, τὸ μάννα τῆς ζωῆς, καὶ ἅγιον ὄρος ὀνομάζομεν, Παρθένε Μαρία, ἀεὶ εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Μετὰ πλείστας βασάνους μακάριε, τῷ Θεῷ τὸν αὐχένα ὑπέκλινας, ξίφει κατατομούμενος, κεφαλὰς δὲ συγκόπτων, ὡς ἐν ἐκστάσει, παρανόμων ἀνδρῶν διὰ πίστεως.

Ἐαυτὸν πρὸς σφαγὴν ἐθελούσιον, ὡς ἀρνίον ἐκδέδωκας ἄκακον, Ἀμνὸν Θεοῦ τὸν αἶροντα, εἰκονίζων τοῦ κόσμου, τὴν ἁμαρτίαν, οὐκ ἐρίζοντα, οὐδὲ κραυγάζοντα.

Νοσημάτων παντοίων ἀλέξιμα, ἰατρεῖον ψυχῶν ἀδαπάνητον, σοῦ ἢ σορὸς γεγένηται· πρὸς Θεοῦ δὲ τὴν χάριν, τῶν ἰαμάτων, κατεπλούτησας Λοῦππε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις τὸν τόκον σου, εὐλογίαις ἡμᾶς στεφανώσαντα, καὶ τὴν ἀρὰν ἐξάραντα, παντευλόγησε μόνη, δεδοξασμένη, ἢ τὸ γένος ἡμῶν χαριτώσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑ-

» μνεῖτε τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ἦδη θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ἰερωτάταις χορείαις, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ συναυλίας Ἀθλητῶν, καὶ Ὀσίων ἀγέλαις, καὶ Προφητῶν ἀριθμηθεῖς, σοφὲ Ἀγαθόνικε γηθόμενος, σὺν αὐτοῖς τῇ Τριάδι, στεφηφόρος, νῦν παρίστασαι φαιδρῶς.

Ὡς θαυμαστός σου ὁ ζῆλος, ὡς σταθερὰ σου ἡ πίστις, ὡς ἀγαθὴ ἡ πρὸς Θεόν, σοῦ πεποίθησις Μάρτυς· ὡς φωταυγῆς σου ἡ ζωὴ, ὡς χάριτος ἔμπλεως ὁ θάνατος, ἀθανάτου σε δόξης, Ἀθλοφόρε, ἐκτελέσας κοινωνόν.

Σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀρνίον, τὸ ἱερώτατον θῦμα, τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, τῶν θαυμάτων τὴν βρῦσιν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ τερπνόν, θεόφρον ἀγλαίσμα τὸ στήριγμα, τῶν πιστῶν εὐφημοῦμεν, κατὰ χρέος Ἀγαθόνικε σοφέ.

Ἡ παναγία σου μνήμη, καθαγιάζουσα κόσμον, νῦν ἐπεδήμησεν ἡμῖν, παναοίδιμε, Μάρτυς· ἐν ἧ δεόμεθα τυχεῖν, τῆς σῆς ἀντιλήψεως τιμῶντές σε, Ἀγαθόνικε πόθῳ, ὡς τοῦ Λόγου ἀγαθὸν θεραπευτήν.

Θεοτοκίον.

Φιλαμαρτήμονα γνώμη, καὶ ἀδιόρφωτον βίον, καὶ πλημμελήσασαν ψυχὴν, καὶ καρδίαν ῥυπῶσαν, ἔχων ὁ ἄσωτος ἐγώ, προσπίπτω σοι Δέσποινα βοήθει μοι, καὶ διόρθωσιν δίδου, πρὶν με φθάσῃ τοῦ θανάτου ἡ τομὴ.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἦφθης ὡς πολύφωτος ἀστὴρ τὸν ἥλιον, καταγγέλλων τοῖς καθεύδουσι, Μάρτυς ἐν σκότει ἀπωλείας· ὑφ' οὗ καταυγασθέντες ἐδείχθησαν, ἡμέρας κοινωνοὶ διὰ πίστεως, τῆς ἀνεσπέρου ἀξιόγαστε.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἐξέλαμψε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγοῦσα, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ζόφον, τῶν παθημάτων ἐξαίρουσα· ἦν ἐτησίως ἐορτάζομεν.

Ἡ ἄνω Σιών τῶν ἐκλεκτῶν μητρόπολις, σοῦ τὸ πνεῦμα φέρει χαίρουσα· τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία, φαιδρύνεται· πιστοὶ δὲ τιμῶμέν σε, αἰτούμενοι σωθῆναι πρεσβείαις σου, Λοῦππε θεόφρον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγήσον· κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον, ἐχθροὺς καταράσσουσα, τοὺς θλίβοντας ἀεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθοῦντάς με.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσφάκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς

» κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν

» ἐξήγησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγαθονίκου Μάρτυρος, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, λαμπροφανῶς τελέσωμεν, ἣν συνῆψεν ἡ χάρις, τῇ τῆς Πανάγνου Κοιμήσει. Οὗτος γὰρ ὁ γενναῖος, τυράννου μὲν κατήσχυνεν, ἐναθλῶν στερρόψυχως· τῷ δὲ Χριστῷ, χαίρων νῦν παρίσταται στεφηφόρος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν αὐτὸν εὐφημούντων.

Τῆς Ἑορτῆς· Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β´. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Γῆ μὲν τῇ σῆ ταφῇ, ηὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματός σου.

Ἕγμνοις σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, Ἀπόστολοι ἐβόων· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκοῦσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ´ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς Θεοτόκου ἡ Ἑορτή, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς, ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Λιτῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἁγίου Λούππου Ἀκολουθία προέσφαλται χθές*.

* Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τῷ Χειρογράφῳ ἐξακολουθοῦσι καὶ ἐφεξῆς τὰ Μεθέορτα τῆς Θεοτόκου μέχρι τῆς κζ' τοῦ παρόντος μηνός· τῇ δὲ κη' τοῦ αὐτοῦ τίθεται τῆς Ἑορτῆς ἡ Απόδοσις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν εὐαγῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου ἀφιεροῦσιν ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν Αὐγούστον εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Οὐ μόνον δὲ τὰ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους Μοναστήρια, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς, τὴν αὐτὴν εἶχον συνήθειαν, ὡς δηλοῦται ἐκ τινος Χειρογράφου τῆς Χάλκης, γεγραμμένον μὲν τῷ 1610 ἔτει, ὄντος δὲ τοῦ Αὐγούστου μηνός. Διότι εἰς τὴν κζ' αὐτοῦ, μετὰ τὴν δῆλωσιν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν συμπάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Μουσέως τοῦ Αἰθίοπος, ἐπιφέρονται ἀμέσως ταῦτα· «Διὰ τὸ μέλλειν ἡμᾶς ἀποδιδόναι αὖριον τὴν Ἑορτήν, ἤγουν ἐν τῇ κη'· οὕτω γὰρ παρελάβομεν τανῦν ἐκ τῶν εὐαγῶν Μονῶν τῆς Βασιλευούσης τῶν πόλεων».

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παροῦσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

Στίχ. Ὑπῆρχε Λοῦππος δοῦλος· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,

Ἐλεύθερος προσῆλθε τῷ Χριστῷ φίλος.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λοῦππον φασγάνου ἀκμή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Σιρμίου.

Στίχ. Τμηθεὶς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Σιρμίου,

Λουτρῶν σχεδίων αἱμάτων ποταμίων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, Ἐπίσκοπος Σιρμίου· καὶ κρατηθεὶς, ἀπὸ τοῦ Σιρμίου ἤχθη εἰς Παννονίαν καὶ παρέστη Πρόβῳ τῷ ἡγεμόνι, ὁμολογῶν καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν· διὸ καὶ κατακλείεται φρουρᾷ· καὶ ἐξαχθεὶς, μαστίζεται· καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν ἀπόφασιν, ξίφει τὴν κεφαλὴν τμηθεὶς, ἐν τῷ ποταμῷ ρίπτεται τῷ λεγομένῳ Σάφῳ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Λουγδούνων.

Στίχ. Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ξίφους Εἰρηναῖος·

Ἐρωτιᾷ γὰρ τῷ πρὸς οὐρανοὺς πόθῳ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου Ἀντωνίου τοῦ βασιλέως, ἀρχαῖος ἀνὴρ, διάδοχος τῶν μακαρίων Ἀποστόλων, χρηματίσας Ἐπίσκοπος Λουγδούνων τῆς Γαλλίας· ὃς τις βιβλία πλεῖστα τῇ Ἐκκλησίᾳ καταλέλοιπε, τὴν καθ' ἡμᾶς πίστιν βεβαιῶν· ἐξ ὧν οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐρμηνείας τῶν θείων Γραφῶν ἔλαβον. Οὗτος μετὰ Ποθεινὸν Ἐπίσκοπον τῆς εἰρημένης πόλεως, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντα, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας δεξάμενος, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παραινέσεις ἐκ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἐφαρπάσας καὶ τῷ Χριστῷ πολλοὺς Μάρτυρας προσαγαγών, τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν διωκτῶν ξίφει τελειωθείς στεφανοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Καλλίνικου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Καλλίνικος μένουσαν ἡδονὴν μένων,

Πρὸς τὴν τελευτὴν οὐκ ἀηδῶς ἦν ἔχων.

Οὗτος πρότερον μὲν ἦν Πρεσβύτερος καὶ Σκευοφύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν· διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν, προεβλήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ ἐπεγγόνου Ἡρακλείου. Ὅς αὐτῷ πολλὰς ἐπινοῶν θλίψεις, ἐμήνυσέ ποτε δοῦναι εὐχὴν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, τοῦ καλουμένου τῶν Μητροπόλεων. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο μὴ εἶναι εὐχὴν ἐπὶ καθαιρέσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ οἰκοδομῇ· ἐπὶ συστάσει γάρ, φησὶν, ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ἐποίησεν, οὐκ ἐπὶ καταλύσει. Τῶν δὲ ἀπεσταλμένων, προσκειμένων αὐτῷ καὶ διενοχλούντων καὶ ἐκβιαζομένων τὸ τοῦ βασιλέως πρόσταγμα ποιῆσαι, προσεφώνησεν ὁ μακάριος· Δόξα σοι, Χριστέ, τῷ ἀνερχομένῳ πάντοτε· καὶ εὐθέως ὁ ναὸς κατηρέθη.

Τοῦ οὖν βασιλέως, διὰ τὴν ἄμετρον ἀταξίαν καὶ πλημμέλειαν, ἐκπεσόντος τῆς βασιλείας καὶ τὴν ρίνα καὶ τὴν γλῶτταν τμηθέντος καὶ ἐν Χερσῶνι καθ' ὑπερορίαν σταλέντος, ἐκεῖθεν δὲ ἀποδράσαντος καὶ τὴν τῶν Βουλγάρων ὑποδυσάμενου ἰσχὺν καὶ τοῖς τείχεσι Κωνσταντινουπόλεως προσβαλόντος καὶ δόλῳ πείσαντος τὸν τε Πατριάρχην καὶ τὴν Σύγκλητον ἐξελεθεῖν ὑποδέξασθαι αὐτόν· εἶτα καταψευσαμένου τῶν ὄρκων, οὓς προέτεινε, προτεθέντος τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν πανσέπτων Εὐαγγελίων καὶ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος· καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν τούτου εἰσέλευσιν, πάσης τῆς πόλεως φόνων ἐμπλησθείσης, ἀνηπάγη ὑπὸ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ ὁ μακάριος Καλλίνικος καὶ ὑπεωρίσθη ἐν Ῥώμῃ· ὑποδείξαντος αὐτῷ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν τμηθεῖσαν γλῶτταν καὶ τὴν ρίνα καὶ συνωμοσίας κατηγορήσαντος, ὧν οὐδενὸς μετεῖχεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς.

Ἀπαχθεὶς δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἐν τινι θεμελίῳ τοίχου ἐμβάλλεται καὶ ἐπιχρίεται ἐξωθεν· τοῦτο γὰρ ὁ τύραννος ἐκέλευσε. Μετὰ οὖν τεσσαράκοντα ἡμέρας, περιαιρεθέντος τοῦ χρίσματος, ἔτι ζῶν καὶ ἐμπνέων εὐρέθη, καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε καὶ κατετέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου,

καθὼς τῷ τηνικαῦτα Πάπᾳ τῆς Πόλεως Ῥώμης καθ' ὕπνους οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διωρίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τριάκοντα ὀκτὼ Μάρτυρες, οἱ ἐν Θράκῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἦνεγκε τριπλῆ Μαρτύρων δεκάς ξίφος,

Ἔχουσα καὶ σύναθλον ἀπλῆν ὀκτάδα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Σικελιώτου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει Νεοτάκου τῆς Εὐβοίας ἀσκήσαντος.

Στίχ. Νικήσας, Νικόλαε, σαρκὸς τὰ πάθη,

Νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐδέξω.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχοῦς, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Κοσμᾶ νεομάρτυρος τοῦ Αἰτωλοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, νεομάρτυρος τοῦ Αἰτωλοῦ, καταχωρίζεται εἰς τὴν σελ. 177 κ.έ. τοῦ παρόντος Μηναιίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς Εὐτυχῆ μακάριε, μαθητευθεὶς ἱερῶς, τῷ τοῦ Λόγου σεπτῷ μαθητῇ, Θεολόγῳ κήρυκι, πρὸς αὐτοῦ πᾶσαν μύησιν, ἱερωτάτην ἤδη μεμύησαι· καὶ φῶς ὠράθης φωτίζων χάριτι, πᾶσαν διάνοιαν, ταῖς θεολογίαις σου, ταῖς ἱεραῖς· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου, μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθεῖλες ὀχύρωμα, ἀναμοχλεύσει στερῶς, καρτερίας πανόλβιε, καὶ δεσμὰ ὑπήνεγκας, καὶ αἰοίδιμον θάνατον· ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, χοροῖς Μαρτύρων Ἀγγέλων τάξεις, συναυλιζόμενος, καὶ μεθέξει κρείττονι, θεοπρεπῶς, κάλλιστα θεοῦμενος, καὶ τελεώτατα.

Ἐν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένος ὢν, ἄρτον ἐδέξω ζωῆς, οὐρανόθεν αἰοίδιμε· ἐμβληθεὶς εἰς φλόγα δέ, ἀδιάφλεκτος ἔμεινας, πληγὰς ὑπέστης δεινῶς ξεόμενος· ὀρμὰς θηρίων εὐχαῖς ἐπράυνας· ξίφει τὴν κάραν σου, ἀπετμήθης αἵματι, πρὸς οὐρανόν, ἀνακουφιζόμενος, ὡς θείῳ ἄρματι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῆ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβερᾶς με ρῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκηνῶσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρά, ἡ διαιωρίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος τέκνον ἡμαῦρῶται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου, δὴ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς τέκνον, οὐ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; παρειὰς γλυκύτατε καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτέρ μου.

Ἀπολυτίκια (Γερασίου)

Τοῦ Ἀγ. Εὐτυχοῦς. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς φοιτητῆς τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, τῆς εὐσεβείας ὑποφήτης ἐδείχθης, καὶ τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυξας τρανῶς· ὅθεν ἐνδιέπρεψας, μαρτυρίου τοῖς πόνοις, θαύμασι τῆς πίστεως, βεβαιώσας τὸν λόγον. Ἱερομάρτυς Πάτερ Εὐτυχές, Χριστὸν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγ. Διονυσίου. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τοῦ παντίμου Λειψάνου σου τὴν μετάθεσιν, ἀπὸ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐορτάζοντες, Διονύσιε σοφὲ ἀνευφημοῦμέν σε· σὺ γὰρ παρέχεις δι' αὐτοῦ, χάριν ἄφθονον ἀεὶ, τοῖς πίστει προσερχομένοις, τῆ θεϊκῆ χορηγία, ὡς Χριστοῦ θεράπων γνήσιος.

Τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, διδασκαλία, κατεκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν, ζηλωτῆς τῶν Ἀποστόλων γενόμενος· καὶ κατασπείρας τὰ θεῖα διδάγματα, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας. Κοσμᾶ ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὔτος, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν Εὐτυχοῦς μέλψωμεν ἔνθεον χάριν. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῶν Αποστόλων καὶ Μαρτύρων σύσκηνος, ἀποδεικνύμενος, καὶ θεϊκῆς αἴγλης, πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον, ἐορτὴν ἐκτελοῦντας, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, Μάρτυς Εὐτυχῆ ἀξιάγαστε.

Ἦγαπημένῳ μαθητῇ μακάριε, μαθητευθεὶς εὐσεβῶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ τρόπους, ἄγαν μιμησάμενος, τὸν Κύριον ἠγάπησας, τοὺς αὐτοῦ θείους νόμους, πληρώσας καὶ τὰ παθήματα, τούτου Εὐτυχῆ μιμησάμενος.

Νόμῳ τῷ θεῷ εὐσεβῶς πειθόμενος, σάρκα ἐνέκρωσας, ἀσκητικοῖς πόνοις, κόσμου μακρυνόμενος, καὶ ὄρεσιν ἀοίδιμε, διαιτώμενος Μάρτυς, καὶ τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ θεοειδῆς γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας μου· ἀμαρτιῶν ῥύπου, ὅλον με ἀπόπλυνον, καὶ καθαρὸν ἀπέργασαι, τῷ Υἱῷ σου ἀρίστως, εὐαρεστοῦντα καὶ πράττοντα, τούτου τὸ πανάγιον θέλημα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἵπεραστράπτοντα φωτί, κηρύγματος τοῦ πανσόφου, ὥσπερ ἥλιον εὐράμενος Παῦλον, συμπεπόρευσαι αὐτῷ, ἀστὴρ καθάπερ μέγιστος, φωταγωγῶν καρδίας, μάκαρ θεόφρον ἐν Πνεύματι.

Τῶν Θεολόγων ἢ κρηπὶς, τῶν Μαθητῶν ἢ ἀκρότης, Ἰωάννης ὁ στερέμνιος φίλος, τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ γῆς, ἐνθέως μεθιστάμενος, σοὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ποιμνὴν, μάκαρ ποιμαίνειν παρέθετο.

Ἵπερκαλλῆς καὶ φωταυγῆς, καὶ πλήρης Πνεύματος θείου, τῷ δικάζοντι ἀνόμως παρέστης, διελέγχων τὴν αὐτοῦ, δυσσέβειαν πανόλβιε, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν θείαν, ὁμολογῶν ἐνανθρώπησιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἢ μόνη τὴν χαρὰν, ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα· χαῖρε ἄρμα καὶ νεφέλη τοῦ Λόγου· χαῖρε θρόνε τοῦ Θεοῦ, Παρθένε ἀπειρόγαμε· χαῖρε Ὀσίων δόξα· χαῖρε Μαρτύρων στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συν-

» ἔσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέ-

» τρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον· ὅτι

» οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε φιλόφρονε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Φέγγος ἡστραψας θεογνωσίας, σκότος ἔλυσας πολυθείας, μαρτυρικῶς ἐκτελέσας τὸν δρόμον σου, καὶ ἱαμάτων πηγάζων χαρίσματα, τῶν προσιόντων καθαίρεις νοσήματα, Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκράυγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ῥδὴ δ´. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥδὴ νοῖ, ἀποδημῶν πρὸς τὸν Κύριον, οὐκ ἠσθάνου, πάντοθεν τυπτόμενος, καὶ σπαραττόμενος χαλεπῶς· οἷα δὲ εὐῶδες, θυμίαμα ἀξιάγαστε, ὁσμῆς τοὺς παρεστῶτας, ἀπεπλήρωσας θείας, ἐνεργεῖα θεόφρον τοῦ Πνεύματος.

Ῥδὴ Θεοῦ, Μάρτυς θεόφρον φρουρούμενος, ἐν φρουρᾷ τε, δέσμιος καθήμενος, ἄρτον οὐράνιον ὀρατῶς, χαίρων ὑπεδέξω, Θεοῦ σε παραθαρήννοντος, τοῦ μόνου ἀθλοθέτου, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε· οὗ τὸ πάθος τὸ θεῖον ἐζήλωσας.

Σοῦ τὸ σεπτόν, στόμα ἀνοίξας ἐν Πνεύματι, πρὸ βημάτων, πάνσοφε ἰστάμενος, δικαστικῶν τὴν ἀληθινὴν, πίστιν τῆς Τριάδος, ἐτρένωσας ἐμφανέστατα· εἰδώλων δὲ τὴν πλάνην, ἐστηλίτευσας μάκαρ, καὶ τυράννων ἀθέων φρονήματα.

Μετὰ πολλάς, ἄλλας αἰκίας τοῦ σώματος, θείῳ πόθῳ, μάκαρ πυρπολούμενος, τὴν ἐξαφθεῖσαν φλόγα πυρός, χαίρων ὑπεισηλθες, ἀποτομία δικάζοντος· ἐφλέχθης δὲ οὐδόλως· ἡ γὰρ θεία σε δρόσος, Εὐτυχῆ οὐρανόθεν ἐδρόσιζε.

Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξί, μόνη Παρθένος διέμεινας, καὶ πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν· Θεὸς γὰρ ἦν ὁ καινοτομῶν, φύσεις ὑπὲρ λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως σαρκούμενος, ὁ ἄνω πρὸ αἰώνων, καὶ ἐν γῆ εἰς τὰ τέλη, γεννηθεὶς τῶν αἰώνων πανάμωμε.

Ῥδὴ ε´. Ἦνα τί με ἀπόσω.

Λόγον θεῖον πλουτήσας, ἅπασιν τοῖς χρήζουσι μάκαρ μετέδωκας· καὶ Χριστοῦ τὴν ποιμήνην, ἱερεὺς δεδεγμένος ἐποίμανας, νουθετῶν διδάσκων, καθοδηγῶν πρὸς σωτηρίαν, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε πολυάθλε.

Ψυχολέτηρα πλάνην, σθένει θείου Πνεύματος ἀποσεισάμενος, τῷ Χριστῷ προσῆλθες, καὶ πληθὺν τούτῳ Μάρτυς προσήγαγες, σφζομένων πίστει, σοῦ ταῖς σεπταῖς θεηγορίας, Εὐτυχῆ ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες, σοῦ μακαριώτατε τρίβον ὀδεύσαντες, μαρτυρίου θείου, καὶ ἐν τούτῳ καλῶς βηματίσαντες, καὶ πρὸς πλάτος μέγα, τῆς οὐρανίου βασιλείας, καταντήσαντες Μάρτυς ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, ἢ τὸν ἀπερίληπτον Λόγον κηήσασα, τῶν Ἀγγέλων δόξα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα θεόνυμφε, τὴν ἐμὴν καρδίαν, τραυματισθεῖσαν ἀμαρτίαις, θεραπείας ἐνθέου ἀξίωσον.

Ὡδὴ στ´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐφέσει κατασχεθεῖς, τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως, ἐξ Ἐφεσίων σοφέ, δεσμώτης ἐξώρμησας, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα σου, Σεβαστὴν τοῖς ἄθλοις, ἐγκοσμούμενος κατέπαυσας.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, ὠραῖος καὶ καθαρώτατος, ναοὺς εἰδώλων αἰσχροῦς, κατέστρεψας χάριτι· καὶ πρὸς ἐπουράνιον, ναὸν ἀνηνέχθης, Εὐτυχῆ Θεῷ παρίστασθαι.

Ἐνίσχυσέ σε ὁδῷ, βαδίζοντα θεῖος Ἄγγελος, προλέγων σοι ἐμφανῶς, τὸ μέλλον τρανότατα, Εὐτυχῆ πανόλβιε, ἰσαγγέλῳ ὄντι, καὶ σαρκὸς ἔξω ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὰς ἐκτροπὰς, καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κινήματα, τὰ ἐμπαθῆ καὶ δεινά, Παρθένε διόρθωσον, καὶ σῶόν με φύλαξον, ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην, ἀφειδῶς ἐπεμβαινόντων μοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς

» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς

» σωτηρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐτυχοῦς, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ὡς εὐτυχῶς σὺ εὐτύχησας τρισμάκαρ,

Θείας τετευχῶς, Εὐτυχῆ, κληρουχίας.

Εικάδι Εὐτυχὲ ἀμφεκάλυψε λίθος γε τετάρτη.

Οὗτος, χάριτος Θεοῦ πλησθεὶς καὶ τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ φοιτήσας καὶ τομῶς πρὸς τὸ κήρυγμα χωρήσας καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων καταστρεψάμενος, δεσμὰ καὶ μάστιγας ὑπομένει καὶ συχνὸν χρόνον τῇ φυλακῇ προσκακοπαθεῖ· ἐν ἧ ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ δέχεται, καὶ φλογὶ πυρὸς ἀπορρίπτεται καὶ θηρίοις εἰς βορὰν δίδοται· ὧν ἐνὸς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθεγξαμένου, πάντας ἐξέπληξε. Πάντων δὲ ἀνώτερος γενόμενος, τὴν ἰδίαν πατρίδα Σεβαστὴν καταλαμβάνει, θείου Ἀγγέλου προπορευομένου καὶ ἐνισχύοντος αὐτόν. Ἐν ἧ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τατίωνος.

Στίχ. Ἐλξει μετρήσας πολλὰ πολλὰ γῆς πλέθρα,

Ἐδὲμ λάβοις ἄμετρα πλέθρα, Τατίων.

Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Μαντιναίου, τοῦ ὑπὸ Κλαυδιούπολιν τὴν Μητρόπολιν, Ἐπαρχίας τῆς Ὀνοριάδος. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν σέβεσθαι, παρέστη ἐν Κλαυδιουπόλει Οὐρβανῷ τῷ ἡγεμόνι. Ἐρωτηθεὶς δέ, καὶ χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, τίθεται ἐν φρουρᾷ, καὶ αὐθις ἐρωτηθεὶς, ἐπεὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐπέμενεν ἐν τῇ πίστει, τύπτεται ξύλοις καὶ ξέεται σιδήροις. Εἶτα αὐθις φθάσας τὴν πύλην τῆς πόλεως, καὶ σφραγισάμενος καὶ φωνῆς ἄνωθεν ἐπακούσας εὐαγγελιζομένης αὐτῷ τὰ ἀποκείμενα ἀγαθὰ, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Γεωργίου τοῦ Λιμνιώτου.

Στίχ. Κοινῷ τελευτῶν Γεώργιος τῷ τέλει,

Σημεῖον ἄθλου ῥίνα τμηθεῖσαν φέρει.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ὀλυμπον ὄρεσι ποιησάμενος καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνδειξάμενος ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τὰς ἱερὰς Εἰκόνας κατακλῶντος καὶ τῶν Ἁγίων τὰ λείψανα κατακαίοντος, παρρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν τοῦ τυράννου διελέγξας ἀσέβειαν καὶ ἀθεότητα καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν ἀνακηρύξας, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ (καὶ γάρ, ὡς φασίν, ἐτῶν ἦν ἐνενήκοντα πέντε) πολλὰς καὶ πολυτρόπους βασάνων ὑπομείνας ἰδέας, ἔσχατον δὲ τὴν ῥίνα τμηθεὶς καὶ τὴν κεφαλὴν καταφλεχθεὶς, εὐχαριστῶν καὶ προσευχόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καὶ ἡ τούτου ἐκ Στροφάδων νήσων εἰς Ζάκυνθον μετάθεσις.

Στίχ. Ζάκυνθε, τέρπου ἀσμένως δεξαμένη

Σκῆνος πολίτου Διονυσίου θείου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς καὶ Ἰσαπόστολος Κοσμάς, ὁ ἐν Ἀλβανίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αῖψοθ' (1779), ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Εὐκοσμος ὠφθης κόσμος, ὦ Κοσμά μάκαρ,

Κόσμον λόγοις σοῖς αἵμασί τ' ἀγλαΐσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Θεοῦ ἐπινεύσεις, τὸ πῦρ ἐσβέσθη τὸ εἰς ἀπώλειαν, ἐξαφθέν σοι θεόφρον· ἐξ οὐρανοῦ γὰρ βροντὴ ἠκούετο, καὶ χιονώδεις σταγόνες ἐπέμποντο, τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτόν, κατακαλύπτουσαι.

Εὐτόνως ξέομενος, εὐώδη μύρα Μάρτυς ἀπέπεμπες· εἰς ὄσμῃν παθημάτων, τοῦ κενωθέντος καὶ γὰρ ἐπέδραμες, Λόγου καὶ Κτίστου πρὸς ὃν ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ βίος σου ἄμωμος, ἡ μαρτυρία σοφὴ πανθαύμαστος, καὶ σωτήριος πᾶσι, τοῖς προσιοῦσιν ἢ τῶν λειψάνων σου, ἀγία θήκη ἰάσεις πηγάζουσα, καὶ μολυσμοῦ τῶν παθῶν πολλοὺς ἐξαίρουσα.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, σεπτοὶ Προφήται τοῦ μυστηρίου σου, τὸ ἀπόρρητον βάθος, ποικιλοτρόπως πᾶσιν ἐτράνωσαν, τὴν σὴν λοχείαν Παρθένε κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χεῖρας πετάσας ἔνδοξε, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, μέσον τοῦ πεδίου προσπαλαίων λέουσιν, ἀπήμαντος ἔμεινας, ὡς ὁ Προφήτης πρὶν Δανιήλ, Ἄγγελον αἰεὶ περιφρουροῦντά σε ἔχων, καὶ μέλπων ἀνεन्दότως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλογωτάτως βλέπων σε, ὑπ' ἀνόμων κρινόμενον, θῆρ ὁ πρὸς τὴν σὴν εὐτρεπισθεὶς ἀπώλειαν, τρανῶς ἀποφθέγγεται, παντοδυνάμῳ νεύματι, καὶ τὰ μεγαλεῖα, τοῦ Σωτῆρος κηρύττει, ἐκπλήττων τοὺς βοῶντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥώμη Θεοῦ καὶ χάριτι, τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον, Μάρτυς διανύσας τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῆς νίκης γηθόμενος· καὶ τοῖς χοροῖς ἠρίθμησαι, πάντων Ἀποστόλων, καὶ ἀγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰχνηλατῶν πανεύφημε, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ἤθλησας νομίμως ὡς Χριστοῦ διάκονος, καὶ χλαῖναν ἐφοίνιζας, μαρτυρικοῦ ἐξ αἵματος· ἦν περ στολισθεὶς,

βασιλικῶς εἰς τὰ ἄνω, βασιλεία μετέστης, ἐν χαρᾷ ἀναμέλπων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην δῆγματι, τὴν ψυχὴν μου τοῦ ὄφεως, μόνη προφανῶς ἢ τὴν ζωὴν κυήσασα, πανάμωμε ζώωσον, καὶ ἐνεργεῖν εὐόδωσον, τὰ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ τεχθέντος Παρθένε, θελήματα βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς, ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τῷ Δη-
» μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ίάσεις ἀναβλύζεις παντοδαπὰς, καὶ νοσήματα παύεις βαρύτατα, πρὸς τοῦ Χριστοῦ, χάριν κομισάμενος ἀληθῆ, καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ καταπαλαίσας τοὺς δυσμενεῖς, θεόφρον ἀθλοφόρε, Ἀγγέλων συμπολιτα, καὶ τῶν Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Ῥωαῖος τοῖς ἀγῶσιν ἀποφανθεῖς, πρὸς ὠραίους νυμφῶνας ἐσκήνωσας, ἀποτμηθεῖς, ξίφει τὴν ἀγίαν σου κεφαλὴν· ἦν Ἰησοῦς κατέστυγε, νίκης διαδήματι εὐπρεπεῖ· φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, κραταίωμα καὶ κλέος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Συνέτριψας τὸ κράτος τοῦ πονηροῦ, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε πανεύφημε, καὶ κατ' αὐτοῦ, τρόπαιον ἐστήσω νεανικῶς· καὶ νικητὴς πανάριστος, ἤδη χρηματίζεις ἐν οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, πολλῇ σὺν παρρησίᾳ, λελαμπρυσμένος παριστάμενος.

Ἡ μνήμη σου ἢ θεία καὶ φωταυγής, ὑπὲρ ἥλιον πᾶσιν ἐξέλαμψε, φωτιστικαῖς, λάμπουσι φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, καὶ εὐσεβῶς ἐκάστοτε, ταύτην ἐορτάζοντας Εὐτυχῆ· ἐν ἧ σε δυσωποῦμεν, ὡς ἔχων παρρησίαν, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσφωνοῦμεν τοῦ Γαβριήλ· Χαῖρε γῆ ἐκλεκτή· Χαῖρε τράπεζα, χρυσοειδής· Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων καταφυγή· Χαῖρε Μαρτύρων καύχημα· Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἢ χαρμονή, ἀγία Θεοτόκε, κραταίωμα τῶν πίστει, εἰλικρινῶς μακαριζόντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ-
» ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονε, εὐρυ-
» χωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέ-
» λων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου· καὶ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Τίτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν πολύφωτον ἥλιον, τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, οὐρανὸν τὸν ἔμψυχον διηγούμενον, δόξαν Θεοῦ τὴν σωτήριον, τὸ ἔνθεον κήρυγμα, τὸν φωστῆρα τῶν ἐθνῶν, ποταμὸν τὸν προχέοντα, ρεῖθρα γνώσεως, καὶ ἀρδεύοντα πάντων τὰς καρδίας, μακαρίσωμεν γνησίως, Βαρθολομαῖον τὸν ἔνδοξον.

Αἱ πορεῖαί σου ὤφθησαν, ἐν θαλάσῃ Ἀπόστολε, ὑπὲρ νοῦν ἀνθρώπινον φανερούμεναι· ἀπορρίφεις γὰρ σὺν λάρνακι, πρὸς Δύσιν ἐξέδραμες, ἐξ Ἐφῶας εὐκλεῶν, ἐπομένων Μαρτύρων σοι, ἐκατέρωθεν, καὶ τιμὴν ποιουμένων ἐπινεύσει, τοῦ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε.

Τὴν ὑγρὰν ἐπιβάσει, θαυμασίαις ἡγίασας, καὶ πρὸς νῆσον ἔφθασας τῆς Λιπάρεως, μύρα πηγάζων αἰοίδιμε, καὶ πάθη ἀνίατα, θεραπεύων καὶ σωτήρ, τῶν ἐκεῖσε γενόμενος, καὶ προσφύγιον, καὶ προστάτης καὶ ρύστης πρὸς τὸν πάντων, Βασιλέα καὶ Σωτήρα, Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Τίτου γ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Μίαν τρισυπόστατον, ἀνακηρύττων Θεότητα, τὴν πολύθεον θάλασσαν, ἐθνῶν διετάραξας, καὶ γαληνοτάτους, μάκαρ πρὸς λιμένας, τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ, τῆς ἀθείας σὺ ἐγκαθώρμισας· ἐντεῦθεν τὴν οὐράνιον, ἀντιμισθίαν ἀπέιληφας, δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θεῖαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεῖς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θεῖῳ Τίτε· καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς

βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἔνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Κρήτης ἐξορμώμενος, καὶ ἐν αὐτῇ ἀφικόμενος, ἀρράγῃς ὡς θεμέλιος, ἐν ἧ ἔστερέεωτο, ὀρθοτάτῃ πίστει, τῇ οἰκοδομίᾳ, ἐπικοδόμησε πιστούς, τῆς οὐρανόθεν θείας δυνάμεως, ὁ Τίτος ὁ μακάριος, ὁ τῆς πατρίδος πρωτόθρονος, ὁ τοῦ Παύλου συνέκδημος, τῶν πιστῶν ἢ παράκλησις.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐστησας ἐν θαλάσῃ τὸ ὄρμημα, πολυχρόνιος νεκρός, καὶ τὴν τρίβον σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, Βαρθολομαῖε πανεύφημε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενος· Δίκαιοι γὰρ εἰς αἰῶνα ζῶσι, προνοία τοῦ σοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, Παύλου θεοκήρυκος, φοιτητῆς γενόμενος, καὶ μυθεῖς τὰ θεῖα παρ' αὐτοῦ διδάγματα, εἰς τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ἀπεστάλης, ἐπιστρέφειν καὶ φωτίζειν, τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου· ὅθεν εἰς τὰ πέρατα διέδραμες, Ἀπόστολε Τίτε, εὐαγγελιζόμενος πᾶσι τὸν σαρκωθέντα Θεόν· ὃν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε ὃν ἔτεκες, οἰκτειρῆσαι, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ τῇ μερίδι τάξαι, τῶν ἐκλεκτῶν ἐν ὥρᾳ, τῆς δίκης ἄκρα ἀγαθότητι.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἐξ Ἐώας ὡς ὄρθρος ὠφθη πολύφωτος, παντοπορήσασα ξένως Βαρθολομαῖε σοφέ, πρὸς τὴν Δύσιν ἢ σορὸς ἢ τῶν Λειψάνων σου· τοῦ γὰρ Ἡλίου τῆς ζωῆς, δαδουχεῖ τὰς δωρεάς, καὶ σκότος παντοίων νόσων, ὀλοσχερῶς διαλύει, τῶν προσιόντων ταύτῃ πάντοτε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Προσκληθεῖς οὐρανόθεν πρὸς γινῶσιν ἔνθεον, τὴν ἐν σαρκὶ τοῦ Δεσπότη ἐπιδημίαν ἐν γῆ, αὐτοψεῖ ἑώρακῶς φωτὸς πεπλήρωσαι· ὅθεν τοῦ Παύλου κοινωνός, θεηγόρος γεγονώς, τὴν Κρήτην πᾶσαν πυρσεύεις, τῆς εὐσεβείας τῇ αἴγλῃ, Τίτε Ἀπόστολε μακάριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο, ποίημα Θεοφάνους ἀμφοτέρω.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ὑμνοὶς γεραίρω τὸν καλὸν μου προστάτην.

Ῥδὴ α΄. ῥΗχος δ΄. Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Ὑπέρτιμον λίθον σε, ζωῆς ἢ πέτρα ἀνέδειξεν, ἐν ᾧ ἐδομήσατο, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, Βαρθολομαῖε, Ἀπόστολε θεόπτα· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Μεγάλως μιοῦσάν σε, τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, σοφίαν εὐράμενος, τὴν ἐνυπόστατον, ἀπεμώρανας, Ἑλλήνων τὴν σοφίαν, σοφίσας τὰ πέρατα, θείους διδάγμασι.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ταῖς θείαις προστάξεσι καταπειθόμενος· καὶ ὡς ἥλιος, πρὸς Δύσιν ἐξ Ἑώας, Ἀπόστολε ἔφθασας, καταφωτίζων αὐτήν.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ἐκ Κόρης θεόπαιδος ἀποτικτόμενος· ὄν ἐκήρυξας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, θεομακάριστε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Τίτου, ἔχων Ἀκροστιχίδα ταύτην·

Παύλου μαθητὴν Τίτον ὑμνῶ προφρόνως.

ῥΗχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Παντοίοις χαρίσμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τοῦ Πνεύματος κήρυκα, θεῖον Ἀπόστολον, εἰς τὰ πέρατα, κηρύττοντα ἐκπέμπει, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, Τίτε ἀοίδιμε.

Αὐγὴν θείας χάριτος, εἰσδεδεγμένος ἐξήστραψας, ὡς ἥλιος πάνσοφε, ταῖς ἐν τῷ σκότει ψυχαῖς· ἄς ἐφώτισας, ἐξαίρων ἀμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος, πλάνης μακάριε.

Ὑπάρχων ἀνάπλεως, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὁ Παῦλος ὁ πάνσοφος σὲ προχειρίζεται, καὶ διάκονον, καὶ θεῖον ὑποφήτην, καὶ πίστεως κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἔλαμψε, σοῦ ἐκ νηδύος ὁ Κύριος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, πλάνης θεόνυμφε· ὄν ἰκέτευε, καὶ πάντοτε δυσώπει, σωθῆναι τοὺς πίσει σε, Κόρη γεραίροντας.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ωδὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἰσχυρὰν παράκλησίν σε εὔρον, καὶ φῶς καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, οἱ πλάνη συνεχόμενοι, καὶ ἀθείας ζόφωσιν, φρενοβλαβῶς περικείμενοι.

Στόμα γεγονῶς Θεοῦ τοῦ Λόγου, ἐκ στόματος λύκου νοητοῦ, λαοὺς ἐρρύσω ἔνδοξε, προσαγαγὼν τῷ Κτίσαντι, διὰ λουτροῦ Βαπτίσματος, Βαρθολομαῖε αἰοίδιμε.

Γλώσση σου πυρίνη καταφλέξας, τῆς πλάνης τὴν ὕλην τὴν πικράν, κεχερσωμένης πάνσοφε, καρδίας κατενέωσας, καὶ γεωργεῖν οὐράνια, νοήματα παρεσκευάσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ὑπὲρ λόγον Θεὸς Λόγος, τεχθῆναι ηὐδόκησε σαρκί, Παρθενομήτορ ἄχραντε, μαθητὴν ἐκλεξάμενος, καὶ ὑπηρέτην γνήσιον, Βαρθολομαῖον τὸν ἔνδοξον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, μωραινούση αὐτῇ τοὺς προσέχοντας, ἀλλὰ γνώσει ἀληθεῖ, τὴν ἀγνωσίαν μακάριε, ψυχῶν ἀπεδίωξας, τῶν προστρεχόντων σοι.

Ἵλομανοῦσαν, ἀθείας ἀκάνθαις τὴν ἄρουραν, παγκληρίας τῶν ἐθνῶν, δρεπάνη θείᾳ ἐκάθηρας, γνώσεως τὰ σπέρματα, καταβαλόμενος.

Μίαν κηρύττων, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις Θεότητα, ἀπεδίωξας ἀχλύν, πολυθείας μακάριε, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἄγων τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀνωτέραν ὁ ἐκ σοῦ, σαρκί τεχθεὶς σὲ εἰργάσατο· ὅθεν σε ὡς Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώ-
- » μεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἀνυποστάτῳ
- » σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν ἅγιος, πλὴν σου φι-
- » λάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ κάθοδος τῶν σῶν, παναγίων Λειψάνων, ὑπόθεσις ἡμῖν, ἑορτῆς φαιδροτάτης, πανεύφημε γέγονε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· ἦν γεραίροντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶμεν, σὲ τὸν ἄδυτον, Βαρθολομαῖε λαμπτήρα, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡσπερ ἄστρον ἡλίῳ συμπορευθεὶς, παναοίδιμε Τίτε Παύλω σαφῶς, τὴν γῆν ἐφωτίσατε, καὶ τὸ σκότος ἐλύσατε· ἐν τῇ Κρητῶν δὲ νήσῳ, εἰσδύσας μακάριε, διὰ θανάτου πᾶσιν, ἀδύτους κατέλιπες, θείας ὡς ἀκτῖνας, τοὺς σοὺς πόνους καὶ λόγους· ὕφ' ὧν ἐλλαμπόμενοι, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική· κλίνη πορφυρόστρωτε· χρυσοπόρφυρε θάλαμε· γλαμὺς ἀλουργόχροε· τιμαλφέστατον τέμενος· ἀστραπηφόρον ἄρμα· λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκήνωμα· χαῖρε ἔνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ὡδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥῆσις πέρας εἴληφε προφητικῆ· φῶς γὰρ εἰς ἐθνῶν περιποίησιν, ὁ θεηγόρος, ἐπορεύθη Μαθητής, καταφωτίζων ἅπαντα, τὰ τῆς οἰκουμένης πληρώματα.

Αἶγλη φωτιζόμενος θεαρχικῆ, θείαν κατὰ μέθεξιν δεύτερον, φῶς καθωράθη, λειτουργήσας προφανῶς, τῷ δι' ἡμᾶς παχύτητι, σώματος φανέντι Ἀπόστολε.

Ἵνα διαβάσεσιν ἁγιασθῆ, θάλασσα λιθίνη ἐν λάρνακι, ταύτη ἐπέβης, ἐξ Ἐώας πρὸς Δυσμάς, τὰς θαυμαστάς κινήσεις σου, ὦ Βαρθολομαῖε, ποιούμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν ἀνερμήνευτον ὑπερβολῆ, πλούτου εὐσπλαγχνίας κηύσασα, ἀνερμηνεύτως, τοὺς πτωχεύσαντας ἡμᾶς, τῇ ἁμαρτία Πάναγνε, θείαις δωρεαῖς καταπλούτισον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Θησαυρῶν ἐξ ἀκενώτων, ἀρυόμενος πάνσοφε, πενομένας φρένας, πλούτου ἀληθείας ἐνέπλησας, νενεκρωμένας καρδίας ἀνεζώωσας, ἀγνωσίας, διώκων ἀχλὺν παναοίδιμε.

Ἡ τοῦ Παύλου σε σαγήνη, τῇ προνοίᾳ τῆς χάριτος, σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα προθύμως εἰς ὕστερον, σοῦ τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ λόγου ἔθνη ἀμπολλα, ἀνελκύσειν, ἀπάτης βυθοῦ πρὸς εὐσέβειαν.

Τῷ κλεινῷ ὡσπερ ἀρνίον, θείῳ Παύλῳ ἐπόμενος, τοὺς βαρεῖς ἐκ μέσου, λύκους θεηγόρε ἀπήλασας· τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη κατηδάφισας, καὶ ναοὺς Θεοῦ, τοὺς γηγενεῖς ἀπετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ἡ σκηνὴ ἢ ἀμόλυντος, τοῦ φωτὸς ἢ πύλη, τράπεζα καὶ στάμνος ἢ πάγχρυσος, τὸ ἀλατόμητον ὄρος καὶ κατάσκιον, ὡς χωρήσασα, τὸν πλαστουργὸν μακαρίζεται.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοὺς πόδας κτησάμενος, ὠραίους τῷ κηρύγματι, πᾶσιν ἀγαθὰ εὐηγγελίσω, πᾶσιν εἰρήνην μάκαρ ἐκήρυξας, ἔχθρας παλαιᾶς ἀλλοτριῶν, θείαις εἰσηγήσεσι, τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολε.

Ὁ λόγος σου ἴαμα, τοῖς δεξαμένοις γέγονεν, ὄφεως ἰὸν θανατηφόρον, Βαρθολομαῖε· γῆ δὲ κατέστραπται, ἢ τῶν ἀσεβῶν προφητικῶς, ταῖς ἀναμοχλεύσεσι, τῶν πανσόφων δογμάτων σου.

Νεκρὸς πολυήμερος, ζῶν πηγάζων ἄφθονον, νότοις ἐποχούμενος θαλάσσης, Βαρθολομαῖε θείοις σὺν Μάρτυσιν, ἄπειρα πελάγη διελθὼν, νήσῳ τῆς Λιπάρεως, προσωμίσθης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζω σε, Θεοῦ Μητέρα πάναγνον, Χαῖρέ σοι κραυγάζων τοῦ Ἀγγέλου, εὐλογημένη θεοχαρίτωτε· ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν, ξένον ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότης τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Νεμομένην ἔστησας, κακίας τὴν πληγὴν, τῶν ἐθνῶν μάκαρ τὰς ψυχάς, τῷ νοστήμῳ ἄλατι, τῶν θείων λόγων σου, ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ὡς τῆς χάριτος διάκονος.

Ταῖς τοῦ Παύλου νεύσεσιν, ὑπείκων εὐμενῶς, σὺν αὐτῷ τὴν ὑπ' οὐρανόν, διατρέχεις πάνσοφε, λόγον τῆς γνώσεως, εὐαγγελιζόμενος, θεοκῆρυξ πανσεβάσμιε.

Ἰουργὸν ὁμόθρονον, τὸν Λόγον τῷ Πατρί, ἐκδιδάσκων οἷα σοφός, θεηγόρε, ἔπεισας, τοὺς ματαιόφρονας, τῶν εἰδώλων ἄπασαν, τὴν ἀπάτην ἀποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοΐ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦδὴ στ´. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἄκτις Ἡλίου τοῦ λάμπαντος, τῷ κόσμῳ διὰ σώματος γέγονας, ταῖς σελασφόροις σου, διδασκαλαίαις Ἀπόστολε, ἀποδιώκων νύκτα, πλάνης πολύθεον.

Λαοῖς Θεοῦ τὸ σωτήριον, ἐτράνωσας σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐμφανιζόμενον, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα, Βαρθολομαῖε κῆρυξ, ἐθνῶν Ἀπόστολε.

Ὅδὸν τὴν θάλασσαν ἔσχηκας, καὶ τρίβους ἐφ´ ὑδάτων πεποίηκας, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, ὡς ὁ Δαυὶδ προέφη, μάκαρ Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς τῆς δόξης γεγένησαι, καὶ πύλη τοῦ φωτὸς ἐχρημάτισας, ὄρος κατάσκιον, τέρας Προφήταις ἁδόμενον, Παρθενομητορ Κόρη, θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὁ Παῦλος, ὁ τοῦ κόσμου ἀνέσπερος ἥλιος, σὲ ὡς ἀκτῖνα ἐκπέμπει, φωτοβόλον μάκαρ τὰς ἐν τῷ σκότει, τῆς ἀγνοίας, καθευδούσας καρδίας φωτίζουσας.

Ναμάτων, ζωηρύτων ἀνάπλεως γέγονας, ρεῖθροις ἐνθέων δογμάτων, τοὺς χειμάρρους μάκαρ τῆς ἀγνωσίας, κατακλύξεις, καταρδεύων ἐθνῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσι, γενεαὶ γενεῶν σε πανύμνητε· τὸν ὑπερύμνητον Λόγον, τοῦ Θεοῦ γὰρ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον· ὃν δοξάζει, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Ὁ Εἰρμός.

- » Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-
- » κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθα-
- » μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύ-
- » σαντι αἷματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἦφθης μέγας ἥλιος, τῇ οἰκουμένῃ, διδαγμάτων λάμπησι, καὶ θαυμασίων φοβερῶν, φωταγωγῶν τοὺς τιμῶντάς σε, Βαρθολομαῖε, Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοῦ Παύλου δειχθεῖς, συνόμιλος Ἀπόστολε, σὺν τούτῳ ἡμῖν, τὸν λόγον προκατήγγειλας, τῆς ἐνθέου χάριτος, μυστολέκτα Τίτε μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα Σωτῆρα, καταγγείλας ἐν κόσμῳ, τῆς αὐτοῦ ἀψευδοῦς Θεότητος, ἐχρημάτισας φίλος οἰκεῖος καὶ κληρονόμος· ὅθεν πίστει προσπίπτων, σὲ ἰκετεύω, ὅπως ταῖς σαῖς ἰκεσίαις παράσχῃ μοι ἄφεσιν, διώκων τὴν ἀγλυώδη τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν ἔνδοξε, τοῦ ἐπαξίως ὑμνήσαί σε, καὶ βοᾶν σοι ἀπαύστως Ἀπόστολε· Μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου.

Στίχ. Ἴνα τρυγῶμεν ἄφθονον πιστοὶ χάριν,

Βαρθολομαῖος εὐρέθη κεκρυμμένος.

Σὸν νέκυν εἰκάδι Βαρθολομαῖε ἐφεῦρον πέμπτη.

Ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ! (Ψαλμ. ξζ΄ 35) εὐκαιρὸν ἐστὶ κάμοι νῦν ἀναβοῆσαι, διηγῆσασθαι προαιρουμένῳ ἐξαισίῳ τι καὶ φρικῶδες τερατούργημα. Ὁ γὰρ ἅγιος Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, ἐν διαφόροις τόποις τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα φανερόν τοῖς ἀνθρώποις ἀνακηρύξας, σταυροῦται ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ τῆς Ἀνατολῆς. Τοῦτον δὲ καταθέντες ἐν λάρνακι λιθίνῃ οἱ ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ πιστοὶ εὐρεθέντες, ἀπέθεντο ἐν Ἀλβανουπόλει. Ὡς δὲ ἡ λάρναξ ἐκείνη ἀεννάως τὰς ἰάσεις βλυστάνουσα ἦν, προσέτρεχον οἱ λαοί, καὶ ἀπηλλάσσοντο τῶν ἐνοχλούντων παθῶν.

Ταῦτα οὖν βλέποντες οἱ τοῦ διαβόλου ὑπουργοί, ἐμαίνοντο κατὰ τῆς λάρνακος ἐκείνης· καὶ σκεψάμενοί ποτε, ἀπεῖρριψαν ταύτην, συνέχουσιν καὶ τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ Ἀποστόλου, ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺν ἐτέραις λάρναξιν ἁγίων Μαρτύρων τέσσαρσι.

Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα, ἣν διῆλθον, ἁγιασθῇ δι' αὐτῶν καὶ οἱ τόποι, καθ' οὓς ἡ θεία χάρις αὐτοὺς διεμέρισεν, εὐλογηθῶσι καὶ ὁ Θεὸς θαυμασθῇ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον.

Τοὺς γὰρ μεγάλους τοῦ Πόντου ὑποπλεύσας κόλπους ὁ Ἀπόστολος καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου παραδραμῶν βάθη, τὸ Αἰγαῖόν τε καὶ τὸ τοῦ Ἀδρίου κατέλαβε πέλαγος καὶ τὴν τῶν Σικελῶν περιφανῆ τε καὶ μεγίστην ἐν εὐωνύμοις καταλιπὼν νῆσον, ἔχων συνεπομένους αὐτῷ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐτέραις λάρναξι καλλινίκους Μάρτυρας, Παππιανόν, Λουκιανόν, Γρηγόριον καὶ Ἀκάκιον, νήσῳ τῇ οὕτω καλουμένῃ Λιπάρει, προσωρμίσθη. Ὡς θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε! καὶ τίς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου;

Καὶ οἱ μὲν καλλίνικοι Μάρτυρες, οἷά τινα βασιλέα, ἐν ᾧ ἂν ἡρετίσαντο διαναπαύσασθαι, τὸν μέγαν καταλιπόντες Ἀπόστολον, αὐτίκα ἀνθυπενόστησαν, ἔνθα ἂν ἕκαστον ἢ θεία κατασκηναῖσαι εὐδόκησε πρόνοια. Παππιανὸν μὲν εἰς Ἄμιλαν πόλιν Σικελίας, Λουκιανὸν δέ, ἐν Μεσσήνῃ, Γρηγόριον ἐν Κολίμῃ πόλει Καλαμβρίας, καὶ Ἀκάκιον εἰς Ἀσκάλους, πόλιν οὕτω καλουμένην. Τότε Ἀγάθωνι, τῷ τὴν Ἐπισκοπὴν Λιπάρεως εὐθύνοντι, ὁ θεῖος ἑαυτὸν καταμηνύει Ἀπόστολος· καὶ παρευθὺς ὁ Ἐπίσκοπος σπεύσας, τὸ μέγα καὶ φρικῶδες ὡς εἶδε τεράστιον, θάμβους πλησθεὶς «Πόθεν σοι οὗτος, ᾧ Λίπαρις, ἀπεφθέγγετο, ὁ πολὺς προσεγένετο πλοῦτος; ὄντως ἐμεγαλύνθης ὑπερβαλλόντως καὶ ἐδοξάσθης. Χόρευσον, σκίρτησον, ὑπόδεξαι χερσὶν οἰκείαις, καὶ βόησον πρὸς αὐτόν· Καλῶς παραγέγονας ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος». Ταῦτα καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ὁ Ἐπίσκοπος εἰπὼν καὶ ἐγκωμιάσας τὸν τε Ἀπόστολον καὶ τὴν νῆσον, κατέπαυσε τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὴν θείαν ἀποκαταστῆναι λάρνακα καὶ ἐν τόπῳ ἐπισήμῳ, ἐν ᾧ καὶ θεῖος σηκὸς ἔμελλεν ἀνεγείρεσθαι εἰς δόξαν τοῦ πανευφήμου Ἀποστόλου, οἱ μὲν ἔλκοντες αὐτὴν πολλοί, ὑπήκουε δὲ οὐδαμῶς, οὐδὲ ἐκινεῖτο ἢ λάρναξ· ἕως ἀποκαλύψει θεία ὁ μακάριος Ἀγάθων, ζευγὸς ἀγαθῶν δαμάλεων καὶ λεπτοῖς ἀποδήσας καλωδίους, τὴν παμμεγέθη ἐκείνην λάρνακα, τῇ τοῦ ἐνοικοῦντος δυνάμει, εὐκόλως εἴλκυσε, ὅπου τὸ τοῦ Ἀποστόλου ὑπῆρξε θέλημα. Θαῦμα δὲ τι θαύμασι συνείπετο μέγιστον καὶ πολλοῖς ἴσως τῶν ἀμυήτων τῶν θείων τερατουργιῶν ἄπιστον. Νησιδίον γάρ, Βουλκάνος μὲν λατινιστί, Πυρπνόον δὲ ἑλληνιστί ὀνομαζόμενον καὶ πηγὴν ἔχον νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀναβράζουσαν, ὡς μόνον τὴν τοῦ Ἀποστόλου παρῤῥησίαν ἦσθετο, ἐπειδὴ τῇ ἐγγύτητι, τὴν Λίπαριν κατέβλαπτε, θεία δυνάμει εὐθέως ἀποσυρέν, ἐπὶ σταδίους μακρὰν ᾤχετο, τοῦ παρασυρμοῦ, ὡς περ ποταμίου ρεύματος, μέχρι τῆς σήμερον τὸ θαῦμα ἀνακηρύττοντος. Ὡ παραδόξων θαυμάτων! ὦ ὑπερβαλλόντων τερατουργημάτων! Ποῦ τοιαῦτα ἐν πάσῃ τῇ ὑφ' ἡλίον διέγνωσται; Ἐπειδὴ δὲ ἀνήγειρε καὶ περικαλλῆ ναὸν ὁ Ἐπίσκοπος τῷ Ἀποστόλῳ καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς πολύτιμον θησαυρόν, τὸ μακάριον ἐκεῖνο καὶ σεβάσμιον κατέθετο Λεῖψανον σὺν τῇ λάρνακι, τίς δύναται ἐξεπεῖν τὰ ἐκεῖσε ὀσημέραι γινόμενα θαύματα;

Ἐτῶν οὖν πλείστων παραδραμόντων, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοφίλου τοῦ βασιλέως, τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος κατέκειτο, διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν συλληφθέντος καὶ πάσης τῆς νήσου Λιπάρεως ἀοικήτου διαμεινάσης, ὁ τῆς πόλεως Βενένδου ἄρχων, τὰ ἀποστολικά θαύματα ἀναμαθῶν, πίστει ζεοῦση πρὸς τὸν Ἅγιον κινηθεὶς, ἐκ τῆς Ἀμαλφινῶν πόλεως, ἄνδρας τινὰς ναυσιπόρους προσκαλεσάμενος καὶ τούτοις χρήματα ἱκανὰ δοῦναι ἐπαγγελιάμενος, ἠξίωσεν ἀπελθεῖν καὶ τὸν πολύτιμον ἐκεῖνον πρὸς αὐτὸν ἀνακομίσει θησαυρόν· ὃ καὶ ἐγένετο. Ὁ γοῦν ῥηθεὶς ἄρχων, ἐκ πολλοῦ διαστήματος τῆς θαλάσσης ὢν, τὸν τε τοῦ τόπου Ἐπίσκοπον καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοῦ τε Κλήρου καὶ τοῦ πλείστου λαοῦ συγκινήσας, πρὸς ὑπαντὴν ἐξῆλθε τοῦ Ἀποστόλου· οὗ τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἐν τῇ πόλει Βενένδου ἀγαθῶν, ἐν σεβασμίῳ τόπῳ κατέθετο. Ἐνθα καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶν ὁ μέγας Ἀπόστολος, πᾶσι τοῖς ἐκεῖσε ἐδείκνυτο, εἰς δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, Ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς κατὰ Κρήτην, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ἴτω παρ' ἡμῶν καὶ Τίτῳ βραχὺς τίτλος,

Τούτου τελευτήν τὴν ἐν εἰρήνῃ φέρων.

Οὐράνιον δάπεδον λάχες εἰκάδι Τίτ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Τίτος ὁ μακάριος ἐκ Μίνωος τοῦ βασιλέως Κρήτης εἴλκε τὸ γένος, ὡς φησι Ζηνᾶς ὁ Νομικός, ὁ τὸν βίον αὐτοῦ συγγραψάμενος, οὗ μέμνηται ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. Οὗτος οὖν ὁ μακάριος Τίτος, ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου πολλὴν ἐπιδειξάμενος σπουδὴν εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι θαυματοζομένην παιδείαν, ἥδη εἰκοσαετῆς γεγονώς, ἀκούει φωνῆς ἄνωθεν ἐνεχθείσης αὐτῷ· Τίτε, λεγούσης, δεῖ σε ἐντεῦθεν ἐκδημῆσαι καὶ τὴν ψυχὴν σου σῶσαι· οὐ γὰρ ὀνήσει σε ἡ παιδεία αὕτη. Ἔτι δὲ βουλόμενος τῆς αὐτῆς ἀκοῦσαι φωνῆς, (ἤδει γὰρ τὰς ἐκ τῶν ἀγαλαμάτων διὰ φωνῆς διδομένας πλάνας), ἐπισχὼν ἔτι χρόνον μικρόν, προσετάχθη δι' ὀράματος τὴν τῶν Ἑβραίων βίβλον ἀναγῶναι· καὶ λαβὼν τὴν τοῦ Ἡσαΐου βίβλον, εὔρε ταύτην τὴν περικοπὴν· Ἐγκαινίσεσθε πρὸς με νῆσοι πολλαί, Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον (Ἡσ. με' 16).

Ὁ οὖν ἀνθύπατος Κρήτης, ὁ καὶ θεῖος τοῦ Ἁγίου Τίτου, ἀκούσας τὴν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ σωτήριον γέννησιν καὶ τὰς θαυματουργίας, ἃς ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἑτέροις τόποις ἐποίει, συμβούλους τοὺς πρώτους τοὺς ἐν Κρήτῃ λαβὼν, ἀπέστειλε Τίτον ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς ἱκανὸν ὄντα ἀκοῦσαί τε καὶ εἰπεῖν καὶ ἐξαγγεῖλαι τὰ ἀκουσθέντα. Ὁ δέ, παραγενόμενος καὶ θεασάμενος καὶ προσκυνήσας τὸν Δεσπότην Χριστόν, διέμεινεν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ γέγονε θεατής. Εἶδε δὲ καὶ τὰ σωτήρια Πάθη αὐτοῦ καὶ τὴν Ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν θείαν Ἀνάληψιν καὶ τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἐπιδημίαν καὶ κάθοδον, καὶ πιστεύσας, συνηριθμήθη τοῖς ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τοῖς τρισχιλίοις, τοῖς πιστεύουσι τῷ Κυρίῳ διὰ τῆς τοῦ κορυφαίου Πέτρου διδασκαλίας. Εἶτα χειροτονεῖται καὶ ἀποστέλλεται μετὰ Παύλου διδάσκειν καὶ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον.

Παραγίνεται οὖν μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀντιόχειαν καὶ εἰς Σελεύκειαν καὶ Κύπρον καὶ Σαλαμίνα καὶ Πάφον. Κάκειθεν εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας καὶ εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον. Εἶτα εἰς Λύστραν καὶ Δέρβην, πανταχοῦ σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττων. Ῥουστίλου δέ, τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ ὑπάρχοντος Τίτῳ, δεύτερον ἀνύοντος χρόνον εἰς τὴν τῆς Κρήτης ἀρχὴν, παρεγένοντο ἐν αὐτῇ Παῦλος καὶ Τίτος, ἔνθα Ἐκκλησίαν ἐδείμαντο. Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς Κρήτης, ἦλθον εἰς τὴν Ἀσίαν· κάκειθεν συνεκδημεῖ τῷ Παύλῳ μέχρι τῆς ἐν Ῥώμῃ αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναίρεσεως.

Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην, κάκεισε ἐπισκόπους καταστήσας καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἐν αὐτῇ ἀποστολικῶς διαπρέψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὁ δὲ σύμπας τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἐνεήκοντα· ἦν γὰρ ἐτῶν εἴκοσιν, ὅτε ἐκ Κρήτης παρεγένετο εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐτέλεσεν ἕνα ἐνιαυτὸν καὶ διέτριψεν ἑτέρους δέκα, καὶ

χειροτονηθῆς Ἀπόστολος ὑπὸ τῶν κορυφαίων Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, διήγνησε κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις, ἔτη ἕξ· καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἔτη λθ´· ἐκ δὲ τούτων ὁ τῶν εἰρημένων ἐτῶν ἀριθμὸς συγκεφαλαιοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου καὶ Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ κόσμος ἐκλέλοιπε τῆς Ἐκκλησίας·

Μηνᾶς γὰρ ἐκλέλοιπεν ἐκ τῶν ἐνθάδε.

Σπάσας τελευτῆς Ἐπιφάνιος μέθυ,

Κεῖται τραπεῖς εἰς ὕπνον εὐθὺς τῷ κάρφῳ.

Ἐπιφανίῳ, Γενναδίῳ ποιμέσι

Χριστοῦ, Ἰωάννη τε ὕμνον προσφέρω.

Ὁ μακάριος Μηνᾶς, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, Πρεσβύτερος ἦν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας Ἐκκλησίας. Προεβλήθη δὲ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης, ἀνελθόντος ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὅς, Ἄνθιμον τὸν αἰρετικόν, τὸν ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν μετατεθέντα, καθηρηκῶς, τὸν μακάριον κεχειροτόνηκε Μηνᾶν. Καλῶς οὖν οὗτος ἰθύνας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ τούτου ποιμνιον ἐπαυξήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Συνεορτάζονται δὲ καὶ οἱ προρρήθέντες Ἅγιοι Πατέρες.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ὡδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Μωρανθεῖσαν, τῇ κακίᾳ παναοίδιμε, τὴν ἀνθρωπότητα, νοστήμῳ ἄλατι, ἰάσω τῶν λόγων σου, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐρανός, ὡς ὑψηλότατος γενόμενος, δόξαν Θεοῦ νοητῶς, ὑψηλοτάτη φωνῇ, κηρύττεις ὡς ἔνθεος, μάκαρ Ἀπόστολος, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὑφαντόν, τῆς θείας χάριτος ἰμάτιον, μάκαρ ἐνέδυσας, τοὺς γυμνωθέντας τὸ πρὶν, κακίᾳ τοῦ ὄψεως, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν σε, καὶ τεῖχος καὶ ἀντίληψιν, καταπλουτήσαντες, Θεογεννήτορ ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου πάντοτε, πίστει βοῶμέν σοι· Χαῖρε γέφυρα, ἡ πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ἐκ γῆς εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μίαν Θεότητα ὑμνεῖν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τοὺς βροτούς, πολυθέου μανίας ἀπήλλαξεν, εὐσεβῶς ἀνακράζοντας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νενεκρωμένη τῇ ψυχῇ, ἄψυχον οἱ σέβοντες ὕλην, τὸν νεκρωθέντα δι' ἡμᾶς, ζωοδότην Θεὸν κατενόησαν, ὑπὸ σοῦ παιδευόμενοι, Μαθητὰ καὶ μυστολέκτα τῶν ἀπορρήτων.

Ὡς ἀληθείας ὑπουργός, ψεύδους καθαιρέτης ἐφάνης· καὶ ὡς τοῦ Παύλου μαθητής, διωγμοὺς καὶ κινδύνους ὑπέμεινας, σὺν αὐτῷ μέλπων ἔνδοξε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ὡδὴ ἡ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥεῖθροις προσκλυζόμενος ἐνθέοις, Ἐδὲμ ποταμὸς ὡς ἐκπεπόρευσαι, ἄρδων τὴν ὑφήλιον, ταῖς διδασκαλίαις σου, καὶ τὰ τῆς πλάνης ὕδατα, ξηραίνων χάριτι, καὶ κράζων· Τὸν Σωτῆρα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Λόγος ὡς θεῖον θεολόγον, τὰ λόγου ἐπέκεινα μύησας σε, βέλος ὡς σωτήριον, κόσμῳ ἐξαπέστειλε, κατατιτρώσκων σύστημα, δυσμενὲς ἔνδοξε, καὶ σφάζων τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταλάζον ὡς ὄρος ἀνεφάνης, τὸν θεῖον γλυκασμὸν ἀξιοθαύμαστε, θάλασσαν δὲ ἔσχηκας, τρίβον μετὰ θάνατον, ταῖς θεϊκαῖς δυνάμεσι προσπεραιούμενος, τὰ ταύτης ἀποντίστως πελάγη, σὲ δορυφορούντων, γενναίων Ἀθλοφόρων.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, καὶ τίκτεις καὶ μένεις ἀειπάρθενος. Λόγον γὰρ ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, ὑπερβολῇ χρηστότητος· ᾧ πάντες κράζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ῥανίσιν ἰδρώτων σου ἐσβέσθη, τὸ πῦρ τῆς ἀπάτης τὸ ἀλλότριον· νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠλάθησαν, τῇ πρὸς Θεὸν δεήσει σου, Τίτε Ἀπόστολε· διό σε ὡς θεράποντα θεῖον, τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν.

Ὅλος τῷ Θεῷ ἱερωμένος, καὶ θείαις ἠγλαϊσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τὸν σωτήριον, πᾶσι διετράνωσας, τὸν ἀλογίας ἀνσοφε, ἡμᾶς ῥυσάμενον, τοὺς πίστει ἀληθεῖ εὐλογοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς καθαρῶτατον δοχεῖον, ἐγένου καταφώτισας τὴν ὑφήλιον, θείοις ἀμαρύγμασι, Τίτε ἀξιάγαστε· καὶ ἀμαυρώσας ἔνστασιν, παρανομούντων ἐχθρῶν· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαία ἢ πάλαι στρεφομένη, τὰ νῶτα Παρθένε νῦν μοι δίδωσι, Λόγον ὅτι ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσι ταῖς φύσεσι κατανοούμενον· ὃν τρέμουσιν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ δοξολογοῦσι βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-
- » τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐ-
- » νεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει
- » ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
- » ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἄγει ἐορτήν, τῇ μνήμῃ σου σήμερον, τῶν Ἀποστόλων χορός, Μάρτυρες ἀγάλλονται, καὶ τῶν Δικαίων πάντων τὰ πνεύματα· οἱ δὲ πιστοὶ τοῖς ὕμνοις σε καταγεραίρομεν, καὶ βοῶμεν· Πάσης ἡμᾶς θλίψεως, Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπολύτρωσαι.

Τὸ διὰ Σταυροῦ, μακάριον ἔνδοξε τέλος τεξάμενος, σύμμορφος γεγένησαι, τῶν παθημάτων τοῦ Διδασκάλου σου, καὶ κοινωνὸς λαμπρότητος, καὶ θείας δόξης ἀεὶ, σὺν Ἀγγέλοις, τούτῳ παριστάμενος, καὶ ἀρρήτου φωτὸς ἀξιούμενος.

Ἡ πλησιφαής, καὶ εὖσημος μνήμη σου, ἡμῖν ἐπέλαμψεν, ἅπαντας φωτίζουσα, Χριστοῦ αὐτόπτα Βαρθολομαῖε σοφέ· ἐν ἣ παρακαλοῦμέν σε, μνήσθητι πάντων ἡμῶν, ἐναντίας, πάσης περιστάσεως, ταῖς εὐχαῖς σου ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ἡμῶν, σαρκὸς τὰ φρονήματα, Θεοκυῆτορ ἀγνή· στήσον τῶν παθῶν ἡμῶν, τὴν καταγίδα παῦσον τὸν κλύδωνα, καὶ λογισμοῖς ὀχύρωσον ἐνθέοις ἄχραντε, τὰς καρδίας, πίστει τῶν τιμώντων σε, προστασία ἡμῶν ἀκαταίσχυντε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Εὗα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὅλην σου τὴν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀγάμενος, καὶ ἀγάπην καὶ πεποιθήσιν, ἔλκει συνέκδημον ὁ Παῦλος, σὺν σοὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῖς ἔθνεσι κηρύττων Ἀπόστολε· ὄθεν σὺν τούτῳ σε γεραίρομεν.

Νόσους ἐκδιώκεις τῶν πιστῶν δαιμόνια, ἀπελαύνεις θεία χάριτι, Κρήτης ὁ μέγας πολιούχος, πρωτόθρονός τε ταύτης ὁ ἔνθεος, φωστήρ ὁ διαυγῆς καὶ οὐράνιος, Τίτε θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, φρυκτωρίας ταῖς τοῦ Πνεύματος, ὅλη φαιδρῶς ὠραῖσμένη, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα· ἦν πίστει τοὺς τελοῦντας διάσφζε, Τίτε παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν παισμάτων μου Ἀγνή διάλυσον, μεσιτεία σου πανάμωμε· λῦσον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου· τὸν σάλον τῶν παθῶν μου κατεύνασον· τοὺς μάτην πολεμοῦντάς με σύντριψον· σῶσόν με σῶσον ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσώκισατο· σὺ δὲ παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐ-

» ξήνησας· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάρια.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν ἱερὰν κατάθεσιν, τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, ἐορτάζοντες πόθῳ, ἀνευφημοῦμέν σε πίστει· ἐξ Ἐφῶς γὰρ μάκαρ, πρὸς νῆσον τῆς Λιπάρεως, παραδόξως ἐκπλεύσας, ταῖς θαυμασταῖς, σοῦ πορείαις ἅπασαν τὴν Ἑσπέραν, ἐφώτισας Ἀπόστολε, τοῦ Χριστοῦ θεοκῆρυξ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου, ὅμοιον.

Μύστα τῆς θείας χάριτος, καὶ Ἀπόστολε Τίτε, σὺν Παύλῳ τῷ θεόφρονι, πρέσβευε τῇ Τριάδι, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ ὑμῖν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ πόθῳ τιμῶσι, τῶν δυσχερῶν, καὶ παισμάτων λύσιν καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν καὶ λαμπρότητα, οὐρανῶν Βασιλείας.

Θεοτοκίον.

Σὺν ἀσωμάτοις τάξεσι, σὺν Μαρτύρων χορείαις, σὺν Ἀποστόλων τάγμασι, σὺν Προφήταις καὶ πᾶσι, Δικαίοις ᾧ Θεομῆτορ, ἀνυμνοῦμέν σε Κόρη· καὶ γὰρ Θεὸν ἐγέννησας, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, διὰ Σταυροῦ, καθελόντα Ἄδου τὴν τυραννίδα, καὶ σῶσαντα πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια δ΄.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Θεῖον ἐπαῆκέ σε, ὡς ποταμὸν παμμακάριστε, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὕδατα
ξηραίνοντα, τῆς πολυθείας, ἄρδοντα τὸν κόσμον, ρεῖθροις ἐνθέων διδασκῶν,
Βαρθολομαῖε καὶ κατακλύζοντα, τῆς πλάνης τὰ ζιζάνια, καὶ τῶν δεινῶν
ἐξαιρούμενον, τοὺς πιστῶς πειθομένους σοι, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἦλιον καθάπερ σε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενον, καὶ πρὸς Δύσιν δυόμενον, πορείαις
ἀοίδιμε, ταῖς ἐπὶ ὑδάτων, σαφῶς γενομέναις, ἐπεγνωκότες οἱ πιστοί, τῆς παραδόξου
ἐπιδημίας σου, ἀνάμνησιν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦμεν γεραίροντες, τὰ πολλὰ σου
θαυμάσια, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ἐξ Ἐώας ὀρμώμενος, σὺν Μάρτυσι
πάνσοφε, καὶ πρὸς Δύσιν φθάνων, ἄδντε φωσφόρε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,
Βαρθολομαῖε θεομακάριστε· ἐν ἧ ἀναπαυσάμενος, πᾶσι τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ
δεινῶν ἀπολύτρωσις, θαυμαστῶς ἐχημάτισας.

Θεῖαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἠλίῳ
φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θεῖῳ Τίτε· καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς
βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς
Ἀπόστολον ἐνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις προέφη, τὰ
εὐφορα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ
τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες· ὃν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεῦσιν
πρὸς εὐφρόσυνον. Βαρθολομαῖε θεόληπτε, καὶ Τίτε καύχημα τῆς Κρήτης, ἐκτενῶς
πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Κορινθ. Α΄ Ἐπιστολῆς·

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοῦς Ἀποστόλους...

(Ζῆτει Κυριακῇ Δεκάτῃ).

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον·

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου...

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Τῆς ΚΣ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὴν ὑπέρτιμον ἄθλησιν, τὰ γενναῖα παλαίσματα, τῶν Μαρτύρων ἔνδοξε θεασάμενος, αὐτομολεῖς πρὸς τὰ σκάμματα, ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, δι’ ἀγάπην τὴν ἔνθεον· ὅθεν ἦνυσας, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ταπεινώσας, τὴν ὄφρυν τοῦ ἀντιπάλου, Ἀδριανὲ καρτερώτατε.

Ταῖς εἰρκταῖς συγκλειόμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τοῖς κλοιοῖς αἰοίδιμε βαρυνόμενος, καὶ τοῖς μογλοῖς συνθλιβόμενος, σὺν πλείοσι Μάρτυσι, σὺν αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, οὐρανίων ἐπέτυχες, ἐπαλείφουσαν, τὴν ὁμόζυγον ἔχων Ναταλίαν, τὴν Θεῷ πεποθημένην, Ἀδριανὲ γενναϊότατε.

Τὸν Ἀδὰμ ἢ ὁμόζυγος, Παραδείσου ἐξώρισε, συμβουλίᾳ ὄφεως· Ναταλία δέ, Ἀδριανὸν πρὸς Παράδεισον, πανσόφως εἰσήγαγεν, ἱεραῖς προσλαλιαῖς, νουθετοῦσα διδάσκουσα, τὰ ἐπίπονα, τῆς ἀθλήσεως φέρειν οὐρανίους, ἀντιδόσεις προξενοῦντα, καὶ αἰωνίζουσαν εὐκλειαν.

Δόξα. Ἦχος α΄. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ζῆλος ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, εἴλκυσε γυναῖκα θεοφιλῆ, πρὸς παραίνεσιν παιδρᾶν. Ἀδριανὸς γὰρ ὁ πανάριστος, Ναταλίας τῶν ῥημάτων ὑπαχθεῖς, ἀθλήσεως τὸν δρόμον ἐκτετέλεκεν. Ὡς γυναικὸς θεοφιλοῦς! οὐχ ὡς γὰρ Εὐὰ τῷ Ἀδὰμ ἠνεγκε φθορᾶν, ἀλλὰ ζωνὴν ἄληκτον τῷ συζύγῳ προεξένησε. Ταύτην σὺν τῷ ἀνδρὶ ἐπαινοῦντες, βοήσωμεν Χριστῷ· Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐκ τῆς ἁγίας εἰκόνοσ τῆς σῆς πανάχραντε, ἰάσεις ἰαμάτων, χορηγοῦνται ἀφθόνως, τοῖς πίστει προσιοῦσιν· ὅθεν κάμοῦ, τὰς ἀσθενείας ἐπίσκεψαι, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐλέησον ἀγαθὴ, καὶ τὸ σῶμά μου θεράπευσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἢ σὲ ἀγνῶς τεκοῦσα, ὡς ἐώρα Θεέ μου, θρηνοῦσα ἀνεβόα· Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον, πῶς ἐπὶ ξύλου ὁρῶ σε τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακοῦργον ἀναρτώμενον;

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πορφύραν ἐξ αἵματος τοῦ σοῦ, Μάρτυς κατεφοίνιξας, στολὴν μεθ' ἧς τῷ Δεσπότη σου, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, νῦν συμβασιλεύεις, ἄθλων ταῖς λαμπρότησι, καὶ θείαις καλλοναῖς σεμνυνόμενος. Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀδριανὲ Μάρτυς τὰς ὁδοὺς, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, τῷ σωτηρίῳ ἀγόμενος, δρόμῳ πανεύφημε· καὶ πρὸς τὰς ἀφάρτους, μονὰς κατεσκηνώσας, σὺν πᾶσι τοῖς Χριστῷ πειθαρχήσασι· μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἦν θαῦμα καινὸν καὶ ἀληθῶς, μέγα καὶ παράδοξον! πῶς Ναταλία ἡ πάνσοφος, τὸν ταύτης σύζυγον, πείθει ὑπομεῖναι, ξίφη κατατέμοντα; τίς εἶδέ τι τοιοῦτον; τίς ἤκουσεν; ὃν περ ἐκέκτητο, ὀφθαλμὸν βίου πρὸς θάνατον, ἐπεπόθει, προδοῦναι σωτήριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἦν ζεῦγος ἄμωμον, καὶ ἐκλεκτὸν τῷ Κυρίῳ! ὃ πεποθημένη δυάς, καὶ πεφιλημένη Χριστῷ! ὃ συζυγία ἀρίστη καὶ μακαρία Θεῷ! Τίς οὐκ ἐκπλαγῆ ἐν τούτῳ ἀκουτισθεῖς, τὰς τούτων ὑπὲρ ἄνθρωπον πράξεις! πῶς τὸ θῆλυ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ πικροῦ τυράννου, καὶ τὸν ταύτης σύνευνον ἐνεύρωσε, μὴ ὑπενδοῦναι τοῖς δεινοῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐλέσθαι, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν; Ἦν θεοπλόκων ῥημάτων Ναταλίας τῆς σοφῆς! ὃ παραινέσεων θείων, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου Βασιλέως, Ἀδριανὸν τὸν ἔνδοξον γνώριμον καταστησασῶν! Ἀλλ' ὃ ξυνωρὶς ἀγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἰκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ῥυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἦν Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὃ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ἀναφαίρετον, ὄλβον ἠγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ· καταλιπὼν τὴν πατρίαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότη κατ' ἴχνος ἐπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθείois χαρίσμασιν· Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους

Ῥδὴ α΄. ῥῆχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ἐν τῇ νυκτί με τοῦ βίου ὕπνῳ δεινῷ, συσχεθέντα πράξεσι, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὁ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαῖς, τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἵνα δοξάζω σε.

Ἀπὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμόν, τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανέ, τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρίν, ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ἀνατολῆς λαμπροτέραν ἠλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ὁμόζυγον τὸν σόν, Ναταλία γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἁγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Δεσμὰ φυγῶν εἰδωλικῆς, ματαιότητος Μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῷ τὰ σκέλη σιδηρῷ, συνθλαπτόμενοι πάντες, Ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὀστᾶ, ὑπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεϊκῆς, τὴν ψυχὴν φλεγόμενη, τοῦ συζύγου ἐξῆψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκός, Ναταλία, τέλεον μισήσασα.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἁγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ-

» ψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ

» στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. ῥῆχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν Μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακεῖς, καὶ ἀνδρείως τῇ πίστει καθοπλισθεῖς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· καὶ τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τὸ θράσος

τῆ χάριτι, Ἀδριανὲ παμμάκαρ, Χριστοῦ Μάρτυς ἔνδοξε· ὄθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὀρῶσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίους πανεύφημε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧνα ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ἦ δὲ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Χριστὸν οἱ Μάρτυρες, ἰσχὺν τιθέμενοι, τὸ ἀνίσχυρον θράσος τῶν διωκτῶν, ὄντως κατεπάτησαν, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, οὐρανόθεν ἐκομίσαντο.

Οἰκεῖοις αἵμασι, στολὴν ἐξύφανα, σεαυτῷ ἀφθαρσίας ἀποβαλὼν, τῆς φθορᾶς τὸ ἔνδυμα· καὶ τῷ Θεῷ Ἀδριανέ, μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι.

Ἰχῶρσι πάντοθεν, περιρρέομενον, τῶν Ἁγίων τὸ αἷμα μύρον Θεῷ, ὄντως προσενήνεκται, τὴν σηπεδόνα τῆς πλάνης, ἐκκαθαῖρον κραταιότητα.

Δολίοις ῥήμασιν, Ἀδὰμ πεπλάνηται, τῆς συζύγου· τοῖς σοῖς δὲ Ἀδριανός, πλάνης ἀπαλλάττεται, καὶ πρὸς Παράδεισον χαρᾶ, Ναταλία εἰσοικίζεται.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κηρύσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Ἦ δὲ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Δεκάς διπλῆ ἡ τῶν ἀθλητῶν, σὺν ἀπλῇ τριάδι τῷ Χριστῷ, νῦν συνδεόμενοι ἔλυσαν, δέσιν ἀσεβείας ὄντως ἀνίσχυρον, ἰσχύι τῆς Τριάδος οἱ γενναιότατοι.

Ἡλιος ὡσπερ μέσον ἐστώς, ἄστρον φαεινῶν Ἀδριανέ, τῶν σῶν συνάθλων ἀπήστραψας, φέγγος εὐσεβείας τῆς ἀσεβείας ἀγλύν, διώξας καὶ φωτίσας κόσμου τὰ πέρατα.

Δρόσος ῥημάτων σου τῶν σεπτῶν, ἴαμα τῶν πόνων ἀληθῶς, τοῦ σοῦ συζύγου γεγένηται, ἀπογενομένων τῆ τῶν κρειττόνων στοργῇ, θεόφρον Ναταλία, Μαρτύρων σύσκηνε.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὑμνολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κекτήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ῥδὴ ς´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Χριστοῦ κυβερνώμενοι, τῆ παλάμη ἀβλαβῶς, τῆς ἀθείας πέλαγος, διήλθετε καὶ ὄρμω τῷ γαληνῷ, τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου προσωρμίσθητε.

Ὡς ἄνθη μυρίζουσι, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔπαθλα· καὶ γὰρ Θεοῦ ἐδείχθης Ἀδριανέ, εὐῶδες θυμίαμα, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων πυρπολούμενος.

Τῷ κάλλει τῆς πίστεως, ἡ ἀγία σου ψυχὴ, ὠραῖσμένη πάνσεμνε, καὶ τὸ κάλλος ζητοῦσα ὡς ἀληθῶς, Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον, Ναταλία τοῦ πόθου οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῆ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου » προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς » τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γυναικὸς θεόφρονος, τοὺς θείους λόγους, ἐν καρδίᾳ θέμενος, Ἀδριανέ Μάρτυς Χριστοῦ, ἐν ταῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ, τὸ στέφος δεξάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Καιρὸς ἐπέστη τοῖς πιστοῖς, χαρμόσυνος ἡμέρα, Ἀδριανοῦ τοῦ θείου· ἐνθέως εὐφρανθῶμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτόν· Μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σαφῶς ἀγωνισάμενος, καὶ στέφος οὐρανόθεν, δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀλλοτρίου, ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας· ἱασίν τε ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἐξαπόστειλον ἡμῖν· καὶ τὴν κηλῖδα πᾶσαν τοῦ νοδὸς ἐκκάθαρον οὐρανόθεν, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχ. Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας καὶ πόδας

Χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες.

Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος, ἐν δὲ τῷ πόλῳ

Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.

Ἀδριανὸς τμήθη χεῖρας πόδας εἰκάδι ἕκτη.

Ὁ Μάρτυς Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία ἡ αὐτοῦ γαμετὴ ὑπῆρχον ἐκ πόλεως Νικομηδείας. Ἐν τῇ δευτέρᾳ οὖν περιόδῳ τοῦ Μαξιμιανοῦ, συνελήφθησαν ἄνδρες χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιτρεῖς· οἱ ἐν τοῖς σπηλαίοις ἐκρύπτοντο, καὶ πλείστοις αἰκισμοῖς ὑπεβλήθησαν. Τούτους ἠρώτησε, πρὸ τοῦ μαρτυρῆσαι, ὁ Ἀδριανός· Ἄντι τίνος ὑφίστασθε τὰς ἀνυποίστους ταύτας καὶ δεινὰς τιμωρίας; Αὐτῶν δὲ ἀποκριθέντων· Ἴνα κερδήσωμεν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένα ἀγαθὰ τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχουσιν, ἃ οὔτε ἀκοῆ ἀκοῦσαι οὔτε λόγος δύναται παραστῆσαι· εὐθύς ὁ μακάριος Ἀδριανός, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος κατανυγείς, τοῖς ταχυγράφοις εἶπε συντάξαι καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα μετὰ τῶν χριστιανῶν· ἡδέως γάρ, ἔφη, συναποθανοῦμαι αὐτοῖς. Τῶν δὲ καὶ γραψάντων καὶ σιδήροις αὐτὸν ἀσφαλισαμένων, ὡς ἔγνω ταῦτα ἡ Ναταλία, δι' ἄλλο τι συλληφθῆναι αὐτὸν οἰηθεῖσα, περιπαθῆς ἐγένετο. Ὑστερον δὲ τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ καθειρξέως μαθοῦσα, φαιδρὰν περιβαλομένη στολήν, ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἔσπευσε· καὶ εἰσελθοῦσα τὰ περικείμενα κλοιὰ τῷ Ἁγίῳ ἡδέως κατησπάζετο· ἐμακάριζέ τε αὐτὸν τῆς προθυμίας καὶ ἀσάλευτον πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τῶν βασάνων μένειν παρῆναι καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ἁγίους παρεκάλει ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχεσθαι.

Ἀλλὰ τότε μὲν, παραινέσει τοῦ Μάρτυρος Ἀδριανοῦ, ἡ Ναταλία εἰς τὸν ἑαυτῆς ὑπέστρεψεν οἶκον. Μετ' ὀλίγον δέ, εἰσαγωγῆς αὐτῷ μεθ' ἡμέραν πρὸς τὸν τύραννον ἐλπίζομένης, συνταξάμενος τοῖς ἐν φρουρᾷ Ἁγίοις καὶ μισθὸν δούς τοῖς φυλάσσουσιν, ἀπῆλθε μηνῦσαι τῇ Ναταλία, ὅπως ἐπιστῆ τῇ τελειώσει αὐτοῦ. Ἡ δέ, λογισαμένη, δείσαντα αὐτὸν τὰς βασάνους, ἀπομόσασθαι τὸν Χριστὸν καὶ τῆς φρουρᾶς ἀφεθῆναι, τὴν θύραν ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄρνησιν ὀνειδίζουσα καὶ φιλόψυχον καὶ δειλὸν ἀποκαλοῦσα καὶ τῆς φοβερᾶς ἀναμιμνήσκουσα ἀπειλῆς, ἣν ὁ Χριστὸς τοῖς αὐτὸν ἀθετοῦσιν ἠπέιλησε· καὶ ἑαυτὴν ἀθλίαν ἀποκαλοῦσα, ὅτι οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ ὅλη γαμετὴν Μάρτυρος κληθῆναι παρέμεινεν αὐτῇ, ἀλλὰ τὴν ἐλπισθεῖσαν μακαριότητα, ἀθρόον ἐπαναστᾶσά ποθεν διεδέξατο δύσκληια. Ὡς δὲ ἐφ' ᾧ ἦκεν ἔγνω, μεταβαλοῦσα, τὰς τε θύρας αὐτῷ ἀναπέτασε, καὶ προσφῦσα, περιχαρῶς κατησπάζετο· καὶ εὐθύς, ὡς εἶχε, τὴν πρὸς τὸν τύραννον μετ' αὐτοῦ ἐποιεῖτο πορείαν.

Εἰσήχθη οὖν πρὸς τὸν βασιλέα ὁ Ἅγιος· καὶ τὸν Χριστὸν εἶναι Θεὸν ὁμολογήσας, τύπτεται ξύλοις πρηγῆς κείμενος. Ἀνατραπείς δὲ ὕπιος, τοσοῦτον κατὰ τῆς γαστρὸς

αϊκίζεται, ὡς ὀφθῆναι καὶ τὰ ἔνδον ὑπογάστρια αὐτοῦ. Ἦν δέ, ὅτε ταῦτα ἔπασχεν, ἐτῶν εἰκοσιοκτώ. Εἶτα σὺν τοῖς λοιποῖς Ἁγίοις ἀκρωτηριάζεται, αὐτὸς πρῶτος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκκοπεῖς, καθ' ἕνα ἕνα καὶ τὴν Ναταλίαν προσλαμβανομένης καὶ ἐπὶ τῷ ἄκμονι τιθείσης, καὶ τὸν μὲν δῆμιον δεομένης ἐπενεγκεῖν κραταιῶς, Ἀδριανὸν δὲ ὑπενεγκεῖν στερρόως καὶ μὴ προδοῦναι δειλία τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλησιν.

Τελειωθέντων οὖν τῶν Ἁγίων, τῶν σωμάτων αὐτῶν μελλόντων διὰ πυρὸς δαπανᾶσθαι, ἡ Ναταλία τὴν χεῖρα τοῦ Ἁγίου Ἀδριανοῦ ἐγκολπωσαμένη, ἠκολούθει τοῖς λειψάνοις. Δεχομένη δὲ τὰ ἐκ τούτων ἀποστάζοντα αἵματα, ἤλειφεν ἑαυτήν. Τοῦ δὲ πυρὸς ὑπὸ ὑετοῦ ῥαγδαίου κατασβεσθέντος, Εὐσέβιος τις πιστὸς ὢν, τὰ τῶν Ἁγίων ἀνελόμενος λείψανα καὶ ἐν ἀκατίῳ θέμενος, κομίσας ἐν Ἀργυροπόλει, πλησίον τοῦ Βυζαντίου κατέθετο, ἔνθα καὶ ἡ Ναταλία ὕστερον ἀποπλεύσασα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο καὶ κατετέθη πλησίον τῶν Μαρτυρικῶν λειψάνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Ἀδριανῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιτριῶν ἄκρα,

Τὰ τετράκις τοσαῦτα χεῖρας καὶ πόδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀττικοῦ καὶ Σισινίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰβιστίωνος.

Στίχ. Συσταδιοδρομοῦσιν Ἀθληταὶ δύο,

Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδρόμῳ.

Ῥυφθεὶς ὑσσώπῳ δακρύων Ἰβιστίων,

Εὐθυμὸς εἰς ἄδακρυον χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη ἐτέρου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

Στίχ. Ἀδριανὸν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,

Ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρᾳ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου ἐν τῷ Βυζαντίῳ, υἱὸς ὑπάρχων Πρόβου τοῦ βασιλέως, μεθ' ἐτέρου ἀδελφοῦ Δομετίου, τοῦ μετὰ Τίτον Ἐπισκόπου χρηματίσαντος Βυζαντίου. Ὁ μακάριος τοίνυν Ἀδριανός, ἐπιποθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν, ἐλθὼν ἐν Νικομηδεῖα, ὠνείδισε Λικινίῳ, ὡς μάτην τὰ ῥωμαϊκὰ στρατεύματα λυμαιομένῳ, προφάσει τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ· ὅθεν διαφόρως τιμωρηθεὶς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται. Ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς Δομέτιος, ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ ἅγιον λείψانون λαβὼν, ἐν Ἀργυροπόλει κατέθετο, ἔνθα ἦν Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τὰ λείψανα, μετὰ καὶ Στάχυος τοῦ Ἀποστόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάσαφ, υἱοῦ Ἀβενῆρ τοῦ βασιλέως.

Στίχ. Ζήλω τὰ βασιλεία παμβασιλέως

Ἦκησεν υἱὸς γηίνου βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Τιθόης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν, οἶμαι, σάρκα Τιθόης ὄλως·

Κὰν εἶχε, τήξας, οὐκ ἔᾶ βρῶσιν τάφῳ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀκαθαίρετοι ὡς πύργοι ἀνεδείχθητε, Σιών τῆς ἄνω Μάρτυρες, ἐδαφίσαντες ἐλεπόλεις, πάσας τοῦ ἐχθροῦ, μόγλω τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν· διὸ τιμῶμεν εὐσεβῶς, ὑμῶν τὴν μνήμην αἰεὶ.

Βοηθὸς Ἀδριανῷ ἢ Ναταλία ὡς καὶ σύμψυχος, παρὰ Θεοῦ δεδῶρηται, ἀνελκίοντα ἐμπαρέντα, τοῦτον τῷ βυθῷ, τῆς πλάνης καὶ πείθουσα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα τοῦ Μάρτυρος, τὴν χεῖρα θησαυρίσασα, οὐ προέδωκας σωφροσύνης, σοῦ τὸν θησαυρόν, συλῆσαι τοῖς σπεύδουσι σεμνή, κυβερνωμένη τῇ χειρὶ, τοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σὲ μὴ φλέξαν, ᾤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Τῷ πυρὶ τῶν βασάνων ὀλοκαυτούμενοι, ἀσεβείας τὴν φλόγα πᾶσαν ἐσβέσατε, αἵμασιν ὑμῶν, ἀθλοφόροι κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων τῶν ἀθλοφόρων σου, ποταμοὶ ἰαμάτων κόσμῳ γεγόνασι, θάλασσαν δεινῶν, παθημάτων ξηραίνοντες· οὓς ἀνευφημοῦντες, Χριστὲ σὲ εὐλογοῦμεν.

Γυναικὸς θαυμασίας τίς οὐ θαυμάσει, τὸ πρὸς Κύριον φίλτρον; ὅπως ἐμίσησεν, ἔρωτα σαρκός, καὶ τὸν σύζυγον ἔπεισε, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκῆνωσεν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ
» δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦ-
» μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Μελῶν στρεβλώσεις χειρῶν ἐπίτασις, ξίφος οὐ πῦρ οὐ θάνατος σαρκὸς ὁ ἐπίκτητος,
τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης χωρίσαι ὑμᾶς, ἔνδοξοι ἀθλοφόροι ὅλως οὐκ ἴσχυσεν· ὅθεν
εἰς αἰῶνας, σὺν αὐτῷ ἀεὶ εὐφραίνεσθε.

Στρατὸς ἐχθροῖς πᾶσιν ἀπροσμάχητος, πόλις Θεοῦ καὶ κατωχυρωμένον βασίλειον,
κεκλεισμένος Παράδεισος ἄσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος δῆμος θεόλεκτος, στῦλοι
Ἐκκλησίας, ἀρράγαεῖς Μάρτυρες ὤφθητε.

Λαμπὰς θεόφωτος ἄστρα φαίνοντα, λύχνος ἡμῖν τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες,
τοῦ ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα, τέκνα τῆς ἀνεσπέρου μακαριότητος, Μάρτυρες
ἐδείχθητε Χριστοῦ σεβασμιώτατοι.

Πηγὴ ναμάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, καὶ ποταμὸς ἐνθέων χαρισμάτων
πληρούμενος, καὶ κρατὴρ ἀθλήσεως προχέων κρουνοὺς, πέλαγος σωτηρίας,
Μάρτυρες ὤφθητε, ζάλης πειρασμῶν, παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Χοροῖς Μαρτύρων Χριστοῦ πανεύφημε, παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ τοῦ τῶν ὅλων
δεσπόζοντος, τοὺς τελοῦντας σὴν μνήμην περισφίξε, πίστει καὶ προθυμίᾳ, πάντων
λυτρούμενος, τῶν παρενοχλούντων, πειρασμῶν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήκτου κηρύξεως,
Θεοτόκε πάνσεμνε· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ
θανάτου, ἀμειδῆς σαφῶς διέλυσε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πά-
» ναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν
» μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀδριανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ ἀήττητος Μάρτυς, ὡς ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, παρ' ἡμῶν
δοξαζέσθω, σὺν τῇ σεπτῇ Ναταλίᾳ· τούτοις τε συνεκλάμπει, Μαρτύρων δῆμος ἅγιος,

φάλαγξ τροπαιοφόρος· ὧν τὴν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους ὑμνοῦμεν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν ἄμαχον, καὶ φρουρὰν Παναγία, καὶ σκέπην καὶ κραταίωμα, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, καὶ ἀρράγῃ σωτηρίαν, καὶ ὀχύρωμα θεῖον, ὁ κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις ποικίλαις. Ἄλλ' ὃ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μητὲρ καὶ δούλη, σῶζοις καμὲ τὸν δοῦλόν σου, ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἀδριανὲ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότης φωνῆς, πληρωτῆς ἐχρημάτισας, κοσμικὴν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν· καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου, κοινωνὸς γέγονας· ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὠφθης ὄντως δόκιμος· ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Ἀδριανὲ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἔσχηκας, καὶ πρὸς γαλήνης ὄρμον ἰθύνουσαν, τῇ ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσάν· ἐν ἧ πανεύφημε, Μάρτυς ἀυλιζόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν εὐφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ κτίσαντι, ἀποδόντες εὐχήματα, τὴν αἰώνιαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Ὡ ἧς ἐτύχετε, θείας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, Μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὁ πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ προμηθεῖα σε Μάρτυς, ὡς εὐκαρπον κλῆμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαμιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σε πόθῳ, Ἀδριανὲ ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗ ΚΖ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος καὶ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Τὴν πλήρη ἄσματικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ σήμερον ἑορταζομένου ἁγίου Μάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς ζήτει ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου (σελ. 184 κ.έ.).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν ὀνομάσωμεν; Μοναστῶν ὑπογραμμόν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς· πολίτην, τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον· τῆς ἄνω, μητροπόλεως οἰκίτορα· τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν προσφθεγξώμεθα; τῆς ἐρήμου πολιστήν, καὶ ἡσυχίας ἐραστήν· τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μοναστῶν καθηγητήν· πλημύραν διδαγμάτων θείου Πνεύματος· φωστῆρα, διακρίσεως ἀκοίμητον· θαυματουργόν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγάζων τὰς ψυχὰς, τῶν προσιόντων σοι πιστῶς, καὶ τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, ὑποδεικνὺς αὐτοῖς σοφέ· διό σε, ἐν αἰνέσει μακαρίζομεν, τελοῦντες, τὴν ἁγίαν σου πανήγυριν. Ποιμὴν Πατέρων τὸ καύχημα, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῆ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καὶ βόησον· Παρθενομῆτορ δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῶ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια (Γερασίου)

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείων ἔργων σου, τῇ δαδουχίᾳ, λαμπρυνόμενος, τῇ διανοίᾳ, διακρίσεως φωστῆρ ὄφθης ἄδυτος, διασκεδάζων παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ καταυγάζων ἡμῶν τὰ νοήματα. Ποιμὴν Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς ἄστρον ἀνέτειλας, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, καὶ πάντας κατηύγασας, φανερωθεὶς θαυμαστῶς, Φανούριε ἔνδοξε· ὅθεν τοῖς εὐφημοῦσι, τὴν σὴν ἄθλησιν Μάρτυς, νέμεις τῶν σῶν θαυμάτων, τὴν σωτήριον χάριν, πρεσβεύων τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἡ καρδιά σου, τὸν κρυμὸν τῶν δαιμόνων, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα διέλυσε.

Ἄνθρακι θείου φόβου, φλέξας τῶν παθῶν τὴν ὕλην γέγονας, διακρίσεως λύχνος, ἀπαθείας πυρσός τε μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὄμων, Πάτερ τὸν σταυρόν σου ἠκολούθησας, τῷ καλέσαντι πόθῳ, καὶ φωστῆρ μοναστῶν ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ὅλος με διασφάζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Στάσιν τὴν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἄγγελοι· καὶ γὰρ αὐτούς, ἔσχες συνεργοῦντας, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Λήμης ἀπεκάθηρας, τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς τῶν παθῶν· ὅθεν ἐνοπτρίζη, καθαρῶς τὸν ἀόρατον.

Γάλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὅσιε, εἰς ἀρετῶν, ὕψος ἀνηνέχθης, εἰς τελείαν ἀπάθειαν.

Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὄρμας Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ποιμαίνόμενος ὑπὸ Κυρίου, τούτου πρόβατον, ὠράθης πρᾶον, ἐναντίους λύκους μάκαρ τροπούμενος· καὶ ἐκτελέσας τὸν θεῖον ἀγῶνά σου, πρὸς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἐσκήνωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνοδοῦσα ἐκράυγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τὰς τοῦ Παρακλήτου αὐγάς δεχόμενον, θεοφόρε ἐχρημάτισας, καὶ δοχεῖον θεῶν ἀναβάσεων.

Ἀρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ ὑψίκομον, ἐγκρατεία καλλυνόμενον, καὶ καρποῖς ἐνθέοις εὐθηνούμενον.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας πόνοις ἀσκήσεως, ἀρετῶν στάχυν πολύφορον, καὶ θαυμάτων χάριν ἐγεώργησας.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκηνώμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸν καύσωνα βαστάσας αἰοίδιμε, τῆς ἡμέρας, χαρᾶς κατηξίωσαι, τῆς τοῦ Κυρίου σου Ὅσιε.

Ἀσκήσεως λειμῶνι ἠδύπνοον, ἔφυς ῥόδον, ὀδμαῖς θείας γνώσεως, εὐωδιάζον τὰ πέρατα.

Τὸν πρὶν μεγαλαυχία χρησάμενον, Πάτερ ὄφιν, πρὸς γῆν ἑταπεινώσας, τῇ ταπεινώσει φραζάμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ῥδὴ ς´. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Νεκρώσας τὰς τοῦ σώματος ὀρμάς, πολλοῖς ἀγωνίσμασι, ζωὴν πρὸς ἀθάνατον, ἐξεδήμησας Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ἐγκράτειαν ἀέναον καὶ εὐχὴν, ἀγάπην ἀθόλωτον, κτησάμενος Ὅσιε, ἀκηλίδωτον Θεοῦ ὄφθης ἔσοπτρον.

Ἐρήμοις ἐν ἀβάτοις προσφοιτῶν, παθῶν ἐρημώσεως, σαυτὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ πολίτης οὐρανῶν ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε-

» νος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς

» ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, Ποιμὴν θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένους.

Στίχ. Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἠρπάγη βίου

Ποιμὴν, τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμένους.

Ποιμένα εις μέγαν ἐβδόμη εικάδι ὄχητο Ποιμὴν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Αἰγύπτιος ἦν τῷ γενεῖ ἀναχωρήσας δὲ σὺν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, γέγονεν ἅμα αὐτοῖς Μοναχός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν, μετὰ πλείστους χρόνους, πόθῳ τῷ πρὸς αὐτοῦ, παρεγένετο ἰδεῖν τούτους· οἱ δὲ ἐκλείσαν κατ' αὐτῆς τὰς θύρας. Ἡ δὲ κλαίουσα, ἔκραζε μετὰ οἴκτου. Προσελθὼν δὲ ὁ Ἀββᾶς Ἀνούβ, λέγει αὐτῇ· Τί κλαίεις γραῦ; Ἡ δέ, τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσασα (οὐ γὰρ ἔβλεπε τοῦτον, κεκλεισμένης οὔσης τῆς θύρας), ἔφη· Θέλω ἰδεῖν ὑμᾶς, τέκνον. Τί γὰρ βλάψω, εἰ ἴδω ὑμᾶς; οὐκ ἐγὼ μήτηρ ὑμῶν; οὐκ εἰμι ἐν ἐσχάτῃ πολιᾷ; Καὶ ὁ Ποιμὴν· Ὡδε θέλεις ἰδεῖν ἡμᾶς, ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ κόσμῳ; Ἡ δέ, συνεῖσα τὰ λεγόμενα, ἀνεχώρησεν.

Ἡθέλησε δὲ ποτε ὁ τῆς χώρας ἄρχων ἰδεῖν τὸν Ἀββᾶν Ποιμένα. Κατασχὼν οὖν τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐπ' ἐγκλήματι, ἔβαλεν ἐν εἰρκτῇ. Οὐκ ἠθέλησε δὲ ὁ γέρων ἰδεῖν τὸν ἄρχοντα. Ἦλθε δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῇ ἀπόκρισιν. Ἡ δὲ κατεβόα αὐτοῦ, λέγουσα· Ἄσπλαγγχε, ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς μοι ἐστίν. Ὁ δὲ μηνύει αὐτῇ διὰ τινος· Ἄπελθε, ἀναχώρει τῶν ὧδε· ὁ Ποιμὴν τέκνα οὐκ ἐγέννησε. Καὶ ὁ ἄρχων μηνύει αὐτῷ· Κἂν λόγῳ μόνῳ κέλευσον, καὶ ἀπολύσω αὐτόν. Καὶ ὁ γέρων· Ἐξέτασον αὐτόν κατὰ τοὺς νόμους καί, εἰ ἄξιός ἐστι θανάτου, θανέτω· εἶδ' οὖν, ὡς βούλει ποίησον· καὶ ὁ ἄρχων ὑπερθαυμάσας, ἀπέλυσε τὸν παῖδα.

Ἡρώτησέ τις αὐτόν λέγων· Ἐὰν ἴδω τὸ ἀμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, σκεπάσω αὐτὸ καὶ περικαλύψω; Λέγει ὁ γέρων· Εἰ καλύψωμεν τοῦ ἀδελφοῦ τὸ πταῖσμα καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἡμέτερα. Οὗτος ὁ μακάριος, πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, ὡς τε πάντα τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι γέροντας πατέρα τοῦτον ἔχειν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ρυθίζεσθαι καὶ ἐκπαιδεύεσθαι, τελευτᾷ, γέρων ὢν καὶ πλήρης ἡμερῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Λιβερίου Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,

Ὅν οὐρανοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, ὃς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον καὶ Παῦλον τὸν Ὁμολογητὴν συνέπραξε τοὺς οἰκείους θρόνους ἀπολαβεῖν. Διὰ ταῦτα Κωνσταντίνος, μετὰ τὴν τελευτὴν Κώνσταντος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, μετεστείλατο αὐτόν ἐκ Ῥώμης· καὶ ἐπιχειρήσας πείθειν αὐτόν καὶ τῆς κοινωνίας Ἀθανασίου ἀπέχεσθαι καὶ τῇ καθαιρέσει αὐτοῦ ψηφίσασθαι, καὶ μὴ δυνηθεὶς, ἐξώρισεν αὐτόν ἐν τῇ Θράκῃ. Ἐν Ῥώμῃ δὲ γενόμενος ὁ βασιλεὺς καὶ παρὰ πάντων ἐκβιασθεὶς, ἐκέλευσε τὸν οἰκεῖον θρόνον ἀπολαβεῖν τὸν μακάριον Λιβέριον. Ἐν ᾧ γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, καλῶς καὶ θεαρέστως βιώσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου, Ἐπισκόπου Κουδρουβῆς.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην,

Πληρῶ θανόντι ἔπαινόν σοι τὸ χρέος.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐν ἀσκήσει πρότερον διαπρέψας καὶ παντοίαις ἀρεταῖς κοσμηθεὶς, ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς Κουδρούβης τῆς κατὰ τὴν Ἰσπανίαν προήχθη. Ζῆλον δὲ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔχων, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πρώτῃ Συνόδῳ παρῆν, τὴν ἀρειανικὴν λύσσαν διελέγων καὶ ἀποκρουόμενος· καὶ τὴν γενομένην κατὰ τὴν Σαρδικὴν αὐτὸς συνεκρότει καὶ τὰ πρῶτα τοῖς τότε συνελθοῦσιν ἐκέκτητο. Οὗτος, πολλῶν καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων ὑπὸ Κωνσταντίου τῶν οἰκείων θρόνων ἀπελαυνομένων, διὰ τὸ μὴ καταψηφίζεσθαι τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καθαίρεσιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, διὰ τὸ μὴ κοινωνεῖν τῇ Ἀρείου κακοδοξίᾳ, ἐν ἐξορίᾳ παρεπέμφθη, καὶ πολλὰ δυσχερῆ καρτερήσας, ἐν αὐτῇ τὸν βίον κατέλυσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Φιλίππου βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος εὐνούχου.

Στίχ. Ἀνὴρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπάδων·

Λευκαίνεται γάρ, καὶ πεφυκῶς Αἰθίοψ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ νέα, τρίχινον ράκος ἐνδυθεῖσα καὶ εἰς φρέαρ ῥιφεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ μανδύας σοι πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα·

Μεθ' ὧν ὑπῆλθες, Ἀνθοῦσα, βαθὺ φρέαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς.

Στίχ. Φανούριος φῶς πᾶσι πιστοῖς παρέχει,

Κἂν εἰς σκότος δ' ἔκειτο τῆς γαίας μέγα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θείαις σχολάζων θεωρίαις, λαμπρυνόμενος ἀύλοις θεαυγίαις, καὶ ἡμέρας υἱός, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, ὡς ἀληθῶς γεγένησαι, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας· μετὰ σώματος Ἀγγέλους ἐμιμήσω· Παραδείσου τρυφῆς, ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λάμπων ἀκτῖσιν ἀπαθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπηρείας· καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶντας Ὅσιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελωδοῦντες κρίζομεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἄναρχον Βασιλέα.

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσηλθες ἐν χαρᾷ, εἰς ἄφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔσεισαν τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, οἱ ἄνεμοι ἀκαθάρτων πνευμάτων· ἐστήρικτο καὶ γάρ, τῆς στάσεως ἐν πέτρᾳ, παμμάκαρ θεοφόρε.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτῶνιον ἐνεδύσω δὲ Πάτερ, ὡραίαν τὴν στολήν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσιν τὴν ἁγίαν Παρθένον, ὑμνήσωμεν λαοί, αὐτὴν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὄν τρέμουσιν

» οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν Ἀγγέ-

» λων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε,

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἔδυσ μὲν οἶά περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ ἥλιον· καὶ ὡς ἀκτῖνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετάς, ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος ἀοίδιμε γέγονε· καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῆ, ἀπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαιώματα Ποιμῆν, τηρήσας ἀλώβητα· ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ σοὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ταῖς θεαῖς Πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεοῦμενος, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ, πεφωτισμένος νῦν παριστάμενος, καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῷ, ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σὲ τιμώντων Ποιμῆν, καὶ τελούντων σου τὴν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἦνωσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-

» τάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι

» καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε-

» νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ

» πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὅλην σαφῶς δεξάμενος, τὴν τρισήλιον αἴγλην, τῆς θεαρχίας πάνσοφε, νῦν Θεὸς χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ φύσει μεθέξει· ὃν δυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, τοὺς τιμῶντάς σε Πάτερ, καὶ τὴν σεπτὴν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦντας, Ποιμὴν θεόφρον Ὅσιε, Ἀσκητῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὁ Πατὴρ ἠρέτησεν, ὡς πολύευκτον κρίνον, Θεοκυῆτορ πάναγνε, διὰ Πνεύματος θείου, πρὸς τὴν Υἱοῦ κατοικίαν, ἀναμέσον εὐρών σε, τῶν ἀκανθῶν πανάμωμε, ἀποστίλβουσιν κάλλει, παρθενικῶ· διὸ δὴ θεόνυμφε σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Κῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Μωσῆς ὁ πολυθρύλητος, κόσμου τερπνότητα, λιπῶν ἐμφρόνως, πόνοις ἀσκήσεως συντονωτάτοις, πάθη ὑπέταξε σαρκός· καὶ καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, νίκης τοὺς στεφάνους ἐκομίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Κύριε πᾶσι δίδου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐγκράτειαν ἀσύγκριτον, στάσιν παννύχιον, ἄγρυπνον ὄμμα, νοῦν φανταζόμενον τὸ θεῖον κάλλος, ἔσχεσ μακάριε Μωσῆ· ὅθεν ἰαμάτων χάριν εἴληφας, πάθη θεραπεύειν χαλεπώτατα. Διὸ σε δυσωποῦμεν· Αἴτησαι πᾶσι Πάτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δαιμόνων πανουργεύματα, καὶ τὰ τοξεύματα καὶ τὰς ἐνέδρας, θεία σκεπόμενος Μωσῆ παλάμη, Πάτερ διήλθες ἀβλαβῶς· καὶ τῇ ἀπαθείᾳ σεμνυνόμενος, πᾶσι τοῖς Ὁσίοις συνηρίθμησαι, πρεσβεῶν δωρηθῆναι, πιστεῖ τοῖς σὲ τιμῶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἢ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα, ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς· Οἶμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον· τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τῶν παθῶν καταλείψας Πάτερ τὴν Αἴγυπτον, τῶν ἀρετῶν ἐν τῷ ὄρει ἀνῆλθες πίστει θερμῇ, τὸν Σταυρὸν τὸν τοῦ Χριστοῦ ἄρας ἐπ' ὤμων σου· καὶ δοξασθεὶς περιφανῶς, τύπος ὄφθης Μοναστῶν, Μωσῆ Πατέρων ἀκρότης· μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δήγματι ἀμαρτίας, μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, καταλεύκανον Πάτερ, μετανοίας τοῖς ὄμβροισι πρεσβείαις σου.

Φόβῳ τῷ τοῦ Δεσπότου, σάρκα καθηλώσας ἅπαν νόημα, ἐμπαθὲς ἐκ καρδίας, θεοφόρε παμμάκαρ ἐξήλειψας.

Αὔλαξι διανοίας, κρύψας τὰ τοῦ λόγου Πάτερ σπέρματα, ἐγεώργησας σῖτον, θησαυροῖς ἀκενώτοις τηρούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅλον με διασφάζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουλευθεὶς ἐκ γαστρὸς σου, σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Πνεύματι κινούμενος, πνευματικαῖς σοφὲ πράξειςιν, ἐγκαρτερῶν, τὰ τῆς πονηρίας καθυπέταξας πνεύματα.

Σθένει δυναμούμενος, θεαρχικῶ Μωσῆ Ὅσιε, τὸν ἰσχυρόν, ἄσαρκος καθάπερ, ἐταπείνωσας δράκοντα.

Ὅμβροις τῶν δακρύων σου, πυρκαϊὰν παθῶν ἔσβεσας, καὶ ποταμός, ὥφθης
χαρισμάτων, πεπλησμένος τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμὰς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς
αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Φέγγος ἄδυτον εἰσδεδεγμένος, ἀπημαύρωσας τῶν νοουμένων, Αἰθιόπων θεοφόρε τὰ
πρόσωπα, καὶ τὰς αὐτῶν κακουργίας διέλυσας, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον ἀπαύστοις σου
νεύσει. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς
ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου
φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ
μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη
κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα
ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν
ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν φιλόσαρκον δαίμονα, ταῖς ἀδιαλείπτους Πάτερ δεήσεις, καὶ τῶν πόνων
ἐπιδόσεις, ἐκ ψυχῆς παμμάκαρ ἀπεδίωξας.

Μεταθεῖς τὴν διάνοιαν, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Ὅσιε, τῆς ἀσκήσεως τὸν
καύσωνα, ὥσπερ θείαν δρόσον καθυπέφερες.

Θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἐκλελαμπρυσμένη Πάτερ πανόλβιε, ἡ καρδία σου τοῦ
Πνεύματος, καθαρὸν ἐδείχθη ἐνδιαίτημα.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκίνωμα, τὴν ψυχὴν μου
φωταγωγήσον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τῷ ἄνθρακι πυρούμενος μάκαρ, τῆς ἀπαθείας, ὕλην εὐκατάπρηστον, τὴν τῶν παθῶν ἀπετέφρωσας.

Ἀστήρ τῆς ἐγκρατείας ὑψώμασι, διαπρέπων, ὄφθης τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καταφωτίζων αἰοίδιμε.

Τεθρίπῳ ἀρετῶν ἐπιβέβηκας, καὶ πρὸς νύσσαν, ἔφθασας οὐράνιον, Πάτερ Μωσῆ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ῥδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νυκτί με ἀμαρτιῶν, καὶ ἡδονῶν ἀμαυρότητι, κυκλούμενον ταῖς ἐν σοί, τοῦ Πνεύματος λάμπησι, ὅλον φωταγωγῆσον, ὅλον πρὸς λιμένα, σωτηρίας Πάτερ ἴθουνον.

Ὡς μέλισσα φιλεργός, τῷ σίμβλῳ τῆς διανοίας σου, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν, ἀθροίσας ἀνέβλυσας, γλυκασμὸν ἀθάνατον, τὴν πικρίαν Πάτερ, τῶν δαιμόνων ἀπελαύνοντα.

Ἐρήμοις ἐγκαρτερῶν, τὴν ἄνω πόλιν κεκλήρωσαι, τὴν σάρκα δουλαγωγῶν, νηστείας θαυμάσιε, τρυφήν πρὸς ἀδάπανον, καὶ πρὸς Παραδείσου, τὰς σκηνώσεις ἐξεδήμησας.

Θεοτοκίον.

Ἄγιασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἰλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καὶ τράπεζαν ἔμψυχον, τὸν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοὶ σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἰθίοπων πρόσωπα, ἀπορράπισας, νοητῶν ἀνέλαμψας, καθάπερ ἥλιος φαιδρός, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σὲ τιμώντων, Μωσῆ παμμακάριστε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Στίχ. Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανάων, Μωσῆ μέλα·

«Ἄνθρωπος ὄψιν, καὶ Θεὸς τὴν καρδίαν».

Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ὀγδόη Αἰθιοπιῆα.

Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ, τῇ δὲ χροῶν μέλας ἀκριβῶς, οἰκέτης πολιτευομένου τινός· ὄν, διὰ πολλὴν δυστροπίαν καὶ ληστρικὴν διαγωγὴν, ἀπόσωτο ὁ ἴδιος δεσπότης. Οὗτός ποτε ποιμένι τινὶ ἐμνησικακήσῃ, παρεμποδίσαντι αὐτῷ εἰς πρᾶγμα, ὄν καὶ ἀποκτεῖναι ἐβουλεύσατο. Μαθὼν δέ, ὅτι πέραν τοῦ Νεῖλου ἐστὶ, πλημμυροῦντος τοῦ ὕδατος, τῷ στόματι δακῶν τὴν μάχαιραν καὶ τὸν ἐπενδύτην τῇ κεφαλῇ ἐπιθείς, διανηξάμενος ἐπέρασε. Προαισθόμενος δὲ ὁ ποιμὴν τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν, φυγὰς ᾤχετο. Ὁ δέ, κριοὺς τέσσαρας ἐπιλέκτους σφαγιάσας καὶ δείσας σειρᾶ, τὸν Νεῖλον ἀντεπέρασε κολυμβῶν. Τὰ κρέα δὲ φαγὼν καὶ τὰ κώδια πωλήσας, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ διηγησάμενος, ἵνα δείξω, ὅτι δυνατόν ἐστι τοῖς βουλομένοις διὰ μετανοίας σωθῆναι.

Οὗτος, ὁπότε κατανοεῖς ἕκ τινος περιστάσεως, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν Μοναστηρίῳ καὶ οὕτω προσῆλθε τῇ μετανοίᾳ, ὡς καὶ τοὺς συμπράκτορας αὐτοῦ ἀγαγεῖν τῷ Χριστῷ. Καθεζομένου δὲ ποτε ἐν τῷ κελίῳ αὐτοῦ, λησταὶ τινες προσέβαλον αὐτῷ, ἀγνοήσαντες εἶναι αὐτὸν τὸν Μωσῆν. Οὗς ὁ μακάριος δεσμήσας σχοινίῳ, καθάπερ σάκκον ἀχύρου, τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις ἐπιθείς, τῷ Κυριακῷ παρεγένετο, καὶ φησὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς· ἐπειδὴ οὐκ ἔξεστί μοι ἀδικεῖν, τούτους δὲ εὖρον ἐπελθόντας μοι, τί κελεύετε περὶ τούτων; Αὐτοὶ δὲ γνωρίσαντες αὐτόν, ὅτι Μωσῆς ἐστὶν ὁ περιβόητος λήσταρχος καὶ ἀκαταγώνιστος, ἐξεμολογησάμενοι τῷ Θεῷ, καὶ αὐτοὶ ἀπετάξαντο καὶ γεγόνασι Μοναχοὶ δοκιμώτατοι. Θεαρέστως οὖν βιώσας ὁ Ἅγιος γέρων καὶ τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καταπαλαίσας, τελευτᾷ ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, γεγονῶς καὶ πρεσβύτερος καὶ καταλιπὼν μαθητὰς ἑβδομήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ νέου.

Στίχ. Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκμηθεὶς ξίφει,

Ψυχῆς τὸ λευκὸν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Διομήδους καὶ Λαυρεντίου, καὶ τῶν Ἁγίων μ'. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ νέῳ Παλατίῳ.

Στίχ. Ποία σε γλῶσσα βροτῶν ὑμνήσει Πέτρε,

Ὅνπερ ὁ Κτίστης ἐμακάρισε πάντων;

Πάντα ἰσχύων τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ,

Τὸν κόσμον ἅπαντ' ἀνεκαίνισας Παῦλε.

Διττοῖς ἀθληταῖς προσδεθεῖσι πλατάνῳ,

Ταθέντα τόξα, πλατάνου κενοὶ ψόφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Στίχ. Εἰ δακρύσας ἦν Ἐζεκίας, ὡς πάλαι,

Ζωῆς ἂν ἄλλην εὔρε προσθήκην πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχ. Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,

Ἔως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Τριάκοντα τρεῖς Μάρτυρες, οἱ ἐξ Ἡρακλείας, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Καὶ τὸ βρέμον πῦρ τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου,

Ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωστιν ἦν τὸ Μωσέως.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Λύμης παθῶν κεκαθαρμένος, τὰς τοῦ Πνεύματος ἀστράπτων λαμπηδόνας, πρὸς τὸ φῶς ἀληθῶς, τὸ ἅυλον μετέβης, ἔνθα χοροὶ μακάριε, Ἀσκητῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν ἐξέφυγες κακίαν, ὠκειώσω δὲ καλῶν τὴν μετουσίαν· καὶ τερπνῶ ἐφετῶ, ἀύλω συνεκράθης, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πόνους ἀσκήσεως ἀμέτροις, τὴν ἐπίπονον ἐξήρανας ἀπάτην· θεοφόρε διό, τὴν ἄπονον ἐφεῦρες, τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν, εὐλογῶν σου τὸν Δεσπότην.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς προσευχαῖς νευρούμενος, ταπεινώσει ὑψούμενος, τῇ δικαιοσύνῃ τὴν ψυχὴν λαμπόμενος, ἀγάπη κοσμούμενος, πρὸς ἀρετῶν ἀκρόρειαν, πρὸς περιφανές, Πάτερ ἀνέδραμες ὕψος, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μελανὸς μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν φαιδροτέραν δέ, τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν κτησάμενος, δαιμόνων ἡμαύρωσεν, ἐξοφωμένα πρόσωπα· τὰς δὲ τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνει καρδίας, αὐτοῦ τῇ ἐκμιμήσει, τῶν θερμῶς μελωδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ ταπεινώσει πάντοθεν, πεφραγμένος διέφυγες, Πάτερ Αἰθιόπων νοητῶν τοξεύματα· ἀλείπτῃς δὲ γέγονας, τῶν μοναστῶν πρὸς πάλιν ἐχθρῶν, ἔργοις τε καὶ λόγοις, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἀγνή, ᾧ μελωδεῖ πᾶσα κτίσις· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δη- » μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλο- » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἐν ἔργοις ὄντως τὴν ζωὴν, ἀγαθοῖς διατελέσας ἀπέλαβες, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, καὶ τοῦ σοῦ πόθου πέρας κατέλαβες· ἐορταζόντων δὲ ἐν ᾧ, φωνὴ μετ´ αἰνέσεως, χαίρων ἐσκήνωσας, ἀξιάγαστε Μωσῆ Πάτερ Ὅσιε.

Στάζουσι Πάτερ γλυκασμόν, ὠφελείας οἱ τῶν πόνων ἰδρῶτές σου, καὶ τὴν πικρίαν ἡμῶν, τῶν παθημάτων ἀποδιώκουσιν· ἀναβλυστάνουσιν ἡμῖν, ἰάσεις τὰ λείψανα, καὶ σηπεδόνας κακῶν, καὶ ψυχῶν τὸν μολυσμὸν ἐκκαθαίρουσι.

Στεφάνοις ἔστεψε Χριστός, ἀμαράντοις σου τὴν κάραν θεσπέσιε, νενικηκότος στερρῶς, τὰς παρατάξεις τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ τῶν Ὀσίων τοῖς χοροῖς, ὁσίως ἠρίθμησε· μεθ´ ὧν ἰκέτευε, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν προπατόρων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεῖα σου ἦνωσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα- » τάβασιν, ὅπως ὁ Ἵψιστος ἐκόν, κατῆλθε μέχρι » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε- » νος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πι- » στοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τῶν νοητῶν διέκοψας, κεφαλὰς Αἰθιόπων, Πάτερ Μωσῆ μακάριε, τῇ μαχαίρᾳ τῶν θείων, σοῦ προσευχῶν θεοφόρε· νίκης ὅθεν βραβεῖα, παρὰ Χριστοῦ ἀπέιληφας· ᾧ καὶ νῦν σὺν Ἀγγέλοις, παρεστηκώς, ἀπαθείας λάμπων φωτοχυσία, σοὺς ὑμνητὰς καὶ πρόσφυγας, λάμπρυνον σαῖς πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον.

Ζήσας αἰσχυρῶς ἀπάλεσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, καὶ ὠμοιώθην κτήγεσιν, ἀνοήτοις ὀτάλας, ἃ οὐκ ἐξὸν ποιεῖν πράττων. Δέσποινα Θεοτόκε, λαμπρύνασά με κάθαρον, τοῦ φωτός σου ταῖς θείαις, μαρμαρυγαῖς, καὶ ὑσσώπῳ Κόρη τῆς μετανοίας, καὶ δεῖξόν με τὸν δοῦλόν σου, σκεῦος εὐχρηστον θεῖον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τέσσαρα, δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὄρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἢ Κεφαλῆ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις. Ὡ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μαιφονίας πλήρους! Ἄλλ΄ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Ὡρχήσατο ἡ μαθήτρια, τοῦ παμπονήρου διαβόλου, καὶ τὴν Κεφαλὴν σου Πρόδρομε, μισθὸν ἀφείλετο. Ὡ συμποσίου πλήρους αἱμάτων! Εἶθε μὴ ὤμοσας Ἡρώδη ἄνομε, ψεύδους ἔκγονε· εἰ δὲ καὶ ὤμοσας, μὴ εὐώρησας· κρεῖττον γὰρ ψευσάμενον ζωῆς ἐπιτυχεῖν, καὶ μὴ ἀληθεύσαντα, τὴν Κάραν τοῦ Προδρόμου ἀποτεμεῖν. Ἄλλ΄ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἔδει σε ὦ Ἡρώδη, τὸν τῆς μοιχείας ἔλεγχον, δι΄ ἔρωτα σατανικόν, καὶ οἶστρον θηλυμανίας, θανάτῳ κατακρῖναι· οὐκ ἔδει σε τούτου τὴν πάντιμον Κάραν, παρανόμῳ γυναικί, δι΄ ὄρκον ὀρχήσεως, παραδοῦναι σφαλερῶς. Ὡ! πῶς ἐτόλμησας τοιοῦτον φόνον τελέσαι; πῶς δὲ οὐ κατεφλέχθη ἡ ἀσελοῦς ὀρχήστρια, ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου, ἐπὶ πίνακι βαστάζουσα ταύτην; Ἄλλ΄ ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλιν ταραττεται· Ὡ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστῆς ἀπετέμενετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σοῦ Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ α΄. Γενεθλίων τελουμένων (ἀνωτέρω).

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγγύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μ' 1, μα' 17, με' 8, μη' 20, νδ' 1).

Τάδε λέγει Κύριος· Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ. Παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπεινώσις αὐτῆς· λέλυται γὰρ αὐτῆς ἡ ἀμαρτία· ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ τὰ ἀμαρτήματα αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας· καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ· ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἐγὼ ἐπακούσομαι, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς· ἀλλὰ ἀνοίξω ἐκ τῶν ὀρέων ποταμούς, καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγὰς. Ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἔλη, καὶ τὴν διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγοῖς. Εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ νεφέλαι ῥανάτωσαν δικαιοσύνην. Ἀνατειλάτω ἡ γῆ, καὶ βλαστησάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα. Φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγεῖλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο. Λέγετε, ὅτι ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ. Καὶ ἐὰν διψήσωσι δι' ἐρήμων, ἐξάξει αὐτοῖς ὕδωρ ἐκ πέτρας. Εὐφράνθητι στεῖρα ἢ οὐ τίκτουςα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Προφητείας Μαλαχίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1).

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἴδου ἐγὼ ἐξαποστελῶ τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου. Καὶ ἤξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε. Καὶ τίς ὑπομενεῖ ἡμέραν εἰσόδου αὐτοῦ; ἢ τίς ὑποστήσεται ἐν τῇ ὀπτασίᾳ αὐτοῦ; Διότι αὐτὸς εἰσπορεύεται ὡς πῦρ ἐν χωνευτηρίῳ,

καὶ ὡς πόα πλυνόντων. Καὶ καθιεῖται χωνεύων, καὶ καθαρίζων ὡς τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. Καὶ προσελεύσεται πρὸς ἡμᾶς ἐν κρίσει· καὶ ἔσται μάρτυς ταχὺς ἐπὶ τοὺς πονηροὺς, καὶ ἐπὶ τὰς μοιχαλίδας, καὶ ἐπὶ τοὺς ὀμνύοντας τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐπὶ ψευδῆ, καὶ τοὺς μὴ φοβουμένους αὐτόν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι· καὶ ὑμεῖς υἱοὶ Ἰακώβ ἐξεκλίνατε νόμιμα, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε. Διὰ τοῦτο ἐπιστρέψατε πρὸς με, καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καὶ μακαριοῦσιν ὑμᾶς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐπιβλέπων ἀναμέσον δικαίου, καὶ ἀναμέσον ἀνόμου, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἧ ἔγὼ ποιῶ εἰς περιποίησιν τῶν ἀγαπώντων με. Ἐπίγνωτε οὖν, καὶ μνήσθητε τοῦ νόμου Μωσῆ τοῦ δούλου μου, καθότι ἐνετειλάμην αὐτῷ ἐν Χωρήβ, πρὸς πάντα τὸν Ἰσραήλ, προστάγματα καὶ δικαιώματα. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱόν, καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 7. ε' 1).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Κατακρινεῖ δίκαιος ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς· ὄψονται γὰρ τελευτὴν δικαίου, καὶ οὐ μὴ συνήσουσι τί ἐβουλεύσαντο περὶ αὐτοῦ. Ὅτι ῥήξει Κύριος τοὺς ἀσεβεῖς ἀφώνους πρηνεῖς, καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολεῖται. Ἐλεύσονται γὰρ ἐν συλλογισμῷ ἀμαρτημάτων αὐτῶν δειλοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξ ἐναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν. Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν, καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ. Ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἐροῦσι γὰρ ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες, καὶ διὰ στενοχωρίαν στενάξουσι καὶ ἐροῦσιν· Οὗτος ἦν, ὃν ἔσχομεν ποτὲ εἰς γέλωτα, καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμού οἱ ἄφρονες; Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον. Πῶς δὲ κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ, καὶ ἐν ἀγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ ἔστιν; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἐπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν. Ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβου καὶ ἀπωλείας, καὶ ὠδεύσαμεν τρίβους ἀβάτους· τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Τί σε καλέσωμεν Προφήτα; Ἄγγελον, Απόστολον, ἢ Μάρτυρα; Ἄγγελον, ὅτι ὡς ἀσώματος διήξας. Απόστολον, ὅτι ἐμαθήτευσας τὰ ἔθνη. Μάρτυρα δέ, ὅτι σοῦ ἡ κεφαλὴ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐτμήθη. Αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῆς ἀποτμηθείσης κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, τὰ μνημόσυνα τελέσωμεν, ποτὲ μὲν ἐπὶ πίνακι ἐκβλυζούσης αἵματα, νυνὶ δὲ ἐν τοῖς πέρασι προχεούσης ἰάματα.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ ἀνοσιουργότροπος μήτηρ τοῦ φόνου, τὴν ἐξ ἀνόμου συμπλοκῆς, αὐτῆς πανασελγῆ θυγατέρα, κατὰ τοῦ πάντων τῶν Προφητῶν, θεοπροκρίτου μείζονος, φονοτρόπῳ συμβουλῇ ἐσκευώρητο. Τοῦ γὰρ ἐχθίστου Ἡρώδου, τελούντος συμπόσιον, τοῦ ἑαυτοῦ ἀθεμίτου Γενεθλίου, μεθ' ὄρκου αἰτήσασθαι παρεσκεύασε, τὴν θαυματόβρυτον τοῦ θεοκήρυκος, τιμίαν κεφαλὴν· ὃ καὶ τετέλεκεν ὁ παράφρων, θυμελικῶς ὀρχήματος, δούς αὐτὴν ἀντίμισθον εὐορκίας χάριν. Ὅμως οὐκ ἐπαύσατο, ὁ μύστης τῆς Χριστοῦ παρουσίας, τὴν θεοστυγῆ μῖξιν αὐτῶν, καὶ μετὰ τὸ τέλος στηλιτεύειν, ἀλλ' ἐλέγχων ἐβόα· Οὐκ ἔξεστί σοι, λέγων, μοιχεύειν τοῦ ἀδελφοῦ σου, Φιλίππου τὴν γυναῖκα. Ὡ γενεθλίου προφητοκτόνου, καὶ αἱμάτων γέμοντος συμποσίου! Ἡμεῖς δὲ εὐσεβοφρόνως, ἐν τῇ ἀποτομῇ τοῦ Προδρόμου, λευχειμονοῦντες ἐορτάσωμεν, ὡς ἐν εὐσήμερῳ ἡμέρῳ ἀγαλλιώμενοι· καὶ αἰτησώμεθα τοῦτον, ἐξευμενίσαι τῇ Τριάδι, τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας ρύσασθαι ἡμᾶς, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῆς ἀνόμου πράξεως, τοὺς ἐλέγχους ἐκφυγεῖν ὁ Ἡρώδης βουληθείς, τὴν κεφαλὴν σου Πρόδρομε, παρανόμῳ γυναικὶ παρεδίδου σφαλερῶς· οὐ γὰρ ἐπέγνω ὁ δαίλιος στηλιτεύων ἑαυτόν, ἐπὶ δίσκου περιφέρων αὐτήν. Ἀλλ' ὡς ἀγνείας πρακτικὸς διδάσκαλος, καὶ μετανοίας ὁδηγὸς σωτήριος, πρέσβευε Βαπτιστὰ τῷ Χριστῷ, ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας λυτρώσασθαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Τῆς μετανοίας ὁ κῆρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστὰ, ἐκτμηθείς σου τὴν κάραν, τὴν γῆν ἡγίαςας· ὅτι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τοῖς πιστοῖς ἐτράνωσας, καὶ παρανομίαν ἐξηφάνισας. Ὡς παρεστηκὸς τῷ θρόνῳ, τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Διὰ τὸν νόμον Κυρίου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης, ὦ πανάγιε Ἰωάννη. Ἦλεγξας βασιλέα, δυσσεβῆ παρανομήσαντα, παρρησία ἀμέμπτῳ· διὸ θαυμάζουσί σε στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων· δοξάζουσί σε χοροὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων· τιμῶμέν σου καὶ ἡμεῖς, τὴν ἐτήσιον μνήμην πανένδοξε, δοξάζοντες τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὴν σὲ στεφανώσασαν, Πρόδρομε μακάριε.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλπιδί ἐπ' αὐτόν.

Ὁ ἐκ Προφήτου Προφήτης, καὶ μείζων Προφητῶν γενόμενος, ἐκ κοιλίας μητρὸς ὁ ἡγιασμένος, εἰς ὑπουργίαν Κυρίου, σήμερον ὑπ' ἀνόμου βασιλέως, τὴν κάραν

ἀπετμήθη· καὶ τὴν ἀσέμνως ὀρχησαμένην κόρην, τρανῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκτομῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκτομὴν διελέγξας, ἤσχυνε τῆς ἀμαρτίας τὴν φάλαγγα· καὶ διὰ τοῦτο βοῶμεν· Βαπτιστὰ Ἰωάννη, ὡς ἔχων παρῆρσιαν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, σὺ βασιλεῖς ἤλεγξας, παρανομίαν μὴ ἐργάζεσθαι· διὸ παίγνιον ἀνόμου γυναικός, ἔπεισε τὸν Ἡρώδη ἀποτεμεῖν σου τὴν κεφαλὴν· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομά σου. Παρῆρσιαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσει κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδι, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἶροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεΐᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μεσίτην συμφώνως νόμου καὶ χάριτος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν· ὅτι μετάνοιαν ἡμῖν προεκήρυξε, καὶ Ἡρώδη ἐμφανῶς, στηλιτεύσας εὐθαρσῶς, τὴν κάραν αὐτοῦ ἐτμήθη· καὶ ἄρτι ζῶν μετ' Ἀγγέλων, Χριστῷ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξαΐσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τόκος ὁ τῆς λοχείας σου, ἐν σοὶ ἐγνώρισται ἀγνὴ ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἢ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ἐκ μήτρας Προφήτην ἀναδειχθέντα ἡμῖν, καὶ ἐκ στείρας φωστῆρα τῇ οἰκουμένη φαιδρῶς, προελθόντα ἐν ῥδαῖς ἀνυμνήσωμεν, τοῦ Χριστοῦ τὸν Βαπτιστὴν, καὶ νικηφόρον ἀθλητὴν, τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεϊάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα Ἄγνη καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθέने, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ τῆς στείρας ἐκλάμπας ψήφῳ Θεοῦ, καὶ δεσμὰ διαρρήξας γλώσσης πατρός, ἔδειξας τὸν ἥλιον, ἑωσφόρον ἀυγάζοντα· καὶ λαοῖς ἐν ἐρήμῳ, τὸν Κτίστην ἐκήρυξας, τὸν ἀμνὸν τὸν αἶροντα, τοῦ κόσμου τὰ πταισμάτα· ὄθεν καὶ πρὸς ζῆλον, βασιλέα ἐλέγξας, τὴν ἔνδοξον κάραν σου, ἀπετμήθης ἀοίδιμε, Ἰωάννη πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθέने Μῆτερ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον, δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον·

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης...

(Ζήτη τοῦτο τῆ γ' τῆς ζ' Ἑβδομάδος).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Προδρόμου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἔϊτα τὸ Στιχηρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τῆς μετανοίας ὁ κῆρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστά, ἐκμηθεῖς σου τὴν κάραν, τὴν γῆν ἡγίαςας· ὅτι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τοῖς πιστοῖς ἐτράνωσας, καὶ παρανομίαν ἐξηφάνισας. Ὡς παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ, τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τοῦτο ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου εἰς ζ', καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η'.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἀπὸ νηδύος στειρωτικῆς, φανέντα Προφήτην, τοῦ ἐκ μήτρας παρθενικῆς, κυοφορηθέντος ἀπορρήτως, τὸν ἱερὸν ἀνυμνήσωμεν Πρόδρομον.

Τοὺς ὅρους τῆς φύσεως ὑπερβάς, τῆς δικαιοσύνης, συνετήρησας τοὺς θεσμούς, παράνομον μῆξιν διελέγχων, μὴ δεδοικῶς βασιλέων θρασύτητα.

Τοῦ νόμου τῷ γάλακτι ἐκτραφεῖς, τὴν νομοθεσίαν, συναφείας τῆς νομικῆς, ὡς νόμου σφραγὶς ἐπισφραγίζων, ἀντικατέστης πρὸς μύσος ἀκόλαστον.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Κανὼν δεύτερος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας.

Τὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Χριστοῦ, ὡς Πρόδρομον καὶ φίλον αὐτοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνον, τὸ καύχημα τοῦ νέου λαοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Προδρόμου, ἀγγελικῶς χορεύσωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ βοήσωμεν· Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ ἰκέτευε, ἀρρήτῳ λόγῳ σαρκωθέντα Θεόν, πάσης περιστάσεως, λυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία· Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς...

(Ὅρα τὰς Καταβασίας ταύτας τετυπωμένας εἰς τὴν Α΄ τοῦ παρόντος Μηνός, σ. 7 κ.έξ.).

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄσεμνον ἀναίδειαν, τῷ μεθυσμῷ πλησθὲν κόριον, Δός μοι φησί, Κάραν Ἰωάννου, τῷ Ἡρώδῃ ἀνέκραζε.

Ἡ παῖς ἐξωρχήσατο, καὶ ὡς παράνομον τέρψασα, τὸν Ἡρώδην, πρὸς φόνον ἀνθέλκει, τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

ᾠ σῆς ἀθλιότητος, Ἡρώδῃ ἄφρον καὶ ἄνομε! ποία τόλμη, κόρης ἀσελγούσης, φόνον ἄδικον ἔπραξας;

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Δεύτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παλαιᾶς ὡς μεσίτης, καὶ τῆς καινῆς Πρόδρομος, εὐαγγελικῶν κηρυγμάτων, σὺ προϊστάμενος, μῆξιν παράνομον, τυρανικὴν διελέγξας, εὐκλεῶς τὸν θάνατον, χαίρων διήνυσας.

Ἐκ μητρὸς παρανόμου, προβιβασθὲν κόριον, ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, Ἡρώδῃ ἔφησε· Δὸς ἐπὶ πίνακι, τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου, τῇ μητρὶ χαρίσασθαι, δῶρον ποθοῦμενον.

Τοὺς ἐλέγχους μὴ φέρων, ὁ ἀναιδὴς τύραννος, τῆς θεοφρουρήτου σου γλώττης, ἔνδοξε Πρόδρομε· κόρη προδίδωσι, θυμελικῶν ὀρχημάτων, τὴν σεπτὴν σου ἔπαθλον, Κάραν ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἐνοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὄφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναι σε· ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνη φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότε, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς Μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν Κάραν ἐκτέμενεται.

Δόξα. Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νῦν ἐπέφανε ἡμῖν, ὁ τοῦ Σωτῆρος Βαπτιστής, καὶ εὐφραίνει νοητῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τὸ τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καὶ Προφητῶν ἢ σφραγίς· ὅθεν τοῦ Χριστοῦ, ἐδείχθη Πρόδρομος, καὶ Μάρτυς ἀψευδῆς, τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Πνευματικοῖς οὖν ἄσμασι συμφώνως, τῷ Ἰωάννῃ βοήσωμεν· Προφήτα κῆρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἀγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυφορίας τὸ φρικτόν· πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν, ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι· καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Ῥοδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Οὐκ ἐνεγκών, τὸ τῶν ἐλέγχων ἀπότομον, ὁ τοῦ νόμου, ταῖς ποιναῖς ὑπεύθυνος, οὐ παρῥησίαν θεοσεβῆ, ὁ ταῖς ἀσελγείαις, τῶν ἡδονῶν συμφυρόμενος, δεσμῆσας συνετήρει, τὸν ἀύλως τοῖς ἄνω, πρὸ τοῦ τέλους χοροῖς συναπτόμενον.

Ψυχοβλαβῆ, μέθην καὶ οἶστρον ἀκόλαστον, ἐκνοσήσας, ἔκδοτος ὁ δειλῆς, τοῖς χορικοῖς κρότοις τῶν ποδῶν, ἀποδεδειγμένος, φονεὺς Προφήτου γεγένηται· συνέλαβε γὰρ μέθην, ἀσωτίας μητέρα, καὶ δεινὴν ἀνομίαν ἀπέτεκε.

Ὄντως ἐν σοί, οὐ διεψεύσθη ἡ θεία φωνή· τῶν Προφητῶν, σὺ γὰρ περισσότερος, ὡς προφητείας ἀξιωθείς, ἐξ αὐτῆς νηδύος, ἐν ἀτελεῖ τῷ τοῦ σώματος, καὶ τὸν προφητευθέντα, ὑπὸ σοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ ἰδὼν καὶ βαπτίσας ἐν σώματι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, χριστιανῶν τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Δεύτερος. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Οὐκ ἔφερε τοὺς σοὺς, ἐλέγχους ὁ Ἡρώδης, θεράπον τοῦ Χριστοῦ, παμμάκαρ Ἰωάννη· ὅθεν ὀπλίζει τὸν ἄδικον πρὸς σὲ φόνον, οὐκ αἰδεσθεῖς σου τὸ σεβάσμιον.

Οἶστρον καὶ τῇ μέθῃ, ὁμοῦ βεβακχευμένος, ὁ ἄδικος βασιλεὺς, σὲ παμμάκαρ παρανόμως θανατηφόρον ἀπάγει ψήφῳ Προφήτα, οὐκ αἰδεσθεῖς σου τὸ σεβάσμιον.

Τῆς κόρης ὁ δεινός, ὑπαχθεῖς τοῖς λόγοις, Ἡρώδης δυσσεβῆς, τῇ μοιχαλίδι δῶρον, τὴν Κεφαλὴν σου Προφήτα ὄντως παρέχει, ἀφ' ἧς πηγάζεις χάριν πᾶσιν ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, ἀγία Θεοτόκε· χαῖρε ἢ χαράν, κυήσασα τῷ κόσμῳ· χαῖρε ἢ μόνη ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων, εὐλογημένη Θεοτόκε ἀγνή.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Μητρικαῖς ὑποθήκαις, ἄθλον τῆς ὀρχήσεως τῆς κακοδαίμονος, τῆς ὠμῆς λεαίνης, ὁ ὠμότερος σκύμνος ἠτήσατο, ἦν καὶ θῆρες πάντες, ἐν ἐρημίαις ἠύλαβοῦντο, Κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ἦ τῶν σῶν ἀνεφίκτων, καὶ ἀκαταλήπτων κριμάτων Φιλάνθρωπε! ὅτι τοῦ ἐκ μήτρας, πεφηνότος δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ συναυξηθέντος, τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἀγνείᾳ, ἀσελγὲς κατωρχήσατο κόριον.

Προσφιλὲς καὶ οἰκεῖον, τῷ τὴν συζυγίαν τὴν ἄσεμνον στέργοντι, γενεσίων πότοις, καὶ Προφήτου συνάψαι ἀναίρεσιν, καὶ κρατῆρα πλήρη, προφητικῶν τοῖς φιληδόνοις, καὶ ἀγίων αἱμάτων κεράσασθαι.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Δεύτερος. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὁρχήσεως ἐδίδοτο μίσθωμα, τῆς ἀπάτης, τῇ κόρῃ ἐν πίνακι, Προδρόμου Κάρα· ὦ ἄνοια!

Τῷ λύθρῳ σταζομένης τῆς Κάρας σου, Θεοκῆρυξ, μοιχαλὶς ἐτέρπετο, φρονοῦσα μέγα· ὦ ἄνοια!

Σιγᾶν σου μὲν τὴν γλῶτταν ὑπέλαβεν, ὁ Ἡρώδης· ἢ δὲ καὶ σιγήσασα, πλέον ἐλέγχει πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ νόμου τῶν ἐντολῶν, προκινδυνεύων μακάριε, ἐλέγχοις παιδαγωγεῖς, τὸν παρανομήσαντα· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, δυσμενῶν πνευμάτων, ῥιπιζόμενος προσπνεύσεσι.

Τῷ λύθρῳ τῷ τῆς σφαγῆς, ἢ Κεφαλῇ σταζομένη σου, ἠνέχθη τῶν πορνικῶν, ἀγώνων εἰς μίσθωμα, Ἡρώδην ἐλέγχουσα, καὶ μετὰ τὸ τέλος, ὡς τὴν φύσιν συνθολώσαντα.

Ἐρήμους περιπολῶν, θριξὶ καμήλου σκεπόμενος, τὰς μὲν ὡς φωτολαμπές, κατῴκεις ἀνάκτορον, τὰς δὲ ὡς βασιλείον, περιφέρων κόσμον, τῶν παθῶν κατεβασίλευσας.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν, παισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή· καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἐπήγασας τῷ πλήθει τῶν πιστῶν, Ἰωάννη ἔνδοξε, θεῖα διδάγματα, τὸν ἀμνὸν τὸν τοῦ Θεοῦ καταγγείλας ἡμῖν.

Σεμνότητος καὶ βίου ἀκριβοῦς, ἀψευδὲς ὑπόδειγμα, μέμνησο Πρόδρομε, τῶν ὑμνούντων σε Χριστῷ, παριστάμενος.

Πρεσβείαις σου Προφήτα τοῦ Χριστοῦ, Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, κόσμον εἰρήνευσον, διασφύζων ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν γαστρί, τὸν Λόγον κηύσασα, ρῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή, οἰκονομία γέγονέ τις θεϊκή, ἵνα καὶ τοῖς ἐν Ἄδι τοῦ Σωτῆρος κηρύξη τὴν ἔλευσιν. Θρηνεῖτω οὖν Ἡρωδιάς, ἄνομον φόνον αἰτήσασα· οὐ νόμον γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ, οὐ ζῶντα αἰῶνα ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ γενέσια τοῦ Ἡρώδου, πᾶσιν ἐφάνησαν ἀνόσια· ὅτι ἐν μέσῳ τῶν τρυφόντων, ἡ Κεφαλή τοῦ νηστεύοντος, παρετέθη ὡσπερ ἔδεσμα. Τῇ χαρᾷ συνήφθη λύπη, καὶ τῷ γέλῳτι ἐκράθη πικρὸς ὄδυρμός· ὅτι τὴν κάραν τοῦ Βαπτιστοῦ, πίνακι φέρουσα, ἐπὶ πάντων εἰσῆλθεν, ὡς εἶπεν ἡ παῖς· καὶ διὰ οἷστρον, θρῆνος ἐπέπεσε πᾶσι τοῖς ἀριστήσασι τότε, σὺν τῷ βασιλεῖ· οὐ γὰρ ἔτερψεν ἐκείνους, οὔτε Ἡρώδην αὐτόν· φησὶ γάρ· Ἐλυπήθησαν λύπην οὐκ ἀληθινήν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Τέμνει κεφαλὴν χεῖρ μαιφόνος ξίφει,

Τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.

Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη Προδρόμου τάμεν ἀνχένα χαλκός.

Ὅς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὲρ ἅπαντας εἶναι ὑπὸ Χριστοῦ, καὶ Προφήτου περισσότερος· ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστροῦ καὶ τοῖς ἐν γῆ καὶ ἐν τῷ Ἄδι

τὸν Χριστὸν κηρύξας. Οὗτος ἦν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως καὶ Ἑλισάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας Γαβριὴλ τεχθεὶς· ἐτμήθη δὲ τὴν τιμίαν κεφαλὴν ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὴν παράνομον μῖξιν τῆς Ἡρωδιάδος. Οὗτος, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς νηδύος ἀγιοσύνην περικείμενος, ἀγνεῖαν εἰσοικισάμενος, σωφροσύνην ἀσπασάμενος, ἀτροφίαν ἀσκήσας, καὶ πάσης ἀνθρώπων ἐπιμιξίας ἀπερρώγως καὶ τὴν ἔρημον ὡς πόλιν οἰκήσας, θηρίοις συνδιαιτώμενος, καμήλου θριξὶ σκεπόμενος, δερματίνῃ ζώνῃ περισφιγγόμενος, καὶ ἴσα πτηνοῖς τὸ τῆς τροφῆς κεκτημένος αὐτόματον, μελέτην δὲ διηνεκῆ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ποιούμενος, ἠγεῖτο τῆς αὐτοῦ φυλακῆς καὶ τηρήσεως, πάντα δεύτερα καὶ ὑποδεῖ· ὁ τοὺς ὄρους ὑπερβάς τῆς φύσεως καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον καὶ πάσης ἐπέκεινα φύσεως βαπτίσας Χριστόν.

Τοῖνυν, ὁ πολὺς ἐν ἀκολασίᾳ Ἡρώδης, τοῦ ἰουδαϊκοῦ τετραρχῶν ἐδάφους, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου γυναῖκα πρὸς γάμον ἠγάγετο. Θείῳ οὖν κινήθεις ζήλω ὁ Προφήτης, καὶ ἀληθείας ὄπλοις φραζάμενος, ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννον· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἐντεῦθεν, φυλακὴ καὶ δεσμὰ περὶ τὸν Ἅγιον, τοῦ μανικοῦ γυναιίου πρὸς τοῦτο τὸν ἐραστὴν συνελάσαντος. Ὅθεν Γενεθλίῳν τελουμένων καὶ πότου δασιλοῦς καὶ φιληδόνου πρὸς παραφροσύνην ἐκκυλίσαντος τὸν ἐστιάτορα, ὄρχησις γίνεται ἐταιρικοῦ θυγατρίου, καὶ μισθός, Προφήτου ἀναίρεσις. Αὐτίκα οὖν ἤχθη ἐπὶ πίνακος ἡ τοῦ Δικαίου κεφαλὴ καὶ ἐπεδόθη μαγλώση καὶ μοιχαλίδι γυναικί, ἔτι τὸ αἷμα στάζουσα καὶ τὰ αὐτὰ φθεγγομένη. Ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει, ἀπεχούση τῆς Ἱερουσαλήμ ἡμέρας ὁδόν. Ἐνθα καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἄρξας Τετράρχης τοὺς ἀνακτορικοὺς ἐπήξατο δόμους καὶ ὁ προφητοκτόνος ἐτελέσθη πότος. Ἐκεῖ καὶ τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἅγιον περισταλὲν παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀπεκρύπτετο σῶμα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου, Χριστέ, πρεσβείαις ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀκόλαστον ὄρεξιν, δεινὴν τε μέθην καθοπλισάμενος, προσβαλὼν κατερράγης, πρὸς ἐγκρατείας πύργον ἀκλόνητον, καὶ σωφροσύνης πρὸς πόλιν ἀπόρθητον, τὸν τοῦ Χριστοῦ Βαπτιστὴν, Ἡρώδη ἄνομε.

Οὐκ ἔφριξε Πρόδρομε, οὐ συνεστάλη οὐ κατενάρκησεν, ἡ μεμαθητευμένη, τῷ διαβόλῳ τὴν σὴν προσφέρουσα, τιμίαν Κάραν, ἀναιδῶς ἐν πίνακι, προβιβασμοῖς μητρικοῖς, ἐκμοχλευθεῖσα τὸν νοῦν.

Ὡς λύχνος προέλαμψας· προαπεστάλης δὲ ὥσπερ Ἄγγελος· ὡς Προφήτης κηρύττεις, ἀμνὸν Θεοῦ τὸν φανέντα Χριστόν· ὡς Μάρτυς ξίφει κεφαλὴν ἐκτέμνεται, προκαταγγέλλων αὐτόν, καὶ τοῖς ἐν Ἄδι νεκροῖς.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς καταδίκης τοῦ πάλαι πτώματος, τὴν φανεῖσαν αἰσίαν, ἐλευθερίας σὲ Μητροπάρθενε, σὺν τῷ Υἱῷ σου τῷ δόντι ἀντίλυτρον, ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτόν, ἀεὶ δοξάζομεν.

Δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Δοῦλος Δεσπότητος παρουσίαν, ἐωσφόρος τε ἥλιον προμηνύων, Ἰωάννης εἰς Ἄδου, ἀνέδραμε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς Ἡρώδου ἀφροσύνης! τὸν ἰσάγγελον ἐν σώματι ἀύλω, τῷ ἀσέμνῳ γυναιῷ, ὡς παίγιον δωρεῖται· Εὐλογητὸς εἶ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δέξαι με Ἅγιε ἁγίων, λιτανεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Δεσπότητι βοᾷ, ὁ Πρόδρομος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἄγνη, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ ἡ´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ προδραμὸν τοῦ τόκου σου, καὶ τοῦ θείου παθήματος, ἐν τοῖς κατωτάτοις διὰ ξίφους φίνεται, Προφήτης καὶ Ἄγγελος, καὶ τῆς ἐκεῖ εἰσόδου σου, ὡς φωνὴ τοῦ Λόγου, Ἰωάννης κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ρύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Παρθενικῆς γεννήσεως, προδραμὸν ἐκ στειρώσεως, νῦν τῆς ἐκουσίου τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος, ὑπῆρξας σταυρώσεως, προοδευτῆς ἐκμηρίσεως, τῆς κεφαλικῆς, τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ρύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος, ἐκμηθεισῆς σου Πρόδρομε, ἢ τῆς σῆς σαρκὸς ψυχὴ ἡγεμονεύουσα, ἐκ ταύτης διήρητο· ἀλλ' ἢ Θεότης ἐκ τῆς σαρκός, τοῦ Ἐμμανουήλ, οὐ διηρέθη ἐντεῦθεν, ὅστον οὐ συνετρίβη, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότητος· διὸ ὑπερυψοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τὰς ὀτειλάς, τῇ συμπαθεῖ πρεσβείᾳ σου, Παρθένε ἐξάλειψον, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον· σῶσόν με πανάμωμε, τὸν ἄσπαστον σῶσον· σὺ γάρ μου εἶ προστάτις, καὶ ἀντίληψις μόνη, ἄγνη εὐλογημένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεύτερος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Παρανομῶν ὁ τύραννος, Ἡρώδης ὁ ἀλάστωρ ποτέ, καὶ εἰς εὐωχίαν γενεσίων παρατραπεῖς, τὴν παῖδα ὀρχήσασθαι, παρασκευάζει ὄρκους αὐτήν, πείσας πᾶσαν αἴτησιν, αὐτῆς ἐκπληρῶσαι· ἢ δὲ ἐκβιβασθεῖσα, διδαχαῖς ταῖς μητρῶαις, ἐν πίνακι αἰτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Μιαυφονίας ἔγκλημα, ἐαυτῷ κληρωσάμενος, κόλασιν ἀπέραντον Ἡρώδης ὁ ἄθλιος, ὁ ἄναξ εἰσπράττεται, παρανομήσας ἄθεσμα· ἔδεσμα γὰρ ὥσπερ, τῇ τραπέζῃ προσάγει,

τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου, ἀπελέγχουσιν αὐτόν, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ φαεινὸς Ἀπόστολος, τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομος, μάκαρ Ἰωάννη Προφητῶν ὁ πρόκριτος, λιταῖς σου περίσφζε, τοὺς ἐκτελοῦντας πόθῳ σου, μνήμην τὴν φαιδρᾶν, καὶ φωτοφόρον βοῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἄγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κηῖσασα, Κόρη Παναγία τὸν ἀγίοις Ἄγιον, δι' οἶκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμὲν ἀφύρτως βροτοί, σῶσαι τοὺς αὐτῶ, ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἐφριξε φάλαγξ πονηρά, καὶ ὁ ταύτης πρωτοστάτης διάβολος, τὴν θεολόγον σου, Προφήτα γλῶσσαν Χριστὸν κηρύττουσαν, καὶ διὰ κόρης ἀσελγοῦς, Ἡρώδην ἀνέπεισε, κατατομήσαι σε· ἀλλ' ἡμεῖς σε οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Φάραγξ μὲν φύσις ταπεινή, ἀνυψώθη καὶ βουνὸς τεταπείνεται, ἢ τοῦ θανάτου ὀφρὺς· φωνὴ βοῶντος γὰρ ἀνακέκραγεν, ἐν τοῖς ἐρήμοις τοῦ φωτός, τοῦ Ἄδου σκηνώμασι· Τὰς πύλας ἄρατε· Βασιλεὺς γὰρ δυνατὸς εἰσελεύσεται.

Φρίττουσι πάθη τῶν βροτῶν, καὶ τῷ φόβῳ δραπετεύουσι δαίμονες, τὴν ἐπισκίασιν, τῆς ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσης χάριτος· ἀλλ' ἀμφοτέρων πειρασμῶν, τὴν ποιμνὴν σου φύλαττε, Κυρίου Πρόδρομε, τὴν ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσαν.

Θεοτοκίον.

Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε Υἱὲ Θεομήτορος, Ἰσμαηλίτην λαόν, καθυποτάσσων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ ὀρθοδόξῳ βασιλεῖ, νίκας χαριζόμενος, κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Λόγε Θεοῦ.

Δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Φωνὴ βοῶντος ἔφυς ὁ Βαπτιστά· ἐκ προφήτου Προφήτης γὰρ ἔλαμψας, ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε πᾶσι βοῶν· καὶ τὸν Ἡρώδην ἤλεγξας, πράττοντα ἀσέμνως τὰ ἀσελγῆ· διὸ καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ, προέδραμες κηρύττων, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Μητρὸς Ἡρωδιάδος ἐκβιβασθέν, ἀναιδέστατον κόριον ἤτησε, τοῦ Βαπτιστοῦ, κάραν ἐκμηθῆναι τὴν ἱεράν· τότε Ἡρώδης τάχιστα, ἔδεσμα καθάπερ παρατεθέν, προστάττει ἐν τρυβλίῳ, δοθῆναι ὡσπερ δῶρον, τούτου ἐλέγχουσιν τὴν ἄνοιαν.

Ὡς Μάρτυς καὶ Προφήτης καὶ Βαπτιστής, ὡς φωνὴ τε καὶ λύχνος καὶ Ἄγγελος, ὑπὸ Θεοῦ, μείζων Προφητῶν τε μαρτυρηθεῖς, δυσώπησον τὸν Κύριον, ῥύσασθαι

παντοίων ἐκ πειρασμῶν, καὶ βλάβης ἐναντίας, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντας, σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ᾧ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν.

Τὸν ἐν Προφήταις μείζονα γνωρισθέντα, καὶ Ἀποστόλων πρόκριτον γεγονότα, ὕμνοις ἐγκωμίων στεφανώσωμεν, τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος· τὴν κεφαλὴν γὰρ ἐτμήθη, διὰ τὸν νόμον Κυρίου.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ ἀσελγῆς Ἡρώδης, τὸν τῆς ἀγνείας φυτουργόν, σὲ Βαπτιστὰ τοῦ Σωτῆρος, κατατομήσας δολερῶς, σοῦ τοὺς ἐλέγχους τῆς γλώττης, τεμεῖν οὐκ ἴσχυσεν ὄλωσ.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν ἀρὰν τοῦ κόσμου, τῷ θείῳ τόκῳ σου σεμνή, ἐξαφανίσασα ποιμήνη, σὲ λιτανεύουσιν πιστῶς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ῥῦσαι πρεσβείαις σου Κόρη.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὴν ἱερὰν Κεφαλὴν, καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, ἀσελγῆς ἀκόλαστον, περιέφερε κόριον· τὴν ἐλέγξασαν γλῶσσαν παράνομον, τῇ μοιχαλίδι μητρὶ προσέφερον. Ὡ τῆς ἀφάτου σου, ἀνοχῆς φιλάνθρωπε! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τῆς Ἡρώδου πωρώσεως! ὁ ἀτιμάσας Θεόν, ταῖς τοῦ νόμου ἐκλύσει, τὴν τῶν ὄρκων τήρησιν, δολερῶς ὑποκρίνεται· καὶ τῇ μοιχείᾳ φόνον προστίθησιν, ὁ σκυθρωπάξειν σχηματιζόμενος· Ὡ τῆς ἀφάτου σου, συμπαθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐκπλήξεως! τῶν Προφητῶν ἢ σφραγίς, ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, πορνικῆς ὀρχήσεως, ἀναδείκνυται ἔπαθλον· ἡ θεολόγος γλῶσσα προσφθέγγεται, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ, Χριστοῦ προάγγελος. Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα· δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταραττεται. Ὡ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου!
ὁ Βαπτιστῆς ἀπετέμετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε, τοῦ σοῦ
Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Δοξολογία μεγάλη.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐν ᾧ καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα·

Ἦχος δ΄.

Γενέσιον ἀθέμιτον, καὶ συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ἡρώδης ἐπετέλεσεν· ἀκολασία γὰρ
γυναικεία θελγόμενος, καὶ ἀσεβεῖ θηλυμανία κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν
Προδρομικὴν, ἀλλ' οὐκ ἐξέτεμε γλῶσσαν Προφητικὴν, ἐλέγχουσαν αὐτοῦ τὴν
παράνοιαν. Ἐξέχεεν αἷμα ἀθῶον, καλύψαι θέλων ἁμαρτίαν ἄθεσμον· ἀλλ' οὐκ ἐν
τούτῳ ἀπέκρουσε φωνὴν, βοῶντος πᾶσι μετάνοιαν. Ἐκεῖνος μὲν συνευφραίνεται φόνῳ,
ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν μακαρίαν σφαγὴν·
προέλαβε γὰρ ἐν Ἄδου τὴν ζωὴν, κηρύξαι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου
καθημένοις, τὴν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ Μάρτυρα, καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε λαοὶ εὐφημήσωμεν.
Οὗτος γὰρ ἐν σαρκὶ Ἄγγελος ὑπάρχων, τὸν Ἡρώδη διήλεγξε, τῆς παρανόμου
μοιχείας τὴν πρᾶξιν κατακρίνας αὐτοῦ· καὶ δι' ἀνόμου ὀρχήσεως, τὴν τιμίαν κεφαλὴν
ἀποτέμεται, ὁ τοῖς ἐν Ἄδῃ εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ
πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε πιστοὶ εὐφημήσωμεν· ὅτι
φυγαδεύων, ἐν τῇ ἐρήμῳ ηὐλίζετο, μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας ἐσθίων· καὶ βασιλέα
παρανομοῦντα ἤλεγξε· ἡμῶν δὲ τὴν ὀλιγοψυχίαν παρεκάλει, λέγων· Μετανοεῖτε,
ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ μετὰ τῶν γ' καὶ ζ' Ἰδῶν τῶν Κανόνων.

Ἀπόστολος· Πράξεων τῶν Ἀποστόλων·

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον·

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεύς...

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ Νέου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ΄ καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Προδρόμου

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ παλαιᾶς καὶ καινῆς θεῖος μεσίτης, Προφήτης καὶ Πρόδρομος, ἄγγελος ἔνσαρκος, παρανομίας ὁ ἔλεγχος, τῆς στερηούσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας, ἄθεσμα πράττοντα· ὁ δὲ μὴ φέρων τὸν ἔλεγχον, ἀποτιμηθῆναι, τὴν κεφαλὴν σου διακελεύεται· καὶ προσηνέχθης ὡσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τὸ θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρὸς συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν ἀοίδιμον, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται κάραν· τοὺς γὰρ ἐλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερον· ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καὶ τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσα, τῶν δαιτυμόνων, τὴν εὐφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν· ἀλλ΄ ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀκολασίας τὸ μύσος μακάριε, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχευμένος τῇ μέθῃ ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναῖς· καὶ πρὸς τῷ ὄρκῳ τὸν ἄδικον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ δικαίου Προφήτα ἔνδοξε· ἀλλὰ σου ὁ θάνατος, τοῖς προθανοῦσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε, καὶ παρεγένου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ κῆρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν τὴν σωτήριον, προμηνύων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Ἀλέξανδρε ποιμὴν, Ἐκκλησίας γέγονας, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος, Ἀρείου καθελὼν, τὴν ἀλαζονείαν, προσευχαῖς συντόνοις σου, τὸν πάντων Λυτρωτὴν ἐξαιτούμενος. Καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰωάννη τίμιε σαρκός, τὴν φθορὰν ἐμίσησας· δι΄ ἐγκρατείας καὶ πίστεως, δι΄ ἀγρυπνίας τε, καὶ ὁμολογίας, ἄγγελος ἐπίγειος, εὐρέθης καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφῶς, ὄντως ἐπειθάρχησας, μεθ' οὗ εἰς τρίτον ἀνέδραμες, οὐρανὸν Ὅσιε, ἀρετῶν τῷ ὕψει, καὶ ἤκουσας ῥήματα, τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα τοῦ Πνεύματος. Παῦλε μακάριε, ὀρθοδόξων βάσις ἄσειστε, τὸν Σωτῆρα ἀπαύστως ἰκέτευε.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὄρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις. Ὡς συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος, καὶ μαιφονίας πλήρους! Ἄλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστὴν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. ᾠχος δ'. Γενέσιον ἀθέμιτον... (σελ. 164).

Καὶ νῦν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοῦς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Προδρόμου· Μνήμη Δικαίου... (σελ. 159).

Καὶ τῶν Ἁγίων. Δόξα. ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Μύσται οὐράνιοι ἀποδεικνύμενοι, θεῖοι ἐκφάντορες τῷ κόσμῳ ὄφθητε, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ποιμάναντες θεαρέστως, ἱερὲ Ἀλέξανδρε, τῆς Τριάδος ὁ πρόμαχος, Ἰωάννη ἔνδοξε, ὁ τῆς χάριτος τρόφιμος, καὶ Παῦλε ἱερέων ἀκρότης· ὄθεν ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες· εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες, τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

ᾠδὴ α'. ᾠχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν λύχνον τὸν πάμφωτον, τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, καὶ ὑπηρετὴν Χριστοῦ, τίς ἰσχύσειεν, ἀξίως εὐφημῆσαι, τὸν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον;

Ὁ θεῖος ταξίαρχος, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, πρὸς θεῖον ἀφίκετο, ναὸν Θεοῦ ἱερόν, εὐαγγέλια, κομίζων τῷ πρεσβύτῃ Κυρίου τὸν Πρόδρομον, τέξῃ πρεσβύτατε.

Νηδὺς ἔνδον ἔχουσα, στεῖρα καὶ γραῦς τὸν πανάριστον, Προφήτην καὶ Πρόδρομον, ἀπὸ κοιλίας μητρός, προσεκύνησε, Χριστόν, ὃ ξένον θαῦμα! γαστρὶ προσφερόμενον, τῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ Ἀρχιστράτηγος· Παρθένε, ἔφη, θεόνυμφε, πρὸς δόμους πορεύθητι, τῆς Ἐλισάβετ σπουδῇ· καὶ γὰρ ἔγκυον, ταύτην εὐροῦσα γνώση, ὃν περ καταγγέλλω σοι, τόκον τὸν ἄρρητον.

Κανὼν τῶν Ἁγίων

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τρίφωτος τῶν Πατέρων, σήμερον ἀνέτειλε διαύγεια, ἡ πανένδοξος μνήμη· ἦν πιστῶς ἐντρυφῶντες δοξάσωμεν.

Ἐλυσας Ἱεράρχα, τῶν αἰρετικῶν τὰ ὀχυρώματα, εὐσεβεῖ παρρησία, καταγγείλας Τριάδα Ἀλέξανδρε.

Παύλῳ τῷ θεσπεσίῳ, κοινωνήσας κλήσεως ἀοίδιμε, τῶν ἐκείνου ἐδείχθης, ἀρετῶν ἀπεικόνισμα ἔνθεον.

Κάλαμός σου ἡ γλῶσσα, θεογραφικῶς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ἰωάννη τὴν πίστιν τρανώσασα.

Θεοτοκίον.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐκ στεῖρας τεχθεὶς ὁ Ἰωάννης, τὴν γλῶτταν διέλυσε πατρός· εἰκότως καὶ γὰρ πέφυκε, φωνὴ τοῦ Λόγου εὐῆχος· καὶ εὐλογῶν ἐφθέγγετο· Σὺ μόνος Ἅγιος Κύριος.

Οὐδὲν τῶν παρόντων ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον τρέχων παροικεῖς, ὡς πόλιν θείῳ Πνεύματι, δυναμωθεὶς πανένδοξε· ἀύλως δὲ ἐβίωσας, ὡς Ἥλιου ὁ θεσπέσιος.

Μὴ φέρων τοῦ βίου τοὺς θορύβους, ὡς ὄρνις ἐμάκρυνας σοφέ, ἐρήμοις ἀυλιζόμενος· εὗρές τε ἀναψύχοντα, τὸν σφίζοντά σε Κύριον, ἐκ καταγίδος καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ἀπῆλθε πρὸς οἶκον Ἐλισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεὸν Λόγον τὸν ἄναρχον· ἀμοῖν ἀσπασαμένων δέ, γνοὺς παρευθὺς ὁ Πρόδρομος, ἐκ τῆς γαστρὸς προσεκύνησεν.

Τῶν Ἁγίων. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄριστα ἐποίμανας, τὸ τοῦ Δεσπότη σου ποιμνιον, Ἀρχιερεῦ· ὄθεν αἰωνίως, σε δοξάζει Ἀλέξανδρε.

Ὑδατα σωτήρια, διὰ τῆς γλώττης σου ἔμβλυσας, τὰ εὐσεβῆ, δόγματα σῆ ποιμνη, Ἰωάννη μακάριε.

Παῦλε παμμακάριστε, τῆς ἐκλογῆς τῆς τοῦ σκεύους σε, ὡς φανέντα, κλήσει τε καὶ βίῳ, νῦν τιμῶμεν ὁμοίωμα.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, χριστιανοί, σε δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνομφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότι, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς Μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτήρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμενεται.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρων ἢ τρίφωτος, λαμπὰς ἀνέλαμψε, πιστῶν τὰ συστήματα καταφαιδρύνουσα, πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν· λύοντες τῶν ἀθέων, τὴν ἀσέβειαν πᾶσαν, δόγμασι καὶ σοφία, καὶ πολλῇ παρρησίᾳ, Ἀλέξανδρος καὶ Ἰωάννης ὁμοῦ, καὶ Παῦλος ὁ ἔνδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπις ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κηύσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦτον σὺν Ἰωάννῃ, τῷ Προδρόμῳ δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. ᾠδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥίζας καὶ μελάγριον ὄψον τερπνόν, ἤσθιες μακάριε Πρόδρομε, καὶ τὰς ἀκρίδας· ἐκ καμήλου δὲ τριχῶν, στολὴν ἐπημφιέννυσο, ὑπὲρ ἀλουργίδα βασίλειον.

Τὸν δημιουργήσαντα λόγῳ τὸ πᾶν, πᾶσι γεωργὸν μάκαρ ἡγγειλας· οὗτος γὰρ ἐστίν, ὁ τὸ πτύον ἐν χειρὶ, κατέχων καὶ τὴν ἄλωνα, μάλα διακρίνων ὡς δίκαιος.

Ἦπνον σοῖς οὐκ ἔδωκας μάκαρ σοφέ, ὄμμασιν ὡς ἄσαρκος ἔνδοξε, οὔτε κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν σαρκός, ἕως οὗ ὠκοδόμησας, οἶκον σεαυτὸν θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις πέρας ἔλαβε τοῦ Ἀββακούμ, ἐπὶ σοὶ Παρθένε πανύμνητε· καὶ γὰρ ἐξ ὄρους, κατασκίου ὁ Θεός, ἐκ σοῦ ἦλθε σαρκούμενος, πλάνης τοὺς βροτοὺς ἐκλυτρούμενος.

Τῶν Ἁγίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐν δυσώδει διέρριψας, τὸν κατὰ Ἰούδαν τόπῳ προδότην Χριστοῦ· τὴν ἐκείνου γὰρ Ἀλέξανδρε, ἀρὰν ἐπαξίως ἐκπληρώσατο.

Ὡς ἐλαία κατάκαρπος, ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει ἰστάμενος, τοὺς πιστεύοντες προσήγαγες, αὐτῷ Ἰωάννη καρπὸν ὄριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τὰς τοῦ δυσμενοῦς παγίδας ἐξέφυγες· ὅθεν Ὅσιε ὑψούμενος, οὐρανοπολίτης Παῦλε γέγονας.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον πάλιν Παρθένον ἀγνήν, ὡς κηήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρώσάμενον.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰσχὺν θείου Πνεύματος, ἐνδεδυμένος ἔνδοξε, πᾶσιν ἀνεβόας τοῖς παροῦσι· Μετανοεῖτε ἰδοὺ ἀξίνη σαφῶς, τῶν δένδρων πρὸς ρίζαν κεῖται νῦν, τέμνουσα τὰ ἄκαρπα, τὰ δ' ἐσθλὰ ἐκκαθαίρουσα.

Τὴν γλωτταν ὡς σάλπιγγα, ἔχων Κυρίου Πρόδρομε, εὐήχως ἐφώνεις τοῖς παροῦσιν· Ἐγὼ ἐν ὕδατι νῦν βαπτίζω ὑμᾶς, ὀπίσω μου δ' ἄλλος ἰσχυρός, βαπτίζων ἐλεύσεται, ἐν πυρὶ τε καὶ πνεύματι.

Ὁ θεῖος προέφησε, Προφήτης· Ἦξει Κύριος, Ἄγγελος αὐτοῦ δὲ πρὸ προσώπου, στέλλεται τρίβους προετοιμάζων αὐτοῦ, ὃς σώσει λαὸν τὸν ἀπειθῆ, καὶ κατασκευάσειεν, εἰς Θεοῦ κλῆρον ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Νηδύι φερόμενος, τῇ μητρικῇ ὁ Πρόδρομος, τῇ παρθενικῇ ὡς ἔγνω ἔνδον, τὸν τούτου Κτίστην φρικτῶς φερόμενον, Πνεύματι Ἁγίῳ φωτισθείς, ἔνδοθεν ἐσκίρτησε, καὶ πεσὼν προσεκύνησε.

Τῶν Ἁγίων. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸν Μητροφάνους θρόνον Ἀλέξανδρε, κατακοσμῶν, καὶ πρὸ θρόνου ἔλαμψας, ἐν Ἱεράρχαις τοῖς δόγμασι.

Σὺ ἐν ποιμέσι μάκαρ διέπρεψας, θαυμασίως· ὄφθης ἐν Νικαία γάρ, μέσον Πατέρων ἀγλάισμα.

Τῶν λόγων σου ἡ χάρις ἐστήριξεν, Ἐκκλησίαν, Ἰωάννη· στῦλον γάρ, ὀρθοδοξίας σε ἔχομεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γάρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ ς´. Τὴν θείαν ταύτην.

Πρὸς σὲ λαὸς πονηρότατος, ἀφίκετο πειράζων καὶ φάσκων σοι· Σὺ εἶ ὁ Κύριος· αὐτὸς δὲ ἔφη· Οὐκ ἔγωγε, ἄλλος δ' ἐστὶν ὃς ἤξει, ὀπίσω πρῶτός μου.

Ῥευστῆς ἐγὼ πέλω φύσεως· ὃς ἔρχεται δ' ὀπίσω μου ἄρρευστος, πέλει καὶ ἄχρονος, καὶ Ποιητῆς πάσης κτίσεως· οὐδ' οὐκ ἰσχύω λῦσαι, οὐδὲ τὰ πέδιλα.

Ὅρῶντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καὶ τελῶναι καὶ ἄσωτοι, καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐκ σοῦ Προφήτα πανένδοξε, τὴν πρὸς Χριστὸν πορείαν, ἐκδιδασκόμενοι.

Θεοτοκίον.

Δεινῶν παντοίων τοὺς δούλους σου, ἐξάρπασον Παρθένε θεόνυμφε, τοὺς προσφυγόντας σου, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν ἄμαχον, καὶ τῆς φρικτῆς μελλούσης, ῥῦσαι κολάσεως.

Τῶν Ἁγίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνδρείως τοῦ Χριστοῦ προπολεμῶν, Ἐκκλησίας ἔκτεινας, εὐχῆς Πάτερ βέλεσι, τὸν ἐπώνυμον μανίας ἱερώτατε.

Ὡς κληῖμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Ἰωάννη ἔντιμον, πλεῖστον ἐξήνησας, τῷ Δεσπότη σου καρπὸν παμμακάριστε.

Ἦγεῖσθαι παρητήσω εὐσεβῶς, Βασιλίδος πόλεως, Εἰκόνων προσκύνησιν, ἀθετούσης παρανόμως Παῦλε τίμιε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κηύσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε- » νος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ- » μῶν.

Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου·

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή (σελ. 162).

Συναξάριον.

Τῇ Λ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου τοῦ νέου.

Στίχ. Σχοίνους διαδράς, Ἀλέξανδρε, σαρκίου,

Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.

Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,

Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπὼν τοὺς τοῦ βίου,

Εὔρηκε παῦλαν τῶν πόνων τῶν τοῦ βίου.

Τριττὸς τῇ Τριάδι τριακοστῇ νῦν πάρα ἔσται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Στίχ. Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργὸς Φαντῖνος,

Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρῦει.

Φαντῖνος βίотου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος εἶλκε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρῶν, Γεωργίου καὶ Βρυαίνης υἱός. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν σπαργάνων τῷ Θεῷ ἀφιερωθείς, Μοναστηρίῳ ἐκδίδεται καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετέρχεται· καὶ γενόμενος ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἀποκαλύψεων καταξιούται, καὶ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσι διετέλεσε νῆστις. Ἀλλὰ καὶ γυμνὸς ἐπὶ τέσσαρσι χρόνοις διεκαρτέρησε καὶ μυρίας περιστάσεις ἐπάλαισεν ἐν ταῖς τῶν Σαρακηνῶν ἐφόδοις. Ἐν τούτοις ἐξήκοντα χρόνοις διαρκέσας, Βιτάλιον καὶ Νικηφόρον τοὺς αὐτοῦ παραλαβὼν φοιτητάς, τῇ Πελοποννήσῳ προσεπιβαίνει· καὶ ἐν Κορίνθῳ χρόνον συχνὸν προσδιατρίψας, πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας κατέστη· καὶ τὰς Ἀθήνας καταλαβὼν καὶ τὸ ἅγιον τέμενος τῆς Θεοτόκου προσκυνήσας, ἐν τῇ Λαρίσῃ γίνεται. Ἰκανῶ δὲ χρόνῳ τῷ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου προσεδρεύσας τάφῳ, εἰς Θεσσαλονίκην ἔρχεται· καὶ κατατροφήσας τῶν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου θαυμάτων, ἐφ' ὅλοις ὀκτῶ ἔτεσι, τὸν συνήθη κανόνα τῆς ἐγκρατείας μετερχόμενος, ἐν γῆρᾳ καλῶ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δεκαῆξ Μαρτύρων τῶν Θηβαίων.

Στίχ. Ἐρεῖς ἀριθμοῦ τυγχάνειν ἕξ καὶ δέκα,

Τμηθέντας ἄνδρας ἀρτιάκις ἀρτίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες οἱ ἐν Μελιτινῇ, ἐν τῇ θαλάσῃ βληθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Ἐξάστερόν τι Χριστομαρτύρων σέλας,

Δύναν θαλάσσης ἔνδον, ἐκλάμπει πόλω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥωμαλέως, τῷ Ἡρώδῃ ἀνθιστάμενος, ἔνδοξε Πρόδρομε, τοῦτον ἐλέγχεις βοῶν· Οὐκ ἔξεστιν ἔχειν σε, εὐνήν ὁμαίμονος, ὡς ἀθέμιτον· ὁ δὲ μὴ ἀνασχόμενος, τὴν σὴν κάραν ἀποτέμνει.

Οἶα ἔνδοξος, Προφήτης πρὸ γεννήσεως, ἔγνωσ τὸν Κύριον, καὶ ὡς ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ὑπέδειξας, πρὸς θεοσέβειαν, ἔλκων ἅπαντας, ἀναβοᾶν πρὸς Κύριον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέλλων τέλος, τὸ μακάριον ἐκδέχεσθαι, Πρόδρομε ἔνδοξε, σοὺς μαθητὰς πρὸς Χριστόν, τὸν Θεὸν ἀπέστειλας, ἐπερωτῶν αὐτόν· Σὺ εἶ Κύριε, τοῦ σῶσαι ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

Ὁ Χριστὸς, τοῖς Μαθηταῖς προαπεφθέξατο· Ἄπιτε εἶπατε, τῷ Ἰωάννῃ· Ἰδοὺ, νεκροὶ ἐξανίστανται, κωφοὶ ἀκούουσιν, ἐκκαθαίρονται λεπροί, καὶ ὡσπερ ἔλαφος, οἱ χωλοὶ περιπατοῦσιν.

Τῶν Ἁγίων. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μυστηπόλος τῆς ἄνω, ὑπερθέου Τριάδος ὠφθης πανένδοξε, ἀγνῶς ταύτην λατρεύων, καὶ μέλλων ἀνενδότως, Ἱεράρχα Ἀλέξανδρε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρόν σε δογμάτων, καὶ πηγὴν τῶν θαυμάτων, Χριστὸς ἀνέδειξε, πηγάζοντα τὸν πλοῦτον, τὸν τῆς θεογνωσίας, Ἰωάννη τοῖς κράζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἰσάγγελον βίον, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, ὡς καὶ συνώνυμον, κτησαμένῳ παμμάκαρ, τὸν πλοῦτόν σοι τῶν λόγων, Χριστὸς παρέχει ἄφθονον· Εὐλογητὸς βοῶντι, Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νόμου παλαιᾶς τε καὶ τῆς νέας, Προφήτης καὶ Προφητῶν πάντων ὑπέρτερος, ὑπάρχων πανεύφημος· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, πνεύμασι ῥιπιδόμενος, ἀλλ' ἔστης ἄσειστος· Τὸν Κύριον βοῶν εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαινόμενος οἴστρω ὁ Ἡρώδης, μαχλώσης Ἡρωδιάδος τὸ θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, ἔφησεν ὁ ἄθλιος· Ὁ μοι αἰτήσης δίδωμι, ἕως ἡμίσεος, τῆς ἐμῆς βασιλείας μεθ' ὄρκου· κάκεῖνο ἐξαιτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Εἶχε μὲν φρουρὰ τὸν Ἰωάννην, Ἡρώδην δὲ πότος εὐφραινόμενον· τότε ἡ πανάσεμος, κόρη κατωρχήσατο, ἀρέσασα δὲ εἴληφε, κάραν τὴν πάντιμον, Προδρόμου καὶ ἀγίαν ὡς ταύτην, τῇ μητρὶ προσάξει, τιμαλφέστατον δῶρον.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσαι τὴν πόλιν σου Παρθένε, ἐκ πάσης ἀπειλῆς τε καὶ κακώσεως, σεισμοῦ καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ φοβερᾶς κολάσεως, τοῦ αἰωνίου πυρός· σὲ γὰρ μετὰ Θεὸν σωτηρίαν, ἅπαντες πλουτοῦμεν, χριστιανοὶ Παρθένε.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν δυσσεβῆ προσευχῇ τῇ παναλκεῖ σου, Ἄρειον κτείνας Ἀλέξανδρε θεόφρον, ἐν βεβήλοις τόποις, ὑβρίσαντα ἡμύνω, βροχίσας ὡς Ἰούδαν.

Ὁ θεομάχος Χριστοῦ χιτῶνα ῥήξας, καὶ ὡς ὁ προδότης πρηνῆς λακήσας μέσον, νῦν θρηνεῖ ἐν Ἄδι, ψυχῶν ἀδίκων μόρον, θανάτῳ τῷ δικαίῳ.

Ἐν ἐγκρατεῖαις ὡς ἄσαρκος ἐφάνης, ἐν ἀγρυπνίαις μικροῦ δεῖν καὶ ἀναίμων, ἐν διδασκαλίαις, πηγὴ τοῦ Παραδείσου, παμμάκαρ Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τίς μὴ ὑμνήσει βροτῶν χοροστασία; ὅτι παρθενεῦεις πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ αἰεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα, καὶ ἐκ » Μητρὸς ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθέντα, ἱερεῖς εὐλο- » γεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προδρόμου. Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Πότος βδελυρός, καὶ δεῖπνος πανάσεμος, ὄρχησις ἄτερπνος, ἔθελξαν τὸν δαίλιον· μάλα πρὸς οἴστρον ἀκολασίας δεινῆς, καὶ τῆς μαινάδος μίσθωμα κάραν ἐκδίδωσι, τοῦ Προδρόμου, ἧς οὐδὲ ἀντάξιός, κόσμος ἄπας. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἦ ὦ πῶς ὁ δεινός, Ἡρώδης οὐκ ἔφριξε, Κριτὴν ἀλάθητον! ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἔνδον δολίως φόνον ἐνέτρεφε, τοῦ Βαπτιστοῦ μαινόμενος ὡς ἐλεγχόμενος, καὶ μὴ φέρων, εὐκαιρίαν ἤθελε, καὶ εὐρῶν ἀποτέμνει τὸν δίκαιον.

Ὦντως ἀπὸ γῆς, εἰσέδυσ εἰς Ἅγια, οἷά περ Ἄγγελος, ὡς ἀγγελικῶς ἐν γῆ, σοφὲ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε· τῶν ὑμνητῶν σου μέμνησο ἄνωθεν ἔνδοξε, καὶ πταισμάτων, αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰρήνην παράσχου καὶ ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ὦ Θεοῦ Υἱέ, μακρόθυμε Κύριε καὶ πολυέλεε, τοῦ σοῦ Βαπτιστοῦ λιταῖς, καὶ ἰκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου σῶσον τοὺς δούλους σου· καὶ χορήγει, ἄνωθεν τὰ τρόπαια, βασιλεῦσιν ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Τῶν Ἁγίων. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἐννομος γενόμενος, ὁ θεῖος ὄντως φοιτητῆς σου, καὶ σοῖς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας Ἀλέξανδρος, Ἱεράρχης πεφηνῶς Κύριε, ὅσιος πρῶτος σώφρων, νῦν ἐπαξίως μακαρίζεται.

Μύστης ἀκριβέστατος, γέγονας πόθῳ τῶν ἀρρήτων, ὃ θεομακάριστε Πατὴρ ἡμῶν, Ἰωάννη πανόλβιε, καὶ μυσταγωγὸς τῶν μυστηρίων, καὶ κῆρυξ δογμάτων θείων, καὶ λατρευτῆς Τριάδος ἔνδοξε.

Σὲ τὸν ἀπειρόκακον, Πάτερ καὶ ὄσιον ποιμένα, ἄμεμπτον σεπτὸν ἀμίαντον, κήρυκά σε τῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδοξίας τὸν διδάσκαλον, ἅπαντες ἐπαξίως συμφώνως, Παῦλε μακαρίζομεν

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ δὲ λαῷ, δοῦναι τὴν ἄφεσιν τῶν πταισμάτων· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον,
- » σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηήσασαν, διὰ λόγου τὸν
- » ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων
- » Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἡρώδης ὁ παράνομος, τοῦ Προδρόμου τὴν θεῖαν, καὶ ἱερὰν ἀπέτεμε, κεφαλὴν τοὺς ἐλέγχους, μὴ φέρων ταύτης ὁ ἄφρων· ὃ φρικτῆς τόλμης ὄντως! Ὁρηεῖτω οὖν ὁ ἄθλιος, ἄνομον φόνον πράξας· ἡμεῖς δὲ νῦν, τὴν τιμίαν κάραν ὕμνοις τιμῶντες, τὸν Βαπτιστὴν γεραίρομεν, τοῦ Χριστοῦ ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ ἠττᾶται Πάναγνε, λογικὴ πᾶσα φύσις, πρὸς ἐγκωμίων ἔπαινον, σοῦ Θεοῦ τῆς τεκούσης· καὶ γὰρ σαφῶς ὑπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις· ἀλλ' οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπόβλητον πάντως· ὅθεν κάμου, δέχου τὸν βραχύτατον ὕμνον ὡσπερ, ὁ σὸς Υἱὸς ἐδέξατο, τὰ λεπτὰ πρὶν τῆς χήρας.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, εἰ καὶ φόνῳ διέλυσεν ὁ Ἡρώδης, σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ' ἢ τοῦ στόματός σου φεγγοβόλος λαμπάς, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδαδούχει· ὅθεν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἈΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Καταθεσίων τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἡ σορὸς ἢ κατέχουσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, κιβωτὸς τοῖς δούλοις σου ἀγιάσματος, καὶ ἱερὸν περιτείχισμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, καὶ ἰάσεων πηγὴ, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται· ἔνθα σήμερον, ἱερῶς ἀθροισθέντες ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλὰ σου μεγαλεῖα, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Τὴν ἀγίαν κατάθεσιν, Θεοτόκε τῆς Ζώνης σου, Ἑορτὴν κεκτήμεθα εὐφραινόμενοι· ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἠξίωσας, ἱερὰν περιβολὴν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον ἰαμάτων, ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Ἴδε τόπος περιδόξος, ἴδε οἶκος ἀείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τῆς Θεόπαιδος, Ζώνη τιμία ἐν χάριτι· προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καὶ ἰλασμόν, προφανῶς ἀπαρύσασθε, καὶ βοήσατε, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ· Παναγία, εὐλογοῦμέν σε Παρθένε, οἱ σεσσωσμένοι τῷ τόκῳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος β'.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο· καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης αὐτοῦ· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας τῇ πόλει σου, Ζώνην τὴν σὴν ὑπερένδοξε, ἀσφαλέστατον σύνδεσμον, ταύτην περιέπουσαν, ἐκ παντὸς κινδύνου, θείαις ἐνεργείαις, καὶ ἀπροσμάχητον ἐχθροῖς, διατηροῦσαν αὐτὴν κραυγάζουσαν· Ἴσχύς μου καὶ κραταίωμα, καὶ εὐπρεπὲς ἀγαλλίαμα, ὁ Υἱός σου καὶ Κύριος, μόνος ἔστιν ὁ εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Τίμιον διάδημα, οἱ εὐσεβῶς βασιλεύοντες, τὴν σὴν Ζώνην πανάχραντε, φαιδρῶς περικείμενοι, ἐν τοῖς σοῖς καυχῶνται, θείοις μεγαλείοις, καὶ φοβερώτατοι ἐχθροῖς, τοῖς πολεμοῦσιν ἀεὶ γνωρίζονται· καὶ σὲ ὑμνοῦντες κράζουσι, τῷ ὑπὲρ λόγον τεχθέντι ἐκ σοῦ· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Περίζωσον δύναμιν, ἡμᾶς Παρθένε τῇ Ζώνῃ σου, κατ' ἐχθρῶν ἐνισχύουσα, πάθη ὑποτάττουσα, κατατυραννοῦντα, καὶ ἐκπολεμοῦντα, καὶ νικητήρια ἡμῖν, δι' ἀπαθείας ἀεὶ παρέχουσα, τοῦ καθαρῶς δοξάζειν σε, καὶ τῷ Υἱῷ σου βοᾶν ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Φρένας καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες δαυϊτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου. Ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταιὰν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδώρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἄφθαρτα διαμεῖναντα· ἐπὶ σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος· διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν Ζώνην τὴν σεπτὴν, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους, ὑμνοῦμεν οἱ πιστοί, Παναγία Παρθένε, ἐξ ἧς ἀρυόμεθα, νοσημάτων τὴν ἴασιν, καὶ κραυγάζομεν· Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ἡ λύτρωσις, τῶν σὲ τιμώντων ὑπάρχεις, Μαρία θεόκλητε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς τιμίας Ζώνης σου, τῇ καταθέσει, ἐορτάζει σήμερον, ὁ σὸς πανύμνητε λαός, καὶ ἐκτενωῶς ἀνακράζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου, ἐν οἷς ψάλλομεν καὶ Καταβασίας· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, κτλ.

Κανὼν πρῶτος. Ποίημα τοῦ κυροῦ Γεωργίου.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Λαμπάδα, φωτοφανῆ τὴν ἄδυτον, ὁ τῆς Παρθένου ναός, ὡς οὐρανὸς εὐράμενος φαιδρός, τὴν ὑπέρλαμπρον Ζώνην αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς τῶν θαυμάτων αἰθριάζει ἀνγαῖς.

Ἰσχύν τε, καὶ ἀσφαλείας σύνδεσμον, τὴν σὴν Πανάχραντε, θείαν ὡς ὄντως Ζώνην νοητῶς, ἐζωσμένη ἡ πόλις σου, τὸ κράτος ἀδιάσπαστον, ἔχει· διὸ καὶ ἐγκαυχᾶται ἐν σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς ὑπέρτιμος, ἡ σὴ σορὸς κιβωτοῦ, Θεογεννήτορ ὄφθη τοῖς ἐν γῆ, οὗ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάττουσα, τῆς ἀληθείας τὰ γνωρίσματα.

Ἀρώματα, μυστικὰ προχέονται, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγνῆς, ἐκ τῆς τιμίας σήμερον σοροῦ, καὶ πληροῦσι τοῦ Πνεύματος, τῆς εὐωδίας ἅπαντας, τοὺς μετὰ πόθου προσιόντας αὐτῇ.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἰσχύν με τὴν σὴν ζῶσον, ἀγνὴ παρθένε. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἰσχύν με θείαν εὐσεβῶς περιζῶσον, ὑμνολογοῦντά σου, τὴν ἱερὰν Ζώνην, θεῖον χρηματίζουσαν, τῇ πόλει σου περιζῶσμα, καὶ κραταίωμα Κόρη, καὶ ἀρῥαγὲς περιτείχισμα, ἄχραντε Παρθένε τῇ ποιμνῇ σου.

Σὺ τὸν Θεὸν τὸν δυνατὸν ἐκύησας, περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβεῖς πάντας, δύναμιν Πανάμωμε· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν θεῖαν σου Ζώνην, περιχαρῶς ἀσπαζόμενοι, χάριν ἀπαντλοῦμεν καὶ ἔλεος.

Χαρμονικῶς τῇ καταθέσει σήμερον, περιχορεύσωμεν, τῆς ἱερᾶς Ζώνης, τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος· ἐξ ἧς ἡμῖν περίζωσμα, ἀφθαρσίας ὑφάνθη, καὶ ἀδιάρρηκτον ἔνδυμα, καὶ περιβολὴ ἀδιάσπαστος.

Ὑπὸ τὴν σὴν ὁ σὸς λαὸς Πανάμωμε, προστρέχει δύναμιν· ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, καταφεύγει πάντοτε· πᾶσι γενοῦ βοήθεια· καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν, τοῖς πᾶσι δίδου αἰτήματα, σφύζουσα δεινῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεὸν σύνδεσμον, τὴν τῆς Ἀγνῆς σήμερον, Ζώνην καὶ πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Ἀέναοι ὀχετοί, ἐκ τῆς ἀχράντου σου σοροῦ ῥέοντες, τῶν χαρισμάτων Ἀγνή, πάντας τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσιν.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυύμητος ἡμῖν σήμερον, τῆς ὑπερτίμου Ἀγνῆς, Ζώνη ἀναβρῦει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή ῥέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων κοιμίζει αἰεὶ.

Δεύτερος. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Νεουργεῖται καρδία, πίστει θερμῇ ψάουσα, Ζώνη ἱερᾶ τῆς Παρθένου, καὶ περιζώννυται, δύναμιν ἄμαχον, κατὰ παθῶν ἀκαθάρτων, δυσμενῶν ἀσάρκων τε, ἄτρωτος μένουσα.

Μένει ἄφθορος ἔτι, ἡ ἱερὰ Ζώνη σου, ἥτις σου τὸ ἄχραντον σῶμα, Κόρη διέζωσε, καθαγιαζούσα, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας, καὶ φθορᾶς ἐξαίρουσα, νόσων καὶ θλίψεων.

Ἐχρημάτισας οἶκος, περικαλλῆς Ἄχραντε, Λόγου τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καὶ ἐν ἀγίῳ σου, οἴκῳ εὐδόκησας, Ζώνην τὴν σὴν ἐντεθῆναι· ἦν κατασπαζόμενοι ἀγιαζόμεθα.

Τὴν τιμίαν σου Ζώνην, τιμητικῶς ἅπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, περιπτυσσόμεθα, τιμὴν ὑπάρχουσαν, πάντων πιστῶν Θεοτόκε, ὡς τῷ ὑπερτίμῳ σου, ψάυσασα σῶματι.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰ καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Ἐκκλησία σου φαιδρῶς ἐορτάζει, καὶ ἐκτενῶς κραυγάζει σοὶ Παρθένε Ἀγνή· Ἄπαντας περίσφξε, τῆς ἐχθρῶν δυναστείας· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἀθέων βαρβάρων, καὶ τὴν ἡμῶν κυβέρνησον ζοήν, πράττειν Κυρίου, τὰ θεῖα θελήματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδέμ ποτίζουν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν ὄθεν ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κρᾶζομεν αἰεὶ· Χαῖρε ἡ μόνη, ἐλπίς τῶν ὑμνούντων σε.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς ὑπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητῆς καὶ Κτίστης σε, πιξάμενος ὥσπερ, ἄστροις κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ πέρατα.

Σὲ κραταίωμα ἡ πόλις σου Θεοτόκε, καὶ ἀσφαλῆ κρηπίδα, ἔχουσα τῇ θείᾳ, Ζώνῃ σου συνέχεται, δεσμὸν ἀδιάσπαστον, ταύτην ἐν πολέμοις προτείνουσα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Ζώνῃ σου τῷ πόθῳ, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς· διὸ σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἴδου χάρις ἀνεξάντλητος, δεῦτε πάντες, εἰλικρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε πίστει, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Δεύτερος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἦρθης πρὸς φῶς, ἄδυτον μεταχωρήσασα· ἔλιπες δέ, τοῖς σὲ μακαρίζουσιν, ἀντὶ τοῦ σώματός σου Ἀγνή, τὴν τιμίαν Ζώνην, πηγὴν θαυμάτων ὑπάρχουσαν, καὶ τόπον σωτηρίας, καὶ χαράκωμα ταύτης, τῆς τιμώσης σε πόλεως ἄχραντε.

Νέον ἡμεῖς, ὡς οὐρανὸν ὑπερχόμεθα, σοῦ τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, καθάπερ ἥλιος φωταυγῆς, σοῦ ἡ θεία Ζώνῃ, βολὰς θαυμάτων ἐκπέμπουσα, καὶ πάντων τὰς καρδίας, καταναγάζουσα Κόρη, καὶ παθῶν τὴν ὀμίχλην διώκουσα.

Σὺ κιβωτός, τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος, χρηματίζεις, Ἄχραντε πανύμνητε· καὶ τὴν τιμίαν ταύτην σορόν, ἔχουσαν τὴν Ζώνην, ἣν περιοῦσα ἐφόρεσας, παρέχεις τῷ λαῷ σου, καταφύγιον πᾶσι, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀκένωτον.

Ἦκε τῇ σῇ, πόλει πολυόλβον δώρημα, ἡ τιμία, Ζώνῃ σου πανύμνητε, καὶ κατετέθη περιφανῶς, ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ οἴκῳ σου· καὶ γέγονε μεγίστης, Ἑορτῆς Θεοτόκε, τοῖς θερμοῦς σε ποθοῦσιν ὑπόθεσις.

Νόμου σκιαί, καὶ Προφητῶν τὰ αἰνίγματα, προεδήλουν, ἔσεσθαί σε πάναγνε, Θεοῦ Μητέρα παναληθῆ, δι' ἧς ἡ κατάρα, ἀπεστειρώθη καὶ ἤνθησε, τελεία εὐλογία, καὶ σωτήριος χάρις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε τὴν σὴν, Μητέρα ἐμεγάλυνας· σὺ ὑψώσας ὑπὲρ πάσας, νοεράς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σοροῦ σου, τοῖς πίστει προσκυνουσί σε.

Σὲ δύναμιν πιστοῖ, βασιλεῖς περιζώννυνται· σὲ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἢ σὴ πόλις ἀυχούσα, τῇ Ζώνῃ σου σεμνύεται.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἢ χάρις ἀναδέδεικται, πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ζώνης θείας τεθείσης, σήμερον ἐν οἴκῳ σου Θεοχαρίτωτε, συνεπανετέθη, ἀγαθῶν πᾶσα δόσις τοῖς χρήζουσι· καὶ πληροῦται πᾶς τις, ἀγιασμοῦ ὁ προσπελάζων, τὰς αἰτήσεις πιστῶς κομιζόμενος.

Ὠραιώθης Παρθένε, Λόγον ὠραιότατον ἀποκύησασα· καὶ τῷ σῶ ὠραίῳ, τούτῳ οἴκῳ τεθῆναι ἠδύοκησας, τὴν ὠραίαν Ζώνην, ἥτις τὸ σὸν ὠραῖον σῶμα, Θεοτόκε ὠραίως διέζωσε.

Σοῦ ὁ ἅγιος οἶκος, ἄλλος ὡς Παράδεισος πᾶσι γνωρίζεται, μέσον κεκτημένος, ὡσπερ εὖοσμον ῥόδον τὴν Ζώνην σου, εὐωδίας θείας, ἀποπληροῦσαν τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων Πανάμωμε.

Ὅμβρου θείου νεφέλη, γέγονας Πανάμωμε ἐναποστάζουσα, σωτηρίας ὕδωρ, καὶ τὴν γῆν χερσωθεῖσαν ἐγκλήμασι· πρὸς καρποφορίαν, μεταγαγοῦσα εὐσεβείας· διὰ τοῦτο πιστῶς σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ ς´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅλην σε, ὑπερφυῶς ἐδόξασε Κύριος· ὅλην ἀνύψωσε μόνην· ὅλην σε ἐτίμησεν ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε, τὸν ναόν τε σὺν Ζώνῃ καὶ θεία σοροῦ.

Νάουσιν, ἐκ πελάγους τὰ ῥεῖθρα τῆς χάριτος, ἐκ σῆς σοροῦ τῆς ἀχράντου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν περικυκλοῦσιν, ἀρδεύοντα, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας τὸν τόκον σου.

Ἰσχύν σε, οἱ πιστοὶ κεκτημένοι καὶ καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τὴν σεπτὴν σου Ζώνην Θεοκυῆτορ, κατέχοντες, ὡς ὑπέρλαμπρον κόσμον καὶ τίμιον.

Δεύτερος. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Νέον τέτοκας ἡμῖν, ὡς παιδίον τὸν πρὸ πάντων αἰώνων· καὶ καινουργεῖς καρδίας, ἀμαρτίας παλαίωσιν, δεξαμένας καινισμῶ, τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας, Ζώνης σου Κόρη ἀειπάρθενε.

Ἄγιός σου ὁ ναός, θαυμαστός δικαιοσύνη ὑπάρχει· ὅς τις τὴν θαυμαστήν σου, Ζώνην θαύματα βρύουσαν, κεκτημένος τοῖς πιστοῖς, πέλαγος δείκνυται ἰαμάτων, Θεοκυῆτορ Μητροπάρθενε.

Γέγηθε πᾶσα ψυχή, συνιοῦσα ἐν ἀγίῳ ναῶ σου· καὶ ἐν αὐτῷ ὀρῶσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, ὡσπερ ἥλιον φαιδρόν, φέγγος ἀστράπτουσαν χαρισμάτων, τοῦ παντουργοῦ καὶ θείου Πνεύματος.

Νεύρωσον ἡμῶν Ἀγνή, τὰς καρδίας παρεθείσας παντοίων, ἀμαρτιῶν ιδέαις, καὶ περιζώσον δύναμιν, τοὺς τὴν Ζώνην σου πιστῶς, ὡς πολυτίμητον κεκτημένους, καὶ ἀναφαίρετον θησαύρισμα.

Κοντάκιον. ᾠχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὴν θεοδόχον γαστέρα σου Θεοτόκε, περιλαβοῦσα ἡ Ζώνη σου ἡ τιμία, κράτος τῆ πόλει σου ἀπροσμάχητον, καὶ θησαυρὸς ὑπάρχει, τῶν ἀγαθῶν ἀνέκλειπτος, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Ὁ Οἶκος.

Τίς γηγενῶν τὰ σὰ μεγαλεῖα διηγῆσεται λόγος; ποία γλῶσσα βροτῶν; νοῦς γὰρ οὐδὲ οὐράνιος· ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τῆς συμπαθείας τὸ ἀμέτρητον πέλαγος, δέξαι καὶ νῦν ἐξ ἀκάρπων χειλέων τὰ ἄσματα, καὶ δίδου μοι θεϊαν χάριν, εὐφημῆσαι τὴν σὴν Ζώνην Δέσποινα, δι' ἧς κόσμος ἀγάλλεται, σὺν Ἀγγέλοις ὑμνῶν σου τὰ θαύματα, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Συναξάριον.

Τῆ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνάμνησις τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις, ἀνακομισθείσης ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ζήλης ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἔτι δὲ καὶ τοῦ γεγονότος θαύματος, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης εἰς τὴν βασιλίδα Ζωήν, τὴν σύζυγον Λέοντος τοῦ βασιλέως.

Στίχ. Χρυσὴν κορωνίδ' οἶα, σεμνὴ Παρθένε,

Τῷ τοῦ χρόνου τίθημι σὴν Ζώνην τέλει.

Θέντο σορῶ Ζώνην πρώτη Πανάγου τριακοστῆ.

Ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱὸς Ἀρκάδιος, τὴν τιμίαν Ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξαγαγὼν, φυλαττομένην ἐκείσε μέχρι τοῦ τότε καιροῦ, μετὰ καὶ τῆς τιμίας Ἐσθῆτος, ὑπὸ παρθένου γυναικὸς τινος, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσας, κατέθετο ἐν λαμπρᾷ θήκῃ, ἣν καὶ ἐκάλεσεν ἀγίαν σορόν. Χρόνων δὲ διελθόντων τριακοσίων δέκα, Λέων ὁ βασιλεὺς ἠνοιξε τὴν ἀγίαν ταύτην σορόν, διὰ τὴν τούτου σύζυγον Ζωήν, ἐνοχλουμένην ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου· ἦτις καὶ ἠξιώθη θείας ὀπτασίας· Ὡς εἰ ἐπιτεθῆ ἡ τιμία Ζώνη ἐπ' αὐτῇ, τεύξεται τῆς ἰάσεως. Εὐρέθη οὖν ἡ τιμία Ζώνη ὡς νεοῦφαντος ἀποστίλβουσα, σφραγίδα ἔχουσα διὰ χρυσίνης βούλλης καὶ κωδίκηλλον (ὑπόμνημα σύντομον, ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἔοιιηδὸν ἦ), ἐμφαίνοντα λεπτομερῶς τὸν τε χρόνον, τὴν ἰνδικτιῶνα καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσεκομίσθη ἡ ἀγία Ζώνη· καὶ πῶς ἐτέθη χερσὶ τοῦ βασιλέως ἔνδον τῆς θήκης ὑπ' αὐτοῦ σφραγισθεῖσα· ἦν καὶ ἀσπασάμενος ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ

χειρὸς τοῦ τηνικαῦτα Πατριάρχου ἄνωθεν τῆς βασιλίσεως ὑφαπλωθεῖσα, ἐλευθερίαν τοῦ νοσήματος εἰργάσατο· καὶ πάντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν δοξάσαντες καὶ τῇ πανάγνω αὐτοῦ Μητρὶ ὕμνους εὐχαριστηρίου ἀποδόντες, κατέθεντο τὴν ἁγίαν Ζώνην ἐν τῇ τιμίᾳ σορῶ, ἐν ἣ προὔπηρχε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ.

Στίχ. Νεωρίου ὁ οἶκος, Ἄγνή, σοῦ πέλει,

Ἄλλος Σιλῶμ τὰς ἰάσεις ἐκχέων.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν, Ἀντώνιος τις πατρίκιος, οἰκίαν ἔχων σεμνὴν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ναὸν περὶδοξον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸν οἰκεῖον ἀφαιρεθέντα στολισμὸν ὑπὸ τῶν πρώην Εἰκονομάχων βασιλέων, οὗτος πάλιν τὸν τοιοῦτον ναὸν ἀνακαινίσας πρεπόντως, λουτρὸν πάνυ σμικρότατον ὑποκάτω τούτου πεποίηκε, πρὸς σωματικὴν αὐτοῦ παραμυθίαν· ἄνωθεν δὲ τούτου ἢ τοῦ Θεοῦ δοξολογία ἀεὶ ἐπετελεῖτο. Ἐπεσκίασεν οὖν ἐν αὐτῷ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῆς πανάγνω Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἤρξαντο γίνεσθαι ἰάματα οὐκ ὀλίγα διαφόρων νοσημάτων. Ἀλλὰ καὶ φιλόθεοι τινες ἐπισυναχθέντες, ἠτήσαντο τὸν πατρίκιον ποιεῖν αὐτοὺς λοῦμα ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος, λόγῳ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ συγκροτούμενοι ὑπὸ τοῦ πατρικίου, ἐποιοῦν τοῦτο μετὰ πίστεως.

Ὁ οὖν πατρίκιος, ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, καταλιμπάνει τὸ τοιοῦτον λοῦμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, τοῖς τότε εὐρεθεῖσιν ἀνδράσι φιλοθέοις· οἱ, εὐτελεῖς ὄντες καὶ μήτε ὕδωρ τὸ ἀρκοῦν ἔχοντες μήτε οἰανδήτινα εἰσοδον, κατὰ μικρὸν ἐψυχραίνοντο πρὸς τὴν τοῦ πράγματος συγκρότησιν. Καὶ τούτων παρερχομένων καὶ μηδενὸς ἔχοντες δίκαιον παραπέμψασθαι τοῦτο εἰς ἕτερον πρόσωπον, κατελείφθη ἀνεπιμέλητον· καὶ τὸ μὲν λουτρὸν, καθαρπαγόντων τῶν ἐν αὐτῷ ὑλικῶν παρὰ τοῦ τυχόντος, εἰς παντελῆ ὑπέφθασεν ἀφανισμόν. Ἡ δὲ ἁγία ἐκκλησία, διὰ τὸ ὑψηλὴν εἶναι ταύτην καὶ μετέωρον, ἅμα δὲ καὶ ἰαματικὴν, περιελείφθη ὑπὸ ἱερέως τινὸς δοξολογουμένη, τῆς ἐνοικούσης αὐτῇ θείας χάριτος δαψιλῶς ἐπιχορηγούσης αὐτῷ τὰ πρὸς διατροφήν αὐτοῦ.

Εἶθ' οὕτω Ῥωμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου βασιλέως τὸν οἶκον αὐτοῦ παρασκευάζοντος καὶ χρειαν ὑλῶν οὐκ ὀλίγων ἔχοντος, ἐμηνύθη αὐτῷ τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον. Ἐμελέτα οὖν καταστρέψαι αὐτό· ἀλλ' ἡ ἐνοικοῦσα τούτῳ ὑπεραγία Θεοτόκος οὐκ ἐπενύσταξε τοῖς μελετωμένοις. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ νυκτὶ ἐπιφανεῖσα τῷ Ῥέκτωρι (διευθυντῇ) τῷ τοῦ ἔργου ἐπιστατοῦντι καὶ νεανίσκῳ τινὶ προσγενεῖ τοῦ Ῥέκτωρος, μετὰ ἀπειλῆς παρηγγυᾶτο μηδόλως τὰ τῆς καταστροφῆς τολμηθῆναι τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ οἰκιδίου αὐτῆς· καὶ ἅμα πρωὶ τοῦ νεανίσκου τὰ ὄραθέντα ἀπαγγείλαντος τῇ μητρὶ τοῦ Ῥέκτωρος, δῆλα ταῦτα τῷ βασιλεῖ καθίστανται. Ὁ δέ, παραντίκα ἀκούσας, ταύτην τὴν φωνὴν ἀπεφθέγγετο. Δίκην κτήσασθαι κατὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου οὐ βούλομαι· ἀλλὰ ἀνακαινίσασθε τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον, ἐν οἷς ἂν καὶ δέηται. Ἀντὶ γοῦν

τῆς καταστροφῆς, οἱ ἀποσταλέντες, ἀνακαθάραντες τὸ λουτρὸν μετὰ πάσης σπουδῆς, τοῦτο ἀνεκαίνισαν.

Πάντων οὖν κατασκευασθέντων καὶ τοῦ λουτροῦ μείζονος ἀποκαταστάτος, ὡς καὶ κόλυμβον δέξασθαι καὶ ἀναφθέντος, ἐλούσαντο οἱ βασιλεῖς Ῥωμανὸς καὶ Κωνσταντῖνος καὶ Χριστοφόφος· καὶ εὐφρανθέντες, σολέμνιον δίδοσθαι ἐτήσιον εἰς τὸ τοιοῦτον λοῦμα διὰ χρυσοβούλλου λόγου τετυπώκασιν.

Γυνὴ δέ τις τῶν οὐκ ἀσήμεων, χαλεπῶ νοσήματι περιπεσοῦσα, ἔξογκος γέγονε· καὶ τρυχομένη ἀλγηδόσιν οὐ φορηταῖς, τοῖς ἰατροῖς ἅπαντα αὐτῆς κατηνάλωσεν. Ὡς δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἀπάνωτο, κατήκοος γενομένη τῶν ἐν τῷ Νεωρίῳ θαυματουργιῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσέδραμε καὶ αὐτῇ. Προσμείνασα δὲ ἐν ἡμέραις τισὶ καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ σφοδρῶς ἐνοχλουμένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀνεχώρησε καὶ πρὸς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν ἀφίκετο· καὶ προσκαταβαλοῦσα ἑαυτὴν τῷ ἐδάφει, ἰκέτευε λέγουσα· Ἐλέησόν με, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀπορήσασα ἀπὸ πάσης βοηθείας, πρὸς σὲ κατέφυγον. Προσμείνασα οὖν ἡμέρας ἑννέα, φαίνεται αὐτῇ τῇ ὑστεραία σεμνοπρεπῆς γυνὴ λέγουσα· Ὡ γύναι, τί βοᾷς πρὸς με ὀχλοῦσα καὶ μηδὲν ἠρεμοῦσα; Ἡ δὲ πρὸς αὐτήν· Ὡ Δέσποινα, οἶδα ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας μου πειράζομαι· ἀλλὰ γινώσκουσα, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν κατελθὼν καὶ γεννηθεὶς ἐκ γαστροῦ σου, ἄνθρωπος γέγονε, διὰ τοῦτο κατέφυγον πρὸς σέ, ἵνα ἐλέους τύχω ἢ δυστυχῆς. Ἡ δὲ καὶ αὐθις πρὸς αὐτήν· Ἀπελθε ἐν τῷ χθαμαλῷ μου οἰκίσκῳ, εἰς τὸ Νεώριον, κάκει εὐρήσεις τὴν ἴασιν. Ἡ δὲ, διυπνισθεῖσα καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, μετὰ σπουδῆς παρεγένετο ἐν τῷ Νεωρίῳ· καὶ προσπεσοῦσα, ἰκέτευε τὴν Θεομήτορα, λέγουσα· Ἐλέησόν με, Δέσποινα, καὶ πλήρωσον τὴν εἰς ἐμέ σου εὐσπλαγχνίαν. Ὡς δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἀφύπνωσε, καὶ ὁρᾷ πάλιν τὴν φανεῖσαν αὐτῇ σεμνοπρεπῆ γυναικίκα μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς εὐλαβοῦς, λέγουσαν αὐτῷ· Ἴδε ἡ πάσχουσα γυνή· σχίσον τὸν ὀμφαλὸν αὐτῆς· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, πλήξας ἐκεῖνος ἧ κατεῖχε ράβδῳ τὴν ταύτης γαστέρα, ἀφανῆς γέγονε μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ φανείσης γυναικός. Διυπνισθεῖσα δὲ ἡ γυνή, εὗρεν ἑαυτὴν δυσωδίαν ἀφόρητον ἀποπνέουσιν· καὶ εὐθέως ἀποδυσασμένη ἅπερ ἠμφίεστο ἱμάτια, εἰσῆλθεν ἐν τῷ λουτρῷ· καὶ ἐκπλύνασα ἑαυτήν, ἐξῆλθε μετὰ τῶν σὺν αὐτῇ γυναικῶν· καὶ τὸ ἅγιον ἐκεῖνο ἔδαφος προσκυνήσασα, ἐθυμίῳν τὰ εὐώδη, τὰς εὐχὰς ἀπονέμουςαι τῇ ὑπεραγίᾳ Δεσποίνῃ καὶ Θεοτόκῳ, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῆς ἀχράντου Μητρὸς σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺ ὡς ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὢν φωτουργέ, θείως τὸν ναὸν ἐφαιδρυνας τῆς σεμνῆς, τοῖς ποικίλοις σου χαρίσμασιν· ἐν ᾧ ἀνίσχουσα, τὰς ἀκτῖνας ἐκλάμπει ἡ Ζώνη αὐτῆς.

Χρυσὴν ὡς στάμνον, τὴν σὴν σορὸν κυκλοῦντες μόνῃ Ἄγνῃ, θείας ἀληθῶς μετέχομεν
νῦν τρυφῆς, τῶν χαρίτων παντευλόγητε, καὶ τῶν συμβόλων σου, ὑπερτέραν ὡς οὖσαν
τιμῶμεν αὐτήν.

Ἵπερβλύζουσιν, οἱ τῶν θαυμάτων Κόρη πάναγνε, χάριν ἀληθῶς κρατῆρές σου τοῖς
πιστοῖς, καὶ ἀφθόνως τῆς τιμίας σου, σοροῦ προέρχονται, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδέμ νοητοὶ
ποταμοί.

Νῦν προσέλθετε, μετ' εὐφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς· δεῦτε ἢ σορὸς προτρέπεται
μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, ὑπερένδοξον, ἐν ἐμοὶ θησαυρισθεῖσαν Ζώνην
αὐτῆς.

Δεύτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ πάντων Βασίλισσα, πρὸς οὐρανίους σκηνὰς ἀπαίρουσα, καταλέλοιπεν ὄλβον, τῇ
Βασιλίδι πασῶν τῶν πόλεων, τὴν ταύτης Ζώνην, δι' ἧς περισφύζεται, ἐπιδρομῆς
όρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πηγῇ νῦν προσέλθωμεν, ἀποσταζούσῃ χάριν καὶ ἔλεος, τῇ σορῷ τῇ τιμίᾳ, τῇ
κατεχούσῃ Ζώνην τὴν πάντιμον, τῆς τιμησάσης ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τιμίῳ τόκῳ
αὐτῆς, Παρθένου τε καὶ Μητρός.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, Δυνάμεις πᾶσαι αἱ ἐπουράνιαι, καὶ τὴν τοῦτον τεκοῦσαν,
ἀνθρώπων γλῶσσαι πᾶσαι δοξάσατε, ὅτι τὴν Ζώνην αὐτῆς ἐδωρήσατο, καταφυγὴν
ἀληθῆ, καὶ σωτηρίαν πιστοῖς.

Ῥανάτωσαν ἄνωθεν, δικαιοσύνην νεφέλαι σήμερον, καταθέσει τῆς Ζώνης, τῆς σῆς
νεφέλη θεοχαρίτωτε, καὶ μελωδεῖτω ψυχὴ πᾶσα χαίρουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἦδὴ ἡ'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Πλάκας θείας πάλαι κιβωτός, χειρὶ γραφείσας Θεοῦ, συνέσχε πάναγνε· ἢ σὴ δὲ
ἄχραντε Δέσποινα, σεβασμία καὶ τιμία σορός, Ζώνην κατέχει τὴν αὐτόν, τὸν
νομοθέτην ἐν σοί, συγκατασχούσαν. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἄγγελοι πανάχραντε ἄγνῃ, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπουσι
Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἀγίαν σου Ζώνην, ἣν πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ εὐφροσύνη πολλῇ,
προσκυνοῦντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ῥάβδος ἢ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σὺ εἶ ἡ πάντων χαρά, ἢ πολυτίμητος
Ἄχραντε, μυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγῆ,
ἐξ ἧς μύρον, τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ἢ θεία σορός.

Ἵμνοῦσι πανάχραντε Ἄγνῃ, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν
ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν
Μαρτύρων χοροί· μεθ' ὧν πίστει, σὲ προσκυνοῦντες δοξάζομεν.

Δεύτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Θρόνος καθάπερ ἅγιος, ἡ σορὸς ἀνατίθεται, ἔνδον ἐν ἀδύτοις ἱεροῖς φαιδρότατα, τῆς μόνης θεόπαιδος, καὶ Βασιλίδος πάντων ἀγνῆς, Ζώνην κεκτημένη, ἐπαναπαυομένην· ἐξ ἧς τοῖς κοπιῶσιν, ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἀνάπαυσις τελεία, προέρχεται ἀφθόνως.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον, ἱερῶς ἐσωμάτωσας, καὶ χερσὶν ἀγίαις ἀληθῶς διέζωσας, τὸν περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβοῦντας δύναμιν· νῦν δὲ ἀναβᾶσα, οὐρανῶν ὑπεράνω, κατέλιπες ἀνθρώποις, τὴν τιμίαν σου Ζώνην, Παρθένε Θεοτόκε, κραταίωμα καὶ σκέπη.

Νενοσηκόσιν ἴαμα, ὀλισθαίνουσι στήριγμα, καὶ τοῖς ῥαθυμοῦσιν εὐθυμία ἔνθεος, κυβέρνησις πλέουσι, πεπλανημένοις ἐπιστροφή, ἡ παρεπομένη, τῇ τιμίᾳ σου Ζώνη, ἀγνή Παρθένε χάρις, ἀληθῶς χρηματίζει· ἦν πίστει προσκυνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιτελοῦντες σήμερον, τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, Ζώνης σου τῆς θείας ἱερὰν πανήγυριν, οἱ δοῦλοί σου ἄγομεν· καὶ ἐν χαρᾷ βοῶμέν σοι· Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ χαρὰ τῷ Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν πιστῶς μελωδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Θάλαμος ὑπέρτιμος ὄντως, Θεογεννήτορ ἡ σορὸς σου, ὥφθη τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, παρθενικὴν τε καὶ νυμφικὴν ὡς στολὴν, ἀξίως περιέχουσα, καὶ συντηροῦσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ἐνθεν διάδημα κάλλους, ἡ Ἐκκλησία Θεοτόκε, ἀναδησαμένη τὴν θείαν, καὶ παναγίαν Ζώνην σου σήμερον, βασιλικῶς εὐφραίνεται, καὶ ὠραΐζεται τῇ δόξῃ σου.

Ναὸν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν οὐρανῶν τὴν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες τῶν χαρισμάτων ἀυγαῖς, ὥσπερ ἀστέρων κάλλεσι, καταλαμπόμενοι φαιδρύνθητε.

Ἐχει τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, Θεογεννήτορ ἡ σὴ πόλις, σύνδεσμον εἰρήνης καὶ τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θείαν ἐνότητα, καὶ ὀρθοδόξων καύχημα, καὶ βασιλέων τροπαιούχημα.

Ἵμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν· σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σὲ τιμῶσιν Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἴδου ἡ θεία κλίνη τοῦ Σολομών, δυνατοὶ ἦν κυκλοῦσιν ἐξήκοντα, ῥήσει Γραφῶν, οἷά περ ἐν κλίνῃ βασιλικῇ, σορᾷ τιμίᾳ σήμερον, Ζώνην ἀνακλίνει τὴν ἑαυτῆς, ἀνάκλησιν εἰς πάντων, τῶν τεταπεινωμένων, καὶ εὐσεβοῦντων περιποίησιν.

Ὡς πόλις Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, περὶ ἧς ἐλαλήθη παράδοξα, ἔθου τῆ σῆ, πόλει δῶρον τίμιον καὶ σεπτόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου, πάντων εἰς κραταίωμα τῶν πιστῶν· δι' ἧς οἱ στεφηφόροι, τροποῦνται πολεμίους, ὀρθοδοξία διαλάμποντες.

Σταλάξατε τὰ ὄρη νῦν γλυκασμόν, καὶ βουνοὶ εὐφροσύνην αἰώνιον, Πατριαρχῶν, δῆμοι καὶ Μαρτύρων πάντες χοροί, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων δῆμος σεπτός, εὐφράνθητε σὺν πᾶσιν, ἡμῖν τῆ καταθέσει, τῆς θείας Ζώνης τῆς Θεόπαιδος.

Ἠγίασας τὰ πάντα διὰ τῆς σῆς, Παναγία Παρθένε κυήσεως· καὶ νῦν ἡμῖν, δέδωκας εἰς πλείονα φωτισμόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου· ἧς τῆ καταθέσει πᾶσα ἡ γῆ, χορεύει καὶ γεραίρει, σὲ τὴν χαρᾶς ἀρρήτου, ἀποπληροῦσαν τὸ ἀνθρώπινον.

Φιλίας με δολίας τῆς τῶν παθῶν, καὶ ἐχθροῦ καθ' ἐκάστην πειράζοντος, ἀμαρτιῶν, βάρει ῥαθυμίας τε χαλεπῆς, ἀπαγωγῆς πανάχραντε, καὶ αἰχμαλωσίας καὶ προνομῆς, τῷ σῷ προσπεφυγότα, ἐλέει διὰ τάχους, ὡς συμπαθῆς Ἄγνη ἀπάλλαξον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁ πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, τὰ σὰ ποιήσας Ἄχραντε, τὴν σὴν Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην, ἐτίμησεν ἀφθαρσία, τῆ πόλει σου κραταίωμα, δοὺς ταύτην καὶ ἀσφάλειαν· ἧς καὶ νῦν τὴν κατάθεσιν, περιχαρῶς ἐκτελοῦντες, πανηγυρίζομεν πόθῳ.

Ἔτερον, ὅμοιον.

Κυρία πάντων πέλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καὶ πλήρης ὄντως σοφίας, τῆς ὑπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, φωτὸς καὶ θείας γνώσεως, καὶ χάριτός με πλήρωσον, τῆ συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ὑπέρλαμπρον στέφανον, Θεοτόκε πανάχραντε, τὴν ἀγίαν Ζώνην σου περιέθετο, ἡ Ἐκκλησία καὶ χαίρουσα, φαιδρύνεται σήμερον, καὶ χορεύει μυστικῶς, ἐκβοῶσά σοι Δέσποινα· Χαῖρε στέφανε, καὶ διάδημα θεῖον· χαῖρε μόνη, τοῦ πληρώματός μου δόξα, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος.

Σὺ πανάχραντε Δέσποινα, κραταῖον περιτειχίσμα, ἀρράγες τε στήριγμα καὶ διάσωσμα τῷ σῷ λαῷ, καὶ τῆ πόλει σου, ὑπάρχουσα δέδωκας, ὡς φαιδρὰν περιβολήν, τὴν ὑπέρτιμον Ζώνην σου, περισφύζουσαν, συμφορῶν ἐκ παντοίων τοὺς ἐν πίστει, καὶ ζεούση προθυμία, ταύτην τιμῶντας θεόνυμφε.

Ὁ ναός σου πανάχραντε, ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος, τῶν θαυμάτων σήμερον ἀναδέδεικται· οἱ ποταμοὶ γὰρ τῆς χάριτος, ἀφθόνως προχέονται, τῆς ἀγίας σου σοροῦ,

καὶ πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευφραίνουσι, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοὶ βοῶντων· Ἡ
χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, καὶ ἡ ζωὴ σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ
Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς
χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης
αὐτοῦ· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σὲ
προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων αἱ γ΄ καὶ ς΄ Ὁδαί.

Ἀπόστολος· Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστᾶσα Μαριάμ...

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι...